

ROJİNDA ADA
CANAN SÜSENBAK
22/ 08/ 1977 SİLVAN-AMED
FATMA
MEHMET CAN
1996 BALKANLAR
15 TEMMUZ 2007'DE BOTAN ÇIRAV'DA MAYIN KAZASI SONUCU

GÜNEŞİN KIZINA GİDERKEN

GÜL BAHÇELERİ

bir hayal ya da bir rüya gibi
geleceğin ütopyasını bugüne getiren
yirminci yüzyılın Sokrat bahçelerindeydik
iç çatışmalar, tartışmalar
ardından gelirdi sessizlik
dikenlerin arasında gül olmanın
zakkum değil gül gibi patlamanın savaşımıydı bizimkisi
kendi kendimizle yarışmadaydık
içimizdeki karanlık ile aydınlığın
ya da güzellik ile çirkinliğin
sonsuz dek sürecek çelişkisi ve birliği
ve biz yaşamının tek anlamının
savaş olduğunu öğrendik
sevginin güzelliğini savaşla öğrendik
tüm insanlar için eşit özgürce bir sevgi
tüm ayrılıklara ayrılıkçılara inat
gerçek sevgiyi ve aşkı arayan İsaydık

o hurma bahçelerinden çıkan
ışık bahçelerini yaratan
ama anlaşılmayan Mani
Nesimiydi, Pir Sultandı günümüzde
tarih kokuyordu tüm önder ve dinlerin özü
bin yıllar arasında bir milattı O
ya da küçük bir halkaydı
Spartaküs ile gelen tarihi tamamlayan
gül bahçelerindeydik
güller arasında ne de gariptik
yalancı ve donuk
korktuk
yeter dedik kaçtık gerçeklerden
ruhumuzdan benliğimizden kopuyordu yalanlar
acı çekiyorduk ama daha da sıkı sarılıyorduk
savunuyorduk vuracağımız yerde gerilikleri
bir sevda çağlayanı gibi aktı yüreğimize O
sevdalandık
güzellikler peşindeydik

açtık kendimizi O'na
aç beynimiz ve yüreğimizle soluduk

soluduk patlayıncaya kadar ciğerlerimiz ama doymadık
yine nefessiz kaldık
hep O'ndan almasını biliyorduk
üretmeyi anlamadan
bu yüzden yalnız kaldık
gül bahçeleri haline getiremedik
hurma bahçelerindeydik şimdi
bizi bekleyen topraktan mı
sudan mı koptuk
nefessiz mi kaldık yoksa güneşten mi
şimşekler fırtınalar yurt tutar yüreğimizi
“böyle değil” der bana karmaşık benliğim
“yok” dediğin vakit yok edersin varlığı
özünde hissetmezsen yaşayamazsın
koparsın gerçeklerden, bizi doğuran ana topraktan
havadan sudan ve ateşten
“böyle” der içimizdeki aydınlık
sonra çekip gider
ben yalnız kalırım aydınlığın ve karanlığın ortasında
“umut senin çabalarında
inanç başarma isteminde
sabır doğrularına güveninde gizlidir” der
aydınlığın koruyucusu
ve başarı bunlarla birlikte
senin tarzında ve yöntemindedir

baş eğirim Güneşe çırılçıplak dururum
aydınlık sarar bedenimi
içim dışım ısınır
gözüm, kulağım, ellerim açılır
o zaman geri gelirim yaşama
saklandığım köşeden çıkarım cesaretle
yürürüm yüzüm Güneşe dönük
giderim ufka doğru

Rojinda Ada

I.BÖLÜM

ROJİND A K A D A Ş İ N P A R T İ Ö N D E R L İ Ğ İ Y L E S Ö Z L E Ş M E S İ

---.: Evet sen de geldin zavallı Amedli kız. Hiç Amedli'ye benzemiyorsun. Diğer Amedliler vardı. Neyse anlat kendini çabuk.

Roj.: Adım Roj. 1977 Amed merkez doğumluyum. Mersin'de büyüdüm. İstanbul Üniversitesi Elektrik Bölümü'nü okudum.

---.: Kaça kadar?

Roj.: Üçüncü sınıfa kadar. Partiyle üniversitede tanıştım. Üçüncü sınıfta üniversiteyi terk ettim. Balkanlar sahası üzerinden partiye katıldım. Yu.'da 6 ay kaldıktan sonra PMO'na geldim. 7 ay kaldıktan sonra yoğunlaşmaya geçtim. 5 aylık bir süreçten sonra pratiğe gitmeye hazırım Başkanım.

---.: Bravo, en kısıda sen kestirdin. Geçende o haber gelmişti. Almak istediklerine yönelik çağrıları vardı. Üzerinde durdun mu?

Roj.: Başkanım daha çok amacım aileyi kazanmaktı.

---.: Onları sen almak istedin. Onların seni almaya gücü yetmez.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Zaten sekiz kızlarından birisisin sen. Fazla anlamlı değil. Tam tersine kişiliğinle sen onları çek. Çekeceksin herhalde.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Gelişmeler olacak. Bir sülale ideolojisi, çözüyorsun.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Başka Roj. Şimdi senin için ne yapabiliriz? Tabi metropolde büyümüşsün.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Şeklen Kürtsün, ama dil ve kültürde herhalde fazla buluşmamışsın.
Roj.: Ulusal gerçeklikten uzaklık var Başkanım.
---.: İsteklisin değil mi?
Roj.: Halkı tanıma, halklaşma istemim var.
---.: Zaten başka türlü yapmacık, şekli kalıyorsun. Halklaşmadan çok şekli kalıyorsun ve insan böyle başarılı olacağına, yaşamı dolu dolu kazanacağına inanmıyor. Halklaşmadan olmuyor.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Halkların çelişki ateşine kendisini vurduramayan sağlıklı gelişemez. Onun acılarıyla, onun arzularıyla, onun zorunlu ihtiyaçlarıyla kendini sorumlu görmeyen, kendisini ona yatırmayan, ağzıyla havada kuş o yakalasa bile fazla değerli olamaz, başarılı olamaz.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Daha ne diyebilirsin kendin hakkında?
Roj.: Başkanım daha çok metropolde ve düzende yaşanan farklı çelişkilerden kaçma vardı. Partiye bu temelde katıldım. Bu sahada daha çok çelişkileri savaştırma, savaşıma yöntemi kazandım. En azından böyle gelişeceğime inanıyorum.
---.: Çelişkilerle büyüme, başka?
Roj.: Yenilgi duygusunu Parti Önderliği belirtmişti. Yenilgi duygusundan insan kaybetmemeli. Ben de burada kendimde varolan cins ve ulus anlamında bir yenilgi duygusunu gördüm. Bunu aşmak için bundan sonra pratiğe yöneleceğim.
---.: Yenilgi duygusunu ne yapacaksın?
Roj.: Başkanım adım atarak pratikleşeceğim.
---.: Yenilgi duygusuna dayalı kişilik yerine, yeni duygusuna dayalı kişiliği yaratacaksın.
Roj.: Doğrudur Başkanım. Partide ki tek yaşam budur.
---.: O gücü kendinde görüyorsun.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Çok ölgündün. Yani adeta şu bitki gibiydin. Desteksiz nasıl dikleşir. Şimdi seni neye dönderdik, hangisine? Buna benziyorsun, ama tam değil.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Daha kök vermen gerekir, bu da halk içinde olur.
Roj.: Doğrudur Başkanım
---.: İddian büyük herhalde?
Roj.: Doğrudur Başkanım
---.: Evet, anlayış düzeyinde aldıkların fena sayılmaz.
Roj.: Yeterlidir Başkanım. Pratikleştiği oranda güç olur.
---.: Tabi teori var, yaşam tutkuları geliştirdi.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Yaşamın özgürlük düzeyi biraz hissedildi, hissettirildi. Ama onun kudretli olabilmesi için, hem savaşta, hem ilkelerinde daha böyle paylaşımcı, halkla tabi bağlantısının kurularak yenileştirilmesi gerekir. Bencil olması, genel olmaması etkileyici olmaz.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Bundan da herhalde iddian var.
Roj.: Doğrudur Başkanım.
---.: Dayanabilecek misin gerçekten? Şimdiye kadar aç kalmadan büyüyebildin, yemek az olursa ne olur. Sorun olmaz değil mi?
Roj.: Hayır Başkanım.
---.: Zaten fazla yiyici değilsin değil mi?

Roj.: Hayır Başkanım.

---.: Aradığın halde yerde yatarsanız yine iyidir değil m? Sanırım ondan da zevkle alırsınız.

Roj.: Başkanım halk gerçekliği ile bütünleşmeye çalışacağım.

---.: Tamam. Yoksul insanlarla. Temiz yerleri olmayabilir, kendin biraz temizlersin. Yani kısaca doğal yaşamın gereklerine göre de yaşama gücünü göstereceksin.

Roj.: Doğrudur Başkanım.

---.: Yeni bir aşama. Metropolde erimiş, ama bu temelde yeniden köken üzerinden dikilmeye çalışılan, oldukça şanslı olan bir dikilme bu. Sanırım sarsılmayacak, kırılmayacak kadar bu sağlam bir büyüme olur.

Roj.: Doğrudur Başkanım.

---.: Alacağın hem kökün kalınlaşmasında hem de biraz büyümesinde daha alacağı mesafe var.

Roj.: Başkanım Parti içinde büyüyeceğiz.

---.: Peki, tamam. Sanmıyorum sert bir rüzgâr savursun seni bu tarafa.

Roj.: Hayır Başkanım.

---.: Yine bir gerilik seni bitirsin, yok! Şüphesiz, halk içerisinde, politika da, örgütlenme de, uyanıklık da elde edilir. Taktikte ustalık kazanılır. En iyi okul halk okuludur aslında. Halktan öğrenmesini bilmeyenler asla devrimci olamazlar. Asıl okul!

Roj.: Doğrudur Başkanım. Ne için savaştığını bilmeyenler...

---.: En iyi savaş halk içinde öğrenilen savaştır. Buna da şiddetle ihtiyacın var. Olabilir, bu temelde bizim çizdiğimiz bir çerçeve vardı. Daha sonra okursunuz onu.

Roj.: Doğrudur Başkanım.

---.: Bu çerçeve dahilinde, tabi bütün bu yaşadığın çelişiklere tam bir cevap, ülkeden kopmuşluğa tam bir cevap, köle kadına tam bir cevap, partinin doğru ölçüleriyle yaşamaya tam bir cevap, özellikle de burada da bir türlü bencillikten kurtulamayan, kendini sorun olmaktan kurtaramayan kadına ve erkeğe de tam bir cevap, sağlam gelişmeye tam cevap. Herhalde en büyük söz budur.

Roj.: Doğrudur Başkanım.

---.: Bu temelde sana da Roj. Üstün başarılar diliyor, selamlıyoruz.

ÖZGÜRLÜK GÜNEŞİNE MEKTUPLAR

İlk defa yazmaya başlıyorum. Heyecanlıyım. İhtiyaç duydum. Gerçekten de çok ihtiyaç var. Benim gibi yazan binlercesi var biliyorum. Ama yine de okuyacağından eminim. Çünkü Sen her zaman arayışlarıma yanıt oluyorsun.

Gidişinle zor günler yaşadık. Hazır değildik, habersiz gittin. Apar topar. Bir yıldan daha fazla bir süredir hala açıklanması güç bir komplo ile Seni bizden ayırmak istediler. Özgürlüğü hak etmeyen bir halk olarak nitelendirdikleri Kürtlerin mücadelelerini çok ucuzca sonuçlandırmaya çalıştılar. Ama hiçbir şey onların planladıkları gibi olmadı. Başaramadılar. Yıllarca süren savaşa son verme, sorunların çözümünü demokratik uzlaşma yöntemini geliştirme, barış ve kardeşlik temelinde bir özgürlük yaratıcısı olmanızı hiç kimse beklemiyordu.

Mahkemede geliştirdiğiniz savunmalar ile herkes şok oldu. Demokratik çözümün gerekliliği, gerçekliği her ne kadar Can Yüce gibi kendini bilmezler ve provoke etmek isteyenler çıksa da dost ve düşmanlar tarafından anlaşıldı. Dün biten AGİT toplantısı ile bu açığa çıktı. Emperyalizm ömrünü uzatmak için kendini aştı. Rusya, Çeçenya konusunda oldukça eleştirildi. Şiddetin şiddeti doğuracağı, şiddetle terörün bitirilemeyeceği, yani siyasi demokratik çözümü esas almak gerektiği AGİT'in gündemindeydi. Tabi ki bizim için önemli olan Türkiye'nin demokratik dönüşümüdür.

Bugün bir grup bayan arkadaş ülkeden geldi. Diğer bir grup ise çok yakında gidecek. Faaliyetlerde on beş ayım doldu. Baharda ülkeye gitme umudu ile gönderiyorum onları. Belki de hiçbir zaman eskisi gibi bir gerilla tarzı olmayacaktır. Ama gerilla savaşta da barışta da yeni yaşamın yaratıcısı ve teminatı olacaktır. Gerilla en büyük değerimiz, dağlar en kutsal yerimizdir. Tabii ki ülkeye dönüş koşullarını yaratıp mücadeleyi siyasi demokratik ortamda devam ettirmek gerçeğimiz var.

Özgürlük için saman ve mekân belirleyici özellikler değildir. Dört duvar içinde dahi bağımsız bir iradeyle dünyayı yönlendirme tarzı... Müthiş. Sonuna kadar yaratan üreten, kendini patlatan insan

örneği kaybetmek yok sana. Bir mektubunda Amin Maulof'un kitabı Mani kişiliği üzerine duruyorsun. "Zaman karanlığın tuzağıdır" diyor. "Bir gün gelecek tüm gerçekler aydınlanacak, ortaya çıkacak. Yazdın yazdın okumadılar, sen söyledin onlar başka şeyler anladılar. Onlar bu dünyada başka türlü bir yaşam yaşadılar."

"Neden tüm önderler vakitlerinden önce geliyorlar dünyaya?" diye soruyordu bir arkadaş. Herkesin onları anladıkları bir zamanda olsalardı, ne farkları kalırdı herkesten, önderlerin.

1.Aralık.1999

Merhaba Özgürlük

En son Halep'te iken yazmıştım. Faaliyetler için Afrin'e gitmek üzereydim. Baharda gelecektim ülkeye. Son anda dayattım ülke için. Ağladım. Çok nedeni vardı. Şu anda Mahmurdayım. Kampıta üçüncü günüm. Kampa çoğu yerden görmek isteyenler var. Tam bir yaşam merkezi fakat erkek anlayışı tarafından kurum olarak görülüyor. Dün yaralı arkadaşların yanına gittim. Çok genç yaşta bazı arkadaşlar var. Uzun yıllar kalmışlar. Saldırılarına girmişler ve yaralanmışlar. Biraz da erkeğe benzemişler. Körpçük yaşta kızgın savaşın içerisine girmişler. Bu yüzden kendilerini fazla düşünsel alanda geliştirmemişler. Ama gözleri neleri yaşadıklarını anlatmak istercesine bakıyor. Dolu dolular. Rozerin arkadaş ile kampı gezmeye çıktık. Üç ilkokulun yanı sıra ortaokul ve lise de var. Şekli çok güzel. Fakat içerisi bomboş. Öğretmenlerin çoğu okuldalar. Onlarla eğitim tarzı ve sistemi üzerine tartıştık. Her şey çok garip geldi bize. Açılış ve kapanışta okunan kendi marşlarımız, kendi bayram günlerimizde okulun tatil olması... Yani her şeyiyle bize ait. Kamp yönetiminde halk, spor, eğitim, terzihane kurumlarında da halk yer alıyor. Halkın gönüllü bir şekilde parti öncülüğünde iktidarlaşmasıdır. Buraları sizlerin de görmenizi isterdim. Burayı ve bu halkı yakından gördüğünüzü ve tanıdığımızı da biliyoruz.

Evlerinden, yurtlarından kovulmuş, kaçmış bir halkın konakladığı bu çıplak dağlar arasındaki en güzel şey Güneşin batışı. Kaldığımız yerin arkasında ki tepede de doğup, önümüzdeki ovanın sonsuzluğunda kendini yitirir Güneş.

Şu anda Sanat Dersleri adlı kitabı okuyorum. Kagan'ın estetik, iyilik, çirkinlik, komiklik diye de kategorileri olsa da estetizm denilince ilk anda akla gelen güzellik oluyor. Sadece biçimi kapsamayan, biçim ve özün birlikteliğinden doğan ve ölçülü yani uyumlu doğayla yoğunlaşma devresindeki Özgürlük derslerini hatırlattı bana. Bize ölçülü ve terbiyeli olmayı ve estetik bakış açısını nasıl kazandırmaya çalıştığınız dersler. Yemek yerken, sporda, bahçede... O dönemler anlam veremediğim, bu yüzden de geliştirmek için hiçbir şekilde çaba harcamadığım bazı şeyler vardı. Direndiğim özellikler Alamut'ta da yaratılmak istenenin bir benzeri olarak, bir kişiliği kazanma savaşımının yakıcılığı, bugün de aynı savaşımı yürütmeye çalışıyor, talimatlarınız temelinde yoğunlaşıyoruz. Mahmurdaki halk galiba Kürdistan'ın en geri kalan halkıymış. Kapitalizmin en ufak bir nimetini dahi görmemiş. Oldukça feodal bir kesim. Yaklaşık altı yıldır kendi ülkelerinde mülteciler. Ve partimizin çalışmaları o günden beri bu halkı oldukça geliştirmiş. Siyasal ve sosyal yandan her ne kadar gelişmeler olmuşsa da dün katıldığımız mahkemedeki olayın yargılanması, mevcut düzeyi oldukça iyi açığa vuruyordu. Parayla alınıp satılan kızların suçlu olarak görüldüğü bir değerlendirme. Kadına namus gözüyle bakış aslında bu işin maskesi oluyor. Asıl sorun para. Çıkar konusudur silahı çekme. Sonuç nedir? Orta yaşlı birinin üçüncü karısı yapmak istediği kıza sahip olamaması ve kurşunlara hedef olan kızın dün mahkemede de "ben seviyorum" diye aşk ilanı yapması tabii ki sonuç yok. Özgür aşk, ilişki onların düşünmediği şeyler. Zaten ne böyle bir arayışları ne de öyle bir gelişmişlikleri var. Bu arada aşağıdaki koğuştan Mani kitabını aldım. Doğrusu Işık Bahçeleri gerçekten de tarihte yaşanan bu büyüklükler oldukça insanların, kendimizin ne kadar küçük olduğumuzu görüyorum. Evet, orda Mani diyor ki "Yanlış bir yüzyılda yanlış bir dünyaya gelmişim." Galiba yaşanan tüm trajediler bu yüzden. İsa gibi Mani de, Parti Önderliği de aynı. Sevginin ve güzelliğin dinini yaymaya çalışıyorlar ama anlaşılmıyorlar. Ne yazık ki bu dünya onlara göre değil. Karanlıklar insanları bastırarak hâkim olmaya çalışıyorlar dünyaya ve aydınlıkları boğmaya kendi içlerinde hapsedmeye çalışıyorlar. Oysaki Mani diyor ki "Sonuçta dünyada her şey renklere dönecek."

Ömer Hayyam da

“Yüz Cemşit de arta kalmış bir dünya

Bu yüzden kendisinin sanmış bu gökleri” diyerek bu dünyanın gelip geçiciliğini belirtiyor. Biz neyiz, ne yapmaya çalışıyoruz bu dünyada diye düşünüyorum...

17.Aralık.1999

Merhaba yaşam

Geçenlerde ülkeye geçiş yapacaktık, son anda gelen yol durumu hakkındaki haber yüzünden burada takılı kaldık. Günlerce yağmur yağdı. Eminim Küçük Güney halkının yüzü gülmüştür. Bu süreç içerisinde zamanı yer yer okuyarak, voleybol oynamaya çalışarak, arkadaşlarla tartışarak geçirdik. Bu arada buradaki gazi arkadaşlara olağanüstü bir toplantı yapıldı. Görevlere itiraz etmeleri lümpen yaşam tarzları keyfi oluşları kendilerini yaşatan yaklaşımları hakkında oldukça ağır değerlendirmeler yapıldı. Sanki bazılarının hiç umurunda değildi. Sanki alışmışlardı fakat bana çok ağır geldi, özellikle birinin partiden atılması idamdan daha ağırdır. Özcesi şeker-kamış politikası diyebilirsiniz ver ver, sonra da böyle bir şey çıksın ortaya, sonra da vur vur. Marifet olduktan sonra yargılanmak değil olmasına fırsat tanımamak.

Bugün yani birazdan yola çıkacağız. Kandil’e gidiyoruz. Partinin önemli bir gücü kongrede parti için, bizler için çok önemli olan bu kongreye bizim durumumuz olmayacak. Maalesef. Bakalım ülkede neler bekliyor beni. Küçük Güneyde tanıdığım birçok anlayış-yaklaşım oldu. Bunlardan ders çıkarmaya, kendimi geliştirmeye ve çok okumaya çalışacağım.

Ayrıca dağda çok acele etmemeye, önce adım atmaya -koşmaya kalkışmadan- çalışacağım. Fiziksel olarak başlayacak ve ruhumda netleştireceğim bir iradi gelişimini yaratacağım. Arkadaş ilişkilerinde çok dar kalmayacağım. Gerçeği çok yönlü tanımak her zaman insanı daha objektifleştiriyor. Fakat herkesle her şeyimi paylaşamam. Belki de bazı şeyleri yalnızca sana açacağım. Halk içerisinde öğrendiğim gerçekliğin, olumsuzlukların etkisini kırmaya, özümü samimice, yalın bir şekilde ama sıradanlaşmadan, verilen emeklerin yansıtılacağı bir güzellik eylemine ulaşarak, her şey rağmen özgünlüğünü koruyarak, yaşamın emekle, emeğin geliştireceği bir düşünce ile ve eylemle gerçekleştirdiği bilinci ile, her zaman savaşıyor, kazanmayı rahat-kısa yolu aramadan, belki de en zorlu ve uzun yolları kullanarak, tepeleri aşarak, yüksekliklere, yüceliklere ve Güneşe ulaşabileceğimi bilerek yola çıkıyorum.

Dün akşam Doğan arkadaş diyordu “Önderlik ‘beni anlayın, anlatın, yaşatın, uygulayın.’ diyor.”

Sözüne bağlı kalacağıma dair güzelleşerek, güzelleştirerek kendimi anlamlandırmaya çalışacağıma derinleşeceğime, küçük ve basit şeylere takılmamaya dair söz veriyorum Güneşe.

Bir gün gelir de gözlerinizin içine bakma fırsatı yakalasak, sizin gözlerinizde özgürlüğün ve güzelliğin olmaya çalışacağız. Bizim gözlerimizde ise Güneş ışıltı ışıltı, sıcak sıcak, yüce yüce parıldayacak Güneş hiç batmamacasına, sönmemecesine, çünkü bizim yüzümüz her zaman Güneşe dönük olacak ve gözlerimizle her zaman size bakacağız.

Ve ben bir gün yüzüm Güneşe dönük gideceğim bu dünyadan...

Merhaba ışığımızız ve yol göstericimiz

Senin ışığının altında olmak en büyük şansımız. Aydınlatan ve güzelleştiren bir yol göstericilik... Ve karanlığın yutmaya çalıştığı bir dünya.

Bayanların tek başlarına hiçbir şey yapamadıkları bir yer. İpler kimin elinde. Adı belli, tarihi belli egemenlik...

Oysa ilk defa dağda olmanın müthiş coşkusu yaşamak isterdim.

Hey dağlar, yalçın dağlar bana bunları mı gösterecektiniz. Bunca yıldan sonra ben size bu kadar hasretken böyle mi karşılırsınız beni.

Neden kabul edersiniz, susarsınız. Acı duyuyorum ve acı duyarak geldim. Benim bildiklerime ters, bana öğretilenlere ters, özgürlüğe ters, sana ters. Bu yüzden değil ilk diye ama böyle bir yerde acısını duyuyorum.

Siz bizi bilinçlendirmek güç irade sahibi yapmak istiyordunuz. Oysa bunlara düşman olanlar varmış. Yüzümüzü Güneşe dönmek varken karanlıkları, kuytulukları sevenler de varmış. Şu anda karşımda çok güzel ve özgürlüğe yakın bir dağ var. Nerede ise arkadaşların tüm konuşmaları, ne yaptıklarını

tümünden görebiliyorum. PJKK karargâhı tam karşımda cıvıl cıvıl, yaşam dolu, güzellik dolu. Buraya ilk geleceğimi duyduğumda deli oldum. Bu kadar eğitimden sonra, böyle bir bilinçten sonra, hele zorla gelişt, hele iradeni zorla elinden alışları, en zor olan da bu. Eşit özgür bir birliktir amacımız fakat daha yaratılmadı ki bunlar. Tamam, on beş yıldır savaşıyoruz ama henüz bir şey kazanamadık ki.

Hey dağlar neden baş eğersiniz.

Bir öykü var aklımda. Diyorlar ki mitolojik dönemde bir güzellik tanrıçası varmış. Güneş tanrısı babasıymış, güneş tanrısından dünyayı aydınlatmayı, dünyanın, yaşamın tüm sırlarını, dünyayı bilmeyi, tanımayı öğrenirmiş. Toprak ana dediğimiz tanrıça anasıymış, yaşam hep zaten anadan doğar. Toprak ana ile yeşermiş hayat. Topluluklar böylece oluşmuş medeniyet böyle gelişmiş. Anasına olan bağlılığı ve başkasından öğrendikleri ile büyümüş güzellik tanrıçası varlığı ile dünya daha da güzelleşmiş. Tüm doğa, tüm yaşam onunla coşkulanmış, renklere ve kokulara bürünmüş. Melodiler eşlik etmiş bu güzelliğe.

Arkasını daha sonra yazacağım. Şu anda tekmil toplantımız var ama keşke dünya hep o şekli ile kalsaymış. Masallar gerçek olsaydı ya da dünyanın kendisi bir masal olsaydı.

1.Ocak.2000

Merhaba Özgürlük

Sonunda beklediğim gün geldi. İki bin yılına girdik. Hep istediğim gibi yıldızlara yakın bir yerde olmak beni oldukça mutlu etti. Ama şu anda bir gerçek var ki yıldızların yakın olduğu yerler güneşe çok uzaktır. Güneşten uzak düştük. Tabii ki sevenler için mesafeler hiçbir anlam ifade etmez, büyük seven olmak, büyük bağlanmak...

6.Ocak.2000

Bazen yaşamda çok hızlı, beklenmeyen gelişmeler oluyor, mucize gibi oluyor. Yeni yüzyıla Kalatuka'da tepelerde girmiştim ve bundan iki üç gün sonra da Dola Koke'de kongre yerinde idim. Güvenlik için fedailerden iki eski bölük çağrıldı. Ve biz uzun yola çıktık. Şehit Harun'dan geçtik Cesur Yürek filmini dördüncü kez burada izledim. Biraz dinlendik. Dorşin arkadaş bizi görmeye geldi. Gece 12'de Şehit Harun'dan ayrıldık ne ay ne de yıldızlar yolumuzu aydınlatıyordu. Bu arada kayalıkların orada ben düştüm. Alnım yarıldı. Sonuçta Dola Koke'ye ulaştık, tanıdık birçok arkadaş var burada. Fakat konuşmak yasak.

10.Ocak.2000

Öyle garip bir ortamda garip duygular taşımaktayım ki anlatılması dahi zor, tarif etmesi, ifadelendirilmesi gerçekten bir yoğunlaşma istiyor. Bu yüzden olsa gerek uzun süre yazamadım. Pratikte zorlandığımı söyleyebilirim, en zor olan ve beni en çok sıkan da kaba işlerdir. Bazı bayan arkadaşlar var. Kendilerini siyasi alanda geliştiremedikleri için pratikte etkin rollerini bırakmak istemiyorlar. Zaten yapıya hâkim olan bir köylü tarzı var, yani pratik denilince nerdeyse defterler kitaplar atılıyor.

Merhaba Soylu Güneş

En güzeli de yalçın dağların bulutlarla bütünleşen köpük gibi bembeyaz karların arasından serin doğuşuna gülümsemek.

O ne güzel gündür ki senin doğuşunla başlar. Ve seninle son bulur. Bulutların gökyüzünü kapladığı gündüz güneşi, geceleri yıldızları göstermeyen o karanlık, sıkıcı günlerin hiç gelmemesi dileği ile bugün mavi göğün güneşi ile tertemiz havayı soluyup mektup yazmaya karar verdim.

Süreç Başkanın etkisiyle çok hızlı ilerliyor. Bizlerse ise çarpılmışlığımızı atmamışız. Klasik tartışmaları fazla bırakmıyoruz. İnanın ki kadın gittikçe güzelleşiyor. Özgürleşme mücadelesi devam ediyor. Özgürleştirme, güzelleştirme çalışmalarınız devam ediyor. Kadına olan güveniniz hala çok güçlü. Ve kadınlardan beklentileriniz... Oysaki koşullar oldukça değişti, kadınlara yönelik yaklaşımlar

da deðişti. Eminim bunların farkındasınız. “Parti imha sürecinde iken sizler irademiz, özgürlüğümüz nerede diyorsunuz.” diye soruyorlar. Oysa kadın özgürleştikçe toplum özgürleşir ve gelişir. Ama sanki intikam alınıyor. Özgürlük mücadelesi karşısındaki çaresizlikler, zayıflıklar patlamalara dönüşüyor. Güneşin yokluğunda bambaşka dönüyor.

Şu anda güvenlik için tepedeyiz. Bir günlük de olsa kongreye katıldım. Dönüşümlü olarak gidiyoruz. Yeni program, tüzük manifesto. Ve bunun cephesi, ordusu. Daha çok ideolojik tartışmalar yürütülüyor. Çok önemli bir değişimi yaşıyoruz. Peki ya biz neyi yaşıyoruz?

Bir hastalık dönemidir yaşanan, ağır bir bunalım, sancılar, ağrılar... Ağır geliyor bana konuşmak. Bir iki kez konuştum ama şimdi bilmiyorum... Bırakmayacağım tabii ki vereceğim, anlatacağım hiç durmadan gerçekliğimiz ne kadar da bundan uzak olsa yerine getirme anlamında ne kadar eksik kalsak da. Ama gerçekten çok ağır. Önderlik gerçeği böylesi bir ortamda daha fazla ihtiyaç duyduğum Güneş “benim bir anımı düşünün, gözünüzü kapatın beni düşünün, yataarken beni düşünün, şuurunuz yerinde olduğu tüm anlarda beni düşünün” diyor. Mani gibi. Peki, biz neden anlamıyoruz, neden, İsa’nın dediği gibi “gözleri vardır ama görmezler, kulakları vardır ama duymazlar.” Böyle bir gerçekliğimiz var bizim. Özgürlük gerçeğini araştırma, anlama çabası oldukça geliştirecek. Büyüklüğü anlamak isteyenler kendilerini basitliklerden, küçüklüklerden arındıracak.

20.Ocak.2000

Yazmak gerekiyor yaşananları, hissedilenleri duyulanları. Bir iz bırakmak gerekiyor ardından. Oldukça soğuk günler yaşıyoruz. Birçoğumuz hayatımızda görmediğimiz karla ilk defa karşılaşyoruz. Ya da daha doğrusu iç içe. Tepede oldukça şiddetli rüzgârlar var. Sonunda mutfak yapmaya karar verdik ve yapmaya koyulduk. Görevliler arasında ben de vardım. Taşları çekme dışında bir şey de yapamadım. Aşağıdan getirilen naylonla üzeri kapatıldı. Ama mutfağın ömrü fazla uzun sürmedi. Esen rüzgârın şiddetine dayanamayan mangamızın naylonu da uçtu. Naylon boydan boya yırtıldı. Kar bir anda mangaya yağmaya başladı. Ben şaşkın tedirgin yerdeki naylona bakarken, arkadaşlar naylonu bir araya getirip kefiye ile bağlamaya çalıştılar. Çadırımızın tamiri yeni yapılan mutfağın naylonunun kapatılması ile tamamlandı. Leheng arkadaş kendini kabul ettirmek için pratikte kendini ispatlamaya çalışıyor. Mayası fazla ama yine de güzel bir tatlı yapmış. Akşam genel bir moral yapılacak galiba fakat bunun dışında gelişen doğal kartopu savaşı moral verdi. Mangada yanan sobanın etrafında üstümüzü kuruttuk. Sonra bayan arkadaşlar şarkı söylemeye başladık. İki saatten fazla süren bir moral yaptık. Hatta moral o uzun boyu ile mangaya uzanan Sema arkadaşın mangayı boydan boya kaplamasına rağmen onun üzerinden atlayarak da olsa saatlerce halay çektik ve çok güzeldi. Ertesi gün, yani bu güne göre dün, ekmek yapmak için üç bayan, bir erkek arkadaş öğlen vakti vadiye indik. Belimize kadar gelen karın içinde ilerlemek, deniz içinde yürümeye benziyordu. Fırının yanına gittik, delegeler kongre yerine doğru gidiyorlardı. Önümüzde giden grubun içinde Rozerin arkadaş vardı, şaşırdım. Saçlarını küt kestirmişti. Nedenini anlamadım, niyedir selamlaşmadan yanımdan geçti. Daha sonra baltalarını almak için çıktığım PJKK mangasında Peşlin ve Jiyan arkadaşlar ile karşılaştım. Onların da saç kesikti, bunlar tesadüf olamazdı, mutlaka bir şeyler vardı ve ben merak içinde kalıp, şaşırsam da bir şey sormadım. Daha sonra yaralı arkadaşların mangasına kurulanmak için gittik. Oradaki arkadaşlar anlatmaya başladılar. Kongrede yaşananları ve bayan arkadaşların tavırlarını konuşma fırsatı bulamayınca saçlarını kestirmelerini. O bayan arkadaşların bakış açıları ve değerlendirme tarzları ne kadar değişik olsa da, bizler neler olduğunu anlayıp yorumlayabiliyorduk. Saç kesmelerinin nedeni anlamıştım, fakat neden bunlar yaşıyor diyordum. Nedenini iyi anlasam da ama nedense kabullenemiyordum. Gerçekten de yaşananlar ağır. 17 Ocak günü alınan kararla bundan sonra B.K’nin dışında bir de önderlik vekili diye bir kurum olacak. Tavır bu karara karşı. Şunu biliyorum ki Önderlik gerçeği ile oynanılmaz, yakar, çarpar. Önderlik gerçeği affetmez. Tarih gibi. Ortaya çıkarır gerçek yüzleri ve sahtelikleri.

Kadının bağılılığı ve hesapsızlığıdır anlamı. Sonsuz güvenin, sevginin, özgürlüğe ve güzelliğe olan inancın, özleminin bedelidir kesilen saçlar. Hazır yiyciliğe, emeksizliğe, hesapçılığa, bireyciliğe, tüketen ve sömüren egemenliğe karşı koyuşunun bedeli olarak kadının en değerli şeyini saçlarını vermesi anlamlıdır. Kadın saçları ile güzeldir. Tanrıçaların saçları ayaklarına kadar değermiş. 38 Dersim katliamı döneminde namus ve onurunu korumak isteyen bir genç kız kendini nehre atmadan önce uzun saç örüklerini kesip ailesine bırakmışlar ve “İnsanlık onuru ve namusunu koruyacak

birilerine verirsiniz” demişler. 1996’da Zilan arkadaş eyleminden sonra ailesi için örüklerini arkadaşlara teslim etmiş Dersim’de.
Her yerde gündem saç kesme eyleminde kilitlenmişti

MEM U ZİN

Sen Mem û Zin’i
Ben Ferhat ile Şirin i
Sen Cigerxwin’i otuz üç kurşunu
Ben Cahit’i, Turgut’u, Nazım’ı
Sen gözleri deprem kızılı kara çadırın
Ben sürmeli bey ağdının
Sen Dicle’yi durgun ve nazlı
Ben Kızılıрмаğı geniş ve mağrur
Sen öfkeyi sürekli Fransız önünde
Ben dağların onuru
Sen Cudi’yi uçurum ve doruk
Ben Konya ovasını beyaz ve tenha
Sen düşmanı ağırlayan konukluğu
Ben konuğuna son lokmayı sunan saygıyı
Sen karın türküsünü dağlardan dağlara
Ben büyüğü köpük köpük denizlerin
Sen değirmen taşı bir zaman boynunda
Ben göğsünde kadranı paramparça bir saati
Sen ancak benimle onaracağın acıyı
Ben ancak seninle sileceğim utancı
Sınırların ardına çekilebilir miyiz?
Sınırların ardına neden çekilelim ki?
Sınırların ardında yoksulluk daha mı az?
Sınırların ardında ölüm daha mı vakitli gelir?
Sınırların ardında yalnızlık daha mı az acı verir?
Sınırların ardında ay hilal, ufuk hayal değil mi?
Sınırların ardında ateş yakmaz, su boğmaz mı?
Sınırların ardında aşk acı, akşam hüznün vermez mi?
Ya nasıl ayırırız yıldızları
Kim geçiş izni verecek rüzgâra
Bu tarifsiz ayrılığı
güneşe kim
çocuklara kim öğretecek...

ŞÜKRÜ ERBAŞ

27.Ocak.2000

Tepede boş günler geçirdik. Var olan birkaç kitabı da okuduktan sonra birbirimize bakıyorduk. Yoğun siyasi faaliyetlerden sonra şuanda süreçten kopuk ve pratiksiz kalmak insanı boşluğa bırakıyor. Boş yaşamak ölümden beter. Ölümden pis. Arkadaşlar arasında belli bir uyum ve kaynaşma başlamıştı. Ama derinleşmesi gerekiyor. Can sıkıntısından bazen topluca şarkı söylüyorduk. Sonunda haber geldi. Aşağı inmemiz isteniyordu, nihayet kongre bitmişti. Çeşitli toplantı ve düzenlemeler sürüyordu. Bir yandan hiç aşağı inmek istemiyordum. Ama yukarının boşluğuna tercih edilir. Bölük yönetimi üstü çığ tehlikesinden ötürü ikna etmiş ama aşağı indiğimizde bize verdikleri mangaya çığ düştü. İlk günümüzdü ve biz bayan arkadaşlar toplantı yapıyorduk. Öğlen olmuştu ve Zelal arkadaş toplantıyı

sonuçlandırıyor. Birden bize doğru gelen çığın sesini duyduk. Her arkadaş ayağa fırlayıp dışarı kaçmaya başladı. Ben şaşkındım, nedense fazla büyük olabileceğini düşünmüyordum. Tabii ki sadece bir histi, hiç de öyle olmayabilirdi. Ama neyse ki öğle oldu. Arkada kaldım korkudan yüksek sesle ağlayan Sema arkadaşına döndüm ve korkmamasını söyledim. Zaten artık çığ gelmişti ve manganın bir duvarını yıkmıştı kaçmamızın da bir anlamı yoktu. Bir önceki gün yıkanmış olduğum için yeni yeni koruyan bazı eşyalarım ortalıkta idi. Onları toparlamaya başladım bir de battaniye aldım. Tüm arkadaşlar dışarıda idi. Ve her iki birim komutanı bölük yönetimine haber vermeye gitmişlerdi. Bazı erkek arkadaşlar geldiler “ölmemişsiniz” diyorlardı. Hepsi küçümseyen bakışlarla bakıyorlardı. Dışarıdan bir şey belli olmuyordu. Fakat içeriye girdiklerinde durumun ciddiyetini anladılar. Bilirkişiler gelmişti “bir şey olmaz bundan sonra” deyip bize moral veriyorlardı. Kimse bir daha bu mangada yatmak istemiyordu. Fakat gidecek yerimiz yoktu. Ve ellerimize kürekleri tutuşturdular. Akşam bazı arkadaşlar haberleri dinlemek için gittiler. Biz mangada kaldık. Yağmur yağıyor, şimşekler çakıyordu. Korkuyorduk ve gök gürlemesinden çığ düşeceğini düşünüyorduk. Bir süre sonra da kar yağmaya başladı. Hava oldukça soğuk ve karanlıktı, saatler ilerliyordu ve ben haberlere giden arkadaşları merak ediyordum. Bu arada biz de BBC’den haberleri dinledik. TC’nin Hizbullah operasyonu devam ediyordu ve Rusya-Çeçenya ile bu son çatışmalarında ... binin üzerinde kayıp verdiklerini açıklıyordu. Arkadaşlar satranç ve tavla getirmişlerdi ve eğlenmek için tavla oynuyordum. Saat dokuz buçukta arkadaşlar geldiler biraz rahatladıktan sonra uyumayı düşünmediğim gecede uyumaya karar verdim. En kötüsü elinde hiçbir şey olmadan beklemektir. Ucuza gitmek, basit ölmek, en acısı iki bin yılındayız, ideoloji oldukça gelişmiş. Fakat hala doğaya tam hâkim değiliz. Doğanın gücü karşısında çaresizliği yaşıyoruz. Ve insan hayatı tesadüflere, şanslara bağlanırsa yalnızca kötü. Kongre resmi olarak bitti. Ama bu koşullarda fazla uzağa gidilemez ve biz de büyük ihtimalle burada kalacağız. Parti meclisi belirlendi. PJKK’dan bazı bayan arkadaşlar kendilerini geri çekmişler. Başkan duysa ne der. Nereye kadar devam edecek? Ordu küçültülecek ve halkı savunma birlikleri adını alacak. Bunun yanı sıra siyasal faaliyetlere ağırlık verilecek. Başkan diyor ki, “savaşta kalmamış bayanlar gelebilir.” Türkiye’de deşifre değilim. Legal yollarla çıktım, ne ailem ne de çevrem tanınmıyor. Ve savaşta da kalmamışım. Üstelik bir şeyler yapmanın ezikliğini de yaşıyorum. Böylesi bir dönemde yapılması gereken o kadar iş varken böyle kalmam bana acı veriyor.

Bize özgürlük bahşeden kutsal güneş.

İçimize ektiğiniz özgürlük tohumları patlamak ve çiçeklenmek için ısınıza ve ışığınıza ihtiyaç duyuyor.

Barış güvercinleri bu ıssız ve kızgın çöllerde kendi kanatları ile uçabilmek için çırpınıyorlar. Dağlar duman duman olmuş, inadına kar yağıyor. Durdurmak istiyor bir şeyleri... Ama durmuyor zaman akıp gidiyor. Zamanla her şey değişiyor. Güneşin yokluğuyla renkler de soluyor. Ve resimler değişiyor. Mani’nin fırçası ile yeniden renklerle süslemeli bu solmuş yaşamı. Tomurcukları patlatacak güneşin rengi işlenecek bu resme ve bu resimden sevginin melodileri akacak insanların yüreğine. “Benden daha tehlikeli bir çarmıhtasınız” demiştiniz. Aynen öyle. Mani’den sonra yandaşı olan kadınlar yakıldı ve işte tarih tekerrürden ibaret.

03.Şubat.2000

Kalatuka’dayım. Üç gündür buradayım. Dola Koke’de en son mangamıza çığ düşüp de yıkıldıktan sonra erkek arkadaşlara birlikte bitişik bir mangada kaldık. Tüm çevreden, tecrit durumunu yaşadık. Oldukça sıkıldım ve içime kapandım. İlke arkadaş ziyarete gelmişti, gün boyunca sessiz kaldım, onu başka arkadaşlara bıraktım. Geceleyin biraz tartıştık. Umutlarımız, öfkelerimiz, özlemlerimizi, acılarımızı paylaştık.

Geçer zaman gider

Giden zaman unutturur

Yaşananlardan geriye kalan

Bir ben

Bir de sen yalnızlığım

Sevgili yoldaşım, arkadaşım

Bu satırları yazdım o gün, bir de yukarıdaki yarım kalmış mektubu. Daha sonra devam etmek istedim, henüz fırsatını bulamadım. Başkan'ın tüm bu olanlara nasıl tepki göstereceğini merak ediyorum. Doğru olmayan çok şey var. Ama yanlışlıklarla savaş tarzı da çok önemli. Tarz konusunda beni en çok endişelendiren şey Arjin arkadaş. ona olan eleştirilerimi anlıyor gibi görünüyor ama pratikte hiçbir düzelme yok. Fazla anlam verdiğini sanmıyorum.

Kalatuka'ya gelişimiz hiç hoş karşılanmadı. Birçok bölükten bayan arkadaşlar saçlarını kestiler. Sorumlu olarak bizden birkaç arkadaş gösterdiler. Bizim açımızdan da gelişimiz berbat. Yaşadığımız onca karmaşa ve yorgunluktan sonra gelip tekrardan kendimize manga yapmamız, ıslak çoraplar ve elbiseler içinde oturacak bir adım yerin, yakacak tek bir dalın olmaması bizi oldukça kızdırdı: Bölükteki tüm arkadaşların morali düştü. Biz üç gün boyunca mangamızı yapmakla uğraştık. Sonunda delegelerde geldi, okullarda aktarımlar yapıldı. Yeni bir düzenleme haberleri ortalıkta dolaşmaya başladı. Botan arkadaşın gelişinin ertesi gününde tüm güçler toplandı ve yeni düzenlemeler okundu. Bayan ve erkek arkadaşların ayrı düzenleneceği aslında biliniyordu. Ve bu kimilerinin moralini epey bozmuştu. On beş bayan, on beş erkek bölüğü oluşturuldu: Ben Kürdistan arkadaşın bölümündeydim. Önceki birçok arkadaş ile beraber. Şu anda yer sorunu çekiyoruz. Dört kişilik birim bir mangaya girdik. Bölüğün asıl yerleşeceği yere başkaları yerleştirilmiş. Sonuçta yapılan haksızlıktan ve kandırmacadan öteye bir şey değil. Tüm arkadaşlar bu durumdan çok rahatsız. Bize “karın üzerinde kendinize manga yapın” diyorlar ama biz yapmayacağız, önerimizi üste rapor ettik.

13.Şubat.2000

Birçok defa yaşamak istemeyip yaşamaya zorlandığımız durumları yaşıyoruz. Yönetimden habersiz yandaki bölümün boşalan yerine yerleştik. Bölüğün asıl sahipleri geleceklerdi ve dışarıda kalacaklardı. Biz de kendi yerimizi boşaltmadıkları müddetçe çıkmayacaktık. Birçok hoş olmayan tartışmadan sonra bizim yerimizi boşalttılar. Tabii ki bunda farklı güçler de etkili oldu.

17.Şubat.2000

Her şeye rağmen yeni düzenlemelerden memnunum. Günlerim eskisine göre daha fazla hareketli geçiyor ve geçecek. Ama olsun arkadaşların umut ve beklentileri var. Ve ben çaba harcayacağım. Dün ilk kez mangamda okuma fırsatım oldu. Sürekli olmasını dilerim. Buradaki tüm bölüklerin Başkan'a mektup yazma kararı alınmış. Seçilen arkadaşlardan yazamayacak durumda olanlar da olunca bu iş de bize düştü... Çok zor bir iş. Her şeyden önce yoğunlaşma ve ruhsal manevi durum çok önemli.

10.Mart.2000

Hiç utanmadan ağızımıza aldığımız değerler. Bizim küçüklüklerimiz, basitliğimiz. Yirmi yıldan fazladır bu parti, ideoloji oluşmuş. Kocaman tarih bize bir Önderlik gerçeği yaratmış. İlk dönemdeki yoldaşların yaşam ilkeleri, ilişkileri dile getiriliyor. Şu anda ise çok farklı bir düzeyde yaşıyoruz. İlişkilene miyoruz. Varlıkları ile ideolojiyi temsil ediyorlardı onlar. Bir sevgi çağlayanı olmak ve yürekten yüreğe akmak sizin işiniz Başkanım, yüce insanların işi. Anlamak için yürek ve beyin gerekiyor.

11.Mart.2000

Önderlik Gerçeği tartışılıyor. Konuşmıyorum. Oysaki anlatılacak ne kadar çok şey var. Hele de Başkan'ın sözlerinden sonra beni ne kadar anlatırsanız o kadar anlamışsınız diyordu. Aynen İsa gibi sevgi dolu, güzellik dolu bir yaşam için yine sevgi yolunu seçti Başkan savaşı istemedi, sevmedi savaşı. Zorunluluklar ve vicdan hep çalıştı ölenler ve öldürülenler için. Çünkü hepsi insandı sonuçta. Ve o sadece onun bunun değil insanlığın önderi idi. Ama hep kendi çıkarları uğruna değerleri,

insanlığı, doğayı kirletmeyi göze alanların taktiklerini boşa çıkardı. Reformizmi dayattıkları anda savaşı, rant savaşımını geliştirmek istediklerindeyse barışı ve kardeşliği dayattı. Ölüm kol geziyordu uçsuz bucaksız Kürdistan dağlarında. Ölüm kimi zaman Halepçe'deki gibi sarmıştı Kürdistan'ı. Yavrusu kucagında yere serilmiş analar, kolları bacakları birbirlerine karışmış adamlar, çocuklar ve hayvanları de dâhil cesetler şişmiş, gazdan dolayı sararmış. Yaşam donmuş, her şey olduğu gibi donakalmış. Beş bin can bir anda orada can vermiş. Tek bir düğmeye basılarak o kadar can alınmış. Sonra ne olmuş, göç katar katar bırakılmış, köyler düşürülmüş yollara. Ve varılmış başka bir zalimin diyarına. İşte bu sefer cesetler değil, ruhlar ve beyinler dondurulmuş, kalpler donmuş. Kürt ölümüne alıştı, Kürt ölümden korkmuyor, Kürt ölümü seviyor. Bu yüzden Kürt ölümüne koşuyor. İşte bu gerçekliğe karşı YAŞAM dedi. Herkes kendine göre anladı, kendi anlamsızlığında anlamsızlaştırdı. O "anamlı ve özgür yaşam" dedi. Kara cahilliğimizde ısrar ettik, benimiz olarak gördüğümüz köleliğimizde. Ve Başkan tarihin derinliklerinden alıp günümüzle birleştirdiği bilincin derinliklerinde yoğunlaştırmak istedi bizi.

8 MART 2000 KADININA

Seninle yaşamak için
Aramıza Adem ile Havva'dan beri
Ekilen kara çalıların sökülmesi
Yükseltilen duvarların kaldırılması
Gerekir

Bunun için
İlk sınıf, ilk hâkim,
Yalancı ve zalim erkeğin yenilmesi
Ve uygarlığın çaldığı ateşin alınması gerekir
Bunun için
Tüm Prometeoslara bedel bir
Kavgayı göze aldım.
Dünyayı karşımda buldum
Ve Promete'nin memleketinde haince esir düşürüldüm

Ey kutsal ana
Ve sevda kadını

Abdullah ÖCALAN/İmralı

21.Mart.2000

Barış, kardeşlik ve özgürlüğün yaratıcısı,
Baharın müjdesi olan yeni doğan Güneşin yeni yüzyılda ilk newroz bayramını kavuşma özlemi ve tutkusuyla kutluyorum.
Mezopotamya'nın derinliklerinden gelen Zerdüş'tün sesi yankılanır dağlara vurdukça. Dağlar damar damar olmuş ufkunda Güneş doğan denizine ulaşmak ister.
Denizin hırçın dalgalarında bir yakamozu izlerken ona hüznün umudun resmini nakşetmek gecenin sessizliğinde. Ve ondan sonra yeni doğan Güneşe merhaba derken, güneşin tılsımlı ışınlarıyla barışı döllerken toprağa, gökkuşağı bereketinde rengârenk açılmak, bahara merhaba demek, çiçeğe, patlayan tomurcuğa newrozlaşan bahara. Doğanın dirilişinin tüm melodilerini, yaşamın tüm güzellikleriyle harmanlayarak bin yıllar öncesinden alıp, bin yıllar sonrası insanlığına devredilen bir aşkı taşır denizlerden dağlara vuran rüzgârlar.

Dirilişin öyküsünü ateşin dönüştürücülüğünde hissederken, semaha duran ateş sevdalıları ile buluşmak ve bunları yeni yaşam felsefesinde süreklileştirdiğimiz oranda gerçekleşmek ve gün yüzüne çıkan bir çiçek gibi Newrozlaşmak istemindeyiz. Yüreğimizdeki aydınlığın yol göstericiliğinde, karanlıklardan ateşle arınarak yayılacak sevgilerin, aşkların ve güzelliklerin tüm insanlığı kapsaması ile baharlaşacak yürekler. Güneşe uzanacak, güneşle birleşecek.

Barış ve Demokrasinin Newrozunda özgürlük aşkı ile ateş dansına duran yoldaşlarımızı anıyor, tek yaşam gıdamız olan Başkan APO'yu selamlıyoruz.

Yaşasın Başkan APO

Yaşasın Newroz Partimiz PKK

Yaşasın Ortadoğu Halkları Demokratik Birliği

2000 NEWROZUNDA DOĞUŞ

Kutsal Ana hakkın geçmişi ise
Çocuk bugün ve geleceğidir
Sevda kadını özgürlük çağrısıysa
Kabul edilecek yaşam
Ya özgür olacak
Ya da hiç olmayacak
Her taraf karanlık ve zorda ise
İsyen ve savaş ve kadar gerekli
Ve kaçınılmaz ise
Özgürlüğün şafak vaktinde
Aydınlık ufku sarmışsa
Barış eylemi daha yüce ve gereklidir
Bütün bu zamanlarda
İlk dinimizin buyurduğu gibi
Bilimin aydınlığında doğru düşüneceksin
Hitabetin inceliğiyle yetkin konuşacaksın
Hakkın yolunda emeğinle çabanla
Kendini özgür gerçekleştireceksin

Tarihsel bir sürecin başlangıcındayız. Başarmak zorunda olduğumuz kutsal bir görevle yükümlüyük. İddiası büyük olanların başaracakları bir iş olacak. Gerçeği arama, yaşama gibi bir iddiam var. Gerçekler...

12.Nisan.2000

Geçen yıl 9 Nisan'da Parti Merkez Okulu'ndan çıkıp, yoğunlaşma evine gittim. Geçen yıl dediğim aslında iki yıl önceydi. Bu yıl ki 9 Nisan'da benim için önemli bir gün oldu. Cihazdan aşağıya çağrıldım ve ideolojik karargâhın beni çağırması olduğunu duydum. Çıkıştı, yeni bir katılımdı, yeni bir süreçti benim için başlayacak olan... Yeni bir yaşam tarzı olarak da değerlendiriliyor... Cevap olabilme imkânının nasıl değerlendirileceği konusunda kaygı ve belirsizliklerin neden olduğu endişeler. Ama aynı zamanda bir heyecan, bir istem. Amacın büyüklüğü ağır bir sorumluluk yüklüyor. Bugün ilk grubun toplantısını yaptık. Kararsızlıklar, farklı kaygılarla yaşıyor farklı arkadaşlarda. Birçok arkadaş kendisini geri çekiyor. Ne olacak, nasıl bir şey çıkacak. Ona göre katılımımı yaparım. Böyle bir çalışmada bile küçük burjuvanın hesapçılığını ve her şeyden önce kendi kaygısını duymasını bir kere daha gördüm. Nefret ettim. İnsan acı duyuyor. Devrim gibi kocaman bir çalışmayı da batıran bu değıl midir?

1.Mayıs.2000

Bugün 1 Mayıs. Güne 26 Nisan tarihli Parti Önderliği ile avukatların görüşme notunu okuyarak başladık. Her zamanki gibi çok kapsamlı. Edebiyat okulunun açılışını duymuş “kendilerini iyi eğitsinler” demiş. Artık sadece kızıl değil. Kızıl sarıya ve yeşile dönüşecek, sarı günü, ışığı, başağı, yeşil doğayı, canlanmayı ve kadının özgürleşmesini ifade eder.

Bizim pratik çalışmalar devam ediyor. Mangalarımız hemen hemen bitmek üzere. Bugün okul yapımında çalışıyoruz. Bazı kitaplar geldi okumamız için. Hepsi de çok güzel. Biz de aç kurtlar gibi hangisinden başlayacağımızı bilemedik. Edward Said’in Entelektüel adlı kitabını okuyorum. Filistinli Hristiyan olan Said Amerika’da büyümüş. Entelektüel için sürgün, marjinal ve yabancı diyor.

Görüşlerinde kabul edilecek yanlar var. “Kültürler cerrahi müdahalelerle Doğu ve Batı gibi geniş ve çoğunlukla ideolojik karşıtlıklar halinde ayrılmayacak kadar iç içe geçmişlerdir. İçerikleri ve tarihleri birbirlerine bağımlı ve melez bir nitelik sergiler” diyor. Kendisi aynı zamanda Oryantalizm kitabının da yazarıdır. Bizim çalışmalarımızda Doğu üzerine ağırlıklı olarak durulacak. Bilimselliği bırakmadan, idealizme kaymadan bazı şeyleri öğrenmek istiyorum. Gerçekten de bulunduğumuz coğrafyanın da büyük bir önemi var. Ortadoğu’nun göbeğinde, dağların arasında içinde içme su kaynakları bol olan bir yayladayız.

B. tanımına göre gerçek entelektüeller kazığa bağlanıp yakılma, sürgüne gönderilme, çarmıha gerilme riskine girmek durumundadırlar. Said’in teorisinin ulaştığı en son entelektüel tanımı şu: “Entelektüel, belli bir konu içine veya o konu adına bir mesajı, görüşü, tavrı, felsefeyi ya da kanıyı temsil etme, cisimleştirme ifade etme yetisine sahip olan bireydir.”

Tanrılarım olmayacak. Gerçekleri, doğayı, kendime öğretmen yapacağım ve bu gerçekliğin dili olmaya çalışacağım. Sürekli anlatıyor Başkan. Kendini, güzellikleri, gerçekleri anlatıyor, politik savaşımı devam ediyor...

GERÇEK YÜRÜYOR ONU HİÇ BİR ŞEY DURDURAMAZ

Emile Zola gerçekten büyük bir yazar, aydın, gerçeklerin savaşçısıdır. Onun “Dreyfus Olayı ile ilgili yaptıklarını, yazdıklarını okudukça kendi ulusum adına utandım. Vicdanım kabul etmedi” diyor böylesine büyük bir haksızlık karşısında mücadeleye giriyor. Alfred Dreyfus şahsında yapılan haksızlığa karşı çıkarak Fransa’yı onurlu tarihine layık kılmak istiyor. Ulusal bir mücadele, özündeysse her türlü engeli aşan bir güç vardır. Gerçeğin yolu kesilir ve uzun ya da kısa süre için yer altına atılması başarılırsa o güç birikir patlayacak hale gelir. Gerçek yol aldıkça yolunu kesmek üzere durmadan yalanlar yığılıyor.

Tanıdıkça daha çok saygı duyuyorum. Derinleşiyor, anlamlılaşıyor. Keskin bir dili var. Cesaretlece yargılıyor insanları. Sözünü çekinmeden dile getiriyor. Ve gerçekten hayranlık uyandırıyor. Hesaplara girmeden, kendi yetkisinin, canının, özgürlüğün kaygısına girmeden eyleme girişiyor. İşte o zaman kalem kılıçtan daha keskin oluyor, silahtan daha fazla yaralıyor insanı. Yani adaletsizliklere, haksızlıklara göz yumanları.

Dünyada suçsuz yere kurban edilen sadece Alfred Dreyfus değil. İsa’dan beri insanlar var ki kendileri dışındaki suçlu insanların günahlarıyla yargılanmışlar, çarmıha gerilmişler. Haksızlıklara karşı bir adalet mücadelesi yürütmek, aydınlatmak insanları, kendi gericiliğinde, hesaplarında, korkularında ısrar edenlere karşı onuru, erdemi savunmak, her dönemde gelişmedi. Belki Dreyfus’un masum olduğu açığa çıktı. Peki ya diğerleri? Tüm insanlar ona karşı. Yargılanıyor. Katil deniliyor. Terörist, canavar deniliyor. Olumsuzlukların kaynağı oluyor. Küfürler, lanetler, beddualar havaya doğru savrulan yumruklarla yükseliyor. Bir öfke kaplamış insanları. Nefret ve intikam duyguları kaplamış bedenleri. Öylece yaşıyorlar. Neden nefret ediyorlar, neyin intikamını almak istiyorlar.

Yeni bir yaşamın müjdecisi olan bir insan var karşılarında, acaba yaşanılmayanların öfkesi midir yaşatmamakla intikam alınması. Kendi gerçekliğinin bu denli çıplak yüzüne vurulmasının acısı mıdır? Nefrete neden olan, özlemleri, hayalleri büyük kendisi küçük olan, kendini aşamayan insanın öfkesi karşısında kendini özgürleştiren, güzelleştiren yaratan bir insan var. Bu aks bir ayna oluyor insanlara. Baktıkça kendilerini görüyorlar. Gerçeklere gelmek kolay olsaydı çarmıha germezdik masum insanları. Ama Zola’nın da dediği gibi gerçek yürüyor. Onu hiçbir güç durduramaz. İlk başladığı günden bu güne artan, ağırlaşan, derinleşen bir mücadele Başkan’ın, gerçeği arayan, onu açığa

çıkaran ve onun mücadelesini veren bir aydın örneği. Karşısına yalanlar dikilmiş, inadına büyüyen bir ateşi, rüzgârlar söndüremez, ancak büyütür bu ateşi.

İşte bir toplumu, insanlığı aydınlatmanın bedeli. Gerçek aydın olmak, gerçeklerin arayışı içine girmek kutsal bir iş. Gerçek nedir? İnsanın doğaya, kendi özüne uygun olanı yaşaması mıdır? Bunu en iyi gerçekleştiren insana nefret değil saygı duymak, gerçeklerin aydınlattığı yolda yürümek idealiyle aydınlanmak, aydınlatmak üzere...

04.Temmuz.2000

Geçip gidiyor günler. Uzun ve anlamsız gelen bir koşuşturmayla geçirdim günlerimi. Yüreğim, avucumda tuttuğum kuşun yüreği oldu, ötemiyorum... Tüm ruhum gittikçe daralan bir kafeste sanki. Büyük bir istemsizlik sarmış beni. Bilmiyorum nedenini...

16.Temmuz.2000

Gelişim sorunları yaşıyoruz, bilinmezliklerle başlayan, tökezleyen. Zorlanmalar yıldırma malı bizi. Zorluklar yaşamın özellikle de Kürdistan'daki bir yaşamın en açık gerçekliği... Ve sen de bu yaşamın içindeysen eğer, mücadele senin en zorunlu ihtiyacın oluyor. Kendi kişiliğime, bana ait olan üsluba, yaklaşım tarzına ilişkin tartışmalarım ve bu anlamda kendimle karşılaşmam oluyor bu dönemde. Her yoldaş senin aynan olmalı aslında, kendini görmelisin onda.

Bugün eğitimde Nudem arkadaş ilişkilerde güdü, duygu, düşünce boyutlarından bahsetti. O an şunu düşündüm, gerçekten bizim ilişkilerimizde ağır basan hangisidir diye. Ne kadar çok kendi duygularıma göre hareket ettiğimin farkına vardığım zamanlar bu zamanlar. Tabii ki bu da beni zorluyor.

Yaşarken savaşmalı, savaşırken sevmeli, severken de büyümeliyiz.

Ağır ağır yanan olmak, onun gibi mütevazı olgun sabırlı...

Amacıyla bağlantılı

Kendini buna adayan insan

Düşünceyi objektif zeminde geliştiren

Duygularını eğitip, büyütebilen...

Zayıflıklar hep kendilerini yaşatacak yerler ararlar. Nefs terbiyesi olmayanın sonu cehennemlik, bu çok açık. İşte bu noktada kendine neyi soruyorsun? Ne kadar savaşıyorsun sorularını sormak gerekiyor. Kendimle olan mücadelede ne kadar ben yeniyorum acaba? Hiç plan yapmadan, hiç hesaplamadan batırıyor daha beter bir şekilde, netleşmezse çözemiyorsun.

24.Temmuz.2000

Her geçen gün kendimi tanımada derinleşiyorum. Açıkçası hiç farkında olmadığım bazı gerçeklerle karşılaştım bu günlerde ve ben de yoğun bir iç sorgulama yaşıyorum ya da yaşamaya çalışıyorum.

İlkyazı denemem oldu bu arada. Çok heyecanlandım, yazarken yoğunlaştım. Ama sonlara doğru belki de sınıfsal özelliklerimden kaynaklanan bir kendini bırakma oldu. Kendin olmak ama kendin dışındaki farklı gerçeklerin bilincinde olarak öz gerçekliği yaşamak. Bir insan, toplumu temsil eder. Ama bunu başarıma gücüne sahip olmak gerek. Yoksa insanın her şeyi kendinde merkezileştirmesi oluyor. Her şey bende sınırlı değil. Her şey benden ibaret değil. Bizim benlerimiz kendi dışına çıkamamış, kendini aşamamış, toplumsallaşmamış. Bu yüzden 'ben' zarar verir. Bulunduğu ortamı, koşulları, zamanı hiçe sayar. Onun için her şey ben'de gizlidir. Büyük bir özelliktir. Ve alıp başını gittikçe zarar veren, kör ve şaşı bakışlara sebep olan bir yanılsamaya yol açıyor. İnsanın kendini abartmasına, büyük görmesine, çevresindeki her şeyi küçümsemesine neden olur. Yazık böyle insana... İnsan yücelme, büyüme arzusu ile doludur. Neden, çünkü doğa ve yaşam ona zayıflığını, güçsüzlüğünü her zaman hissettirir. Bu da insanı böylesine bir arayışa iter. Bu arayış devam ettikçe insan büyür ve gelişir. İnsan gittikçe derinleştiren bu arayış ve savaşım.

Her şeyi insanda başlatan ve onda bitiren. İnsanları doğru ele almayı, çözmeyi de engeller bu tarz, ya mükemmelleştirir, abartır ya da hiçleştirir. Onu bütünselliği ile ele almaz. Dar bir yaklaşımla bir parçasını, bütüne mal eder. Oysa parça ne kadar bütünün özelliklerine sahip olsa da bütünü ifade etmez, tam yansıtmaz. Duygusal, niyetel bir yaklaşımla bağlantılı bir durum. Böylece sevmek istediğini seversin, sövmek istediğine söversin yani kendi istemlerine göre hareket edersin. İnsanı duygularının yönlendirmesi kadar kötü bir şey yok. İnsanı küçüklüklere, basitliklere sokar. Büyümenin önünde engel olur. Kadın özgürlük mücadelesine de böyle yaklaştım, kendim gibi. Eleştirmeden, sorgulamadan değerlendirdim. Gerçeklerden kopanlar büyüyemezler. İnsanın traji-komik hali...

19.Temmuz.2000

İnsanın yaşamına anlam veren arayışları ve amacıdır. Yürür, gider, akar, çağlar. İnsan kendi yatağında çağlar boyunca hep denizlere ulaşmak istercesine.

Zaman ne metrekairelerce ölçülebilecek bir toprak ne de millerce tanımlanacak bir deniz uzantısı, yürek atımı zaman. Yüreğimizin her atışında o da sürüp gidiyor.

Yüreğim darmadağın olmak istedi. İzin vermedim savrulmasına. Tuttum onu, bastırdım. Ve de acı çekti, ne ben anlarım ne sen yüreğimin acısını. Neyse ki geçti o günler. Şimdi sakın ama hüzünlü. Tek başına bir ışık taneciği aydınlatabilir mi etrafını, bir su damlacığı doyurabilir mi kendi susuzluğunu. Yalnızlığım, sensizliğim değil, kimsesizliğim değil. Yalnızlığım kendime olan acımasızlığım. Ya da kendimi kimseyle paylaşamayacak kadar çok sevmem.

Uçmak havalanmak istediğimde kanatlarım etrafımdaki zincirlere çarpıp uyandırıyor beni.

Korkuyorum, bir daha kanatlarımı çırpacak bir cesaret göremiyorum kendimde.

Şimdi kuytulara gizlenmiş karanlık çıkmış dansediyor, dönüp duruyor etrafımda. Ve benim içimde ona yarenlik eden kısmım acı veriyor bana. Asıl karanlık, asıl zorlayan işte bu oluyor.

Büyük bir tehlike var. İnsanın kolunu, tüm hücrelerini bağlayan. İnsan kendisinin tuzağı. Ulaşmak istediği noktaya ulaşmanı engelleyen bir tuzak.

05.Eylül.2000

Soğuk ve puslu bir gecede yalnızlığım tek başına kalmış. Üşüyorum. Geceler, karanlık elbiseleriyle gömülüyorlar fark etmeden, usulca alıp giden bir ırmak gibi alıp gidiyor gündüze. Ve ben gecenin içinde bir yıldız olamamanın hüznünü yaşıyorum. Başka başka yıldızları görüyorum, kıskanıyorum bazen, bazen ise umursamaz bir alınganlıkla görmezlikten geliyorum. Kanatlanıp uçmak istiyor yüreğim, tutukluyorum onu. O şimdi hapis, göğüs kafesimin içerisinde. Büyümek ve bu kafeste hapsolmuşluğu kırma telaşındayım. Yürek benim ama onu hapseden zindan benim. Gün saymakla geçmez günler. Çare hapislerde değil, hapsolmayı ortadan kaldırmakta. Yüreğime gardiyanlık ediyor aklım. Bazen onu zincirlere vuruyor, bazense görüşmeye çıkarıyor. Bense bir ziyaretçi oluyorum ya da mağrur ve başı dik olan bir davanın yalnızlığını paylaşıyorum, tel örgülerle çevrili bedenimde...

07.Eylül.2000

Sesimi duyuramıyorum sana. Ellerim, gözlerim kilitli. Kapattım tüm kapıları. Geri dönüş yok.

Kaybettim dedim bugün. Kaybettim bir şeyleri. Biliyorum, anlatmam belki sen anlarsın.

Suskunluğumda dillendi yüreğim gözlerimde. Kelimeler anlamsızlaşırken neyi anlarım gözlerinden, ne kadar anlarım? Sonuçta sana olan bağlılığım büyütüyor beni. Ve ben ayrılığın acısına böyle katlanıyorum. Sana bu kadar yakinken bu kadar ayrı olmanın acısına. Anlayamamanın ağırlığı sırtımda, günahı boynumda.

Bu gün yine yargılanan benim. Gözlerin yargılıyor beni. Umursamazlık edemem, insan yüreğim ilgisiz kalamaz...

20.Eylül.2000

Kezwan kokulu bir gün, kezwan kokulu bir çay içtim. Hızlı başlayan bir gün, havan ve helikopter sesleri ile devam ediyor, gecenin hızlı geçeceği beklense de ne olacağı belirsiz. Herhalde dağda çok yeni olduğumdan dolayı beni cepheye göndermediler. Okulumuzdan da giden arkadaşlar oldu. Savaş, çok yüksek bir ihtimalle olacak. Savaş uykusundan uyandı.

İçimde, bildiğim ama tam olarak yaşamsallaştıramadığım doğruların, kendisini bu süreçte geliştiren ve benim büyümelerine ses çıkarmadığım eksikleri yargılaması oluyor.

22.Eylül.2000

Bugünün tarihini bilmiyorum, sonra yazacağım, birinden sorup öğrenince. Dün gece hava korkunçtu. Gün boyunca yağmurlarla yer yer kendini boşaltmaya çalışan gökyüzü sonunda patladı. Şimşekler gök gürültüleri arasında başlayan eylemin farkına varmada zorlandım. Doçkanın gecenin karanlığında yankılanan heybetli sesine, ilk defa bir eyleme tanık oldum. Her şeyden çok arkadaşların durumunu merak ediyordum. İyi olup olmamaları eylemin başarısına bağlı idi. Eylemler başarılı olacaktı. Bunu hissediyordum. Arkadaşlar cihazı açmıştı, kanalları açmaya çalışıyorduk. Eylemin gidişatından bölük pörçük böyle haberimiz oldu. Bir arkadaş bir kanalda “hepsi kaçtı” diyordu. Başka bir kanaldaysa bir ses, iki hafif yaralı haberini aldık. Başka bir kanalda ise bir arkadaş sesi bize gelmeyen diğer arkadaş “harikası” diyordu. Bomba, kleş ve en son dokça sesleri ardından derin bir sessizlik. Yer yer dokça kendini hatırlatıyor. Yarım saat bile sürmedi sonunda başladı savaş. Oysa ateşkes ilan etmiştik. Ve bozduk. Güneyde durumlar böyle netleşecek sanırım. Barış olacaksa sıkı bir savaştan sonra olacak.

30.Eylül.2000

Dün gece eylemi izlemek için tepeye koordinenin yanına çıkmaya karar verdik. Yürüdüğümüz yoldan kaç kez koptuk. Ve sonra o karanlıkta yeniden yol bulma çabaları. Şimdiye kadar iki kez koptuk karanlıkta sezgilerim bana yardımcı oldu. Şimşekler çakıyor, ortalık aydınlanıyordu. Biz de bundan yararlanıyorduk. Yolumuzu buluyorduk. O an çok şaşırdığımsa çok iyi yürümemi. Soluğum beni zorlamıyordu. Yağan yağmurdan ıslanmış toprağın, kayganlaşmış otların üzerinden taşlara basarak hızlıca ilerliyordum. En son tepeye vardığımızda korkunç bir rüzgâr bizi karşıladı. Boğazda yarı doğal, derme çatma bir mangada uyuyan üç bayan arkadaş vardı. Saat 11’e geliyordu ve biz sanki her an eylem başlayacakmış gibi kapkaranlık boşlukta bir şeyler görmeye çalışıyorduk. Sırlıklam terleyince esen buz gibi rüzgârla çok daha fazla üşüyorduk. Yerimde duramaz hale gelmişim. İçeri girip uyuyacak, eylem olunca uyandırılacaktık. Üç kişilik mangada tek bir battaniyenin altına sığamıyorduk. Köşesinden bucağından derken kendimi sığdırdım ve uyumaya başladım. Daha yarım saat olmamıştı ki silah sesleri ile uyandık. Arkadaşlar “herhalde eylem oluyor” dediler ki sessiz cihaz kanallarından bunun eylem olmadığını korkudan YNK tarafından böyle rastgele tarama yapıldığını anladık. Hava buz gibiydi, içim titriyordu. Titreye titreye yine uyumaya çalıştım. Eylem olsaydı bile o an izleyecek halde değildim. Geri geldik. Tekrar uyumaya çalıştım, bir türlü yatamadım. Uykum soğuk yüzünden gelmiyordu. Ara sıra dalar gibi oluyordum. Birden takır takır sesler duydum. Gökyüzünün dondurucu fişekleri mangamızı nişan almıştı vuruyordu. Kimileri yırtık açık yerlerinden yararlanıp içeri bile giriyordu. Dolu yağıyordu. İçeriye sızan ve su haline gelen dolular bacağımı ıslatıyordu. Eylem iptal edilmişti. Havadan dolayı değil, planlamada bazı eksiklikler çıkmıştı. Herhalde o gece düşman askerleri de bizim arkadaşlar da bizim gibi hava koşulları ile mücadele ediyorlardı. Bizimkilerin tek bir naylonları bile yoktu. Onları düşünüyordum. ‘Bir an önce sabah olsun da ateş yakabilelim, bir tepeden inelim’ diye geçiriyordum içimden. Sabahı bekliyordum. Saat beş falandı. Dayanamadım kalktım, boğazdan indim, aşağıdaki düzlükte o kadar rüzgâr yoktu... Yürümeye, ısınmaya çalışıyordum. Gittikçe hava aydınlanıyordu. Rojin arkadaş ile birlikte ateş yaktık, çay kaynattık. Yaktığımız küçücük ateş yalnız bizi ısıttı ama doğan güneş ile tüm dünya ısındı. Ertesi gün bizim okuldan çoğu arkadaşın da katıldığı müthiş bir eylem oldu. Arkadaşlar stratejik olan bir tepayı düşürdüler, iki havan, üç dokça ve bir sürü BKC kaldırmışlardı. Onlar adına çok seviniyor, onları kıskanıyorduk. Bu başarılarına ortak olmak isterdim. İstesek de istemesek de onlarla aynı duyguları paylaşamazdık. Biz arkalarda kalmıştık, onlarsa ilerliyordu.

03.Ekim.2000

Yeni alınan tepelere bizimkiler yerleştirilince yanımızda bulunan bölük boşalan yeri doldurmaya gitti. Bir zamanlar ön cephe olan yer şu an arka cepheydi. Bizim bulunduğumuz yere arkanın arkası. Hemen hemen her gün göreve gidiyoruz ve çok yoruluyoruz. Bu yoğun pratik içerisinde ben tam güçlendim derken halsizlik belirtileri de kendini göstermeye başladı. Yer yer gözlerim kararıyor, dizlerim tutmuyordu. Neyse sonuçta bu günler de geçecek. Geriye sadece anılar kalacak. Bir de insanın başarıları veya yenilgileri, onlar insanın peşini bırakmadan takip edecekler. Çevrede bazı yalan yanlış haberler duydum. Üzüyor beni bu durum. Sonuçta bizim halk gerçekliğimizin yansıması bunlar. Bir şey üzerine on eklenir, çarpıtılır, dedikodusu yapılarak etrafa yayılır. Ve sonra sen bunları kıramazsın. Tutmasa da atılan çamurun izleri seni lekeler. Napolyon kitabında yazıyordu. İftira yağ lekesi gibidir, izi sürekli kalırmış sen silmeye kalkışsan daha çok yayarsın ve sonuçta hep ordadır.

MERHABA SOYLU GÜNEŞ

Uzun bir süre yazmadım. Anlatmam, hesabını vermem gereken çok şey oldu. Ancak şu an cesaret ettim yazmaya. Çünkü artık dayanılmaz oldu, kaçınılmaz oldu. Zamanı geldi yazmanın, yargılamanın. Birçok şeyi etraflıca düşünüp değerlendirmek istedim. Tüm olaylar, mekânlar, insanlar dışında kendi gerçekliğim avuçlarımda yargılanmak için beni bekliyor.

Kadın kongresi oldu. Sonuçlarından herkes memnun olmuş. Oluşumundan bugüne kadar kadın özgürlük mücadelesine dayatılan tarzlar, yaşanan yetmezlikler dile getirilmiş ve yargılanmış. Sema Yüce öncülüğünde başlatılan bir iç sorgulamayı yaşadı kadın yapısı. Olumsuz sonuçlara yol açan, kaybettiren anlayışlar ağır bir eleştiriden geçirilmiş. Yıkılmak kolay değil. Ateşlerde arınmak, tüm geriliklerini yakmak acısına dayanmak, göze almak gerekir. Ama işte çok istediğimiz özgürlük için biz de bunları yapabilecek güçte olmalıyız.

Gerçeklere göre olmak... Bizi yanılgılara sürükleyen ilk şey gerçeklerden kopmamız oldu. Kendine göre olmak. Kendi duygularıyla dünyayı, yaşamı değerlendirmek. Ne kadar acı uçurumlara yol açıyor. Kadın duygusallığını neden bu kadar ağır yaşıyor. Neden duyguları kadına bu kadar hâkim. Köleleştiren küçülten duygular. Gerçeğe göre olmayan, toplumsal olmayan bireysel zayıf duygular. Yoksa insanları metalaştıran bir dönemde duygusuzluk değil aradığımız. Ama gerçeklere uygun bir duygusallığı yaşamak gerekir. Kendini kandıran sahte bir kılıftan sökmek gerekirli duyguları. Böyle olunca da zarar verdi. Kendisini özgür gören, çirkinlikleri hep etrafında görüp yargılayan, böylece kendisiyle savaşmayan, kendisini büyütmeyen bir gerçekliğe sahip oldu kadın.

18.Ekim.2000

Altı ayını dolduruyoruz Edebiyat okulunun. Acısıyla tatlısıyla birçok şey yaşadık. Her arkadaş farklı sorunlar yaşadı, zorlandı. Çok çatıştık, uzlaştık, tabii ki çoğu zaman da liberal kaldık. Farklı yaşam ve özgürlük arayışı olanlar, yenilgili, inançsızlar bir yana sessizler, dengeciler, pasifler... Sonuçta buluşulan ortak noktalar da var farklılıklara rağmen. Hepsi bireysel ve küçük burjuva ve de kendini beğenen bilmiş aydın. Hepsinin yaşadığı farklı sorunlar olsa da bu işi yapmak isteyenler de vardı. Çok çaba harcayanlar da vardı. Şu an elde var olan içinse okulda ki arkadaşların yarısının yazısı bulunan bir dergi ki bu dergi içerik ve düzey bakımından olumlu karşılandı. Avrupa ya basılması için gönderildi. Platformu yapılması gereken kişilikler, düşmüş yönetim, son savaşta biri gözünden, biri boğazından parça almış, diğeri ise elinden vurulmuş üç yaralı ve bir şehit. Cemşid arkadaş son savaşta üç defa saldırıya gitmiş, stratejik olan tepeyi tek başına kaldırmış, düşmanın bu tepeye olan sızma girişimini ilk fark edip arkadaşları mevzilendirmiş, son kurşunlarına kadar savaşmış ve en son alınından vurularak şehit düşmüştü. Cemşid arkadaş için aşağıda okulda kalan arkadaşlar bir anma toplantısı düzenlemişler.

Arkadaşlar ön cepheden geldiklerinde hep onu anlatıyorlardı. Son ana kadar kim onunla kalmışsa onu yaşamışsa bunu diğer arkadaşlar ile paylaşmak istiyor. Okula gelişini, zozan noktasında yaptığı ilk konuşmayı, okulda geceleri oturup yazı yazmalarını, şimdilik suyla şarap taklidi yaparak nasıl içtiğini, aceleciliğini, arasıra yaptığı ilk anda anlaşılmayan nükteli esprilerini anımsadık. Şimdiyse albümdeki resimlere bakıyor, günlüğünü okuyoruz ve anılarda yaşıyoruz Cemşid arkadaşla.

Komünist diyorlardı ona. Partiye katılmadan önce komünist partide yer alıyormuş. Entellektüel birikimi olan, sosyalist ideolojide derin, son zamanlarda ise yoğunlaşması mitolojiler üzerine olmuş, bayağı da zevk almış. Tüm tanrı ve tanrıçaların soy kütüklerini, başlarından geçen olayları neredeyse ezbere biliyor. Yazılarında bunları anlatıyor, günümüzde yaşanan olaylarla betimlemeler yapıyor. Türkçe bilirdi heval Cemşit. Belki de bu yüzden derse her konuşmak için kalktığında “ben Kürtçe konuşacağım” derdi. Kimse onun farklı bir dil ile konuşmasını beklemedi zaten. Semboller ve benzetmelerle doluydu her konuşması. Düşünülmeden rahatça anlaşılmazdı. Daha fazla anlamış olanlar yazacaklar.

Tüm eşyalarını aramızda bırakarak gitmiş bir yoldaş. Geriye ayak izleri kalmış. Takip etmek isteyeneye anısına bağlı kalacak olana yol gösteriyor. Ayrılıklar her zaman daha güçlü bağlar yaratır insan ruhunda. Maddenin biçimselliğinden de öte derin bir sevgi bağı. En büyük ayrılıklarsa en güçlü bağlar oluşturuyor. Bir şehidin anısına bağlılık bizi partileşmeye ve savaşta ordulaşmaya götürdü. Bir şehidin anısına bağlılık bizi özgür ve anlamlı yaşam çözümlerine götürdü. Bir şehidin anısı daha fazla aydınlatmaya, bu yolda mütevazice emek harcamaya ve binlerce kahraman şehide sahip bu partinin edebiyatını kurumlaşmaya götürmeli. O bu çalışmanın Kürdistan için ne anlama geldiğini hepimizden fazla hissetti ve bir şehit karşısında kendisini yargılamalı insan. Böyle yüce değerlere bağlı olmak varken küçüklükleri seçmek, ihanet... Her işini aceleyle yapardın. Bir gün “neden bu kadar acelen” dediğimde “vaktim yok” demiştin. Yetişmek istercesine bir yerlere. Kısacık ömrüne sığdırmak istedin yaşadıklarını, yaşananları. Yarım kaldı yazıların. Bu yazıyı Dola Koke’nin en yüksek tepesinde yazıyorum. Tepeci olarak üç günlüğüne gelmiştik. Son gecemiz de böyle geçti. Saat sabahın dördü ve nöbetim bitmek üzere. Burası okumak, yoğunlaşmak düşünmek için sakın elverişli bir ortam, okulun gürültüsünden uzak, okulu düşündüm. Yakında okul toplantımız da olacak. Değerlendirilmesi, netleştirilmesi gereken durumlar var. Geleceğe ilişkin yeni kararların alınması, güçlü başlangıçlar için gerekli.

23.Ekim.2000

Çözüm üzerine yoğunlaşmam gerekiyor. Sorunları görmek, ad koymak yetmiyor. Peki, bu gerçeği nasıl değiştireceksin? Hiç onu düşünmedim, emek harcaıp yaratmadım. Hep hazır çözümleri seçtim. Çoğu zaman da çözümsüz kaldım, böyle daraldım, böyle acı çektirdim kendime. Bugüne kadar aldığım eğitimler karşısındaki duruşum yargılanıyor şimdi. Yargılayan benim ve parti. Yargılanmak güzel bir şey. İnsanın kendini gözden geçirmesi iyi ama karamsar olmamalıym, bu kadar umutsuz. Oysa ben bu güne kadar umutlu bir insan olduğumu sanırdım. Kendisine dayanmayan bu umudun taşıyıcısı oldum. Ve şimdi aslında ne kadar umutsuz bir insan olduğumu görüyorum. Önderlik beni çok eleştirdi hiç birine çok derin anlam biçmedim. Kıymetini bilmedim. Gerçekleri çok derinden görüp değerlendirmek kadar onu değiştirmenin çözüm yolunu da gösterdi insanlara. Yoksa bir insana sürekli eksiklerini göstermek, sen böylesin, şöylesin demek yıkmak oluyor o insanı. Çünkü bizim gerçeklerimizde öyle çok fazla sevicecek bir yön yok. Ama benim yaptığım gibi de olmaz. Gerçeğe değiştirilmeyecek bir kadermiş gibi bakıyorum.

Kabullenemiyorum, bu yüzden de onda yaşamaya devam ediyorum. Gerçekçi olmak, gerçekleri kabullenmek değil, romantizm gerçeklerden kopmak değildir. Bu kendi gerçekliğimizi çok seviyoruz ve çok bağlıyız ona. Görüp tahlil etme gücüne diline sahibiz. Ama biz gerçekler karşısında aydın duruşuna sahip olduk. Bilen ama yapmayan en çok suçludur. Bunu unutarak, biliyoruz diyerek kendimizi kandırma oyunu oynadık. Zavallı Kürdün aydını, küçük burjuvası ancak bu kadar olur. Yaşama yönünde en ufak bir adım atmadık. Görevlerimizi, kendimiz dışındaki tüm eksiklikleri, yakınmacı bir şekilde dile getirmek olarak bildik. Birileri yapsın, gelip düzeltsin dedik. Olmadı. Yürümedi işler. Herkes kendi istemlerini dayatırım, ortada örgüt kalmaz, bu da yıkım ve kaybetme eyleminden başka bir şey olmaz.

Küçük burjuva sınıf özelliklerimi ve belleğimi sevdim bu güne kadar. Güçlü bir savaşçı olma kararı almalıydım. Şimdi bu kadar kendini koy verme, kendine zavallılığı yakıştıрма, yeter artık diyorum. Yeter! İşte burada bir yol çıkmalı karşıma aydınlık, güneşli bir yol. İşte bu yolu ben bulacağım, kazma kürek alıp ellerime, ben açacağım bu yolu

Aslında hep güvensiz ve soğuk kaldım. Uzak tuttum böylece kendimi insanlara. Yapabileceğim işleri dahi yapmamam daha da güvensizleştirdi. Bugüne kadar hep ilgi bekledim, bunun yerine artık ben ilgi göstereceğim insanlara. Kendimin olmayı bilmeliyim en başta. Hayalleri, idealleri olan, iddialı bir şekilde yaklaşacağım gerçeklere. Kötülükler olsa da, zorluklar çıksa da karşıma ben onlarla savaşacak güçte olduğumu biliyorum. Önderlik emeklerini, umutlarını boşa çıkarmamak için çaba harcayacağım. Bitmedi, yenilgiyi asla kabullenmedi insan. Kabul etmiyorum. Sıradanlık ölümdür. Yetinmek, çok az ile yetinmek. Büyük değerlerle yaşamak, yücelmek varken elinde, bulunan ile yetinmek.

05.Kasım.2000

Düşünceler hükmetti insanın bedenine ve duygularına. Ah bizde her şey tersine. Alıp sürüklüyor beni, hiç ummadığın yerlere konduruyor. Kendini kaptırıp gidiyor. Akıntı böylece sürüklüyor beni. Oysa ben bu sürüklenmelere son dedim kendi içimde. Geriye kalan bunun pratikleştirmek, yaşama gücüne kavuşmak gerçekten kolay değil. Ulaştığın düşünceler yetmiyor. Bu arada ne kadar güçsüz olduğumu görüyorum yaşama, savaşa karşı. Taktiklerim yok, pratikte kayboluyorum. Tüm emekler, tüm çabalar tüm çabalar ve tüm umutlar bende boşa çıktı. Boşa çıkardım kendimi, amaçlarımı, yüceliğe ulaşmak için harcadığım emekleri. Böyle söylemeyi hiç istemedim. Bu bir yenilgi kabulüdür. Acı, ağır ama belki de gerçek böyle olmamalıydı diyorum hep içimden. Çıkmak, kurtulmak istiyorum kendi ellerimle kara yazgılı yolumdan. Biliyorum ki bu yolu çizen ben oldum. Bu yüzden ne kimseyi suçlayabilirim ne de farklı gerekçeler arayabilirim. Zayıflık en büyük çirkinliktir. Tavır koymamak, savaşta taktik nedir bilmemek. Bu ve geri aydın oportünistliği. Ve bu bugüne kadar görmediğim, kısmen gördüğüm zamanlardaysa bundan nefret etmedim. Şimdi gerçekten de ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Suçluyum!

Kendimde, kendi özelliklerimde bu kadar ısrar etmek, neden? Hiç bırakmayacak peşimi bu leke. Artık dayanamıyorum, gitmek istiyorum. Kalışım da en başta kendimle savaşımım olacak. Kendime karşı acımasız olmayı bilmem gerek. Böylece gerektiğinde bu keskinliği yakalayacağım. Ama ben şimdiye kadar kendime karşı hep yumuşak yaklaştım. Gerçekten kızmadım, eleştirmedim. Kendimi niye bu kadar seviyorum. Seviyecek hiçbir yönün yok beni. Artık bunu çok iyi görüyorum. Kendini kandıran kişiliğim benim bu güne kadar abarttı beni. Dünyanın insanların ne kadar acımasız olduğunu yeni görüyorum. Kendi pembe gözlüklerimle baktım. Ama yaşam benim sandığım ve olmasını istediğim gibi değil...

07.Kasım.2000

Çatlayan topraklar su arayışçısı olurlar. Su arayışçılığı, yaşam arayışı olanlar için olanla yetinmemek, sende olmayı aramak en değerlisidir. Gözleriyle kendisinden çok uzakta olan gökyüzüne bakarak, dalar kimi zaman. Umudunu çok uzakta olana, erişilmez olana bağlar. Bir yağmur bekler. Kimi zamansa yolunu şaşırmış bir su akıntısının gelip kendisini bulmasını ister. Sonunda aradığını kendinde bulur, kendisini de suda. Susuzluğunda su olmanın arayışına girer, su olmanın bilincine kavuşur.

Toprak suya kavuştuğunda çiçekler açar, otlar yeşerir üzerinde

Bilinçsiz ve özgürlük savaşçılığından uzak olan bir kadın çatlamış topraklar gibidir. Kendisini verimli kılacak, kendinden yaşam yaratmasına yol açacak bir ideolojisi yoksa kurur ve ölür. Feodalizm toprağı kurutur ama kapitalizm satar. Müthiş kirletilir ve değersiz kılınır. Çatlamış olmaktan öteye tanımsız hale gelir. Çatlamış olan toprak sonuçta su arayışına girer. Peki ya diğerleri ne yapsın?

Ve su kendi yatağında akar. Suyun yatağını belirleyen yerin eğimi yani o coğrafyanın şeklidir. Ama insan kendi akacağı yatağı kendisi belirlemeli varmak isteği denize böylece ulaşmalı. Kendi doğasında akmak güzel ama günümüzde hiçbir şey kendi doğallığını koruyamıyor. Tahrip ediliyor farklı bir çizgiye çekilmek isteniyor.

31.Kasım.2000

Zaman, ana başarı sığdırabildiğin kadar anlamlı. Yalın gerçekliğiyle tanımda insanı, anlaşılmaz kıldıkça o kendisini ya da karmaşıktırdıkça sen çözeceksin.

03.Aralık.2000

Dışarıdan önyargılarla bakılıyor buraya. Özü farklı biçimi farklı. Kimisi görüldüğünden de berbat. Ayakları havada, soyut, abartılı, özentili, yabancı, kof, bireysel, benmerkezci, lafazan, yanılıgılı, özgürleşmiş! Sosyalleşmiş! Gelişmiş!

Herkesin biraz da kendini yalnızlaştırdığı, birbirine karşı sorumsuz, ilgisiz, emeksiz yaklaştığı bir ortam. İnsanın böyle olmaması gerekir. Emperyalizmde bu var, burada olmaması lazım. Ya bir sessizlik? Laf kalabalığının ardındaki sessizlik ve birbirine olduğu kadar kendisine de uzak. Kimisi kavram karmaşasına gömülmüş, kimisi çok farklı arayışlarda, ölçüyü, mesafeyi, tedbiri gerilik olarak gören, kendisindeki sınıfsal, sosyal anlayışlarda ısrarlı ve bunun en büyük gelişmişlik olarak gören. Konuşsan ne yazar bu memlekette (aynası iştir lafa bakılmaz) derler toplumda bizde de öyle. Ne desem ki? Kendimle savaştığım kadar yargılayacağım ve çözüm bulduğum oranda çözebileceğim. Gene kış geliyor, güneşli geçen birkaç günden sonra kar havası var şimdi. Ağaçlar tümünden yapraklarını döktüler. Sararmış gözyaşları gibi yerlerde ayak altındalar şimdi: Doğanın insan üzerindeki etkisi işte. Hüzünlüyüm!

Parantez: paylaşılmamış güzellikler şafağına ulaşmamış umutlar, özgürleşmemiş beden ve onun düşüncesi.

Savaş gülüm sıkı savaş
savaştıkça güzelleşir
çoğalıyoruz biz...

Yan yana geçen geceler unutulup gider mi?
Acılar birden biter mi?
Bir bebek özleminde seni aramak var ya
Bu hep böyle gider mi?

Suya hasret çöllerde beyaz güller biter mi?
Dikenler gölü deler mi?
Bir menekşe kokusunda seni aramak var ya
Bu hep böyle gider mi?
Kendine iyi bak beni düşünme
Sular akar yatağını bulur.

İçimdeki fırtına kör kurşunla diner mi?
Kavgalar kansız biter mi?
Bir mavzer çılgılığında seni aramak var
Bu hep böyle gider mi?
Şu kahpe dünya seni bana düşman eder mi?
Dostluklar birden biter mi?
Bir kardeş selamında seni aramak var ya
Bu hep böyle gider mi?
Kendine iyi bak, beni düşünme
Su akar yatağını bulur

15.Aralık.2000

Ayrılık yaşanmamış, paylaşılmamış birlikteliklerin anlamsızlığını ortadan kaldırıyor. Peki ya anlaşılmaşlığın, anlatamamışlığın acısını nasıl dindireceğiz. Özlemler yaraların kapanmasını sağlar mı? Ama bu ayrılık yok mu, mahvediyor insanı. Her ayrılıkta yüreğimin biraz daha demlendiğini hissediyorum. Gittikçe koyulaşıyor.

“Gitme aklım sende kalır.

Uyuyamam geceleri

Hiç ayrılmadık seninle.” Radyoda çalıyor şimdi. Ama gittiniz hepiniz. Tüm yoldaşlarım gitti. Arkada çok şey bıraktılar. Hepsini yüreğime gizledim. Kimisi şehit düştü.

Ocak.2001

Xinere’deyim: Yılın ilk günü yola çıktık. Uzun bekleyiş böylece sona erdi. Kani Cengê’den sonra gelip de üç gün beklediğimiz yerlerdeki günlerimiz çok hoştu. Şutiklerle balık avladığımız, köpeğe ekmek ata ata kaçtığımız o günler gerçekten de güzeldi.

Şimdi benim için daha zorlu günler geçiyor. Acemice kulaç atmaya çalışıyorum, ne kadar ilerliyorum bilemiyorum.

9.Şubat.2001

Ya düşündüğün gibi yaşamalısın ya da yaşadığın gibi düşünmelisin, aksi, yani çelişkisi her ikisinin hastalıktır. Ve ben hasta düştüm. Bu çelişki beni zayıf kıldı, zorladı.

Zoraki gülümsemelerin acısında unutuluyor zamanlar.

Ve geçip gidiyor bir uçtan bir uca dört mevsim.

Kovalıyorum, kaçmıyorum da

Sanki durup izliyorum.

YALNIZ BİR OPERA

...

Şimdi biz neyiz biliyor musun?

Akıp giden, göz kırpan yorgun yıldızlar gibiyiz.

Birbirine uzanmayan

Boşlukta iki yalnız yıldız gibi

Acı çekiyor ve kendimize gömülüyoruz.

Bir zaman sonra baktık bir aşktan geriye kalan

İki enkaz olacağız yalnızca

Kendi denizlerimizde sessiz sedasız boğulacağız.

Ne kalacak bizden?

Bir mektup, bir kırık kart, birkaç satır ve benim şu kırık dökük şiirim.

Sessizce alacak yerini nesnelerin dünyasında.

Ne kalacak geriye savrulmuş günlerimizden.

Bizden diyorum, ikimizden

Ne kalacak?

Şimdi biz neyiz biliyor musun?

Yıkıntılar arasında yakınlarını arayan öksüz savaş çocukları gibiyiz.

Umut ve korkunun hiçbir anlam taşımadığı bir dünyada

Bir şey bulduğunda, neyi, ne yapacağını bilmeyen çocuklar gibi.

Artık hiçbir duygusunu anlamayan, çocuklar gibiyiz.

Ve elbette biz de bu aşhta büyüyecek,

Her şeyi başka aşklara erteleyeceğiz.

Senelerce, senelerce evveldi
Bir deniz ülkesinde ve belki de
Birbirine aktardığım defterlerin hepsinde
Bu şiir vardı;
Senelerce, senelerce evveldi;
Biz seninle orada, o deniz ülkesinde tanıştık.
Uzak denizler, uzak yakınlıklar içinde
Tarih, yarın, ütopya dolu sandıkları arasında
Birbirimizi yaralarından tanıdık.
Dışı korsan, içi iç denizlerde yaşayan çocuklardık.
Konuşamadıklarımız bir bulut kalınlığında
Duruyordu aramızda.
Oysa konuşsak ya da dokunsak birbirimize
Çekip gelecekti o korkunç noksanlık.
Batık gemilerin deniz diplerini saran
Umutsuzluğu vurmuştu yüzümüze
Birbirimizden ve aşkın keşfedilmemiş gözlerinden korkuyorduk.
Bir definenin, ikiye paylaştırılmış haritasında
Bilmeden
Birbirine doğru ilerliyorduk
...

Murathan Mungan

Yaşarken basit ve ufak görünen eksikler, sonradan kocaman bir duvar olup çıkıyor insanın karşısına. Dokunmayınca, çözmeince bir gerçekliği başarılı da olamıyor insan. Bu yüzden tüm yaşananlar karşısında kendini çözümlemek önemli. Erkek akıl, kadın duygu. Hadi tersine çevirelim bu masalı! Olmaz mı? Kadın da davranışlarını duygularından arındırsa, biraz daha mantıklı olsa olmaz mı? Zor da gelse aklın dediğini yapmak gerekli. Yıllar önce yüreğinin götürdüğü yere git adlı bir kitabı çok beğenerek okudum. Ama insanın yüreği onu her zaman özgürlüğe mi götürür? Hayır! Kadın kendi sevgisinde, duygusunda, hayallerinde yaşıyor. Erkeklerse kendi çıkarlarında, sevgisizliğinde. Kırletiyor yaşamı, kadını ve tüm güzellikleri. Kadın kendini niye ona bağlasın ki? Aç gözleriyle bir türlü tatmin olmamışlıklarını doyuramıyor erkek.

16.Nisan.2001

Sanki zaman beni itekliyor, kovalayıp duruyor. Şimdiyse oturmuşum, donmuş kalmışım. Ne yaşıyorum ne de hissediyorum ifade edemiyorum. Bu yüzden uzun süre yazamadım. Bu kalem neyi yazacak ki? Benzetemiyorum, betimleyemiyorum. Sanki bir savaş meydanındayım ve hiçbir silahım yok, bombam yok, kurşunum yok. Tümünden savunmasız hissediyorum kendimi. Ve gene yalnız. Hayaller kuramıyor, özlem duyamıyorum birçok şeye. Ne geçmiş, ne gelecek, ne de bugün. Tarih içinde kaybolmuşum sanki, mekan içinde yitirmişim kendimi. Oysaki çocukça hayallerim saklı içimde. Hiç olmayacak umutlarım gözlerimde, gülüşümde. Ne aymış şu Nisan. Bayağı istikrarsız, bir yağmur yağıyor, bir güneş çıkıyor. Şakalaşıyor bizimle doğa ana...

Bugün anneler günü.

Umutlar da olmazsa açar mı güneş,

Açar mı çiçekler, doğar mı ay...

Her şey umutla yarına ve bugüne sabır.

Avrupa, en demokrat geçinen ama en baskıcı olan. Kendine benzeştirerek farklı olma şansını tanımayarak demokratik yapıyor. Erkeğin de en mütevazı görüneni, yumuşak, anlayışlı olan bile özünde ne kadar egemen. Ona göre olmadın mı ne kadar gücüne gidiyor ve savaşıyor seninle.

14.Mayıs.2001

Uzun cümleler kurmayı artık fazla sevmiyorum. Ne de olsa ayrılıklar hep bir anlık ve sonsuz değil..Söze fazla gerek yok. Yine görüşeceğiz, daha güçlü bizler ve daha güzel günlere.....
Rüzgârın ayırdığı iki bulut mu oluruz? Ayrı ayrı mı ağlarız aynı gözlerde?
Gri gözlü gölgelerle perdelenmiş aşk mı?
Toprağının GÜNEŞ'inle
Yalnız mı kuruyup çatlarız?
Yalnız mı yanarız yoksa?

Ya yüz değiştirtince gökyüzü
Nasıl ayrılır yıldızlar gözlerimizden
Nerede ağlarlar boşluğa?
Nereye savrulup gitmiş gözyaşları çekimsizlikte?
Gözlerimiz neyi düşler yıldızsız
SEN!

Ayrılık;
En sarp kayalıkların dibindeki uçurumsa eğer
Yalnızlık;
Uçurumdan esen rüzgâr değil mi bize
Ve vazgeçmeyeceğim bir düş,
Koparılmayacak bir parçam da olsa
O hiç dinmeyen rüzgârın
Sana hiç alışamadım, uçurum
Hiç alışamadım...

14.Temmuz.2001

Parçalı bulutlu bir gökyüzü altında parçalanmışlığımızı tartışıyoruz. Örgütsel parçalanmışlığımızı tartışıyoruz. Örgütsel parçalanmışlığımızın yanı sıra bireyler olarak, ruhsal, duygusal parçalanmışlığımız... Kendimize merkez kıldığımız bencilliklerimiz.

Gittikçe yoğunlaştı bulut, hafiften çiseleyen yağmura rağmen havanın sıcaklığı ve boğuculuğu geçmedi. Son oturumdan çıktık ve yemek. Oradan oraya koşuşturan ve hiç olmayacakmış gibi görünen bir düzeni sağlamaya çalışan görevliler her şeye rağmen moralli ve çabaların da inatçıları. Kaşıklar oradan o raya koşturuyor, tabaklar havada uçuyor. Yoğun kalabalığa çarpmak işlemeyi görevliler tabakları havadan götürüyorlar. Masalar hiç boş kalmıyor. Kalkanın yeri hep doluyor. Koşan kaşıkların peşinden kovalamaktan yorulan arkadaşlar birbirleriyle kaşıklarının paylaşıyorlar. Yüzeli kişinin çay suyu tabi ki kazanda kaynıyor. En çok duyulan cümle 'bardak var mı, çayınız bitti mi?' oluyor. Dört arkadaş ayakta sohbet ediyoruz. Kimimizin elinde çaylar, bir arkadaş elinde beş bardak çay bizim guruptakilere seslenerek 'heval bardak isteyen var mı' deyince hepimiz şaşkınlıktan gülüyoruz.

Günün en güzel görüntüsü GÖKKUŞAĞI. Gelip altında duruyoruz, bir arkadaş gidip "altında resim çektirelim" diyor. Bir arkadaş "Eğer altından geçerse hepimiz erkek oluruz" diyor. Vazgeçiyoruz gitmekten. Eskiden erkek gibi olmak isteyen kadın, bugün kendi özünün güzelliğinde bir dünya yaratma arayışında.

Uyku haram gibi geliyor. Çok sıradan, boş bir günden sonra verimsiz bir tartışma. Aylak düşüncelerim güneşten kaçmak için kuytulukları aramamalı. Serin gölgesinde uyumak uyusmak dinlenmek değil.

Tüm doğumlar dursun

Eğer özgürlük yoksa.

Analar da boşuna acı çekmesin

Ağlamasın bebeler dünyaya geldik diye

Ah özgürlük

Çünkü sen yoksun

22.Ağustos.2001

Zamanı gönlümü darbeler
Hangi çağı yaşadığını bilmeden
Koşar durur bihaber...

03.Eylül.2001

Yaşamın insanlara birçok şeyi öğrettiği doğru. Gittikçe çok daha fazla şey öğreniyorum. Ve gittikçe daha fazla tahammül edememe acı... Sabrederek olgunlaşmam gerek. Kabullenmeden sabretmek, teslim olmadan sabretmek gerek. Acıları sindirerek ve bu acılardan bilinç çıkartarak güzelliğin saflığının, temizliğinin savaşımını vermek gerek. Orta partiden olmak istemiyorum. Hani o düzenle parti arasında olup da hesapları, çıkarları gereği birinden birine yana duran bencil kararsız gibi...

17.Eylül.2001

Amon'un kızı Hathepsut.
"Ben Mısırım" diyor. Amon'un tapınağına gidiyor. Heykelinin önünde saatlerce duruyor. Ve gözlerine bakamıyor. Sonunda tüm iç yoğunlaşmasını ve düşüncelerini toplayarak gözlerine bakabiliyor. Cesur, kararlı, inatçı, akıllı bir kadın.
Amon'un kızı olan Amon'a benzemeli.

Güzel insan olmak;
Doğruyu yanlıştan ayıran, özü sözü bir olan mütevazı, emekçi. Yanlış giden bir şeyler var biliyorum. Bildiğim ama yaşadığım şey yanlış.
Gençken bir hayalim vardı; güneşi çok seviyordum, çıtırçıtlak güneşin altında dans etmek isterdim.

Güneşin kızı olmak isterdim.
Varmak için ne yapmak gerek?
Ayrılık zor, uzaklık, yalnızlık çok zor, birleşmek, yaklaşmak senin yüreğinde...

Kadın önce düşüncede kendini yaratacaktır. Önce zihniyetini değiştirecek ve özgürlüğü sınırlayan her engeli önce anlayışta, düşüncede yani ideolojide yenecektir. Çünkü erkek egemen sistem kadını her şeyden önce düşüncede parçalamıştır. Bu düşünsel parçalılığı yenmenin yaşamın her sahasını, her sorunu sağlam bir bakış açısı ile değerlendirmesinin ve çözmenin kilidi ideolojik güçlenmedir. Sorunlar ideolojik olarak doğru ele alınırsa, çözümler doğru, yerinde ve zamanında ortaya çıkar.

GÜÇ OLGUSUNA YAKLAŞIM

Güç ve güçsüzlük kavramları erkeğin bize kazandırdığı bakış açısına göredir. Bunun sonucu olarak kendi cinsini küçük gören, cinsinin başarısına inanmayan, en ufak bir kusurunu çok büyüten, başarısını ise hiç görmeyen, zaman zaman güvensiz kuşkulu yaklaşan bir cins yaklaşımı gelişiyor. Erkeğe yaklaşımda ise tersi bir durum ortaya çıkıyor. Ne kadar hata yetersizlik yapsa da kadına ne kadar eşitsiz, haksız muamele gösterse de yine de erkekten kopmayan, ufak bir başarısını abartan, kimi zaman sığınmaktan, kimi zamansa beklentisi yerine gelmediğinde tepkilenen, son tahlilde erkeğe sığınan gerçeklikten kendini kurtarmayan bir erkek yaklaşımı sergileniyor. Veya bu gerçeklikten kurtulma arayışına giriliyor. Bu kez kadın cinsine yaklaşımı bilimsel olmadığı için duygusal bir yaklaşımla kadının her türlü geri gerçeğine tavırsız kalan, erkekten kopma adına cinsine körü körüne bağlanan, erkeği kaba ret eden, birçok örgüt dışı anlayışı cins sevgisi adına bir katılım biçimini açığa

çıkarabiliyor. Birbirini dinleme anlama ve birbirine emek harcamada zayıflık olduğu için önyargılı, güvensiz, kuşkucu, yaklaşımlar geliyor. Herkesin biraz kendi doğrularını, arayışlarını dayattığı ve objektif olarak da herkesin biraz kendi başına kaldığı bunun sonucu olarak da çalışmaların erkek denetiminde, sınırlamasında ve müdahaleciliğinde yürütüldüğü bir durum ortaya çıkıyor. Düşüncede yaşanan gerilik, dağınıklık, ideolojiden uzaklık, örgütlenme ve yaşam tarzına yansımaktadır. Sonuçta ilkeli, ölçülü ve bu temelde örgütlü bir kadın duruşunu yaratmada zayıf kalınmaktadır.

Kimliksizlik, örgütsüzlük ve parçalılık bir siyasal sistem olan ve ciddi bir örgütlülüğü ideolojik, politik yoğunluğu gerekli kılan erkek egemen sistem karşısında yenilgidir. Bu açıdan önce ciddi olmak ve ne istediğini bilmek önemlidir. Her kadın yoldaş kendisini çok ciddi gözden geçirmeli. Birey olarak kendinde ne kadar özgürlük iddiasını, duygularını, arayışlarını ne kadar köleliğin iddiasızlığını, tembelliğini, vasatlığını yaşattığını netleştirmelidir. Bu netleşmeden sonra her birey önce kendi, şahsında sonra da ortamda doğru düşünce, yaşam, ilişki, ölçü ve paylaşım savaşımını verebilmelidir. Bu kadını güç yapar. Tarihsel misyonu karşısında başarılı kılar. Erkek karşısında ciddiye alınan örgütlü, bilinçli bir güç olarak etkileyen, değiştiren ve erkeği de yücelten bir konum kazandırır. Erkek egemen sistemi değiştirmek için de önce düşüncede, duyguda ve ruhta, güç ve alternatif olacaksınız.

Kadını erkeğin gözü ile görmek önyargılılıktır. Ve her önyargı, zaman ve enerji kaybıdır, paylaşılacak güzellikleri kaybetmektir. Kadını, kadın dünyasını güzelliklerini bir kadın gözü ile yüreği ile hissetmek önemlidir.

4.Kasım.2001

Dün öğleden sonra PJA'ya geldim. Günlerdir bekliyordum ama sonra gelişim yine ani oldu. Pelşin arkadaş benimle konuştu. Ülkeye gelişimden beri kadın açısından karışık süreçlerin yaşandığı zorlu yerlerde kaldım, iki yıldan sonra eğitime giriyorum. Bu benim için bir şans. Yaşam için güneşin suyun, toprağın, ateşin önemi neyse benim için de eğitim o kadar anlamlı ve önemli.

Bu iki yılı doğusu ve yanışı ile değerlendirerek bir bütün kadın hareketinin geçmiş mücadelesini öğrenmek tartışmak deneyimlerinden yararlanmak bununla birlikte Önderliğin savunmalarının partimize ve kadına yüklediği görevleri yerine getirebilecek bir militan düzeyi yakalama arayışındayım. Herhalde en önemli unsur karar. Onun ardından emek, inanç, çaba, cesaret ve inat, net ve somut hedeflerin olursa bunu kapsayacak bir program oluşturabilmedir.

Benim açımdan temel konu örgütlenme. Örgüt olmanın bilinc, üslubu, yaklaşımı nasıl olur? Kadın neden örgütsüz? Kadın örgüt olmakta zorlanıyor neden? Kadın ve siyaset Kadın neden bu kadar siyasetten düşünceden kopuk? Örgütsüz siyaset olur mu? Kadını yenilgide kilitleyen ruh nasıl kırılır? Kadın nerede kaybetti?

Kadın kimdi?

Sevgisi, güzelliği, gücü, bakışı, emeği, sabrı, hayalleri, arayışları yöntemi, inancı.

Ben kendimi yoğunlaştırdım. Aceleci, sabırsız davranarak fazla çaba harcamadan pes ettim. Bazı şeyleri kendime gurur yaptım. Kendime güvensizliğim çoğu zaman geri çekti beni yaşamdan.

Her insanın içinde bir çelişkinin iki ucu vardır.

Yaşamı sevmek ve sevmemek

İnsanlara güvenmek ve güvenmemek

Umutlu olmak ya da olmamak

İnsanın içindeki çelişkinin hangi ucunun gelişeceği birçok etkene bağlı. Dış etkenler iç nedenler var Özgür Kadın Akademisi'ndeyim.

Hep çok büyük iddialardan kaçındım. Ama büyük iddia sahibi olmak sonuçta insanın çabalarını büyütür. Dorşin arkadaşla tartıştık. Kendimde çözümlemem gereken birçok konu var biliyorum. Şekillenmemi, kişilik oluşumumu ailesel temelde yeniden ele alma ihtiyacı hissediyorum. Sevgi dolusun ama bunu yansıtamıyorsun. Sendeki özün biçimini de yakalamalısın. Var olan özünü ortaya çıkarman onu büyütmen geliştirmen gerekir.

Bazen insan hayatındaki başarısızlıklar kişiyi kırılmaya götürür. Yenilgiler gittikçe bir güvensizliği, inançsızlığı doğurur. Bunu besleyen, kişinin kendisindeki güvensizlik, inançsızlık noktalarıdır. Kökeni daha derinlerdedir. İnsanın yaşam sevgisi güzellik arayışı onu kendi geri gerçekliği ile savaşa götürür. Başarısızlıklardan ders çıkarmak onlar üzerinden bir gelişim yaratmak gerekli. Her olumsuzluğu ve zorluğu başarının zemini yapmak, inat etmek, yılmamak gerek. Ama kadının başarıdan korkusu var adeta. Bırakalım olumsuzluğu en olumlu koşullarda bile kendini zorlayan, bazen adeta kendine eziyet çektiren, acı çektiren, erkek egemen gerçeklik karşısında, güce yaklaşım boyutunda nasıl bir duruş, ana baba gerçekliği ile 12 Eylül gerçekliğinin yarattığı ruh en başta bir irade kırılmasına yol açan bir gerçeklik. Gerçekliklerden kopartan, duygusal, iddiasız, yenilgili kapalı bir yapılanmaya sebep olan gerçeklik.

27 KASIM DOĞUŞ GÜNÜMÜZ

Doğuş günümüz. İnsan olarak, ulus olarak, cins olarak doğuşumuzun yıldönümü. Başkan bu savunmaları ÜÇÜNÇÜ DOĞUŞ olarak tanımladı. Kişinin kendisi bu doğuşları tanımlaması ve herkesin kendi üçüncü doğuşunu yaratması gerekli. Doğuş günümüz aynı zamanda devremizin açılış günü oldu. Bu eğitimle yeni bir doğuşu yaşamak istiyorum. Anlam derinliğine ulaşmak, daha anlamlı ve büyük bir yaşamın yoluna girmek, Önderlik gerçekliğini yaşamın her anında yaşayabilmek, onunla olmak, onu hissetmek, onu yaşamak... Açılış için birçok yerden arkadaş geldi. Bizimkiler de topluca gelmişler. Soruyorlar “ne yapıyorsun” diye. Paylaşmak istiyorlar yoğunlaşmalarımı, bir şeyler için çok geç diye düşünüyorum. En zor zamanlarımızda birlik olmamız gerekirken birbirimizi anlamamanın, dinlememenin pratiğini sergiledik. Birbirimizin doğrularını kabul etmedik. Herkes kendi doğrusunu dayattı. Herkes kendisi oldu, biz olmadık, genel çözümleme anlayışına ulaşamadık. Birbirimizdeki yetersizlikleri gördük, eleştirdik ve büyüttük. Ama bunu yaparken sevgimizi tam gösteremedik, ondaki güzellikleri görmedik. Ben eğer sorunların merkezinde isem, ben çıkarım herkes de kendisini biraz sorgular.

30.Kasım.2001 PSİKOLOJİ

Canlılar içindeki en bağımlı olanıdır insan. Düşünüyorum da ana karnındayken bile ona kordonla bağlı olmak, doğduktan sonra da en az dört yıl yine ona zorunlu olmak: Anaya bağımlılık. Erkeklerde de kadında da var olan bir durum. Her ikisindeki bu bağımlılık daha sonraları farklı şeylerle kurulur. Erkek annesine benzeyen bir kadın bulur. Kadın da annesi gibi onu koruyacak bir güce bağlanma ihtiyacı duyar.

Babamı sevmezdim. Erkeklerin daha fazla güçlü olmalarına hep tepkim oldu. Ama biz sekiz kız kardeşlik. Bizimkiler erkek çocukları olsun diye epey uğraştılar. Erkek çocukları olamayınca özellikle kimi kızlarını erkek gibi yetiştirmeye çalıştılar. Kendilerini böyle avuttular. Bu durum ister istemez bende erkeğe karşı bir özenme yaratmıştır. Ama bir yandan da ondan nefret. Babam şahsında erkeğin çirkinliğine, kabalığına ve acımasızlığına nefret...

“Acaba babama ne kadar benziyorum” diye soruyorum kendime. Annem bazen çok sinirli bir şekilde “Hepiniz ona çekmişsiniz” derdi. Sadece kendini düşünen yoğun bencilliğimizle, ona çektik.

İnsanın her anlamda kendini bulacağı, tanıyacağı bir ortam burası. Kadın!!!!

Maskeler midir gizleyen, yoksa aldatan görünüşler mi.

İçimdeki karanlık bir dehliz gibi....

15.Aralık.2001

O kadar yoğunuz ki köleci uygarlığı çökerttikten sonra eğitim komisyonumuz bizi aldı ve neden çökerttiğimizi sordu? Sınavın hemen ardından Gladyatör filmini izledik. Akademi hakkında sonra yazarım.

Mütevazılık adına büyük olmayı hiç hedeflemedim. Büyük olmaktan korktum. Güneşimiz bize büyüklüğü layık gördü. Ama biz hep ondan kaçtık. Bu savunmalarla birlikte sana yeniden kavuşacağım. Dersler iyi gidiyor. Sorgulanan, değerlendirilen şeyler epey kapsamlı. Hristiyanlığı işledik. Akşam da Jean Dark! Sonunda ateş oldu. Yakılışında beş yüz yıl sonra Azize ilan edildi. Tanrının elçisi olduğunu iddia ediyordu. İsa'yı görüyordu ve İsa ona misafir oluyordu. Film öylesi bir mistisizmi gerçekmiş gibi göstermenin sorumluluğunu, akılsızlığını taşıyamazdı. Sonunda inanç uğruna yola çıktığı ve savaşa girdiği, erkekleştiği halde kendisini sorguluyor, ölmeden önce ısrarla günah çıkarmak isteyişi ve sonunda kendisinin günahını çıkartmasıyla özeleştirisini veriyordu yaptıklarının.

İnanç insanın içindeki tanrının duyumsamasıdır. Jean Dark kendi içindeki tanrıyı duyumsadı. Kendine inandı. Kendi içinde tanrıya ulaşmaya çalıştı. Ya da daha doğrusu onunla bütünleşti.

19.Aralık.2001

Hep olumsuzlardan yola çıkarak düzeltme değil biraz da olumlulukları öne çıkararak büyütme gerektiğini düşünüyorum. Seviyorum bu yaşamı. Savaşmayı sevecek, sevgimi büyütecek ve göstereceğim. Yaşam iddiam çok büyük diyecek, yaşamaktan vazgeçmeyecek, yenilgiyi kabullenmeyeceğim.

VE KUTSAL TOPRAKLARDAYIM

Özgür Kadın Akademisi

Kendimizi arındırdığımız gerçek özümüze ulaşacağımız bir tapınak. Bir takım erkek arkadaş da şu an akademimizde, ürkek, sessiz, doğal ve rahat olmayan bir duruşları var. Kadın ve erkek açısından bir milat. Birçok şeyi değiştireceğine inanıyorum. Dersler oldukça iyi geçiyor. Arkadaşlar oldukça ilgili. Bu gün İsa'nın sevgi devriminin Önderlikle benzerliklerini tartıştık. İlişkilerin yozlaştığı, güdülerin hortladığı, insanlığın her yönü ile düşürüldüğü bir ortamda sevgiyi, aşkı yüceltme arayışıdır İsa.

Gerçek sevgiyi yaratma çabası.

Doğuşu milat sayıldı. Yeni bir başlangıç dönüm noktası anlamında. Bizim de Önderliğimizin doğuşu bizim için bir milat oldu. Özgürlüğe, bilgelige, sevgiye, barışa, adalete doğru bir milat.

Aşk işçisi Önderimiz!

Sevgi güneşin her sabah bilmeden üzerimize doğmakta

Doğumun tüm sancılarına rağmen büyük umutlarla bakmakta

Yalnız yürekte değil, elde, gözde, gülümsemelerde ve seste

SÜMER RAHİP TAPINAKLARINDAN ÖZGÜR KADIN AKADEMİSİNE

ZİGGURATLAR devletin oluşum merkezi inanç, düşünce, sanat, kültür, bilim merkezi

Özgür Kadın Akademisi de yeni oluşacak toplumun temellerinin atıldığı yer.

ÖZENİN GÜZELLİĞİ BAŞKANIMIZA

“Başlangıca doğru gitmeli düşlerimiz” diyor bir şair. Doğuştan öncesinin o ilk sularında başlangıca doğru kürek sallamak...

Her doğuş yeni başlangıç ve her doğuş aynı zamanda bir ölüm. Birinden diğerine kayan bir yıldız gibi değişim. Çünkü eski ruhumuzun kimliğimizin öldüğü yerde başlıyor yeni olan.

Başlangıçtan kopup gelen zaman o ilk denizden günümüze akan bir ırmak gibi.

Anlamlandıramadığımız, anlamakta zorlandığımız zamanların esaretindeyiz. Gerçeğin yüreğimizi aydınlatacak ısısından bizi alı koyan tabularımızın mahkûmu kılmışız kendimizi.

Gerçeğe ulaşmanın derin özlemiyle de yaş günümüzde başlayan eğitim devremizle yeniden bir doğuşu yaratmanın umudunu taşıyoruz yüreklerimizde. Dünyaya yaydığımız ışığın güzelliğin ve sevginin birer damlası olmak... Damla olmanın yalnızlığında ve gerçeğinde yaşam denizinde özgürlüğe kulaç, açmanın coşkusu ile yeni bir yıla girerken sevgiyi yaratan, onu anlamlandıran ve özgürleştirmek isteyen Özgürlük Önderliğimizi yaşamak yaşatmak kararlılığıyla...

Dün akademide bir platform oldu. Gündüleriyle yaşayan bir kadının yargılanması. Erkeğe teslim olan, belki de kendi hayvani gündüleriyle teslim olan birinin, lümpen bir adamın “benim düzeyimde biri değil” dediği bir kadın. Öfke duyuyor insan. Geri duyguları içinde boğulmuş raporunda ben Önderliğin kızılım demiş: Tüm arkadaşlar üzerine çok ağır gitmişler. İyi de etmişler. Hiç kimse tasarruf etmemeli.

Önderliğin kızı olmak o kadar kolay mı? PKK içindeki tüm kızlar Önderliğin kızı olmak için kendini eğitiyor, kendisiyle savaşıyor, örgütleniyor ve güçleniyor.

26.Aralık.2001

Yenilgi bizim duygu, düşünce ve tüm fiziğimize kendini hâkim kılmışken biz sahip olduklarımızı kaybetmekten korktuk.

Bu savunmalar başarısızlığın tüm kapılarını kapatıyor, gerekçeleri ortadan kaldırıyor, yaşamımız bizi geriliklere çekiyor. Nasıl mı? Eğitimde tartışıyoruz, inancı, emeği, toplumsallaşmayı tartışıyoruz. Ama dışarıda yaşadıklarımız bundan uzak. Ve şunu görüyorum ki yaşam daha zor. Gerçekten inanıyorsak, umutlu ve bağlıysak bunu bizim yaşam gerçekliğimiz gösterecek. Değişim, geriliklerimiz ve nasıl olması gerektiği üzerinde istediğimiz kadar yoğunlaşıp tartışalım. Gerçek sevgi ve bağlılık yaşamımızda yaratılacak inanç, sevgi, bağlılık manevi kavramlar olarak maddi bir gerçekliğe ulaşmazsa sonuçta biz de egemen gerçekliğe hizmet etmiş oluruz.

Belki her şey büyük bir umutsuzluğa, yalnızlığa yöneliyor. Ama sen onu için de yeneceksin. Ne ağlamak ne de kendine güvensizlik arkasına sığınacaksın artık.

Tarih içinde kendimizi arıyoruz.

Vicdanım neredesin?

Savaşmıyorum!!!

02.Ocak.2002

Karargâha göreve gittim. Üç gün orada kaldım. Yılbaşını orada geçirdim Basındaki arkadaşları görünce o donuk, ruhsuz, moralsiz ilk bakışları üşüttü beni. Beni hiç beklemiyorlardı. İnsanın kaldığı ortamda daha sonra dışarıdan görmesi farklı oluyormuş. Robot gibi geldiler bana. Ben de mi böyleydim bir zamanlar. Bazıları sırf yer etmek yerleşmek için sıkıca tutmuş bırakmıyorlar. Ama yazık ediyorlar. Sonunda daralırlar kendilerini yıpratıp tüketirler. Ne kadar renksiz bir yaşam gibi geliyor şimdi. Geri gitmek istemem. Doğru yaşamak, büyük işler başarmak isterdim. Her neyse yeni bir yıla girdik. Yeni şeyler düşünmek, yeni şeyler konuşmak gerekli.

Jean Dark filmini tekrar izledim. Vicdani sorgulamayı yaşıyor. Tanrı için mi kendisi için mi yaptığını sorguluyor. Tanrı adına kendi ben'ini konuşturuyor. Yaşattığını anlıyor ve sonunda itiraf ediyor.

03.Ocak.2002

Genel eleştirileri üzerimize almamak ne kadar toplumsallaştığımızın göstergesi. İsim düzeyinde olmayan eleştiriler çok fazla etkili değiller. Sonra da çok şekli bir biçimde pratikleştirme çabaları. Kadının daha özlü yaklaştığı söylenilir. Ki öyledir de. Görünen ve suya yansıyan yüzümüz bizim değil. Sömürülen, köleleştirmenin en yumuşak yüzü Sümerlerden bu yana insanlığın özünden uzaklaşıp tanınmaz hale gelmesinin yansımaları: Gerçekten ne kadar özüksediğimizin anladığımızın göstergesi. Sorumsuz ve yüzeysel yaklaşımlarımız... Nereye kadar devam eder? Bu yaklaşımlar bizi nereye götürür.

Duygularımız ne kadar barış ve kardeşliğe doğru. O kadar bahsettiğimiz demokrasi, sevgi, adalet nerede? Nasıl yaratılır? Zihniyet ve vicdan devriminden bahsediyoruz. Sözler somutlaştırılmazsa hiçbir anlam ifade etmiyor.

Çağı çok iyi çözümleyen Başkanımız “Hangi çağı yaşıyoruz? Çağlar arasında kayıp mıyız? Ben tüm çağlardanım” diyordu. Tüm çağların Başkanı. Tüm uygarlıksal gelişimlerin, bilincin, ideolojilerin, inançların ve umutların birikimi. Yeni uygarlıksal gelişme insanlık tarihi açısından bir üçüncü doğuş anlamına geliyor. Bilgi, bilim çağı ise eğer ona ulaşmamız gerek.

Küçük şeyler üzerine hesaplar yaptıkça özgürleşemeyeceğiz. Şekilcilik hâkim. Ama bulunduğumuz ortama çok ters. Özlü yaklaşımdan uzaklık. Görev icabı ceza sistemi var. Yapılan işin ağırlığını, sorumluluğunu daha fazla hissettirmek için. Ama bu daha çok sorumsuzluğa, hesapçılığa götürüyor bizi. Bir de çok rahat bir yaklaşım var. Herkes bol keseden ceza veriyor birbirine. Hiç kaçır mı bundan? En ufak bir açığını yakaladı mı bana mısın demiyor.

09.Ocak.2002

UNUTMAK İHANETTİR!

Gözlerimiz doluyor savunmanın son bölümünü okurken. Ama ne yazık ki unutuyoruz. Her şeyi unuttuğumuz gibi. Bu unutkanlık neden? Ezilmiş halkların ve kadının güçlü ve zengin tarihini unutturmak için kapitalizmin geliştirmiş olduğu bir hastalık mı acaba? Ortadoğu hep ağlamaktadır. Çünkü geçmişte ne kadar güç ve büyüklükleri yaşadığının farkındadır. Oysa şimdi cüceleşmiş, düşkünlükler merkezi olmuştur. Cennet, eski yaşamdır. Ve ona dönmek ister. Batı ise cenneti geleceğe yerleştirmiş ve ona ulaşmaya çalışmıştır. Ortadoğu bu çelişkinin çözmek yerine ağlar. Gerçekten kaçarken aslında bir yandan da geçmişinden kaçmaktadır. Çünkü o güzellikleri ve büyüklüğü yaşamış olmak ona artık güç değil acı vermektedir. Acı veren şey büyüklükler değil M.S. 1100’lerde başlayan düşüş tarihidir. Kötü geçmiş, unutmayı yaratıyor. Tıpkı uyuyan güzel gibi. Psikolojik olarak unutmayı simgeliyor. Ergenlik çağının zorlanmalarını yaşayan uyuyan güzel uyandıktan sonra yapması gereken tüm değişimleri gerçekleştirmiş, acısız bir değişimi yaşamıştı, unutmak zor iş. Değişim, yaratmayı gerektirir. Köleliktir uyumak, unutmak.

Bağlılık nedir diye düşündüm zayıflığımı canlandırırken hep duygusal bağılıklarımıza sığındık. Yaşamazsan yaşatmazsan bağlı kalabilir misin? Tutuculuk ve dogmatizm ne kadar hâkim bize. Halen birbirimizin üzerinde gelenekselliğin savaşımını yaşıyoruz. Bireyin özgürleşmesi için bağımsız iradenin şart olduğunu söylüyoruz. Ama iradesizlikte ne kadar ısrar ettiğimizi ve ne kadar birbirimize dayattığımızı bilmiyoruz. Kendinde gücü yaratmak yerine güç olarak gördüklerimize bağlanıyoruz. Hiç de örgütsel olamayan bir konuda sen de düşünceni söylersin ama yönetim söyleyince hemen inanır tapınır adeta. O zaman şunu görüyorum; o bireyi yürüten doğrular değil bireyler, zayıflıklar. . . Yönetim olduğu için, kendince güç olarak gördüğü için inanıyor. Hiç sorgulamadan doğru olduğuna inandığı için değil. Aslında bir ikiyüzlülük bir kandırmaca oyunu bu. Birey, toplum kölesi olmamalı ama herkesin bireysel özgürlüğünü dayatması, toplum örgüt olmayı dayatan bir durum.

15.Şubat.2002

Herkes savunmanın büyüklüğünde kendi geriliklerini ve gerçekliğini görüyor. Bu kendinden bir kaçıyı getiriyor. Eğitim ortamına ilk gelişle başlıyor. Kendini öne katıyor ve şekli gerçeklikler doğrultusunda katılım yapıyor. Başkan diyordu “çözümlemeler ışığında arınacaksınız, bu su gibidir. Ama siz onun altına yağmurluk giyerek giriyorsunuz ve hiç ıslanmamışsınız.” Karar sorunu karar vermek inançla birlikte geliyor. Oysa hesapçılık muazzam. İki ay geçti yine rapor yazıyoruz.

Demokratik siyasi gelişmelerin hız kazanacağı bir sürece girerken kadın boyutunda güçlü katılım ve ideolojik mücadeleyi yaşamın her alanına yarma kararlılığıyla girdik. Türkiye cephesinde bir yandan çözüm arayışları gelişirken bir yandan da devletin askeri, şoven ve demokratik olmayan özelliklerinin yansısıyla çözümsüzlük dayatılmakta, şiddet ön plana çıkarılmaktadır. En ufak hak taleplerine cevap olmamakta ve dış güçlere bağlanmayı çözüm olarak görmektedir. Bizim açımızdan demokratik mücadelenin daha fazla derinleştirilmesi, dar bir yöntemle sınırlı kalınmaması, topluma yönelik olarak birçok açılımın yapılması gerektiği görülüyor.

Aylık kamp toplantısı ardından moral oldu. Oldukça güldük. İlk defa bu kadar güldüm. Görüşme notu geldi. Bu arada bizim ders yaklaşıyor ve komisyon çalışmalarımız arttı. Yeni bir süreç yaşanıyor. Şubat deliliğinin yanı sıra en karanlık günleri de bağrında taşıyor. Kimse kabul etmiyor beni olduğum halimle. Sen sıradanlığı kendine yakıştırsan dahi çevrendekiler bunun hesabını soruyor. Düşünüyorum ben neden kabul ediyorum diyorum.

Başkanım!

Size mektup yazmamızı belirtiyorlar. Yaz deyince olmuyor ki, yazılmıyor ki. Zor geliyor, yazmak değil yapmak zor. Konuşmayayım, yazmayayım, daha fazla oportünist olmayayım, yazmam, konuşmam ne yapmam gerek.

Ya kaçış ya zafere doğru yol alış. Ya gözümü, kulağımı kapatıp konuşmayacağım ya da savaşıacağım, direneceğim ve kazanacağım.

Ve şimdi çeteciliği tartışıyoruz. Kaybetmeye götüren ve partide bir çizgi haline gelen yaşam tarzı, anlayış, kültür. Parti bir amaç döngüsünde yürüyor yürümesi gerek. Amacımız neydi, özgürleşmek sömürgeciliği yıkmak, kölelik zincirlerimizi kırmak değil mi?

Amaç doğrultusunda kazanmayı hedeflemek gerekir. Oysa ya isyan ya teslimiyeti yaşamışız. Benim gerçeğimde de bu var. Tamamen duygusal, düşünceden kopuk üretmeyi, yaratmayı bilmeyen bir tarz. Ret etmek, karşı koymak adına alternatifsiz bir biçimde isyan etmek, yaratmak ya da bir kadermiş gibi kabul etmek, boyun eğmek. Sınıf ve cins savaşımı boyutunda bunu ele almam gerekli. Erkekler savaşımım tepki, sonuna kadar ret, konuşmayan dönüştürmeyen aksine onda da geriliği körükleyen bir tarz olmadı mı? Savaşmak yerine zorlamak, tepkilerini örgütleyememek, doğru bir yöntemle yaklaşmamak daha sonra da baktığımızda anlaşma, tartışma adına uzlaşma ve irade zayıflığı.

Kazandırmayan her iki yaklaşım inançsızlığı derinleştiriyor. Çıkış yolu yok değil özgürleştiriyor.

Yenilgi bir kadermiş gibi mutlaka gelip seni buluyor. İnançsızlık bir daha seni kaldırmıyor. Ya da o gerçeğinden de kaçarcasına yeniden isyan ediyorsun. Annem “Kürtler için savaşılmaya değmez” derdi.

Derin bir inançsızlık ve ondan kaçış. Bu da savaşmamadır. İyi niyet, fedakârlık, dürüstlük ve cesaret kendi başına yeterli olmaz. Ve toplumsal dönüşüm gibi büyük zihniyet, karakter ve kişilik isteyen misyonlarda başarılı olamaz.

PKK kadroları az mı fedakârdı ya da çok mu cesaretsizdi? Hayır! Ama kendimizi hep bu kavramlarla ifadelendirdik.

Bir de yetki hastalığı çok üstün, çok yetinmecilik olarak ele almamalıyız. Yönetim yapı diye iki kısım vardır. Ama yönetime yani yetki sahibi olana karşı her şeyi yapmak, kulluk anlayışımızla bağlantılı. Oysaki yönetim olayı fonksiyonel bir durum. Yetenekleri işletme koordine etme durumu. Bireysel tarz yetkiyi sadece kendine ait görme, sadece kendini örgüt olarak görme, bununla her şeyi hakkın olarak görme hem de eleştiri kabul etmeme Bu noktada kendini pratiğinle değil niyetlerinle ele alma.

Kadın yetki olayı nasıl oluyor?

Kürt insanı devletleşmedi, hiçbir zaman yetki sahibi olamadı. Her zaman egemen ulusun uşaklığını yapmış. Neolitikten kalan belli bir özgürlük eğiliminin yanı sıra bir de Zerdüştlükle bağlantılı köleliği kabul etmeme. Kadın açısından kadın renginde bir yönetim olma değil erkeğe benzeşme yaşanıyor.

Kadın daha fazla paylaşımcılığı, baskıcı değil yaratıcılığı, sevgi ve saygı dolu bir yaklaşımı esas alır. Erkeğin her zaman düşündüğü hâkim olma, kendini konuşturma, bastırma, küçük görmedir.

Ne kadar iyileşmek istiyoruz, değişimi nasıl yaşıyoruz?

İç arayışlar çizilen sınırlara takılıp kalıyor. Belki de bir yeterlilik anlayışına kavuşuyor. Dış zorlanmalarla değişime ihtiyaç duyuyoruz. Örgüt, yaşam, eylem, komuta anlayışın nedir? Küçük burjuva zihniyeti ile eylem anlayışı sabırsız, inat etmeyen, ikircikli, gözünü tam başarıya dikmeyen, istikrarsız, çabuk yanıp sönen, kendini niyet duygu ve düşünceleriyle ifade eden, pratiğin dilini kabul etmeyen... Önderlik gerçeğine yaklaşım ile ideolojik yaşam düzeyimizin bağlantısı. İdeolojiden uzak yaşamda Önderlikten uzaklaştığımızı gördüm. 24 saat onunla yaşamama gerçeğimiz. Benim bakışım, üslubum, yöntemim söz konusu olunca benim geriliklerim, yanılığım ve yetersizliklerimdi açığa çıkan.

İdeolojik yaşam ve özgür yaşam ilkelerine bağlılık, her türlü gerilikle uzlaşmama ve doğru sınıf, cins mücadelesi vermek oysa bende ideoloji ve yaşam, birbirinden kopuk ele alındı. İdeoloji bende saklıydı. Ruhta, duyguda, düşüncede yaşatan yaşanacak olandı. Yaşamda bazen dışımda olan her şeydi. Yaşam karşısında bir akıntıydı yaşadığım.

Neden?

10.Şubat.2002

İki gündür partinin doğuşu ve gelişimiyle bizim partileşme düzeyimizi tartışıyoruz.

Acılara bürünmüş ağlayan topraklarımız için özgür günler, yası tutulan ve toprak altında saklı tutulan gerçekliğinde gizlenmiş.

Birey olmayı becerememiş gerçeğimizde vicdanı aramak nafi. Vicdansız sevgiler özgürleşmemiş duygular benliğimize hâkim olmuş.

15 Şubat günü, olayı ilk duyduğumda ilk yaşadığım tüm duygularımı dondurmak olmuştu.

Dün manga toplantımız oldu. Önemli eleştiriler getirildi herkese. En çok da bana. Çok güç aldım. O kadar beklentiler var ki. Ve ben çok sıradan cevapların ötesine varamadım. Gerçekliğimi çok somut görebildim. Duygusal, dar ilişkileneceği tarzı, beni zorlayacak ilişkilerin üzerine üzerine gitmem gerekirken benim kaçışım, bu keyfiyetin gittikçe gelişmesi ve birçok ilişkiden kaçış. En rahat ilişkiyi arama, onunla sınırlı kalma bu temelde kendini yaşamdan soyutlama, mücadele etmekten kaçış olarak değerlendiriyorum. Manga üyelerine emek harcamıyorum, ilgilenmiyorum, sorumlu davranmıyorum. Yoğunlaşmalarımı paylaşmıyorum. Birçok şeyin farkında olduğum halde örneğin dağınık yoğunlaşma ve çalışma tarzı acelecilik... Bunları giderme, ret etmek, bundan çıkış sağlama yönünde önemli bir çabanın sahibi değilim. Tespit etmek, değerlendirmek var ama çözüm... Çok zayıf. Bu da tekrarlara yol açıyor. Hep dışardan bekleyişim, pasif sıradan bir duruşa yol açıyor. Oysa büyümek, olgunlaşmak istiyorum. Ama çelişki büyümekten değil, sorumluktan kaçıyorum.

Dışarı da arıyorum gelişmeleri, çözümü kendimde mangamda değil. Küçümsüyorum, güvenmiyorum. Tıpkı annemin Kürtlere bakışı gibi. Oysa dünkü toplantı bana o kadar güven sundu ki. Demek ki kaçarak değil ilişkilenecek güven kazanıyormuş insan. Kaçmak, çözümlememek, güçlenmemek...

Oysa dağınıklığımda, doğallığımda, kendimi zorladığımı zannedip avutuyordum. Ben gelişmek için kendimi zorluyorum diyorum. Ama en ufak bir önyargımı kırmaya geldiğinde kendimi zorlamadım.

Kendimi tanıdığım oranda çözmedim, aşmadım. Bu da bende güvensizliği derinleştirdi.

Görüşme notunu tartışıyoruz şimdi. Yine çok önemli değerlendirmeler var. Savunmaları tanımlayan, somutlaştıran. Savunmanın ardından son iki yıllık görüşmeleri okumalıyım. 15 Şubat ders çıkarılması, görevlerin bilincine varılması gereken bir gün olmalı diyor Başkan.

Ağlamak kendi vicdanını rahatlatmak suçunu örtbas etmek, sorumluktan sıyrılmak anlamına geliyor.

Her şeyi bitiren biz, bizdeki karamsarlık, umutsuzluk oluyor. Başarıyı hedeflemeyen, yenilgiye alışmış bunu bir kader olarak gören anlayışımızdan kaynaklanıyor. Bitti demek ne kadar da basit ve kolay. Bu var olan, yaratılan tüm değerleri çiğnemek, şehitlerin kanını yerde bırakmaktır.

15 Şubat vesilesiyle mektup yazılacak denildi. Çok rahatsız oldum. Gerçekten de zor. Çünkü bir hesaplaşma olayı. Kendini sorgulamak, çözümlemek ve aşma durumu. Her kelimenin anlamının yüklediği anlam omuzlarında, ellerinde, kafanda gerçekleştirilmesi gereken bir iş, görev ve değişim anlamına geliyor.

Her kelime bir sorumluluk.

Her kelime bir inanç, umut olmak zorunda.

Her kelime kocaman bir emek istiyor.

Her kelime bir bilinçlenme ve önyargı kırılması.

Her kelime bir iş, oluş, eylem.

Her kelime aşk düzeyinde bir bağlılık.

Her kelime başarmanın, kazanmanın kararı.

Kolay değil Başkanım, size mektup yazmak

Mektubuma başladım. Tamamlayınca aktaracağım.

En karanlık zamanımdan doğacağım.

Kararlıyım, Üçüncü Doğuşu yakalayacağım.

16.Şubat.2002

Özgürlük ve cins savaşımına yaklaşımımızı tartışıyoruz. Salt kendi içimde ele aldığım iki kavram. Oysa çok bağımlı değiller dış dünyayla. Özgür olmak istiyorum. Özgürlüğü arıyorum demek yetiyor mu?

Kendini yaşama teslim etmiş bir kişilik, özgürlüğü isteyen ama hep dışarıdan bekleyen bir kişilik. Hep kendisi için isteyen çevresini düşünmeyen bencil bir kişilik.

18.Şubat.2002

Dün takım sohbetimiz oldu, erkek arkadaşlar da katıldı. İdeolojinin yaşamsallaştırılmasında üslup ve tarzın önemi üzerine düşündüm. Araçlarımızı ne kadar oluşturmuşuz. Karar düzeyi önemli ama yetmiyor. Kararlılık pratikleştirmek için yetmiyor. Bir de bakıyorsun ki eski tarz ve üslubun devam ediyor. Yeni olanın gerektirdiği bir pratikleştirmeyi yaşamıyorsun. İdeoloji şimdiye dek benim açımdan düşüncede olan, insanın içinde olan özde sağlanan, yaşanan bir durumdu. Politikleşme, yaşamda aktifleşme kararı almak önemli. Artık birilerinden beklememek, bilincin sorumluluğunu göstermek gerek. Niyet, duygu istem yetmiyor. Bir işi başarmayı istemek ayrı, başarmak için nasıl bir yol-yöntem gerekli deyip doğru yöntem arayışı ve çabası ayrı şeylerdir. Hep isteyip de yapmamak, bulamamak daha sonra bir küsme durumunu da yaratmıyor mu?

Ütopyacılık gerçeklerden kopma ve gerçekleştirme mücadelesinden bir kaçış değil midir? Romantik, ütöpik, hayalci devrimcilik çoktan aşıldı. Bizim ısrarımız neden?

Hitabet sanatını bilmek güç olmakla, hâkimiyetle bağlantılı. Romalılarda ve Araplarda oldukça gelişkin. Kürtlerin dili ise kölelik dili ve üslubu. Hitabet örgütlenme sanatı aynı zamanda. Üslubunu değiştireceksin. Yakıncı, çözümsüz olmayacaksın.

25.Şubat.2002

Akademiden tanıdığım arkadaşlarla yoğunlaşmalarımı paylaştığım tartışmalar geliştiriyorum. Kendini ortamdaki soyutlamak, kendi gerçeğinden uzak olmak ve onu küçümsemekle bağlantılı. Sömürgeciliğin yaratmış olduğu üst-işbirlikçi sınıf karakterinin özelliği olarak ortaya çıkan bir durum. Soyutlama da kaçışın bir biçimi. Ya da kendini kandırmanın. Sonuçta ortaya çıkan kendini tekrar oluyor. Çözüm gelişmiyor. Somut olmak gerçeğe biraz daha yakınlaştırıyor. Somut olmak duygu ve hayallerden öteye gerçek olanın sorumluluğunu taşımak, savaşımını vermek oluyor.

Komplo kendini kutsal ve meşru gösterip her tür hile ideolojik ikna ve şiddet yöntemlerini kullanarak alternatif gücü yok etme olayı. İktidar olmak veya onu korumak isteyenlerin özgürlük, eşitlik ve adaletten yana yani insandan yana olana karşı geliştirdiği bir oyun.

İçimizde kutsal kıldığımız ama bizi köleleştiren özeller var ilah, baba, devlet. İşte bu komplo gerçeği. “Kesire, kendi sarayını halk önderliğine tercih ediyor” diyordu Parti Önderliği. Bizim saraylarımız neler? Kendi sınıfımızın bize sunmuş olduğu sahte taçlar, asalar, saraylar. Erkeğin sahte egemenliği gibi. Kadının rolü hiç sübjektif ajanlığa gerek kalmadan bir düşürme aracıdır. Ben bir kadın olarak ne kadar nasıl düşürüyorum. Düşüğün yerde düşürüyorsun. Kadın, iradesini, bilincini, örgütlülüğünü yitirdiği zaman düştü. Kendisini salt cinselliğiyle, güzelliğiyle ifade ettiği oranda düştü, düşürdü.

Kendine güvensiz olup da başkalarına bağlanmak, her zaman başkalarının desteğini, onayını beklemek, düşüştür. Kadının kocasından, babasından izin alışı gibi. Çocuk gibi ilgi beklemek, o ilgiye bağlanmak düşüştür. Yaşama ideolojik bakışla yaklaşmamak, sorgulamamak, köleleştiren yaklaşımlara karşı tavır almamak düşüştür. Duygusal olmak düşüştür, düşürüştür.

24.Şubat.2002

Eğitim devremiz sonlanmaya doğru gidiyor. Yoğunlaşmalar ağırlaşıyor. Tarihi bir devre olarak düşündüğümüz devremizin 15 Şubat komplo dersi erkek arkadaşlarla birlikte görüldü. Tamamen çözümlemeli, diyaloglu yürütülecek bir ders. Kadın bugüne dek özgün toplantılarla gerçekleştirmeye çalıştığı belli bir düzey yakaladı. En azından bunun başlangıç adımları atıldı. Bir şekilde savaşıyor. Şimdi erkekte hiçbir çekinceyi yaşamadan savaşıyor. Kadının gerilikleri, iradesizliği, erkeğe göre

şekillenmişliği bütün düşürmeler de komplolara zemin olan düşmüşlüğü, bilinçlenmedikçe örgütlenmedikçe özgürlük ilkelerini koruyamayacağı, teslim olacağı sahte bağlılığa götüren duygusallığı, çözümsüz, çaresiz konumda, ağlaması, sahip araması... Tartışılıyor, eleştiriliyor, çözümleniyor. Erkek arkadaşlar ise hayretler içerisinde, beklemedikleri bir derinlik, ilk toplantı ve siyasi değerlendirme düzeyi onları şaşırtmıştı. Bekleliyorduk diye itiraf ettiler. Bazıları gönüllü kendilerini önererek gelmişler. Daha fazla tartışmak isteyen katılım sağlayan bir duruşları var. İstemsiz, gönülsüz gelenlerin katılımları tamamen kendi önyargılarıyla sınırlı kaldı. Katılmadılar izlemeyi tercih ettiler. Akademide olan sosyal, siyasal, ideolojik düzey bu duruşu zorladı, çözümlüğe götürüyordu. Katılmaya başladılar. Konuştuklarında ne kadar yüzeysel oldukları açığa çıkıyor. Bu düzeylerinin açığa çıkması tabii ki onları zorluyor ve rahatsız ediyor.

Bir karakter.

Parti içi komploculukta Kesire, Semir, Şahin tiplerini, ihanetlerini tartışıyoruz. Kendimiz açısından kendi sınıf, cins anlayışımız boyutunda somutlaştırmaya çalışıyoruz. Zaza arkadaşımız kalkıp kadına ilişkin gözlemlerini açtı; tümünden anlayışlarını yansıtarak Kayserili, alevi duyguları, hümanistliği göze çarpan ve duygusal görünen bir arkadaş, ilk geldiğinde en rahat davranan ilişkilenen, hatta doğallığı belli bir ilgi gören durumdayken böylesi bir sorgulama ve çözümleme düzeyi boyutunda konuşmasını devam ettirmeye gücü yetmedi. Bacakları titriyordu ve devam edemeyip oturdu.

Bu titreyiş Özgür Kadın Akademisinin kapısından geçerken bacaklarım titredi diyen bayan arkadaşı hatırlattı bana. Biz bu düzeyi biliyor tanıyorken erkeğin yaşaması gerektiği daha fazla anlaşılıyor.

25.Şubat.2002

Pusuda yatmış kişilikler mevcut. Uzlaşmak isteyen uzlaşan, zayıflıklarını besledin mi pohpohlayan, öven, güzel sözlerle kandırmaya çalışan ama geriliklerine yöneldiğindeyse hemen kirpi gibi oklarını çıkaran bir gerçeklik. Önemli bir süreci yaşıyoruz. Bu yüzden birçok hesaplar yapılıyor.

3.DOĞUŞ...

Partiye katılarak gerçekleştirdiğimiz ikinci doğuşun ardından aydınlığa, özgürlüğe ve sevgiye, kardeşliğe, barışa, yeni bir doğuş yapmanın eşiğindeyiz. Kendimde bunu yaratma arayışındayım. Anadan ilk doğuş ve tamamen düzen içerisinde büyüme yanlış ve yalanlarla büyüme ilk olarak. Partiye katılmakla kırıldı, dur denildi bu gerçekliğe. Şimdi sıra tüm kirlilerden arınmada. Her gününü tarihi olarak algılayan bu devrenin önemini gittikçe daha çok hissederek oldum. İleride tüm çözümleme düzeyiyle ve somutluğuyla hatırlamak istiyorum. Parti Önderliğinin görüşme notu gelmişti. Başkan duygu ve düşüncelerin birleştirilmesinden bahsediyordu. Ağlamanın çözümsüzlük, duygusallık, ikiyüzlülük olduğunu belirtiyordu. Kadın ve erkekte ağlama üzerine tartışmalar yürütüldü. Ağlamaklı duruş, içten ağlamalardan bahsedildi. Aslında çoğu erkeğin ağladığından bahsedildi. Nitelikli moralimiz oldu. Erkek arkadaşların ağlamaları üzerine bir skeç yapılmıştı. Bayan arkadaşlar ise yaşamın birçok alanına ilişkin skeçleri oldu. Berivan elli yıl sonra bir araya gelmiş devremiz üzerine konuşuyorlardı. Karanlıkta çıkmak ışığında yemek yiyişimiz, bardak kapışmalarımız, erkek arkadaşlarla uzun süre konuşamadığımız diyaloglarımız, ilk olarak savunmalarda daha birçok şey de oldu. Hatırladıkça somut olarak daha çok şey yazacağım.

26.Şubat.2002

15 Şubat süreci ve komplo karşısındaki duruşlarımızı tartışmaya devam ediyoruz. Sınıfsal anlayışlarımızı ne kadar aştık, ideolojik bilinci kendimizde ne kadar sağladık ve bunun örgütlü mücadelesini ne kadar verdik. Şu anki duruşlarımızla da cevapladığımız sorunlar bunlar. Verdiğim cevaplar akademideki pratiğimde saklı.

Kadın olarak komploda zemin olma gerçeğimiz en acı vereni. Kadın devrim içinde kendini sahip olarak görüp, iradesiyle, özgürlüğüyle, sorumlu yaklaşarak yürümedi. Kendisine sahip aradı. Önderlik gerçeğine yaklaşımda tüm geri özellikleri onu bağladı. Erkek egemenliğini kendi önüne koyarak,

özgürlük mücadelesinin önüne koyarak iradesine bağımlı yaklaşımlarını sürdürdü. 15 Şubat gerçeği karşısında tüm geriliklerimiz açığa çıktı. Neredeyse kendisini boğacak bir düzey, gerilik, bilinçsizlik ve örgütsüzlüktü yaşanan, kaybetme ideolojisiyle kendini bitirme ve intihara gidişti.

Zagros'un kadını, Botan'ın kadını, bilmem kimin, nerenin kadını olduk. Partinin, ideolojinin kadını olmadık. Seni hatırladım Güneşim. Zagros kadını ifadesini duyduğumda irkilmiş "o da ne Van gölü canavarı gibi bir söylem" demiştim.

Zagros kadını olmayı tartışıyoruz. Gevherli Kajin şahsında, Gevher Zagros'ta olduğu için üçgen, ahababçavuşluk, bölgecilik, lümpenizm, ailecilik çok güçlü. "Ailemden çıktım başka bir aileye girdim" diyor. Çeteci anlayışla kendini güç kıldılar, yaşam çizgisi haline getirdiler. Bunun içerisinde biz ne kadar kendimiz olduk. Kendimiz olmak derken ne kadar Önderlik çizgisi, Zilan çizgisinde yürüdük, yaşadık, budur sorun. Önderlik gerçeğiyle buluşmak kendi cinsiyetle, özüyle buluşmak, kendi örgüt iradesiyle olmaktır. Önderlik gerçeğiyle buluşmak ideolojik bilinçtir, örgütlülüktür. Tüm geriliklerini yıkmaya cesareti ve çözümdür. Kadının Önderlik Gerçeği ile buluşması irade sahibi olmasıdır.

Türkmen B. arkadaşın oldukça egemenlikli yaklaşımları var. İradesiz kadınlarla ilişkilendi.

Bükemediğin eli öpersin gibi teslimiyetçi, dengeci bir çizgide yürüyor. Üniversiteden katılmış, ilk başlarda onun da gözlüğü varmış. Sonra köylüleşmiş hatta ona Guyi B. diyorlarmış. Aslında Türk arkadaşlarda egemenlik istemi var. Bu her zaman iktidar savaşına sokuyor. Ama güç getiremediğinden tamamen iradesizce tutum alıyor. Hatta en iyi uygulayıcısı olma var. Akademiye Zeki'nin adamı olarak gidiyor. "Kendinize sahip çıkın" diyor Zeki adamını yollarken. Kendisindeki egemen olma isteminin, egemen olma anlayışı ile bütünleştiğini belirtiyor.

Sınıflı toplum gerçeğini şahsımızda çözümlememiz gerekiyor. Bizleri iradesizleştiren, gerçeklerden uzaklaştıran, duygusallaştıran, bilinçsel düşünceden alıkoyan sınıflı toplumdur. Zeki'yi görmüş ve onun en iyi uygulayıcısı. Kendi gerçeğinde bu kadar ihanet eden biri nasıl gerçek bir mücadeleyi ve değişimi yaşayabilir? Zeki'nin kadına yaklaşımını da kendine örnek almış, kadına egemen olma mantığı ile yaklaşan biri. Zeki her yaptığını da Önderlik ismini kullanarak gerçekleştiriyormuş.

İnsanların inançları, bağlı oldukları değerler var. Bunlarla oynuyor. İkna ederek ideolojik bir çarpıtma yaratıyor. Zayıflıklara hitap ediyor, insanların güdülerini ayaklandırarak düşünceden, iradeden koparıp kendine bağlıyor. Cinsellik, açlık güdülerine hitap ediyor. Düşürüyor insanları.

Erkek arkadaşlar bayan yapısının kendisini sorgulama ve çözümleme düzeyinden oldukça etkilenmiş görünüyorlar. Onlar da birbirlerini deşifre eden sorgulamalar yapıyorlar. İstemeyerek gelen bir erkek arkadaş şimdi iyi ki geldim diyor. On iki yıldır partide olan bir arkadaş biraz doğru bir partileşme ve önderlikle buluşma zemini olarak değerlendiriyor. Aslında erkeğin maskeleri indiriliyor. Maskeleri indiren Demokratik Uygurluk Manifestosudur. Ne kadar iradesiz, kandırılmış, düşürülmüş, olduklarının farkına varmaları ağır geliyor. Çok güçlü cevaplar veremiyorlar. Yüzeysel bir yaklaşım var

27.Şubat.2002

Bu gün MGK toplantısı var. İdam kararı ve Kürtçe eğitim konuları tartışılacak. Süreç hızlı bir tramvay gibi.

Dar ilişkilendenmeden ötürü kaldırıldım. Kendime göreliğimin çok ağır boyutlarda yargılandığı bir platform oldu. "İlişkilerinde kendisini hâkim kılıyor" dedi Hatice arkadaş. Ben örgüt olma boyutunda kendimi açtım. Örgütü parçalayan, dağıtan bir mücadele tarzım var. Çok garip bir şekilde örgütü karşıma alıyor onun yerine kendini koyuyormuşum. Kadın olarak şimdiye dek erkek karşısında salt örgüt olarak.

Güç anlayışımı sorguladım. Taraf tutuyorum. Daha doğrusu örgüte karşı ben de bir taraf oluyorum. Neden şunu bunu eleştirmedim.

28.Şubat.2002

Küçük burjuvazinin güç olma anlayışı. Annem orta sınıftandı, babamsa ezilen yoksul Kürt. Ben her ikisinin bileşkesiyim. Rapor yazma sürecindeyiz. Çözümlediğim şeyler var. Yetersiz geliyor. Bilince çıkardığım yönleri gerçekleştirmeye ve güç kılmaya çalışacağım. Somut, her gün, gün içerisinde her

saat çözümünü yaratacağım. Kendimi yapılandırma, yöntem, tarz, tutturma, derinleşme pratiğine gireceğim.

Önderlik sahasından sonra anılarımla yaşadım. Kendimi eğitme, savaşıma içine girmedim. Bu akademi Başkanın, şehitlerin, özgürlük savaşımının yaratımı...

16.Mart.2002

Platformlar sürecindeyiz. Çok fazla katılamıyorum. Bunun nedenini fazla bilemiyorum. Bugün Halepçe katliamının yıldönümü. Katılımımda etkili olan bir faktördü. Bugün benim de ismim okundu. Zaman yeterse benim de olur. Aslında her arkadaşta kendimi görüyorum. Katılım tarzını sorgulama Önderlik gerçeği karşısında kendinde ısrar ve kendini bitirme. Her boyutta yaşamdaki acemi duruş, öğrenci tarzı... Erkeği bir kardeşten, bir abiden öte öğrenci tarzı olarak görüp ilişkilirmek. Partiyi bir okul gibi görme. Sürekli babadan uzak duruş ve erkek kardeşimin olmaması erkeğe ilgiyi ve sevgisine açık bir duruşu getirdi.

8 Mart'ı çok coşkulu kutladık. Tamamen hazırlıkları PJA üstlenmişti. Öğlen ve akşam aralarında hazırlandı. Arkadaşlar sadece bir haftalık süreçte kültürün klasikleşen morallerini aştılar. Savunmalar yansıyordu içeriğe. Eminim Abbas arkadaş o moralden sonra kültüre bir moral yapmıştır.

18.Mart.2002

Dün platformum oldu. İyi oldu. Belki de istediğim gibi değildi. Bundan sonrasının çok daha önemli olduğunu düşünüyorum. Herkes çok heyecanlıydı. Kimilerinin platformdan sonra eğitimi bitti. Biz 8 Mart'tan beri platform yapıyoruz. Sema Yüce '8 Mart'tan 21 Marta uzanan bir ateşten köprü olmak ' demişti. Tamamen iç sorgulama kararlaşımla geçirilen bir süreç onlarla birlikte yükseliyor kadın özgürlük mücadelesi. Şimdi daha çok gelişmiş, çiçeklenmiş bir hareketiz artık. Newroz'u bu şekilde karşılıyoruz. Yaşam çizgisi, başarı iddiası ve özgürlük mücadelemizle sonunda devremiz dağıldı. Birçok coşku ile beraber hüznü de yaşadılar yüreklerinde. Yeni arkadaşlar geldi. Yeni düzenlemeler tamamlandı. İdeolojik karargâha kitap almaya gittik. Bermal ile son defa konuştum. Kongreden sonra Suriye'ye gideceğini duydum. Belki bir defa daha görüşmeyebiliriz. Özleyeceğim onu, sevdiğim bir arkadaş, samimi sevgi dolu bir arkadaş. Gitti. Şu an yazarken onun farkına daha çok varıyorum. Şimdiden onu özledim, konuştuk. Üzerini kapattığım, kabuk bağlamasını istediğim yaram tazelendi, değişti... Acısını, varlığını bir defa daha duyumsadım, unutmak istemedim. Geçmişin acılarına, kırılmalarına takılmamak gerek ama unutmadan ders çıkarmak şart.

14.Ağustos.2002

Bir zaman gelip de benim tahammülümün kalmayacağını tahmin ediyordum. Gerçeğimizin en acı, lanetli yüzüyle bir kez daha karşılaşacağımı bilemiyordum. İşte o zaman duygularım kabardı, düşüncelerim beyin duvarlarını ve dogmalarını zorlayacaktı. Bir mezar gibi bazen soğuk sessiz ve karanlık. Taş atıyorsun hiç ses gelmiyor. Kör bir kuyu sanki.

15.Eylül.2002

Pratikte daha çok yazacağımı düşünüyordum. Oysa tam tersi oldu. Daha farklı ihtiyaçlarımı gideriyorum, örneğin baharın bembeyaz, sapsarı, mosmor, kıpkırmızı döşenmiş toprağını, aşağıda kocaman masmavi, yemyeşil, köpük köpük akan suyu, Şekif'in tepesine çıktığımda çoğu zaman göremediğimiz ufukları karşımda her zaman dimdik duran Evdalkovi'yi yudum yudum içiyor, gözlerim doysun istiyordum, tüm manzarayı içime çekiyordum.

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi oluyor insan. Çünkü hiçbir tepkiyle karşılaşmıyorsun. Konuşuyorsun fakat kiminle, kim seni dinliyor. Kim seni anlıyor acaba. Bu yüzden hep monolog yapıyorsun. Birbirimizi iştmiyoruz. Neden? Bu kadar mı yalıtıldık birbirimizden, hislerimizden,

duygularımızdan. İki sağır insanın diyaloguna benziyor bizimkisi. Sağır olduğunu bilmeyen sağırlar gibi.

Sen ve ben
Uzun bir yol var aramızda
Bir ucunda ben
Diğer ucunda sen
Bir ateş var bağrımda
Ateşi ben, külü sen
Umut ışığı parlayacak gözümde
Ağlayan ben ağlatan sen
Hasret şarkıları dile
Gelecek
Söyleyen ben
Söyleten sen
Aşkımız dile gelecek
Kâğıdı ben, kalemi sen
Sana ne olursa olsun
Yine ben
FİKRİ BAYGELDİ

“Gürültü ve patırtının ortasında sükûnetle dolaş. Sessizliğin içinde huzur bulunduğunu unutma. Başka türlü davranmak açıkça gerekmedikçe herkesle dost olmaya çalış. Sana bir kötülük yapıldığında verebileceğin en iyi karşılık unutmak olsun. Bağışla ve unut. Ama kimseye teslim olma, içten ol telaşsız, kısa ve açık konuş. Başkalarına da kulak ver. Aptal ve cahil oldukları zaman bile dinle ve anla. Çünkü dünyada herkesin bir öyküsü var.

Yalnız planlarının değil, başarılarının da tadını çıkar. İşinle ne kadar küçük olursa olsun ilgilen. Hayattaki dayanağın odur. Sevebileceğin bir iş seçersen tüm yaşamın boyunca bir an bile çalışmış ve yorulmuş olmazsın. İşini öyle seveceksin ki başardıkların bedenini ve yüreğini güçlendirirken sevdiğinle yepyeni hayatlar başlatmış olursun. Olduğun gibi görün ve görüldüğün gibi ol. Sevmediğin zaman sever gibi yapma. Çevrene önerilerde bulun ama hükmetme ve unutma ki insanları yargılasan onları sevmeye zamanın kalmaz. Ve unutma ki insanlığın yüzyıllardır öğrendiği sonsuz uzunluktaki bir kumsaldaki bir kum tanecikinden daha fazla değerlidir. Asla burun kıvrırma onu küçümsersen sende besinsiz kalırsın ve küçülürsün. O yoğun sevgi çöl ortasındaki yemyeşil bir bahçe gibidir. O bahçeye layık bir bahçıvan olmak için her bitkinin sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu unutma.

Kaybetmeyi ahlaksız bir kazanca tercih et. İlkini acısı bir an diğerinin vicdan azabı bir ömür boyu sürer. Bazı idealler o kadar değerlidir ki o yolda mağlup olmak bile zafer sayılır. Bu dünyada bırakacağın en büyük miras onur ve dürüstlüktür. Yılların rüzgâr gibi geçmesine öfkelenme. Gençliğe yakışan tutkuları gülümseyerek teslim et geçmişe.

Yapamayacağın etkinliklerin yapabileceklerini engellemesine izin verme. Rüzgârın yönünü değiştirmedeğin zaman yelkenlerini rüzgâra göre ayarla, insanlara göre değil çünkü dünya karşılaştığın fırtınalarla değil gemiyi limana götürüp getirmedeğinle ilgilenir. Ara sıra isyana yönelecek olsan da hatırla ki evreni yargılamak imkânsızdır. Onun için kavgalarını sürdürürken bile kendinle barış içinde ol.

Anımsar mısın doğduğun günleri, sen ağlarken herkes sevinç içinde gülümsüyordu. Öyle bir ömür yaşa ki öldüğün zaman herkes ağlasın fakat sen mutlulukla gülümse.

Sabırlı, sevecen ve erdemli ol.

Eninde sonunda bütün servetin de kendinsin, sensin. Kendiliğinle ve özbenliğine görmeye çalış ki tüm pisliliğine ve kallesliğine rağmen dünya insanoğlunun biricik mekânıdır.” İ.Ö. 9. yüzyıl

YALNIZLIĞIN ASALETİ EVDALKOVİ

Xakurke'nin havası başka, suyu bambaşka. Alanın tamamen hâkimiyetine girdiği boğaza geldiğinde, bu havanın başkalığını, güzelliğini soluyorsun. Sonra karşıdaki manzarayı yudum yudum içer gibi içine sindirmeye çalışıyorsun. Aşağıda mavimsi, yeşilimsi gürül gürül akan Xakurke suyunun coşkusu, yalnızlığıyla asi ve asil bir duruşa sahip olan Evdalkovi'nin mağrurluğu, yemyeşil ormanlarının huzur verici güzelliğidir içine çekmek istediğin. Sonra sen de bu güzelliğin bir parçası olmak istiyorsun. Sen onun, o manzaranın içinde olacaksın, o da senin hücrelerinde kanında dolaşacak, kanında yaklaşmak, ulaşmak istediğin kendinsin, koparıldığın yabancı olduğun özün, ülken ve toprağındır yönün.

Yaralı Topraklar

Her mekân gibi Xakurke'nin de bir tarihi var. Ve o tarihinin izlerini taşımakta. Tepelere kadar çıkan araba yolları, çok eski zamanlardan kalmış mevziler, mayınlar... savaş anıları... O zamanlar ateşlenmiş ve günümüze ulaşana kadar soğumuş kurşunlar gibi... Sıcaklığını yitirmiş bir savaşın anıları donmuş kalmış tabloda sessizce yerini almış. Üzerinden sular geçmiş, paslanmış anılar. Gene de zamana yenilmemiş, ölmemiş, ansızın patlayıverecekmiş gibi duran mayınlar. Bir havan güllesinin ya da füzenin sarstığı, çatlattığı kayalar savaşın ağırkanlı yüküyle, bedelleriyle belini doğrultmayıp bırakıveriyorlar kendilerini delik deşik olmuş toprağa.

Çirkinliğe inat bu topraklar koruyorlar bereketliliğini. Xakurke bir meyve bahçesidir ve baharın en güzel çiçeklerini bulursunuz burada. İşte bu bereketli güzelliştir ona layık olan, kurşun yemiş, yaralanmış toprağa barış dolu gülümseyen günler lazım.

BARIŞIN SAVAŞÇILARIYIZ

ŞEHİT BERİTAN...

Teslim olmamanın, direnişin, özgürlük çizgisine bağlılığın adı. Adını dağlara taşlara yazdırdın. Şehit Beritan çeşmesi, tepesi, vadisi... Sen Xakurke'sin, anlamamız gereken bir ruhsun. Bu dağların yaşayan ruhusun. Bu dağları güzelleştiren, bu tabloya can verensin. Seninle yaralarını sarmış, kendini sevmiş bu topraklar.

Şimdi biz senin mekânında barışın savaşçılarıyız. Taburumuz kapsamlı bir askeri eğitim görüyor. Akademik bilgilerle donanmış bu eğitim gerillanın tecrübesini göz ardı etmeden ona saygıyla ve mütevazıca ilerliyor. Tabii ki askerileşmede yaşadığımız zorlanmalar var. Savaşmak kolay, asker olmak zor gerçeğimizde. Düşmana karşı intikamını kusanın, cesaretin, fedakârlığın ve kahramanlığın sahnesi olmuş savaş meydanları, biz binlerce kurşun atıp nişan almadan binlerce kurşun atılmış. Bugün edinilmiş bilgilerin nice bedeller gerektirdiğinin, ufak teknik bir bilginin bile bize neleri ödetirdiğinin farkındayız. Ama yine de bir asker disiplini ve terbiyesine ulaşmada zorlanıyoruz.

Eski Zihinlere Yeni Adet

21.yüzyılda yaşıyoruz. Gelişmeleri o kadar hızlı duyuyoruz ki sanki dağların başında olduğumuzu unutuyoruz. PKK 8. kongresini anı anına duyuyoruz. Ertesi gün belgeler elimize ulaşıyor. Yine PJA 4.kongresi ilanı ve kararlarını televizyondan dinledik, gelişmelerden kopuk değiliz. Ne kadar uzakta olursak olalım partiden kopuk değiliz. Sürecin görevlerinin farkında olmamak elde değil. Kadın militanlar olarak özgürlük hareketinin yüklediği öncülük misyonunu HPG çalışmaları içerisinde de gerçekleştirme çabasındayız. Bu yüzden sıradanlığımızla, küçük hedeflerimizle, askerileşmeye gelmeyen yanlarımızla mücadele ediyoruz. PJA kongre karar ve belgeleri yapıda ilgi ve coşku ile karşılandı. Özellikle erkek arkadaşların üyelik hakkı ve özgün eğitim kararı en çok ilgi gören karar oldu. Erkek arkadaşlar tatil günlerinin elden gitmesine üzülseler de ciddi yaklaşıarak anlam verebilecekler. Belki de her şeyden çok anlam verme sorumluluğunu duymak lazım.

Yitik sevdaların arayışısıdır Sinemê.

Xakurke asıl adı kure xwede yani Allahın oğlu. Neden bu ad verilmiş? Çok verimli bir arazi olduğundan mı acaba? Stratejik bir alan olduğu açık, çünkü İran, Türkiye arasındaki üçgende bulunuyor.

Verimli toprağından, bol suyundan olsa gerek baharda birçok zom taa uzaklardan Hewler'den göçer gelir, buraya konarlar. Gelen zomların çoğu belki de Biradost aşiretinden. Güneyde oluşturulan yeni partileşme temelinde cephe çalışması sürüyor. Ve diğer askeri güçlere uyarı üzerine uyarı. Çünkü çalışma sahamız ayrı ve ilişkilennemiz de ancak belirli sınırlarda olabiliyor.

Sultan'ın zomu her yıl gibi bu yıl da aynı yerde kurulmuş. Zomların içinde bize en yakın gelen onlar. Sultan'ın babası çok yurtsever ve partiye bağlı biriymiş. Öleceği zaman tüm mirasını ve aile şefliğini kızı Sultan'a bırakmış. Çünkü o yiğit, cesur ve güçlü bir kadın.

24.Ekim.2002

Yabancı, uzak ve soğuk zamanın, karanlığın güneşin aydınlığından aldığı gülüşüyle delen ve bu zamana bir tanrıça olarak doğan Beritan yoldaşımızın şahadetinin 13. yılında kutsal mekânlarda güz yağmurları ardından doğan güneşin sabahların ve barışın umuduyla anıyoruz. Savaştıran, özgürleştiren, güzelleştiren ve sevdiren Önderimiz Başkan APO'ya kekik ve kezvan kokulu, serin rüzgârlarla özlem ve umutlarımızı yolluyoruz, her yerde ve her zaman mutlak özgürlük çizgisinde yürüyerek, Beritan'ın ardılları olarak yoldaşlarımızı selamlıyoruz.

Beritan yoldaşla gelişen kadın ordulaşmasının birer askeri olarak öz savunmada çok daha bilinçli, örgütlü ve kararlı bir gücüz şimdi. Bu yolda hiçbir engel gerekçe ve zorluk tanımadan ilerleyeceğiz barışın militanları güzelliği yaratarak, korkutacak çirkinlikleri. Gerçek nasılsa biz de öyle olacak net ve kesin olacağız tavrımızda. Ne zaman nerede olursak olalım bir militan onuru ile yaklaşacak ve barışı hedefleyeceğiz. Meşru savunmamızı ideolojik, askeri ve siyasi gücümüzle özdisiplin ve inancımızla gerçekleştireceğiz. Aynı mevzideyiz. Ellerimiz aynı tetikte, gözlerimiz aynı hedefe kilitli. Tenimiz aynı soğuğa karşı direnmekte. Beritan yoldaşla birlikteyiz. Ve hep onunla almak için savaşacağız. Onunla aynı zamanlarda atan yüreklere sahip olmak için.

Onunkisi şiir tadında bir yaşamdı. Özgürlük türküsünü şiir tadında yaşayan şehit yoldaşlara bağlılığımızı, özgür gelecek günler yaratma savaşıyla anılarına sahip çıkacağımızı ve yollarının militanı olacağımızı belirtiyoruz.

Beritan yoldaşla özgürlük silahlarımıza daha sıkı sarılmanın sözünü veriyoruz.

Yaşasın özgürlük onurumuz şehitlerimiz...

Yaşasın özgür kadının direniş sembolü Şehit Beritan

Devrimci selam ve saygılar

24.Ekim.2002

Umudun Gülüşüdür Gözlerin

On yıl geçti aradan ilk defa böylesi bir tören yapılıyor. Bu yüzden çok heyecanlıydık. O kutsal yeri görmenin, unutmamamız gereken değerleri anmanın, birçok arkadaşı görmenin heyecanı tüm yüzleri aydınlatıyordu. Hep görmek istediğin arkadaşları bir defada görmek, görmemekten daha kötü oluyor. Kimileri dört, kimileri beş, kimileri sekiz saatlik yolu dahi aşıp gelmiş olan alandaki tüm bayan bölükleri Çilüçar denilen yerde toplandılar. Her biri farklı yerlerden gelmiş bölük bölük güçler akşamleyin öbek öbek ateşlerini yakmışlar, sohbeta dalmışlardı. Gece birçoğu soğuktan uyuyamayan yoldaşlar ateş, çay, sohbet üçlüsünü sabaha dek sürdürmüşlerdi.

Oldukça sıcak bir Ekim günü bizi bekliyordu. Güneş gece boyu kendisini bekleyenleri günün heyecanı ve sabırsızlığıyla erkenden kucaklamıştı. Sabah yedide tören hazırlıkları başlamıştı. Provalar alınmıştı. PJA meclisinden gelen arkadaşlar karşılanmış sonra tüm güç ardı sıra vererek tepeye tırmanmaya başlamıştı. Sanırım tepe 92 Güney savaşından sonra ilk defa böyle büyük bir gücü karşılıyordu.

Upuzun olmuştu sanki hani o çocukken yanımızdan geçip de bizim sonunun gelmesini beklediğimiz ama sonu bir türlü gelmeyen trenler gibi. Baş tepe'nin zirvesine ulaşmış ayakları aşağıda kalmış.

Ekimin sararmış otlarıyla birlikte yağmurlardan sonra baharı andırırçasına yeni yeni bitmiş taze çimenlikli yolda dimdik tepeye doğru tırmanıyoruz. Karşıdaki sivri bıçak gibi göğü kesen yüksek kayalık doğal bir anıt olarak duruyor. Hani Beritan yoldaşın kendini ihanete teslim etmemeye, direnişe, özgürlüğe bıraktığı kayalık. Herkes daha yakından görme merakıyla iyice yaklaşmış, incelemiş, anı diye yanında saklamak için o kayalığın bir taşını almıştı.

Tepe fazla ağaçlıklı değil çıplak. Görünürde su belirtisi yok. Kızıl kayalar. Acaba nasıl bir gündü diye düşündüm. Kızıl kayaların üzerinden araziye izlerken. O gün Beritan arkadaş ile aynı kolda olan erkek arkadaş olay günü düşmanın karşıdaki hangi tepeleri tuttuğunu anlatıyor. Karşıdaki ve yanlardaki tüm

tepeler tutulmuş. Geri çekilme yapılabilmesi için sadece açık bir yol var. Tepeyi bırakma düşüncesi var tüm arkadaşlarda. Beritan arkadaş 'bırakmam' diyor. Sonra arkadaşlar geri çekilene dek onları savunuyor. Karargâhta operasyon başladığını duyunca 'düşmana cesedimi çiğnemedi bu tepeleri aşamaz' diyor. Umuttan, sabahtan ve ateşin çocuklarından korkan düşmana giderken tüm sevdiklerini ardında bıraktı.

Dönüş için geceyi bekledik. Geçen uykusuz gecenin yorgunluğuyla hemen yola çıkmak yorucu olacaktı. Hem ay ışığı da vardı. Ceplerimizde yürürken oyalanmak için topladığımız alıçlarla birinin mırıldanmaya başladığı türküyü diğerinin katılması ve devamı ettirmesi ile gelişen doğal korumuzla ilerliyoruz ay ışığının aydınlatığı yolumuzda. Birden sessizlik çöküyor. Kim bilir neler düşünülmekte, hangi anılar, duygular canlanmakta yürekte. Ya da hesaplaşmalar iç benliğiyle. Ya da geleceğe dair hangi özlemler hayaller kurulmakta.

Aydınlıklı ve canlı bir gece... Sanki kuşların sesi geliyor. Silahımı sımsıkı tutmaya çalışıyorum yol boyunca. Çünkü bunun sözünü verdik Beritan yoldaşa.

Ona daldım. Onu düşünüyor, onu duyumsamaya çalışıyorum yürüyüşün bu sessizlik bölümünde. Ona umudun gülüşü diyorum. Bir de güneşin güleç kızı. Gülen bir yüz görüyorum onu düşlerken. Öyle ya gülmek özgürlüğün, ağlamaksa köleliğin ifadesidir bu yüzden gülmek güzel. Çünkü yaşamla, sevgiyle ve güzelliikle bağlantılı.

Adı Gülnaz.

Gülüşüne bin kurşun sıkırsa da ölüm
Unutma umuda kurşun sıkılmaz gülüm

Gürültüsüyle gecenin sessizliğini bozan büyük suyun önüne geldik. Köprü yukarıda kaldığından suya vuracağız. Suya vurmak eski zamanların anısı. Kimi arkadaşlar başladı bile. Bilmem nerede, ne zaman, hangi suyu geçmiştik de. Üç saatlik yolun tüm yorgunluğu akıp gitti gürül gürül.

Beritan öze dönüşün, öz savunmanın sembolü. Öz savunma için öze dönüş yani kendini bilmek kendisi olmak gerekli. Beni en çok ben yapan bir yerdeyiz yükseklerdeyiz. Düzluklerde yitirdiğimiz özümüzü kendinde saklayarak koruyan dağlardayız. Öz savunmanın en kutsal biçimindeyiz. Bu yüzden o kadar sıkı sarıldım silahıma. Benden ayrı değil en doğal bir parçam oldu. Seni savurmak, uzaklara fırlatmak isteyen rüzgâra karşı bir sonbahar kardeleni gibi direndin. Kardelen güzelliğinde ve narinliğinde fakat bu dağlar kadar güçlü ve dimdik.

Yoldaşlarını içtimaya şiirle kaldırmışsın. Elini attığın her işte başarıyı hedefler, başarmışsın. Ne garip. Seni hiç bu kadar tanımaya, anlamaya çalışmamıştık. Gerçeğinin anlamına daha derinden dokunmaya çalışıyor, izlerini arıyoruz. Xakurke'deyiz, senin yürüdüğün patikalardan geçiyoruz. Aynı mevzideyiz. Ellerimiz aynı tetikte. Gözlerimiz aynı hedefe kilitli, tenimiz aynı soğuğa karşı direnmekte. Seninleyiz Beritan yoldaş ve hep seninle olmak için savaşağız kendimizle.

27.Kasım.2002

20. yüzyılın son çeyreğinde filizlenmiş bir meşe ağacıdır PKK. Başkan APO onun tohumudur. Özünü, kimliğini, kişiliğini belirleyen temel öğedir. Tohum çatlar ve kendisinden yeni bir varlık doğar. Kendini tüketerek yeni bir yaşam yaratır. Ortadoğu'nun çoraklaşan topraklarında ne arar bu tohum. Nereden beslenir, nasıl filizlenir? İşte böylesine büyümlü bir türküdür. PKK insanlığın doğduğu, neolitik devrimle toplumsallaşmanın gerçekleştiği Mezopotamya topraklarından beslenir İbrahim. Musaları, Babekleri, İsaları, Manileri, Mazdekleri doğurmuştur bu tarihsel topraklar. Birçok su kaynağıyla, kollarıyla insanlık yaşamına kucak açmıştır.

23.Şubat.2003

Uzun bir zaman oldu seninle görüşmeyeli defterim. Şimdiye dek tüm zorlanmalarımı sonunda ulaştığım değerlendirme ve çözümlemeleri aktardığım ve benimle paylaşan defterim. Ve benimle birlikte tüm zorlanmalarına karşı direnen ve ayakta duran bağlı defterim.

Çözüm tüm zamanların en çok aydınlık çağı. On günden fazladır süren kar fırtınalarının ardından doğan güneşin gözlerimizi kamaştıran parlaklığı gibi. Amaçta net olanın yöntemi güneş kadar nettir denildiği gibi. Bizim de yöntemde yaşadığımız sorunlar amaçta ve kararda yaşanan netsizliktendir. Pes etmek istemiyorum, inatçı, iradeli olmak başarıya götürüyor.

Askerileşmenin sancılarını yaşıyorum. Göreve yaklaşım, yoldaşlara ve kendine yaklaşım oluyor. Ne kadar iradeli, iddialı, hırslı yöntemli olduğun ortaya çıkıyor. Ufak şeyleri kendimize gerekçe yaparak görevlerimizden kaçıyoruz. Kendimizi çok fazla düşünüyoruz. Çünkü kendini düşünen insan rahatını düşünür. Çünkü biz olmak ancak zaferle, zafer duygusuyla yaşamakla mümkündür. Benim askerleşmede zorlandığım yönüm zorluklardan kaçmam. Zorluklarla mücadele yerine çok kısa bir süreçte pes ediyorum ve kaçıyorum. Bu beni hep geride bırakıyor. Bu sınıf intiharı ile amaçla bütünleşme ve erimeyle bağlantılı.

Evet dostum, böyledir yaşam. Hiç bir şey söylendiği gibi değildir. Saatlerce konuşacaksın ama yaşam çok daha güç ve dirayet istiyor. Korkusuzca savaşacak bir yürek istiyor.

“Gülüm benim yoldaşım
O kadar uzun yazmamı isteme benden
Zaten yazma kararım sancılıydı
Hem bilirsin
Eskiden beri beceremem
Yüreği mısralaştırmayı
Kavgamı yolluyorum
deli kısrak gibi
tepinse de içimde bu özlem
Seninle dört mevsim yaşamamışken
Bir gül kuruyuncaya dek birliktesizken
Bir ucunda sen varken
Bir ucunda ben!
Attık dağlara kendimizi
Dağları yaşamaya koyulduk
Yüreğe mesken ettik dağları.
Gel gör ki
Bu yüreğe dar geldi bu dağlar
Nehirler boyu aktı geçti
Kavgamızın türküsü
dağlarımızı aştı.
Bu kavgamızla ölümsüz ayrılığa
Demir atmışsak ta aynı denizlerde
Hasretliklerde denizin buluştuğu
Okyanuslar var gülüm
Ve ayrılıklar ölümlü
Hasretlikler cehennemlik geleli beri
Birkaç kez yaktı genzimi barutun kokusu
Doymadım, doyulmadan
Övün benimle gururlan
Ne kadar güzelleştim bir bilsen
Ve güzelleştikçe savaşan
Peki, sen varabildin mi?
Eylem sonrasının yorgun gülüşünün tadına
Kusmadım mı daha mavzerde
Asırlardır beklenen, özlenen yitik kinini
Karışmadı mı mavzerin sesi dağa taş
sinmiş isyana İNTİKAM
Çılgınlıkla savaş gülüm sıkı savaş
Savaştıkça varız biz
Savaştıkça güzelleşir, çoğalır

savaştıkça severiz
Hem zerre kadar korkmuyorum ölümden
Ölüm ağırımaya gitmiyor
Yalnız işte!
Al şafaklara batmış bu dağları
Birlikte seyre dalmadan
Bir an için olsa ölmek istemiyorum
Hepsi bu
Bir şeyler gönderebilseydim sana
Ama bir gerillanın
kavgasından
silahından
başka neyi var ki?
Bu kavganın onuruyla
kucaklarım seni
Eylem sonrasının coşkusuyla
öperim gülüşlerinden
seni selamlarken”
GÜLNAZ KARATAŞ.

İNSAN BİR GEMİYSE EĞER
BİRİLERİNİN GELİP YELKENLERİNE ÜFLEMESİNİ BEKLEMEMELİ
KENDİ RÜZGÂR OLMAYI BİLMELİ...

Zamanın kıyısında kalmış bir mekândayım

18.Haziran.2003

Yeni bir taburdayız. Yaklaşımların daha farklı ve hassas olmasını dilerdim birbirimize. Ama sözcüklerden öteye gerçek özümüz yansıyor davranışlarımıza. Gerçek bilinçaltında olanlar, hissedilenler ve de yanılğılar.
Önümüzde iki yol var her zaman, ya işbirlikçilik-teslimiyet ya da özgürlük. Kaygılar, kaygılar, kaygılar, yaşamak...

23.Haziran.2003

En nefret ettiğim şeyin başıma gelmesi korkunç.

09.Temmuz.2003

Son zamanlarda epey daraldığım noktalar oldu. Takılıp kaldığım ve kendimi hiç yere boğuntuya getirdiğim ne kadar da küçük maskeler çıktı. Ve kendimizi küçülttüğümüz, basitleştirdiğimiz, sıradanlaştırdığımız ne kadar çok şey var. Oysa boğuntusundan kurtulmak, kanatlanıp uçmak isterdim. Ve gördükçe biraz daha ufkumun açıldığını hissediyorum.
Kendimi tanıma yolunda bir adım daha atıyorum. Ve bir kanat çırpınışı...
Duygularına göre hareket eden küçük bir kız çocuğuyum ben. İradem daha güçlü olmalı, bu kadar çözümsüz bırakmamalıyım kendimi. Hep kendi dışımda arıyorum, bekliyorum, küsüyorum, konuşmuyorum, oysa dağın haberi yok...

15.Ağustos.2003

Yüreğimin kanatları kırık
Kırık kanatlarıyla uçuramıyorum onu
kırık...

Onarılmayacak yaralar,
Kabuk bağlamayacak
Her iyileşmeye doğru gittiğinde
biraz daha derinleştiriyorum onu.

Ve acılar hiç bitmeyecek. İnsanoğlu acıyla başlamadı yaşama. Ama şu an acı çekiyor. Bizdeyse bu acıları ortadan kaldıracak ne bilinç ne güç var. İştar'dan merhamet ve sevgi diliyorum. Sevgisiz yürekleri ısıtmalı güzelliğiyle.

22.Ağustos.2003

Yirmi altı yıl geçti. Bir yıla giriyorum elimde olmadan-ben istemeden de-hazır olup olmadığımı hiç kimse sormadan yeni bir yıla daha giriyorum. Ömrüm onun heyecanı, tedirginliği duyguları... Bir anlam yüklemek istiyor insan yaşamına. Geleceğine ve geçmişine.

Farklı bir süreç olmalı diyorum. Yedi yıl geçti. Ne aldım, ne verdim?

Zamanın akışını hissederken ben nerdeydim.

Hangi sınırları aşma telaşındayım.

Hangi gecelerin kurbanı ve gündüzlerin doğurucusuydum. Ve hangi.....evlada diyorum.

DÖKÜLEN DAMLALARLA GERÇEKLEŞTİK

Gelecek zamanlara ertelenmemiş bir umudun yaratımıydı harcanan emek. Dökülen kan. Damla damla, damla damla döküldü ve çoğaldı emek. Sonra bütün damlalar birleşti. Her damla bir ışık oldu karartılan yüreklerle. Her damla inanç oldu, yıkılmış, harap edilmiş Kürdistan'a. Ve damla daha fazla azim, bağlılık daha fazla direniş oldu. Her damlanın düştüğü yerde yeni filizler boy attı. Yakılsa da ormanlarımız dökülen damlalarla inadına yeşillendik. Ölüm kusan silahların inadına yaşam vermek için suladık topraklarımızı.

Bu toprakların en eski halkı olarak unuttuğumuz Kürdistan'ı önce hayalimizde yaşattık. Hayalimizi sularken yeşillendi Kürdistan. Ve kırmızı yeşile döndü. Yaşama ve güzelliğe dönüş aydınlattı yüzünü ülkemizin.

Erdal ve Mahir

Bu ülkenin çocukları, ana toprağın oğulları.

Ülkeye kavuşma, kendini öz toprağında arama, yaratma arzusuyla doluydu Erdal arkadaş. Kalbini vatana gömmeden önce ülkeyi kalbine ekti, besledi, büyüttü. Kurumuş bir ağaçtan filiz vererek yaşama durdu Kürdistan. Kaybolmuş ülkenin yitirilmiş halkı dirildi. Önce hayaldi, döküldükçe damlalar gerçekleşti.

Öz toprağında, dağlarında daha iradeli ve daha bir başı dik oluyor insan. Doruklarındaki mevzilerinde savaşırken özgürleşiyor. Ülke sende yaşıyor o zaman, sen de onda.

Mahir arkadaş ise Yeşil Baba'nın kucağında büyümüş, kızıl kayaların gizemli güzelliğine sevdalanmış 15 Ağustos atılımına giderken öncü Agit yoldaşın eylem planlaması yaptığı sahadan geçmişti.

Önderlik talimatları, ülkeye dönüşün anlamı ve Munzur'u yeniden görmenin heyecanıyla coşuyordu. Şehitler üzerine yazmak hep zor gelir bize. Çünkü artlarında yarım bıraktıkları hayalleri, özlemleri ağırlaştırır kalemlerimizi, yoldaş olmanın sevgisi, paylaşımı onları yaşatmanın mücadelesini yükler üzerimize hele böyle yaşarken öncü, fedai ise gidenlerimiz, komutanlarımızsa bıraktıkları miras kadar görevlerde büyük olur. Onları tanıdıkça anlayacak, anladıkça yaratacağız. Her bir dünya, bir dağ, su, çiçeği ülkemizin, her biri bir gerçekliği yaşamımızın biri emek, biri umut, biri cesaret ve her biri bir parçası Önderliğimizin. Anladıkça başaracağız ve başardıkça daha da anlayacağız.

30.Haziran.2003

SEVGİ KAYNAĞINA ULAŞAN YOLDAŞA

Yüreğin kuşun kanadında uçup gittin. Geriye bir tutam saçın kaldı. Nereye? Bilinmezliğe mi, Kaf dağının ardındaki masal şehrine mi? Yoksa bulutların ardında kendini gizleyen hayallere mi dalıp gittin? Sırlı bir hikâyedir bu, zamanın en küçük deminde bir anda var olmanın yok olmanın hikâyesi değildir. Dağların doruklarındaki kaynaklar gibi çağlayarak, gittikçe büyüyerek akıyor büyük denizlere, yaşama ve geleceğe. Böylesine gürül gürül çağlarken tarih, usulca onun coşkısına katılmak ve onun ardından sürüklenmek gibi.

Doğanın çok mükemmel bir ezgisi var. Uygarlık insanının duymadığı bir ezgi bu. Her şey birbiriyle bağlantılı ama hiçbir şey birbirine bağımlı değil. Her yaşam bir diğerinin de varlığıdır. Her ölüm gibi yok olmak yok, yani sıfır noktası yoktur doğada. Sıfırlaştıran, hiçliğe götüren, kirlenmemiş insan gerçekliğidir. Kendi türdeşlerini cüceleştirerek yüceleceğini sanır. Bir başkasının hiçliğinde varlığını arar. Ama bulamaz yücelemez. Aslında insanoğlu kendi sevgisizliğinde tükenmeye başlamıştır. Kendisini ve sevgisini yitirmiştir. Oysa sevgi bir insanlık erdemiydi. Ve doğanın ezgisinde bir ritimdi. Sevgi yaşama ve birbirine bağlayan, güzelleştiren bir güç. Sevgi karıncanın su içtiğinde hani tam boğulacakken yaşam çırpınışlarında. Henüz uyanmış taze çiçeğin kendini, özünü bedelsizce feda etmesinde arıya, böceğe. Sevgi güneşin ısısında, yağmurun serinleticiliğinde, bereketinde. Bu sevgiyi bilmeyen, böyle sevmeyen var olamaz doğada, ona bağlanamaz. Bedelsiz ve hesapsızca feda etmezsen kendini, alıp da vermesini bilmezsen, bir sıcak gülüşünü esirgersen sevemezsin ve sevgi karşılıklı bir duyumsama olduğundan sevelemezsin.

Sevgiyi sende tanıdık. “Sevgi kuşun kadında.” Sevgisizliğin yokluğuna inat sevgisiyle var olan gerçekliğinle ki bu sevgidir yüceleştiren, büyük düşünmeye ve eyleme götüren. Yaşamı ve insanları çok sevdin. Sevginin gücüydü seni bizlere komutan yapan, gerçekten ve doğru sevmenin bilgeliğiyle sevgi kaynağına ulaşmanın arayışcısı oldun. Sevginin, güzelliğin kaynağında yaşam var. Çaresizliğin, umutsuzluğun, inançsızlığın tüketen ölüme götüren kör düğümü yok. Dinlenmeyen, görülmeyen ve yok sayılan mazlum halkını sevdin ve onun özgürlük çığlığı yaptın kendini. Yitirilen yalnızca bir cins, bir ulus değil insanlığın kendisi. Bu yüzden var oluşun sadece kadının ve Kürt halkının değil tüm insanlık değerlerinin dirilişi oldu. Tüm dünyayı kucaklayan kapsayıcı birleştirici gücündür gizin. Biz bu sevgiyi, hani o her şeyi eşit ve özgürce yaşadığımız zamanlarda bıraktık. O zamandan sonra hep korkularımızla yürüdük. Hep bir şeyler elde etmenin hırsıyla tutuştüğumuzdan kaybetmekten korktuk. Yalnız kalmaktan korktuk ama biz nefret ettik, terk ettik insanları, sevgisizlikten korktuk ama biz anlamsızlıktan korktuk. Ama biz yine kara delik gibi çeken boşluğa bıraktık kendimizi. Ve düşmekten korkarken, birbirimizin önüne düşeceği çukurlar kazdık. Düşürdükçe düştüğümüzün farkına varamadan, korkularımızın esaretinde acı çekerken korkuları yıkmaktan korktuk. Daha fazla duvarlar örerek, daha fazla sınırlar örerek, daha fazla koptuk birbirimizden, doğadan, kendi özümüzden. Birleşmekten, büyümekten korktuk. Tüm dünyayı egemenliğimize almaya çalışırken bir de bağlanmaktan korktuk, bir gün terk edileceğimizin korkusuyla yaşarken...

Korkular korkuları doğurdu ve gerçeği giz haline getirdi. Bizse gerçekleri bilmekten görmekten korktuk. Bu yüzden kör ettik gözlerimizi ve bilincimizi. Ulaşılmaz anlaşılmaz oldu. Gerçek karanlık ve dolambaçlı yollar ardında bir giz oldu. Hayaller yalanlar ve salt görüntülerle içi boşaltılmış bir biçimde sanal bir dünyaydı artık. Oysa gerçek yaşamın kendisidir. Biçimi kadar ruhu, özü vardır, ezgisi, rengi üslubu ve tarzı vardır. İnsanlığın en sade özü ve formudur. En sade ve seçkin olanıdır. Sen, sadeliğinle yalın olan gerçekleri görme gücüne ulaştın. Gerçeğin dili ve eylemi oldun. Korkusuzca gerçeğe attın kendini ve sen o’sun artık. Yaşam iddiam çok büyük diyen sözlerin şimdi kulaklarımda çınlıyor. Anahtar bir sözcük sanki. Alışkanlıklarımızın, kaygılarımızın, püf denilince yıkılacak küçük dünyalarımızın o paslı kilitlerini açacak anahtar bir söz olarak çınlıyor beyin ve yüreklerde.

Eskiden yıldızlara bakılarak o toplumun veya ülkenin geleceği yorumlanırmış. Sen de ülkemizin üzerine çökmüş karanlığı dağıtan, yitik halkını ortaya çıkartan ve bilincimizi inancımızı yaratan bir yıldızsın. Yıldızlara inanıyoruz. Stardan bize cesaret, umut, inanç, azim ve belgelik gücü vermesini diliyoruz. Sen zamana yön veren bir Haziran yıldızısın. İnsanlık kendisini bugünlere getiren inanışlarını çoktan terk etmişse de biz zafere inanıyoruz. Her şeye rağmen inanç dağları yerinden oynatır derler. Öyle ki uygarlık sistemleri gelişim gücünü inançtan almış. İnanç, insanın ruhunda var olan bir duygu değil sadece. Duygu ve düşüncenin ortak bir sentezi fakat sen bize bu kadar da soyut

olmadığını da gösteriyorsun. Eylemsiz bir duygu, eylemsiz bir düşünce yarım yamalıdır. Öyleyse inanç sadece duygu ve düşünce sentezi değil bir de eylemle onu ispat etmek büyümek var kılmaktır. Sen de duygu düşünce ve eylem bir. Bizdeyse parçalı, dağınık... Sen sözü yaratma gücüne dönüştürebildin. Bizdeyse söz tekrarlar, kalıplar ve ezberler. Ve sen eylemlerinle bir inanç patlamasını yarattın, etrafına önce tüm kadınlara ve gençlere ve sonra tüm halkına ve insanlığa saçıldı inancın parçaları. Bu parçalar sendeki kadına güvenmeyen, yürüyemez, işe yaramaz bulan egemen anlayışları yaraladı. Ve pes eden, bitmişliği kabul eden, kendinde bir umut, bir inanç kıpırtısını bile yaratmak için uğraşmayan köleliği felç etti. Ki sen eylemini özgürlüğe ve barışa gebe bir Kürdistan olarak kadının en kutsal özüyle yarattın ve ancak kadına özgüdür böylesi bir eylem. Bir kadın olarak ancak sen bu kadar sevebilir, bu denli kendini adayabilir, gönülden feda edebilir ve yüzyılların birikmiş öfkesini düşmanda patlatabilirdin. Bir kadın olarak ancak sen bu kadar yaratıcı olabilir, ardından binlerce insanı sürükleyebilirdin. Ki senden sonra yaşama gözlerini açmış binlerce çiçeğe Zilan denildi. Bir kadın olarak ancak sen bu karnında taşıdığın özgür geleceğe bu kadar hassas yaklaşabilir ve böylesi bir irade savaşımına girer sonunda kazanan olabilirdin. Senin ardından milyonlara ulaştık. Şimdi sokaklarda barışı haykırıyor, sesimizden, örgütlü gücümüzden korkan düşmanı titretiyoruz. Bir zamanlar nasıl ki senden ve eyleminin sonuçlarından korkuyor idiyseler bugün de bizdeki inancın, umudun, cesaretin dirilişinden düşmanın suratına tokat gibi çarpan ve onu şok eden irademizden, birliğimizden korkuyorlar. Direnişin, özgürlüğün mekânı dağlarda binleri bulan kadın ordusuyuz şimdi. Bizden çalınan tüm değerlerimizi, bilincimizi, yeteneklerimizi yaratmanın, özümüze ulaşmanın savaşımını veriyoruz. Toplumsal barışın ve özgürlüğün meşru savunma gücüyüz. Askerileştikçe iradeleşiyor, artan bilincimiz ve örgütlülüğümüzle özümüze layık bir emeğin, yaşam yaratıcılığının, eylemsel öncülüğünü üstleniyoruz. Kadın kurtuluş ideolojisi ekseninde toplumu özgürleştiren ve insanlığa barışı, demokrasiyi dayatan bir ideolojinin bize ulaşan huzmesi oldun. Sen bir müjdeydin. Gücünü kutsal mekânın derinliklerinden alan ve önümüzdeki zamanı, yüzyılı aydınlatan bir müjdeydin. Erkeğin sahte egemenliğinde patlattın bedenini. Bizler de komutanlaşan Kürt kadının askerleri olarak gerçek özgürlük arayışçılığını kendimizde geliştirecek her türlü sahteliğe karşı, sevgi, cesaret ve bağlılıkla savaşıcağız.

Aralık.2003

Bize bir gün PKK olmayacak deselerdi herhalde deliye döner, kabul etmezdik. Dogmatizmden kaynaklı. Bir tabuydu. PKK artık yok. Tarihin kahramanlar dönemine yazılmış bir sayfa oldu.

28.Ocak.2004

Zorlu bir süreçten geçiyoruz. Önderliği doğru anlamak ve O'nun militanı olmak çok önemli. Onu anlamak istiyorum. Hep anlamak istedim. Anlamanın bir hayal olmadığını düşündüm. Onu anladıkça yalnızlığımdan kurtulacak ve O'nu da yalnızlığından kurtaracaktım. Gerçekten ancak anlarsak vicdanımız uyanacak ve hakkı olanı verecek. 'Anlamak adalettir' diyor ya. Bana önceden belirttiklerini belki zamanında anlamadım. Zamanla ve yaşam içinde O'nun sesini tekrar duydum. Ve o zaman anladım. Bana söylediği fakat henüz benim gün ışığına çıkaramadığım başka gerçeklikler de var. Söylemekten korkuyorum.

Fakat gözlerimin içine baktığında sözcüklerden öte bir enerjiydi akan anlam.

Kalbimi, ruhumu, tüm duygularımı en çok ona yakınlaştırdığım bir zamandayım. Yaşamak mücadele etmek demek. Sevmek de yine mücadele, ancak böyle yenilmeyecek duygular, güncelliğe, basitliğe. Birde sıkıntıları var çok yoğun. Aşamam gerek. Birincisi anlaşılma ve yalnızlaşma bir de örgütsüzlük, ikincisi sabırsızlık ve duygusallık. Bazen beni boğacak gibi oluyor.

Şu anda bu sıkıntılar beni çok daraltmış durumda. Patlamak istiyorum. Bu enerji birikimini boşaltmak istiyorum. Bu zorlanma bir çıkış doğurmalı yoksa daha da geriye düşeceğim. Acılı, sancılı oluyor.

Militan olmak nedir?

Hiç hesapsız, kaygısız, koşulsuz, beklentisiz mücadele...

10.Şubat.2004

SEVGİ YAĞMURUNA

Başta bana ve tüm yaşamıma anlam veren, inanç katan Başkan APO'ya,
Tüm ülkemizi, topraklarımızı ve ruhlarımızı sevgisizlikle çöle dönüştüren karanlık güçlere karşı cesaretiniz, derin bilinciniz ve inancınızla inadına bir sevgi yağmuru, yaşam yağmuru, barış yağmuru oldunuz. Bizleri, ruhlarımızla birlikte bedenlerimizi, topraklarımızı kirlerinden arındırdı yağmurunuz. Hep bu yağmur altında kalmak istiyoruz.

Yağmurlarımızın altında yeşillenen toprak gibi bereketli, umuda açılan çiçek gibi güzelikli, maviliklere kanatlan bir kuş gibi şarkılar söyleyerek uçmak ve yağmurlardan aldığı güçle şiddetlenerek akan seller gibi coşmak istiyoruz. Hep yağmurlarımızın altında olmak istiyoruz. Yağmur damlaları gibi yüreğimize yağdı sözleriniz. Her manası önce yaktı, sonra yaşam verdi. Her damlasını anladığımız ölçüde yaşatacağız.

Diyalektiğin yasası zıtların biraradalığı gibi kutsallıkla lanetliliğin içiçeliği gibi bizde de güzellikle çirkinliğin, doğru ile yanlışın ve iyi ile kötünün birlikteliği hep bir savaşıma gerektirmekte. Savaştıkça netleşecek, güzelleşeceğiz, savaştıkça arınacağız kirlerimizden.

Ve tek hedefim yolunuzun militanlığını savaştıkça geliştirmektir kendimde.

Tüm karanlıklarla ve karartılmış yüreklerle savaşıarak aydınlıklı güne merhaba diyeceğiz.

Aydın, özgür beyin ve yüreklerimizle hep izinizde olacağız.

12.Ocak.2004

Gittiler

Başdöndürücü zamana bulaşmadan

ve umursamadan

ve artlarına bakmadan

Zemheride düştüler yollara

Büyük sevdaları kuşanarak

Onlar;

Gizli umutların süvarileri

Ufka doğru fersah fersah yol aldılar

Gencecik birer fidandılar hepsi

Ana diyarlara kök salmaya gittiler.

12.Nisan.2004

Bizde bir kültür vardır 'Kişi kendini tanıtmaz yoldaşı onu tanıtır' dedi yoldaşıktan öte dostum Beritan yoldaş. Öyle ya bizi çeken de bu değil miydi? Her şeyin alınıp satıldığı, kalıcı olmadığı, kiralandığı bir dünyayı bu yüzden terk etmedik mi? Bizi yaşama bağlayan, sevdiren, yoldaş gülüşlerine dönülmez bağlılıklarla doğmadık mı?

Bazen bir yoldaş selamında canlanır umutların, gülüşlerinde sınırsız olur yüreğin. Sana uzanan ellerinde sevgi bağı kenetlenir, sen ona kendini verdiğinde yalnız olmadığını anlarsın, beraber güler, beraber ağlarsın, acı çekersin ve göğüs gerersin. Yalnız değilsin o zaman, kendinden önce onu düşünür, onun için yaşarsın. Birey olmanın en büyük iradesi orda saklı değil mi? Kendini yaratan insan satılmış, başkalaşmış tüm değerleri yeniden bulma umudunda değil mi?

01.Haziran.2004

ATEŞKES BİTTİ!

Tam altı yıl oldu. Hiç bir örgüt bu kadar uzun ateşkes halinde kalmaz. Elbette olumlu ve olumsuz sonuçlar var. Orta yoğunluklu meşru savunma savaşı gündemde. Neredeyim biliyor musunuz? Hiç tahmin etmezsiniz. Bugün Haftanın'e ulaştım.

O kadar zorlu bir süreç geçirdik ki. Geçti diyorum, çünkü büyük oranda çözüme doğru gidiyor. Gemimiz kariyerizm fırtınasına tutulmuştu. Epey savrulan oldu. Kalan sağlar bizimdir. Bakmayın böyle ifade ettiğime, sanmayın ki çok kolay. Acısından, ağırlığından, umut, inanç kırılması ve daha neler neler... Anlatmak geçmiyor içimden. Bir gün yazılacak elbet. Ya da başkası tarafından. Burası Botan! Karşılaştığım, biraz da beni zorlayan yaklaşımlar için arkadaşlar 'burası Botan'diyorlar. Ne çabuk Botan ismini yakıştırıyorlar, oysa Botan'ın kuzeyine geçmeyip de böylesine güneyinde kalanlar için burası da Botan dersin bakışlarıyla seni yere çarparlar. Anlayacağınız eski klasik anlayışların kalıntıları.

25.Temmuz.2004

İki ay oldu, ne kadar ağır eleştiriler gelse de sanki gözlerim yeni yeni açılıyor. Kendimi boğuntuya getirmemem, sürekli yoğunlaşarak çözümleyerek yaklaşmam, paylaşmam gerek. Bir anlık daralmayla değil. Kendine güven ve iddialı ol. Ancak öyle olursan başarısın. Hep kendime söylediğim gibi senin sen olabilmen için başarmaya ihtiyacın var, bu kadar kendine güvensizlikle kaçışın bir adı rahatı arama, sorumluluktan kaçmadır. Oysa ölürsün biliyor musun?

Yönetim en fazla katılan öncü olandır. Hareketleri ölçülü ve sağduyuludur. Yoğunlaşması basit, tali, güncel değildir. Günceli ve ayrıntıyı fazla takip eder ama takılmaz, çözümleyici üreticidir. Hazır beklemez, yaratıcıdır. Politik ve mütevazıdır, sıcaktır. Gerektiğinde herkese en yakın olandır.

17.Ağustos.2004

İntişarda uyandık. Bazı pratik işler yapıldı. Yakında yapılacak morale gideceğiz.

18.Ağustos.2004

Bugün tepeye gidecektik, gidemedik. sabah subaysın dediler. Bu karışık ve yoğun günde subay olmak oldukça yorucuuydu. Genel bir moraldti. Ardından tepeye gittik.

20.Ağustos.2004

Toplantı devam ediyor. Bugün son pasta arasından sonra arkadaşlar operasyona çıktılar. Kaçan bir unsuru aramak için...

ADA

Güzelliğin anlamının yansıması
Anlamın özgürlüğü dünyanın
Susturamazlar seni bilirim
Kapatamazlar gözlerini
Gerçekler adasıydın sen
Dokunamazlar gülümseyişine
Gözlerin sır dolu bir atom
Çocuk saflığında masumiyetin
Sevgi adasıydın sen
Yanaşamazlar yüreği kirlili olanlar
Korkarlar onlar insanlığından

Kendilerinden kaçtıklarından
Yalnız bir ada da değilsin sen
Dört tarafın denizlerle kaplı
Maviliğiyle kucak açmış sana
Dalgalarıyla saçlarını...

19.Aralık.2004

Adanmanın sınırı yoktur. Her şey sende gizlidir. Anlam yüklü bir ışık tanesi yükselir yerden göğe. Kaynağına dönmek ister. Yol devam eder, sınırı yoktur. Dağların ardında başka dağlar vardır. Başka sular, ovalar. Her biri bir güzelliştir, ayrı demlerdeki manzaralar...

Direnişin sınırı yoktur. Fırtınada kızıl bir gül olarak yüzüyor, dalgaların ardında fırtına büyük gemilerin direklerini yıkıp, onları kayalara savursa da körpe gül fidesine bir şey yapamıyor. O denizin coşkusuna kapılmış dans ediyor, savaş dansı.

Gözyaşları tarihten gelen ana, tilili savuruyor göğe. Sesinde acı tütüyor bir o kadar umut yüklü. Her yokoluş varlığa kurban oluyor. Adanıyor gelecek özgür yaşama, sarılıyor körpe bedenine. Yüreği bir sevgiyi kaldıracak büyüklükte. Kucaklıyor dünya sevgilisi güzelini. Körpe bedeninin, koskocaman yüreğine dokunuyor. Yıllardır göremediği kızının bedeni ananın gözyaşlarıyla yıkanıyor. Toprak kokuyor. Yağmurlardan sonra ıslanan topraklar gibi şimdi genç kızın bedeni. Bu toprağın bereketini, yaratıcılığını, kutsallığını içine çekiyor ana. İnsan eli değmemiş topraklar gibi temiz ve kutsal buluyor fidanını.

O görmeyeli epey değişmiş. O ilk güzelliği daha bir anlam kazanmış, cılız bedeni güçlenmiş, olgunlaşmış. Hatları daha bir keskinleşmiş. Yaşam zordur diyor anaya bu hatlar. Yaşamın mücadele ve direnişle özgürleştiği ve anlamlı kıldığını söylüyor. Duyuyor ana bu sesi. Kızının bedeni onunla konuşuyor. Elini saçlarına uzatıyor. Sımsıcak ve yumuşak. Ananın acılarından katılmış yüreğini okşuyor bu ılık kızım diye iç geçiriyor. Ne kadar da bana benzemiş, şimdi vurulan sanki kendisi. Yüreği kanıyor ananın.

Ellerine dokunuyor. Yerli yersiz çizikler var. Avuçları nasır tutmuş. Emek hele bir de özgürlük içinse dünyanın en güzel elleri oluyor. Ellerinden tutup da onu yürütmeye çalıştığı çocukluk günleri geliyor aklına ne kadar da hevesliydi yürümeye. Kendi başına yürümeyi öğrendiğinde kahkahalarla coşkusunu yayıyordu etrafına. Sadece onun değil orada toplanmış tüm kalabalığın kızıydı. Halkın kızı, tüm umutların yüklendiği gerillaydı o.

Kleş yoldaşlık etmişti ona. Düşman karşısında yalnız bırakmamıştı. O silahını bırakmamıştı silahı da onu düşmana teslim etmemişti. Sonunda anasına dönmüştü. Şimdi onun kollarında huzurla uyuyordu. Gözlerini o vahşi sevgisizliğe açmak istemiyordu. Görmek istemiyordu, sahte, kötürümleşmiş insanlığı. Duymak istemiyordu, sahte sözcükleri, en güzel yoldaş seslerini duymuştu, kulaklarını kirlletmek istemiyordu. Yine en güzel insan yüzlerini, gülen gözleri, paylaşılan ekmeği, yağmurluğu, bağlılığı fedakârlığı, sonsuz sevgiyi, saygıyı görmüştü gözleri. Açarmıydı çirkinliğe, köleliğe bir daha. O halkının acılarını yüreğinde götürmüştü şimdi gören, duyan ve bilen halkı onu kucaklamış baş tacı yapmıştı kendisine.

Çok mu güçlü yürümüştü? Ağır aksak olmuştu şüphesiz bir dönem yürüyüşü. Ancak oda anlamıştı bu kölelik tarihinin bir zorunluluk olmadığını ve kaderi olamadığını. Öylesine rest çekmişti tarihine.

Kader denilen utanç zincirini kırmak istemişti. Aynı bu zincirle boğulmak istenmedi mi halkımız?

Kaderi denilen o kör yalan ihaneti yoldaş kılmadı mı direnişe? İşte o eylemiyle bu ihanet tarihine rest çekmişti. Ve onun bugünkü torunlarına sürüklenen bedeninde parçalanan ihanetin tohumlarıydı. Kan kaybederken teşhir olan ihanetçi gürühtü. Ve o eylemine bu amaçla gitmişti. Gitmeden önce yazdığı mektubunda ihanete karşı özgür yaşam kararlılığını ve iddiasını dillendirmişti.

Bir kadın olarak özgür yaşam arayışçılığı, savaşımı ve direnişi onun sürüklenen ve paramparça olan bedenin de dillendi, söz oldu.

Bizler onun eylemiyle selamını aldık. Adı gibi selam oldu özgürlüğe, direnişe. Ardılı olduğu kahraman şehitlere özgür ADA İMRALI'daki Önderliğine, halkına ve tüm gerilla yoldaşlarına sevgi, cesaret ve bağlılık yüklü bir selam oldu Slav yoldaş...

Anlamının izinde adımlarımız güçlenecek. Slav yoldaş gibi direnişçi yoldaşlarımızla onurlu ve umutluyuz. Güneşe giden yolun yolcuları olacak, karanlık her geceyi ışığımızla devirecek ve sabah şafağın kızılığında gülümseyeceğiz güne...

Çiçeğe durdu umudum
Bahar geldi
Şimdi yağmurlar altında
Bir mevsimdir tazelenen
Ve tarihin bize mimlediği bir laneti yıkarken
Arınacaksın günahlarından
İşte bu umudun ikliminde
Sevilmeden sevmeyi
İstemedен vermeyi bilen olacaksın
Cevabı zor bir soru mu
Yoksa içindeki o bilinmezlik mi
Seni yalnız bırakan

Keşfedilmemiş bir yer var
İnsan eli değmemiş apak
Yolu bilinmezlik olan
Senin çözemediğin o soru
Hep bir gölge gibi ardındayken
Sen onu çözene dek
Kovalayacak seni
Oysa sen
Oysa sen cevaba değil soruya uzaksın

27.Ocak.2005

Bu yeni yıla Haftanın'de girmiştim. Ne güzel günlerdi. Üç gün sonra ise yola çıktım. Bana fiziksel açıdan biraz zor geldi. Neyse ki ulaştık. İstemiyordum gelmeyi. Ama oldu. Şimdi de bana tanıdık ve tanımadık birçok şey var. Belki de hiç kimseyle paylaşamadığım için yeniden sana döndüm defterim. Bildik manzaraların can sıkıntısını yaşıyorum. İsimler değişmiş ve zaman geçmiş olsa da bazı şeyler kolay kolay değişmiyor örneğin çok güzel yoldaşlar olabildiğimiz halde hala birbirimizi anlayamamamız... vb. yazmak bile gelmiyor içimden. Ama her şeye inat bazı şeylerin korunmaya çalışılması da mutlu edici örneğin sevginin, saygının birbirine inancın, umudun, gelişimin yaratılması çabası olumlu.

Şimdi Şehit Beritan'dayım. Basında arkadaşların yanında kalıyorum. Kolay alıştım onlara sıcak ve paylaşıma açık, doğal oluşları kolaylaştırdı işimi. Ama ben kendimi buraya ait hissetmiyorum...

Oysaki en çok sevdiğim, birlikte olmak istediğim yoldaşlar burada.

Kendimde değişen ve değişmeyen yönlerimi fark ediyorum ve de onlardaki kabul ve retlerim biraz daha farklı.

03.Şubat.2005

Buralara gelmek istememekle ne kadar da haklıymışım. İnsanları en çok incitebilecek olanın onlara en yakınları olduğu sözü de ne kadar da doğruymuş. Beni kaçırılan bir gerçeklikle tekrar yüz yüze gelmem ne kadar korkunç ve boğucu. Maneviyatın zayıflığı, anlamının zayıflığı, her insanın kendi yalnızlığında... Bir dünya değil bu. Biz bunun için gelmedik. Paylaşmaya, sevmeye, sevilmeye gerçek dostluğa, insanlaşmaya geldik. Yaşam insana neleri gösteriyor.

Tarih bizi onurlarıyla yaşadılar ve öldüler diye yazacak mı? Yaşam ne kadar da zor... Direnmek, mücadele etmek, ıssız, sessiz bir yerde tek başına olmak gibi bir şey... Sesini hiç kimsenin duymaması gibi...

Dost olabilecek miyiz, dostluğun ve insanlığın anlamını yitirdiği bir dünya bu.

20.Şubat.2005

Sevgi insanı şair yapar
Çünkü en çok sevgiliye duyulur hasret
En ulaşılmaz ve aranan olan
Bu zamandan, bu mekandan alan
Sevgilidir seni kendinden çalan

Bir anın sonsuzluğunu
Ve ayrılığın acısını o öğretir
Umut tomurcuğunu yüreğinde patlatan
Ay ışığında yapayalnız ağlatan
Kuytu köşe yer aratan hep o
Sevgilidir seni kalbinden vuran

Kaç yaşında olursan ol
Pır pır eder yüreğin sevinçle
Kanatlanıp uçmak istercesine

Acısız sevgi yok ama
Acı sevginin diken
Yalnızca mutluluğa değil
Acıya da açman lazım gönlünü

Toprağı çatlatan susuzluğuysa
Sevgisizliğidir insanı kurutan
Gül güneşle pembeleşiyorsa
Sevgidir gülüşünde çiçekler açtıran...

03.Mart.2005

Beni avutan tek şeydir şiirler.

Her şey değişecek
Akıp gidecek zaman
Geriye bir bu şiirler kalacak
Bu zamanı, o zamana bağlayan
Birer simge olacaklar
Kayıp bir gemi gibi
Savrulsam da okyanuslarda
Kendi rüyalarım ile eseceğim
Karayı bulma telaşında değil
Bir kaygısızlığın özgürlüğünde olacağım
Manzaranın seyrine dalacağım

21.Mart.2005

Bugün Newroz, halkımız her yerde bu Newroz’u coşkuyla kutluyor. Biz de bu coşkuyla bu Newroz’u kutladık.

İlkbahar neden bu kadar hüznlendiriyor beni. Oysa topraktan sarı, pembe, mor çiçekler fışkırmış, doğa her yönü ile yaşama durmuş. Ben dost arıyorum. Oysa her şey benim gördüğüm gibi sahte değil. Her insan yalnız ve her insan içinden gizlice veya benim gibi açıkça ağlıyor. Ve ne acı ki bazıları ağlamıyor bile. Buraya geldiğimden beri çok sıkıldım. Kendi psikolojimi adeta bitap ettim. Aşırı duygusal yapımla insanlardan ve olaylardan çok etkileniyorum, kendimi boğuyorum, aşırı gözyaşı döküyorum. Gözlerim hep hüznü kendimi çok yalnız hissediyorum. Bu halimle insanları da incitiyorum
İnsanlarda samimiyet arıyorum. Hiçbir yerde hiçbir zamanda bulamayacağım bir samimiyet.

Bir hüzne doğuyorduk
Yalnız sabahlarımızda
Şiirlerimiz hazanı beklemez
Hüzün kokardı tüm iklimlerde
Şiirli akşamların ardından
Sessiz, sözsüz bir gerçekliğe
Uyanıştı sabahlarımız
.....
Gecenin sesi mahpusudur yalnızlığın
Karanlığın resmidir gözleri
Dokunsan bir hikâyenin başı
Unutulmanın acısı yakar yıldızları
Ay gözükmmez
Sır eder güzelliğini
Yalnızlığına mahkûm eder yüzünü
Gecenin sessizliğidir karanlıkta yankılanan
Buğulu bir ısıltı gibi parlarken ay
Sedasız gözyaşı dökülür geceye
Yalnız gecenin hüznünün hikâyesine
Sonra
Küçük bir kuş konar yalnızlığına
Dokunsan bitecek bir hikâyeye
Bıraksan götürecekt seni
Vedasız ayrılacak hüzn gözlerinden
Sıyrılacak efkârından gece
Gündüzün doğacak gönlünce
Yüreğinin kuşunu görünce

21.Nisan.2005

Mavi bir menekşedir yalnızlığım
Kimsesiz gösterişsiz...
Çöl ıssızlığındaki saksıda ayaklarım
Geçmiş bir zamana umutlarım
Kum rüzgârları çarpar yüzüme
Yakar gözümü acısı yaşamın
Gözyaşlarım konukluk etmez gözlerime
Göçer gider habersiz
Benden
Beni benden alana

Bu zamana, geçmiş zamana
Rüzgârlarıyla beni ağlatan o çöle
Yüreğimi deli gibi yakan o sevdaya
Dökerim mısralarımı
Bir de
Düneye hasret
Bugüne acı
Yarına umut bağlamış sana...

2.Nisan.2005

Bizi bu kadar çeken neydi sevdaya. Ellerimizi birbirine kavuşturan, bakışlarımızı tek ışıltıda kilitleyen bu sevdaya nasıl bulaştık. Bilmem hangi zamanda yitirdiğimiz özlemin acısı mıdır kanatan gönlümüzü
Yoksa
Özgür bir ülke hayalinde
Bulacağımız gerçek aşk mıydı
Bizleri tutuşturan
Neydi bizi bir araya getiren?

12.Nisan.2005

Biz hiç ayrılmayacağız
Düşümde, düşüncemde ve yüreğimde
Hep gülümseyecek sevdam
Yitirdiğin zaman onu
Geriye ayrılığın acısı bile kalmayacak
Çünkü acı,
Yaşamın ve aşkın ispatı olacak
Her şey yitirilse de
Yaşam renksiz
Zaman bitimsiz ve umutlar tükenişte olsa da
Sen varsın ya,
Çocuk yüreğimin sevdası
Umudu olan gözlerin var ya...

19.Nisan.2005

Anlam yitimi bir zamanın koynunda
Puslu denizlerin mavisi soğutur düşleri
Söylenmeyen sözler
Yalnızca bakışlarda anlamını bulan hisler
Yaşanır mı bir daha?
Ulaşıyor mu anlamına kelimeler?
Büyütür müsün sevgini her dokunuşunda?
Her ulaştığında kendini ulaşılmaz kılan
Gülüşleri bir daha anımsar mısın?
Arar mısın eski günleri,
Yeniden özler misin?
Anısına hasret kaldığın zamana

Adar mısın yaşanacak sevgileri?
Yine bekler misin
Anısına hasret kaldığın zamana?
Hoşçakal demeden gidenin ardından
Bir daha usulca ağlamayı?
Biri dışında kimsenin bilmediği gözyaşlarını
Döker misin sessizce yüreğine?
Dokunabilir misin yalnızlığına
Tüm ayrılıklara inat
Yaşatabilir misin isyan ederek?
Özlemler sevgileri büyütür
Peki, özlemleri büyütebilir mi insan?
Elinde midir ayrılıklar?
Uçurumları derinleştiren insan mıdır?
Yoksa bir an bile gözlerini yumduğunda
Ulaşır mısın ona?
Bakışlarında yaşamı
Gülüşlerinde umudu büyütebilir misin?
Hep umutla kal
Ve sevgiyle
Hep gülen gözlerin olsun
Bil ki orada yaşar tüm anlamlar
Ve ulaşır ona
Zamanın anlamının koynunda

25. Nisan. 2005

Ertelenecek bir düşsün benim için
Mekânı uzak
Zamanı tuzak,
Ve gerçekleşmesi yasak bir düş
Yalnızca bana ait düşlerdesin
İnsan gönlümün düşlerinde
Kaçamayacağım
Ve bir türlü uyanmayacağım bir düş
Hep benimle ve ben olan bir düş.
Vazgeçmeyeceğim
Ve onsuz da olamayacağım bir düş
Biliyor musun ne yapacağım
Özgür kılacağım düşümü
Esiri olamayacak yalnızlığımın
Korkusu olmayacak ıssızlığımın
Kanat gelecek maviliğin huzuruna
Acısız olacak bu sefer ayrılığım

Mayıs.2005

Özgür olamayan bir aşkın yalanı olmamalı düşlerimiz...
Aşk çok güçlü ve büyük yürekler ister. Biz de kimi zamanlar âşık olduğumuzu sansak da aşka ihanettir bizim aşkımız. Kendi varlığında onu özgür kılamayan ve kendi özgürlüğün de onu var etmeyen âşık olabilir mi?

Özgürlüğe ve barışa âşık yoldaşım,
SEROKE MİN

Senin yanında biz o kadar cüceyiz ki... Her iki insanın da varlığını ortaya çıkarmalı, onları güzelleştirmeli, yüceltmeli. Birini diğerinde veya ikisini birbirinde bitirmemeli, tüketmemeli. Uzun süreli bir aşk olacağına inanmıyorum. Çünkü kimsenin buna gücü yetmez. Buruk bir kalp, eskimiş ama hiç iyileşmemiş bir yara, uykusuz geceler, ayışığında ağlamalar, yıldızlara yazılan şiirler, ayrılık acısı, uçurum yalnızlığı, bir gün görme umudu, deli gibi çarpan bir kalp, her adını duyduğunda yarım bir anı, yarım kalmış sözler, yürekten gözlere akan sevda ise aşk... Yaşanmazsa da acı bir kahve gibi sürekli hatırdadır, tatlı bir şarap yürek mahzeninde saklıdır. Eskidikçe ağırlaşan ve büyüyen bir düş olur gönüllerde.

19.Haziran.2005

Sabahsız düşlerin yolcusu olarak kaybolmayacağız. Özgür insan yüreğini yurt belleyecek düşlerimiz, yüreğim özgürleştikçe düşlerim yaşayacak ve zamanın sonsuzluğuna yenik düşmeyecek. Anlam ve duygu dünyasının güzelliğinde birbirini sevmesini isterdim insanların.

Savaş çok kızgınlaştı. Süreç çok yoğun, hemen hemen her gün çatışma, eylem ya da patlamalar oluyor. Üç gün sonra ayın yirmi ikisinde kardeşim Ayşegül evlenecek. Yaşam ne garip şey!

14.Ağustos.2005

Şanlı 15 Ağustos atılımının 21.yıldönümüne giriyoruz. 6 yılı ateşkes idi. Geriye kalan 15 yıl kanlı savaş tarihi. Cesaret, diriliş, isyan bilinç, emek, fedakârlık, örgütlülük artarken bir de ihanet, komplo, teslimiyet yaşanır. Bir de kariyerizm, ortayolculuk, liberalizm... Hastalıklarından hiç kurtulmayanlar vardır. Açık veya gizli kanayan yaralar gibi hissettirmek istemez acısını yoldaşına.

En çok savaşımlar karşı olur savaşa. Barışı en çok biz istiyoruz. Bize terörist denilse bile herkesten çok lanet okuyoruz ölümlere. Savaşımlar bir topluma, barışa ulaşmak isteyen ideolojik bir hareketin savaşmak zorunda kalması ne acı. Şiddetin çözüm olmayacağını bildiğimiz halde başka çıkış yolunun bırakılmaması bize zulüm, bize acı...

Savaşın ne kadar kötü bir şey olduğunu en iyi savaşımlar bilir.

2001 kışında HPG ile YNK arasında çatışmalar sürüyordu. Yerlere kar düşmüş ama mevzilerinde bir parça naylonu olamayan arkadaşlarımız bıktıkları sıcak niska'ya şimdi hasretler. Soğuktan karın içinde saatlerce mevzilerde tutulan nöbetlerin sonu gelmiyor. Tüm ömür, bir tarih o anlara sığar, kurulmak istenen geleceğe özlem, sevdiğini görme, bir kez daha sesini duyma umudu, yanındaki yoldaşına daha fazla azim verme çabası hep bu anlarda yaşanır. Ve son kalan tepede yoğun çatışmalar ardından karların üzerinde kırk bir peşmerge cesedi. Kimilerinin ayağında çorap bile yok. İşte böyle çorapsız bir peşmergenin annesi oğlunun cenazesini almaya gelirken yanında şeker de getirmiş getirdiği şekerleri arkadaşlara dağıtıyor. Abisi olduğunu söylemeye korkan bir başka adam gördüğünde başını taşlara vurarak hıçkırıklara boğulmuş. Sinan arkadaş çok dayatarak ve gönüllü olarak girdiği eylemde çıkan çatışmada şehit düşerken ardından bıraktığı sazında takılı kalmamıştı gözleri.

İşte savaş denen canavar, küçük, büyük, dost, düşman, haklı, haksız demeden alıyor canları.

Doymak bilmeyen bir canavar, insanlığın içindeki ve onu yiyerek büyüyen bir canavar...

23.Ağustos.2005

Bir 22 Ağustos daha geçirdim, yani bir yıl daha büyüdüm. Bir yıl daha azaldı ömrüm. Bir yıl daha... Bir sarmaşık gibi büyürken tutunacak bir dal ararcasına ama inadına ve direnerek. En kötü koşullarda dahi büyüeyen ve güzelliğini, zarıflığını bozmayan bir çiçektir sarmaşık. Yaşamla ve o yaşamın içindeki sevgiyle, güzellekle, umutla sarmaşık dolaş olmanın coşkusunu kaybetmeden. Kaybetmeyeceğim.

Her şeye rağmen duygularımı saf kılmaya ve onları esas alarak yürümeye devam ediyorum. Dünya duygusuz olmaya doğru giderken, yaşamın renksizliği karşısında edebiyat, gelececek bilişim çağında teknik ne kadar ilerlese de mesela bilgisayarlar şiirler yazamayacaklar...

İnsan eğitimi ve değişimi salt analitik bir zekânın eğitimiyle, bilinçlenmeyle değil aynı zamanda bunun duyguları ve hisleriyle geliştirilmez mi? Yani duygusal zekâ ile bağlantılı olduğunu düşündüğüm sanatla. Sanat en etkili eğitici, terbiye edici, anlam gücü veren, duyguları ve hisleri güçlendiren bilinci derinleştiren, umuda dolanmış bir sarmaşıksa ömrüm, elbet zamanı meçhul bir mavilikte gönlüm...

24.Ağustos.2005

Beşiri'de şehit düşen Nucan (Cennet Dirlik) arkadaşın da içinde olduğu grubun anısına...

Gözleri umutlu
Bakışları hüznünlüydü gidenlerin
Duyguları karmaşık
Ve bir o kadar da sakın
Sözcükler heyecanlı ama
Anlamın ağırlığında bir an suskun
Yüreklere büyük acıları karşılamaya
Bilinçleri yeni zaferler yaratmaya hazır
Kolları yeni sevdalar kucaklamaya
Bacakları o sevdalara ulaşmaya,
Son türkülerini şimdiden özlem tüten
Son bakışları bin yıllık hasretin yolcusu
Son sözleri her şeye rağmen umutlu
Belki kırılgan belki kızgın ama kararlı
Ve böyle umuda yürürler
Yolcusuz yol neyler
İşte bu yüzden sabırsızca giderler.
Yolları hiç bitmez gerillanın
Yol yaşamdır
Davası sevdasıdır onun
O
Yollarda yaşar
Ve yollarda vurulur sevdasıyla
Ama yarım kalmaz yol
Türküler de şiirler de ve anılar da yaşar
Artlarından kaldırılan silahların
Namlularında çoğalırlar
Sonra bazen
Suskun akan bir gözyaşı olurlar
Bir anın suskunluğunda bakışlarını
Bir nehrin coşkusunda gülüşlerini duyarsın
O zaman içinde ağlar, içinde bir çocuk gizlersin
Acılarını yüreğinde demlersin
Tükenir mi sevdalar
Yollar bitse de yitirilir mi umutlar
Yolcunun sır vermez gecesi
Sırrını ihanetinden alır yoldaşının
Kalleşin olur
Sessizce
Karanlık yıldızlar eşliğinde yürürler

Bir adım daha sevdaya yakın
Bir adım daha hasrete yakın
Ve bir adım daha yaşama
Bir adım daha ölüme yakın olurlar
Sınavdır yol özgürlük aşklarına
Son gecesinin ufku yakındır sonlarına
Bir adım daha uzak olurlar yarına
Beşiri de son bulur gece
Ve o gecenin sessiz yolculuğu

Yüreğin acısı hasretidir közleri
Aşka ve umuda dair sözleri
Bir an dalgın bir an suskun gözleri
İnanın bir an unutmadık sizleri
Yeni yaşamlar yaratarak çoğaltmaktır sizleri
Onlar büyük sevdaların filizleri...

21.Eylül.2005

Biliyordum, insanı mutlu kılan, ona dünyaları veren dünyayı, ayı, yıldızlarıyla evreni ayaklarına seren, bir zaman gelir ki onun hançeri olur yüreğinin. Acı bir kahve gibi, damağında buruk bir acı, ruhunda derin bir sancı bırakır dostluk adına ya da aşk adına. Sen en temiz duygularınla severken, özlerken, bir yalan olduğunu söylemek ne kadar acı. Yaşandığı kadar gerçekti. Bir kere kendine ihanet etmiş insanlık. Kendi kendinin ihanetine uğramış. Sonra alışmış ihanetlere, kandırmaya şu an sözlere dökmek o kadar zor ki. İçim yangın yeri, boğazım düğüm düğüm, ağlayamıyorum. Ağlamak istemiyorum çünkü artık hiçbir şey beklemiyorum ve yenilmiyorum bu dünyaya. Yalnız işte şu suratıma okkalı bir tokat yemiş gibi anladığım gerçeği unutamıyorum. Tüm bedenim buz gibiyken hayret içim halen yanıyor.

Hep böyle bir şey olur mu diye düşünüyorum ve eğer olursa bir daha asla dedim. Çok büyük bir söz belki. Tutmaya gücüm var mı bilmiyorum ama öfkeyle söylenmiş bir söz değil bu. Belki acıyla ama bu acıya varmadan özde düşünerek ulaştığım bir sonuç. Bir daha asla olacağını düşünmüyorum. Zaten insanın hayatı hep yarımliklarla doludur. Lanet olası yarımliklar. Şimdi ben kendimi aptal gibi hissediyorum. Sözlere ve kendi duygularına esir bir aptal. Hep böyle olmuş bu hikâye aldanmak ve aldatmak ile.

Oysa ben tüm kapılarımı açmıştım, öyle herkesin gelmesini de istemiyordum, sevdiğim insanların sıcak bakışlarıyla içeri dalışları benim için dünyalara bedeldi. En kötüsü de tüm kapıların açıklığına rağmen kimsenin gelmemesi. Üzüldüğüm ve beni kahreden kişinin farklı bir tercihi değil tercihi sandığının kullanılması ve bir kırsırdöngü olarak kullanıldığını hissetmek...

26.Eylül.2005

Nice körpe canlar toprağa düşüyor. Henüz gül goncasıyken, yaprak dökümü misali erkenden düşüyorlar toprağa. Çiyayê Reş bir kanlı tarih tanığıdır, kanla yaşar. En güzel yoldaş gülüşleri, çocuksu bakışlarıyla yitirildi Çiyayê Reş'de. Onların seslerine, gülüşlerine, sohbetlerine doyamadık. Yüreğim yağmur öncesi bulutlar gibi. Ağır, gerilimli, fırtına kopsa duygu sağanağı olacak.

27.Ekim.2005

YJA STAR'IN 3.konferansındayız. Ben, Şilan ve Sterk arkadaş ve benim canım çok sıkılıyor. Uzun süredir böyle kalabalığın içine girmemiştım hele resmiyette konuşmak bana uzak geliyor. Bu

konferansın dekorunu ben ve Hezil yaptık. Renkler ve yazılar oldukça beğenildi. Somut bir şeyler yapmak, yaptığını, yarattığını görmek insanı ne kadar tatmin ediyor ve de motive ediyor.

“Söz bitti sıra eylemde”

İçimdeki İhtar, uyan, uyan lütfen beni kurtar, beni kurtar ki rahat edeyim. Huzur bulsun ruhum. Kendi kendimizden kurtarmalıyız kendimizi.

İdeallerim, arayışlarım karşısındaki cüceliğime kahroluyorum. Beni en çok kendi kendime karşı olmam öfkeliendiriyor. İnsanın kendisinden olan bir giz, bir oyun, bir acı... Tek isteğim arınmak.

28.Ekim.2005

Beritan'ın yürüdüğü patikalardan geldi kimileri, kimisi Dersim'den şehit Zeynep'in tütün kisini yanına alarak, taşını-toprağını koyarak heybesine, tüm yoldaşların sıcak selamlarıyla geldiler. Kimisi Botan'dan, Katolar'dan, Besta'dan, Gabar'ın verimli topraklarından, Cudi'nin asiliğinden süzülüp geldiler. Şehit Raperin'in askerliğini, Şehit Sılav'ın yiğitliğini, Şehit Amara'nın masumiyetini taşıdılar, sözleriyle yüreklerimize. Kimisi Zagroslar'dan Avaşın gibi gürül gürül ve mavi, kimisi Kandiller'in sarı ve sıcak, kimisi Haftanın'den Xantur kadar yüksek, Partizan kadar güçlü ideallerle, kimisi Gabar'dan Ava Şeranê'ye kadar güzel yoldaşlıklarıyla, kimisi ise Metina'dan Şehit Nucan sadeliğinin izinde geldiler. Kimileri Zap'tan, Zap kadar coşkulu ve gürül gürül akıp geldiler üçüncü YJA STAR konferansına.

01.Kasım.2005

Zaman, karanlık bir tuzak gibi sarmak istese de, karamsarlık ve iddiasızlık boşluğunda boğmak istese de, bağlılıkta netliğin aydınlatıcılığı var. Zaman karmaşayı, bir karışıklığı yaşatmıyor zihinlerde. Ne yapılması gerektiğinin çok net olduğu bir zaman. Kadın onun özgürleşme yolunda. Özgürlüğü hisler, duygular, tepkiler düzeyinde arayan kadına, düşüncenin görkemli aydınlığında bir eylem yolunu sunan özgürlük mücadelesi, dağların görkemliliğinde, gücünde zirveletiren bir Önderlik, bin yıllardır uykuda kalmış, soluksuz-sessiz bırakılmış bir gerçeklikten, dağlarda silahlarıyla şen kahaahalar atan bir zamana geçiş. Zaman, vurulmuş kıyısında özgürlüğün. Tutsak edilmiş sevgisizliğine insanlığın, ayrılığın özündeki hasretliğin, hüznün renklerinde, uzaklığa inat yürekte yakınlığın beyne ve eyleme geçiş iddiasında.

Uzadıkça bir hasret yürekte demlenen bir acı değil, sadece gittikçe büyüyerek kıyıya çarpıp taşması gibi taşıması yüreği.

Sessizliğiyle uzayan her saat yüreğe bir sancı.

8.Kasım.2005

Herkes özünü bir biçimde ifadelendirir. Özümüz, arayışlarımız, ideallerimiz, umutlarımız, korkularımız acılarımız, hasretliklerimiz. Özümüz, sevinçlerimiz, korkularımız, aşklarımız. Kimisi şair olur döker yüreğini mısralara, kimisi ressam, renklere akıtır sevdasını, narçiçeği kırmızısı olur hasretliği. Kezvanların pembeden sarıya, sarıdan mora ve yeşile dönen renklerinde yakalar umudu.

Kimisi ise çok sade bakışlarda okur sözünü.

Sırtında çantası, belinde raxt, elinde silahıyla, başında kefiyesi, ayağında mekabıyla, günlüğünden ve albümünden başka şeyi olmayan gerillanın özüdür biçimi. Dağların, doğanın sadeliği, özgürlüğü, güzelliğidir yüreğini büyüten.

Ne mutlu gerilla gibi yaşayanlara... Ne mutlu gerilla gibi yaşayanlara...

10.Ocak.2006

İçimde bir ırmak gibi akan duyguları yazabilmek isterdim. İşte şimdi yalnızım, kendimle başbaşayım Yalancı sevgilerden uzak ve hüznün içinde, kırık... Acılar halen kanatıyor yüreğimi. Hiç büyümüyorum, hep yirmi yaşında bir genç kız yüreğim, kandırmaya kandırılmaya meyilli. Heyecanlı ve ya hüznü. Bazen deli yeller gibi esen bazense düşen yapraklar gibi solgun sessiz. Yine bir hüznün kanatıyor içimi. Yaşamımızdaki mutluluk anlarını neden çoğaltamıyoruz.

14.Şubat.2006

Erkeğin komplocu, intikamcı ve kıskanç yüzüyle bir kez daha karşı karşıyayım. Sen onun istediği gibi olmayınca nasıl da krizlere, histerilere giriyor. Nasıl da bir gölge gibi ardında olup seni hapsetmek istiyor. Nasıl da kabalaşıyor, vahşileşiyor. Oysa başka zamanlarda kadını elde etmek için, kendini beğendirmek için ona karşı nasıl da kibarlaşıyor, inceliyor, duygusallaşılıyor. İkiyüzlüsünüz, ne yapsanız da bu gerçeğinizi değiştirmemişsiniz yoldaşlar. Yapabileceğiniz en iyi iş, kadını özgür ve onurlu yaşam mücadelesinde yalnız bırakmak için kendinizi öldürmenizdir.

“ESKİ BİR KERVANSARAYIM

Ne kervanlar gördüm bilir misin?
Umut yüklü, acı yüklü, aşk yüklü
Hepsi de artlarında bir iz bırakıp gittiler
Hepsinden bir kaldı bende
O parçaların toplamıyım ben
Şimdi yıkık bir kervansarayım ben
Kimse uğramaz sofralarımı
Küçük kuşlardan başka

Ne kervanlar gördüm ben bilir misin?
Umut yüklü, acı yüklü, aşk yüklü
Anılarının izinde kovalıyorum onları
Rüzgârlar beni de götürsün istiyorum
Onları alıp götürdüğü gibi
Görmek istiyorum vardıkları yeri
Nafile
Kumdaki son izleri de rüzgâr süpürdü
İzlerini de artlarından yolladı
Belki de o izlere bakıp acı çekmeyeyim diye
Belki de o izler beni ağlatmasın diye
İzleri de alıp götürdü rüzgâr
Tutamadım, dur bile diyemedim
Ama farkında mısın rüzgâr bilmem ama
Sen onların kokularını da bana taşıyansın
Bu yüzden tüm hainliğine rağmen severim seni
Hani anıları sildiğin gibi acıları da süpürebilseydin
İnan daha çok severdim seni.
Hah işte duyuyor musun?
Şen şakrak gülüşleri geliyor kulağıma
Ne de güzel gülüyorlar
Munzur gibi, Peri gibi, Fırat gibi gülüyorlar
Hele bak o taşın üzerinde oturana
Ne kadar da dalmış
Cudi gibi isyanlı bakışları
Dicile gibi süzülürmüş
Bak bir tanesi ise

Muş ovasının umut dolu masmaviliğinde
Doludizgin sürmekte coşkusunu
Harran gibi sıcak yürekliye ne dersin
Bak, tek dünyası kervanından ayırmıyor gözlerini
Hele şu kızın apaydınlık yüzü
Faraşın yaylasının taze bahar havasında
Zozan çeşmelerinin soğuk tatlı sularından
Yudumlamak gibidir seyretmesi
Hiç doymadığın o sular
Hiç doymadığın o yüzler
Bir efsanedir şimdilerde bu hikâyeler
İsimleri binlerce birer yığittiler
Onlar kervan yolcuları
Umut kervanı, acı kervanı, aşk kervanı
Umuda, acıya, aşka sürerler kervanlarını
Umudu, acıyı, aşkı taşırlar kervanlarında
Ben onları özledim
Acıya alışamadı gözlerim
Artlarından ne pınarlar döktüm
Geri gelsinler diye
Çok mu hayal geri dönmelerini beklemek
Sonu acı tatlı bir düş mü?
Lütfen düşleri de bana yasaklamayın
Bari onlar hiç yokluğu aydınlatan mumlar olsun
Bana yoldaş olsun
Soframa konuk olsun
Rüzgâr
Sakin ha düşlerimi de süpüreyim deme
Bana kalan yalnızca o
Bak işte seslerini duyuyorsun ya
Nasıl da güzel gülüyorlar şen şakrak
Munzur gibi, Peri gibi, Fırat gibi gülüyorlar

Ne kervanlar gördüm ben bilir misin?
Umut yüklü, acı yüklü, aşk yüklü...”

GÜL SAVAŞ İSTER
SAVAŞ GÜLÜ İSTER
KÜRDİSTAN’DA GÜL BAHÇESİ YOKSA KURTULUŞ SAVAŞI VERİLMEDİĞİ İÇİNDİR.
SAVAŞIN KIZGINLIĞINDA GÜL OLMAYI BİLMİYEN BİR KIZ SAVAŞTAN ANLAMİYOR
DEMEKTİR.

MAYIS 98 Parti Önderliği

EN GÜZELLİ GERİLLA TARZI YAŞAMDIR, DESTANDIR, ÖZGÜRLÜKTÜR.
Parti Önderliği

DİCLE’Yİ EMZİRİR DAĞLAR

Bütün mevsimler tutsak düşse de yangına
Her bahar Dicle’yi emzirir dağlar
Bahar Dicle’nin dağları kucakladığı yerde başlar

Alışamam ölüme alışamam
Ölüm insana aykırıdır alışamam
Susmak insana aykırıdır susamam
Yanı başımda bir yangın
Eti yanar vatanımın duramam
Yanı başımda ölüm çalıyor kapıları duramam

Çılgılık olmak ama her sessizliğe
Çılgılık olmak insana yaraşır
Ölüme direnirim tırnağımla dişimle
Ama alışamam ölüme
Bir başına kalmak önemli değil
Bir gül, bir gül bırakabilmek arkadan gelenlere
Tek başına bir mum devirir geceyi
Tek bir can neleri neleri devirmez ki?

Nedir bu sancı nedir?
Hasretin yine başladı sol yanımla seninle birlik
İşgal etmişsen yar ömrümü
Ateşin düşmüş canıma
Sen benim içimde
Ben Diyarbakır içinde ağır ağır yanarım dönerim bitmez
Geçerim bir mermi gibi candan yar senden geçemem
Nasıl da özlemişem, sevda çeker canım
Yangındır gayri
Bir uçtan bir uca sarılmıştır her yan
Yeşile, sarıya, kırmızıya
Dağlar damar damar olmuş akar memleketin yüreğine
Bugün keskin bıçak ağzı da olsa gökyüzü
Bahar düşmüştür vatanıma
Mavi erguvan dağlar fişkırmıştır topraktan
Can yürümüştür dağlara
Gayrı dört mevsimdir bahardır dağlardan akar
Ne durursun ana görmisen kar erir her yanda
Ne durursun ana tilili çek, çek tilili

Fazıl Hüsnü Dağlarca
(Grup Yorum'un ezgisiyle)

II.BÖLÜM

GÜNEŞ'İN KIZINA GİDERKEN

gözlerimiz bir uçurum sessizliğiyle
sözlerimiz bir çılgılık olur o uçurumdan yankılanan

*Çocuklar için, kadınlar için, halkımız için,
onurlu, adil ve özgür bir tarih yaratmamız dileğiyle...*

29.Nisan. 2006

Ve Zap'tan ayrıldık. 26 Nisan'da yağmurların altında sıırıslıkam oluncaya dek yürüdük. 27'de Metina karargâhında, 28'inde yani dün gece sabaha dek yürüdükten sonra da Kaşura'dayız. Yeni bir yaşam başlıyor benim için. Bunu gittikçe çok daha iyi anlıyorum. Dün gece yürüyüşünde epey zorlandım. Benim gibi biri için bunun çok normal olduğunu bilsem de moralim bozulmadı değil. Çok zorlanacağımı tahmin ediyorum. Belki şu an hayal bile edemeyeceğim şeyleri yaşayacağım. Yaşadığımız acılardan daha büyük acıları göreceğiz. Ne tuhaf. Acılardan kaçarken kendimi daha büyük acılara atmak.

Ayrılmak zor oldu gerçekten. Ben arkadaşları yollarken yüreğimin bir parçasının da onlarla gittiğini bilirdim. Onların da yüreklerinin bir parçasını arkalarında bıraktıklarını düşünmezdim. Daha çok şey yaşayıp göreceğim galiba.

Şilan'dan ayrılmak da zor oldu. Son iki gün yan yana gelmekten bile kaçındık. Onu görünce ayrılacağım aklıma geldiğinden görmek bile istemiyordum. İnsanın her şeyini paylaşabileceği yoldaşlığı bulması zor. Onu çok özleyeceğim. Ayrılık genzimi yakan bir sancı gibi. Düşündükçe genzim yanıyor ama unutmak istemiyorum, ayrılmak zor. Sevdiklerimi ardımda bırakarak, onlarla paylaşamadıklarımı yanımda götürerek gidiyorum. Yeni bir yaşama, yaşamdan çok savaşa gidiyorum. Güçlü olmam gerektiğini biliyorum. Geride bıraktığım yerlerde politik güç ön plandayken önümdeki yollarda fiziksel ve askeri gücün önce geldiğini görüyorum. Ve ben ikisinin ortasındayım. Ben gücü farklı yerlerde aramıştım şimdiye dek. Duygu gücünde, sevmeye gücünde, anlam gücünde. Bunların yetmemesi acı veriyor bana.

1.Mayıs. 2006

Sabah kahvaltımı yaptıktan sonra yola çıktık. Bu yolculuğun öncüsü bendim. Yolu daha önceden gelmiş olup da bilen arkadaşların aceleciliğinden yolculuğun sonuna dek öncülüğümü sürdüremedim. Sonunda arkadaşlara ulaştık. Arkadaşlar sıcak karşıladılar. Ama ardından Ayten arkadaş ile soğuk bir tartışmamız oldu. Sabaha dek çok soğuk geçen gecenin ardından bizim komutanların kararsızlıkları yüzünden çorabım yandı. Tam yola çıkacağız derken kalmaya karar verdik ve banyoya gittik. O kadar acele ediyorlar ki sinir oluyorum. Öğlen daha çaylarımız elimizdeyken kalktık ya da kalktı bizim öncülerimiz. Bugün hava oldukça sıcak olduğundan yolda sıcak epey zorladı bizi. İntişar tepesinde kuzey gücünün bir bölümünü gördük. Tilda da içlerindeydi. Onu gördüğümde epey sevindim. Bir çaylarını içtik. Ve yola devam. Artık bizim grupta herkes kendi öncüsüydü. Sırt sırt geldik ve karargâha kendimizi bıraktık. Karargâh da tam karargâh yani. Kuzey güçleri bölük bölük tepelere çıkmış. Karargâhları da Xantur'un tepesinde. Yarın Nuda arkadaş buraya gelirse biz oraya çıkacağız. Yürüyüşlerde genelde tempomda ağırlık vardı. Ben yürüyüşlerde konuşmayı pek sevmiyorum. Bizim grupta bu sefer en çok konuşan Reyhan arkadaştı. Komik esprileriyle arkadaşlara yorgunluklarını unutturuyordu. Sofi arkadaşla birlikte aralarında epey çelişki oluştu bu yol sürecinde. Küçük güzel bir gruptuk ve yolculuğumuz sona erdi. Bundan sonra geçiş için epey beklememiz gerekecek. Bizim gücümüz Xantur'un üzerine çıkmış. Nuda arkadaş bugün buraya gelecek.

9.Mayıs.2006

Evet Haftanindeyiz. Dört beş gün karargâhta bekledikten sonra sonunda kendi gücümüze dâhil olabildik. Burası çok kalabalık. Tabi ki ben ilk defa bu kadar kalabalık bir yere gidiyorum. Henüz düzenlemem yapılmamış. Yönetimin yanına gelen giden çok olduğundan, geçici olarak kendimi bir

time düzenledim. Yarın sabotaj eğitimi başlayacak. Ben ve Sterk arkadaş vereceğiz. Ben daha önce kimseye vermediğim için asistan rolünü kendim için uygun görüyorum. Sterk arkadaş daha hâkim. Ama şu da var ki insan ne kadar hâkim olursa olsun yarım bilenlere bir şey öğretmek, hiç bilmeyenlere öğretmekten çok daha zor. Eminim bazıları bilmiş havalara girerek hava atmaya çalışacak. Umarım baş ederiz öyleleriyle.

Gerçekten günlüğümü yazmak bile zor geliyor. Bazı şeyleri duymak ben oldukça üzümüş durumda. Ben çirkinliğin bu kadar sınırsız, bu kadar başıboş, bu kadar haddinin olmadığını bilmiyordum. İnanmak zor geliyor. Ama ilginç olan o kadar acı vermiyor bana. Yani mesela acıdan kıvranmıyorum. Eskiden olsaydı konuşmaya dahi gücüm kalmazdı acıdan. Acı çekmemem alışmaktan değildir umarım. Sadece daha önce gördüklerim ve yaşadıklarım bana yaşamın tozpembe olmadığını öğretmişti. Ben ne kadar kaçsam da, gözlerimi kapatsam da onların varolduğunu bir mantık olarak aklım kabul ediyordu. Ama yüreğim hiçbir zaman kabullenmedi. Sanırım duygusal akıl analitik akla göre daha ahlaki. Her şeyin bir nedeni, gerekçesi, koşulları olabilir ama bu doğru olduğu anlamına gelmez. İşte benim de duygusal aklım hayır diyor. İnsani öze daha bağlı duygusal akıl. Yalancılığa, ihanete, sahtekârlığa tahammülü yok. Sevgiye, dostluğa, içtenliğe daha bağlı. Nedense kendimi çok yalnız hissettiğim bir dönem. Etrafımda kendimi paylaştığım arkadaşlar var ama ben nedense bu duyguyu yaşıyorum. Ve şu anda saçlarımı havalandıran rüzgâr çok hoşuma gidiyor. Okşuyor saçlarımı. Defterimin yapraklarını havalandırıyor ve ben gülümsüyorum. Doğa içerisinde insan yalnız olamıyor. Sanki biz bu zamanın insanları değilmişiz gibime geliyor. Çünkü bu zaman çok kötü. Ve kötülükleriyle bizi bu kadar şaşırtıyor.

Hayat güzelmiş- miş
Çiçek açarmış- mış
Dünya dönermiş- miş
Gemiler gidermiş- miş
Falan filan
Şimdi şarkının bu nakaratını sürekli söylüyorum. Bana yalnızlığı anlatıyor. Hani hep kendimizi avutmak için söyledığımız bu sözler var. Belki gerçek. Ama bir avuntu olur çaresizliğimize, yalnızlığımıza. Bir de başka gerekçeleri vardır yaşamın. İşte o zaman diğer şeyler gerçekliğini yitirir ve mişli mişli olur.

13. Mayıs.2006

Yarın anneler günü. Geçen yıl bugün annemi aramıştım. Telefon düşmemişti ve ertesi gün yani bu yıla göre yarın konuştum onunla. Acısıyla, sevinciyle, güzellikleri ve çirkinlikleriyle tam bir yıl geçti Zap'ta. Bu bir yılın beni daha çok olgunlaştırdığını söylüyorum, yani söyleyebilirim. Her şeyin benim istediğim gibi olmayacağını, istediğim gibi yaşayamayacağımı anladım. Bazen koşullar seni istemesen de belli sınırlara sokar. Neyse aslında yazmak istediğim çok şey var ama. Arkadaşlar yarın Zap'a gidecekler ve benim bazı arkadaşlara not yazmam gerek.

14.Mayıs.2006

Bir şehit haberi daha. Henüz bir yıl bile olmadı Şoreş arkadaş gideli. Erzurum'a geçemeyince Gabar'da kalmış ve doktorluk yapıyormuş. Düşmanın lanet olası bir havanıyla şehit düşmüş. Artık o kadar acı duyuyorum. Acım daha çok öfkeye dönüşmüş durumda. Acı, bir şeyler yapamayacağımı düşünmekten kaynaklı. Öfke ise insanı düşmanına karşı harekete ve eyleme geçiriyor. Ve insanı acısından kurtarıyor.

18.05.2006

Kendine dikkat et demiştim ona giderken. Bu kadar erken dūřmesi çok acı. Yunanistan'da aynı devredeydik. Bir de önderlik sahasında. O zamanlar eēitimde hep uyurdu. Sakin, eliřkisizmiř gibi görünen ruhu, insanı anlamaya hazır duruşu kızgın yaz güneşinde sığınacaēın bir aēa gölgesi olurdu. Yunanistan'da teknik eēitim gören bir grup arkadaş içerisinde o da vardı. Hem fiziksel olarak güçlü oluşları hem de teknik eēitim görmeleri bizleri onlara karşı zendiriyordu. Yedi kişiydiler. Biz de onlara B-7 diyorduk. Önderlik sahasında şoreş doktorumuzdu. Ülkede onu Behdinin'a gelince gördüm. O uzun süre Haftanın'de kaldıktan sonra subay okulunda eēitim görmü, ardından Metina'ya geçmişti. Takım komutanıydı. Onu epey deēiřmiř bulmuştum. Eskiden eēitimlerde uyuyan şoreş'ten eser bile kalmamıştı. Çok askeri bir görüntüsü vardı. Çok ideal bir komutan adayıydı. Bence de bir komutan O'nun gibi mütevazı, bilinçli, girişken ve ince olmalıydı. Kiřiliēi daha arpıcılaşmıştı. Çok sevinmiştim bu deēiřime. Bir deēiřimi böylesine somut görmek insanın umudunu büyütüyor. Askerlikte, komutanlıkta ısrarlıydı, istemliydi. Askeri ortamda aynı yerde hiç kalmadık ama hiç doktorluk yapmadıēını söylemişti. Erzurum'a geçemeyince Botan'da doktor ihtiyaı olduēundan kalmaya karar veriyor. Ah şoreş niye gittin.

25.Mayıs.2006

Bazı şeyleri görmek beni şoke ediyor. Beklemediēim, ummadıēım, hayal bile etmediēim yıkıntılar. Harabeler. Yıkık, terk edilmiş bir köy sanki. Oysa meyve aēaları bu terk edilmiřliēe umarsız. Ve iekler hiç sakınmadan yine de sergilerler güzelliklerini. Acaba bizim harabelerimiz içinde de böyle çiçekler var mı? Merak ediyorum. Ve aslında görmek istiyorum çiçekleri. Çünkü sevmek istiyorum. Sevgimin solmasını istemiyorum. Aslında benim sevgim öyle zamanla solacak bir şey deēil. Aslında zaman deēil tüketen. İnsanı tüketecek olan, yreēinde sevginin, gözlerinde umut ıřıēının snmesidir. "Düşlerinin peşinde olduēu sürece hiçbir yürek kesinlikle acı çekmez." diyor yazar. Oysa biz düşlerimizin peşindeyken de acı çekiyoruz. Ah Botan, sana her zamanki gibi rkekliēimle geliyorum. şu anda grdēim, iřittiēim birçok şey, söz, davranış bana ters geliyor. Ve bunların hiçbirisi deēilim diyorum.

rneēin dünkü voleybol maçı. İktidar mücadelesi ve lakalıktan başka bir şey deēildi. Söz verdim ben de kendime. Bir daha böyle bir maēın içerisine yanlışlıkla, istemeden, zorla, ne olursa olsun girmeyeceēim dedim. Lanet olsun insanı her şeyden soēutuyorlar.

Beni zen, kızdıran şeylerden biri de ilişkin düşüncelerim ve onun hakkında duyduklarım. Ona inanmıştım. Dürüst olmasını bekliyordum. Öyle olmaması beni oldukça sarstı. Yreēim bu sarsıntının ardından sancılı. İnsanlara karşı sevgim, inancım, güvenim onun şahsında sarsıldı. şimdi bu sarsıntının ardından kendimi tam olarak toparlamış deēilim. Bu halimle Botan'a gidiyorum. Güçlü olmamı gerektiren bir yere. Tüm gszlēmle gidiyorum. Oysa ben yreēime gvenmiştim. Yani yreēimin, onun beni kandırmayacaēını düşünmüştüm. Hani ben kendi yreēimin yolunda oldukça hiçbir şeyden pişmanlık duymayacaktım. Ama yreēim bana acı veriyor.

Arman bana not yollamış gerçekten çok sevindim. Hatırlanmanın gzelliēini onun mektubu ilk olarak bana yaşattı. Bana, yreēime aklımı yoldaş kılmamı söylüyor. Yoksa çok acı ekermişim. Bilmiyor muydum ben böyle bir şeyi. Tabi ki hayır. Bal gibi de biliyorum ama aklımı bir türlü ortak etmedim yreēime. Bunu dürüstlük, bunu içtenlik, gerçek sevgi olarak gördüm. şimdi mantık dünyasının vurucu gücünü görüp de sarsılan benim duygusal dünyam yenikliēini, soluksuzluēunu yaşıyor. Nefes almak g. En çok gvendiēim yreēim yanıldı. Ve ben perişan. Ne hazin son ama!

şimdi hiç görmek istemediēim, bugüne dek köşe bucak katıēım akıl dünyası içerisinde kendimi yapayalnız hissediyorum. Ne kimseye anlatabiliyorum ne de kimseyle kendimi paylaşabiliyorum. Ax şılan nerdesin diyorum gene. Sanırım uzun dre yerini bu defter dolduracak. Birbirimize o kadar çok yakınlaşmıştık ki. Bu yüzden çok fazla kavga ediyorduk. Nazımız birbirine geçiyordu. şimdi kimse ne nazımızı çekiyor ne de bizi anlıyor doēru dürüst.

20.06.2006

Aslında çok fazla yazmak istemiyordum. Çünkü günler beklemekle geçiyor yani çok sıkıcı. Ayın on altısında arkadaşlardan ayrıldık, şimdi küçük bir grup olarak başka bir yerdeyiz. Seyit, Cesur ve Hevi'nin gelişi iyi oldu, gönlümüz açıldı biraz. Arkadaşlardan bahsettik, güldük, eski paylaşım saatlerine birkaç tane daha ekledik ve ayrıldık yine. Aslında sırf şu ayrılık olmasın diye görüşmemek lazım kimseyle demek geliyor içimden. Ama nafile. Biz öyle insanlarız ki her ne kadar arkadaş olmanın yeterince davranış ve düşüncesini her zaman sergileyemiyorsak da bizim için dünyada en değerli şey arkadaşlıktır. Dün akşam kendimizi alıştırma için timce yürüyüşe çıktık. Sabaha karşı bidonlarımızı suyla doldurduk. Çoraplarımızı, elimizi, yüzümüzü yıkayıp yukarıya çıktık. Hemen kahvaltı yapıp uyuduk. Henüz üç saat olmuştu ama sabahın serinliğinde hepimiz güzel bir uyku uyuduk. Cesur'un noktaya girdiğini ilk gören ben nasıl "Cesur geldi" dediysem bizimkiler hemen ayağa fırladılar. Başka hiçbir şeyin onları böyle ayaklandırabileceğini düşünemiyorum. Bu arada biz yani ben, Sterk, Tekoşin, Dünya ve Beritan bol bol sıkılıyor. Noktadan dışarıya çıkamıyoruz. Gece Kuşları olarak ancak geceleri suya gidebiliyoruz. Yani bizim burada hayat gece başlıyor. Zaten gündüzleri sıcaktan kimsenin kıpırdamaya hali yok. Tekoşin'in dışında. öğlen olduğunda hep havuza yüzmeye gidiyor da gördüğü düştü. Bazen aman boğuluyorum diye çığlık atıyor.

23.06.2006

Şu anda nereden yazıyorum biliyor musunuz? Türkiye'nin haberlerde bangır bangır şöyle böyle tutuyoruz diyerek reklam ettiği sınırın altındayım. Yani anlayacağınız dün gece yola çıktık. Sabaha karşı durduk. Şimdi akşama kadar yan gelip yatacağız. Tabii becerebilirsek. Grup kalabalık olduğundan Tekoşin ve Beritan kaldı. Bir sonraki grupla gelecekler. Dün akşamki yürüyüşümü sorarsanız atalarımın dört ayak üzerinde yürüyüşlerini epey taklit ettim. Yokuşlarda bir adım attığımda artık gerisin geri geliyordum. Velhasıl benim açımdan çok moral verici değildi. Ki bu durum beni tahmin edeceğinizden çok daha fazla rahatsız ediyor. İyi bir yürüyüşü bilmem gerekiyor. Ve ben bunu çok istiyorum. Bu akşam çok önemli. Çok iyi yürümem lazım. Bu sınırı aşarsam gerçekten de bir daha geri dönmek istemem. Gerçekten insanın anası ağlıyor.

27.06.2006

Kaldığım yerden devam edeyim. O kuş yuvası gibi noktadan akşamleyin hareket ettik. Bir saat sonra sınırın tüm ışıkları bazı kasabaların ışıkları önümüzdeydi. Öylece aralarından süzülüp geçtik o ışıklı kulübelerin hemen altından. İnanılmaz belki ama gerçek. Arkadaşlar yürüyüş temposu ağır olmasın diye çantamı ve silahımı aldılar. Yani ben öyle elimi kolumu sallaya sallaya geçtim sınırdan. Tabii ki bir turist gibi değil. Çünkü bir turist o saatte, o sınır başlarında ne işi var ki. O ilk günkü yürüyüş sayılmazsa biz tam dört gece yürüdük. Dördüncü günün sabahı Besta karargâhındayız. Yolda neler oldu, neler olmadı dersanız, Adil arkadaş her akşam bu geceki yürüyüş zor olacak diyerek bizi yola hazırlamaya çalışırken moral vermeyi de unutmuyordu. Yolda da bazen kızıp öfkelenmesine rağmen yardımcı olmaya çalışıyordu. Bu, genel anlamda iyi bir durumdu. Bayan arkadaşlar olarak yürüyüşte birbirimize çok fazla moral veremiyorsak da gündüz dinlenme yerlerinde biz uyumayıp da birbirimizi de uyutmayınca akşam yoldaki düşüp kalkmalarımızı ya da bazı arkadaşların durumlarını anlatıp gülüyorduk epeyce. Yolda beni en çok zorlayan tempo ve tarz sorunumdu. Arkadaşlarının hızına ayak uyduramıyor, bir türlü dengeli nefes alıp adım atamıyordum. Böyle olunca da iş başka arkadaşların bana yardımına kalıyordu. Kâh silahımı alıyor, kâh çantamı istiyorlardı. Bir de son iki gece ellerimden tutuyorlardı. Belki bazıları garipsiyor, küçük görüyor, belki bazıları geri yaklaşıyor ben bilmem ama arkadaşlar elimden tutunca çok daha iyi yürüdüğüm bir gerçektir. Benim için önemli olan tek şey oydu. Bir an önce sabah olabilmesi için yürümek... Başka bir çözümü yoktu. Bu arada kurye arkadaşları Xwinreş ve Andok, Xwinreş (Şırnak) arkadaşları takdir etmeden de geçmemek lazım. Bence de yaptıkları büyük bir iş ve herkesin yapamayacağı bir iş. İşin tehlikesi, emeği, fedakârlığı, bir yana tahammül ve sabırları bile takdir edilmeli. Onlardaki insanlığı, hoşgörüyü sevdim. Hele Andok tek böbreğiyle bu yollarda gidip geliyor her memleketim gibi gülüyor. Onu yoldaşlığın ötesinde kardeşim gibi görüyor ve seviyorum. Tabii o bunu bilmiyor. Söylemek isterdim aslında. Bizimle buraya kadar geldiler. Yarın gidecekler. Onu uğurlarken sarılmak isterdim, kendisine iyi

bakmasını ve mutlu olmasını ve hep gülmesini dilediğimi daha rahat söylemek isterdim. Oysa ben kardeşimin dünyasını da paylaşmak isterdim. Ama tüm bunlar imkânsız. Bu gerçeğimiz ne yazık ki elvermiyor. Sen bir kişiye biraz daha fazla ilgi göster, başkalarına göre biraz daha fazla konuş hemen yapıştırırlar. Diğerleri kıskanıp hemen bir kulp takarlar. Bu yüzden biz de birisi birini ne şekilde olursa severse ona zarar gelmesin diye uzak durmalı ondan. Bizim çelişkimizde bu işte. Bu kadar ilerici bir ideolojiye sahipken bu kadar geri bir yaşam düzeyimiz de olabiliyor.

Neyse bu yolculuğun bana verdiği bir şey de şu. Erkek arkadaşlardan nefret eder düzeye gelmişim. Bu yolda biraz daha sevdim. Yani en azından sevicecek yönleri var. Bir de yüreği sevgi dolu olanlar var. Onu gördüm. Yolun güzellikleri ise kalemle nasıl anlatılır bilemiyorum. Kalemimin, sözlerimin çok sığ, yavan kaldığını düşünüyorum. Hakkını veremedi ifade etmek olmamalı. Bizim yol hattımız çok tehlikeli olduğu için gündüzleri hiç hareket edemiyorduk. Ama ikinci gece o beş altı saatlik susuzluktan sonra vardığımız karların üzerine çocuklar gibi koşuşturmamızı, her arkadaşın eline bir top kar alıp, üzerine lezzo döküp yiyişini anlatmalıyım. Bir çocuk dondurmaya ne kadar çok severse ve ne büyük bir coşkuyla yerse biz de öyle şapur şupur götürüyorduk dondurmalarımızı. Üçüncü gece vardığımız Kela Meme'nin zirvesindeki güzelliği nasıl anlatacağım peki? Çoğu arkadaş "burası cennet biz burada kalalım" derken ben sessizce soluğumu almaya çalışırken bu güzelliği doyaya görmek için gözlerimi dört açmışım.

Botan'a girmiştik ama ben bir arkadaş görmeden sanki halen girmemiş gibi hissediyordum. İşte biz Kela Meme'de Delil arkadaşla karşılaştık. Daha doğrusu o bizi bekliyordu. Ve yolculuğumuza bundan sonra onunla devam ettik. Ve Hezil. O çok bahsedilen, görülmeye hasret kalın güzellik. Geceydi, karanlıktı. Seni görmedim Hezil. Ama coşkun sularının sesi halen uğul uğul kulaklarımda.

Ve şimdi Katolardayız. Kato Jirka. Biz grup olarak sabah aydınlığına kalmamak için Deriye Kaçe'den koşturarak çıktık Kato'ya. Ancak ondan sonra nefes almamıza izin verildi. Ve işte yine şahane bir güzellik. Zozanların serin kekik kokulu havası ve birbirlerini kıskandırmak için yarışa girmiş ama her şeyden çok bizi kıskandıran güzellikte çiçekler. İşte zozanları bu yüzden seviyorum. Gündüzlerin sıcağı, gecelerin soğuğu, gunilerin dikenine rağmen. Bu güzelim çiçeklerle birlikte yaşamak için değer diyorum.

Kato Jirka

28.06.2006

Hep tanıdık yüzler. Allah aşkına ben Botan'a gelmedim mi diyorum ama her şeye rağmen dostlarla olmak güzel. Ve işte Munzur. Yine o sevimli gülüşüyle kafasında kahverengi kefiyesiyle geliyor yanımıza. Dost canlısı yoldaşım. Biz gelene dek burada gezdiği yerlerin fotoğraflarını gösterdi bana. Kimse onun kadar gezmiyor sanırım. Güzellikleri yakalama ve onları kalıcı kılma konusunda yetenekli. "Botan'da sıkılmaya fırsat yok" diyor. Zamanla yarışa girmiş, koşturuyor. Defterine de gördüğü yerleri, kişileri, hikâyeleri yazıyor. Bir gezgin gibi geziyor, yazıyor. Ama kimse O'nu yazmamıştır sanırım şimdiye dek. Fırsatım oldukça onunla birlikte gezmek istediğimi söylüyorum. Bakalım ne kadar mümkün. Sorxwin arkadaşın günlüğü ondaydı. Aldım, okumaya başladık arkadaşlarla. Ah bu Botan'da da yazı işlerinden kurtulamıyoruz. Nuda arkadaş 30 Haziran için mesaj yazmamı istiyor benden. Ha bir de eskilerden Kemal arkadaş ile karşılaştık burada. Panzer Kemal. Önderlik sahasındayken henüz çok gençti. Yıllar gençliğinden epey şey götürmüş ama eskitememiş gülüşünü. Şimdi mesaj yazmam gerek.

29.06.2006

İyi, kötü bir mesaj oldu. Ama istediğim gibi değil tabii. Neyse ki saha adına mesaj okundu. Tanıdık bir ses, Binevş. Çok güzel bir mesaj yazmışlar. Onu kısa süre içerisinde görmek isterdim. Bu arada mesajımı bireysel 30 Haziran mesajı olarak deftere geçireyim bari.

Sözleri ve eylemiyle kadın kimliğini star gerçekliğinde ortaya çıkartan Zilan yoldaşı şahadetinin 11. yılında bilenen ve örgütlenen gücümüzle yaşatırken bağlılığını fedai çizgisinde ortaya koyan ve Komutan Zilan'ın ardılı olan Nucan, Viyan, Yıldız, Sorxwin ve adlarını sığdıramayacağımız nice şehit

yoldaşlarımızı ve direnişle düşmanı ürküten halkımızın yitirdiği yiğit evlatları ve çocukları saygıyla anıyoruz. Umudu direnişle büyüten ve yaşatan, hep yüreğimizde ve beynimizde olan yani tutsak edilemeyen sevgimiz, Önderimiz Reber Apo'yu Mem ve Zin'in diyarında, gerçek ve özgür bir aşkın savaşımında ve birgün mutlaka görüşme umuduyla selamlıyoruz.

Dağların halkının özgürlük direnişini sokaklara taşıdığı, barikatlarla düşmana geçit vermediği, göğsünü korkusuzca kurşunlara gerdği bir mücadele yılı bu yıl. Hiçbir şeyden habersiz henüz üç yaşında, yedi yaşında çocukların acımasızca vurulduğu bir yıl. Öz dili, kimliği ve kültürünün bilincinde Önderini sahiplenen milyonların yılı. Direnişin büyüdüğü, mücadelenin her yere yayıldığı, halkın öz savunmasını yükselttiği bir yıl. Ve yine yüreğimize acı tohumlarının ekildiği bir yıl. Viyan Soran kişiliğinde alevlenen aşkın ve bağlılığın, Şehit Yıldız'ın edalı parlaklığında Kürt ve Türk halklarının buluştuğu, Sorxwin yoldaşın komutasında cesaretin, azmin ve iradenin yüceltiği bir yıl. Bizim için 2006 zafer yolunda bir mücadele yılı.

Yüreği isyanlarla yüklü ve özgürlüğe hasret tüm kadınların acılarına son vermek, o acıyı bilince ve örgütlü bir güce dönüştürmek ve düşmana vuran bir eyleme gitmek kadınların halkımızın ve Önderliğimizin savunma gücü olan biz YJA STAR güçlerine düşmekte. Acıların esiri olmadan acıların kaynağına yönelmek ve oradan mutlu yarınlara doğmak. Yani bizim mutlu olmamız için acıyı, toplum olmamız için yalnızlığı seçen Önderimizin izinden gitmek.

2006 yılının 30 Haziranını böylesine yoğun duygularla karşılarken başarının, bağlılığın ve sevginin savaşan gücüne dönüşen kadın yoldaşlığından geçtiğini bilerek selamlıyoruz tüm yoldaşlarımızı. Aramızdan vedasız ayrılan güzel yürekli dost bakışlı yoldaşların ardından Hezil'in coşkusu, Herekol'un asiliği ve Katoların güzelliği birer parça eksik. Bu güzellikleri tamamlayıp yoldaşlarımızın eksikliğinin hüznünde olsa da bakışlarımız, yüreğimizdeki acıya değil, karanlığı yaran Güneş'e ve sabahlara dönük olacak yüzümüz.

Kato Jirka

10.07.2006

Şimdiye dek eğitimlerde pratikleşme imkânı bulduğum sabotaj tekniğini sonunda pratikte düşmana karşı uygulama fırsatını elde ettim. Buraya çok yakın olan takım sabotajcı istiyordu. Düşmana yönelik ilk defa böylesi bir şey yapacağım için arkadaşlar biraz kaygılıydılar. Ben de öyle. Botan'a paldır küldür girmek istemiyorum. Tabii ama bir an önce de pratiğe geçmek için yanıyorum. Mutfakçı olmamı bahane etmeye çalıştılar ama ne yazar. Zaten akşama sadece bir pirinç pişirilecek. Onu da herkes yapabilir. Sonunda Deniz arkadaş ile birlikte yapmam konusunda anlaştık. Ve ben oldukça heyecanlı ve sevinçli alelacele yola koyuldum. Ben, Deniz ve kuryemiz Brusk arkadaş takıma doğru yola çıktık. Sevincime diyecek yok, güle oynaya kayaların üzerinden hoplaya hoplaya gidiyorum. Öğleden sonra saat 1: 30. Aslında bu gündüz vakti hareket etmek yasak ve tehlikeli. Ama bizim akşam olmadan oraya yetişmemiz gerekli. Bu yüzden ben de gündüz gözüyle arazide gezmenin tadını çıkarıyorum. Arkadaşlarla aramda biraz mesafe var. Boğaza çıkıyoruz daha doğrusu ben onların artlarından boğaza çıkıyorum. Aman tanrım o da ne! Kimse yok. Yol boğazda ikiye ayrılıyor. Biri aşağıya doğru gidiyor biri bervar devam ediyor. Her iki yolda da arkadaşlar görünmüyor. Allahım ne oldu, yer yarıldı da içine mi düştüler. Birden hemen o gece gördüğüm kötü rüya aklıma geliyor. Bazen gördüğüm böyle rüyaların gerçek çıkması beni korkutuyor. Bu yüzden korkmaya başlıyorum. Şimdi önce rüyamı anlatayım. Gece rüyamda Şilan ile ben yürüyoruz, gece birkaç arkadaş daha var ama biz onlardan ayrılıyor, önden geliyoruz. Boşaltılmış bir köyün yanından geçerken Delil arkadaşın yanında hestirle ilerlediğini görüyoruz. Şilan yanımdan ayrılıp onun yanına gidiyor, ben olduğum patikadan yola devam ediyorum. Onlar da benimle paralel ve aynı istikametteler. Birden arkamdan birinin geldiğini fark ediyorum. Gittikçe bana yaklaşıyor. Bir erkek. Ve ben "Ew ki ye?" diye sesleniyorum iki kez. Cevap vermiyor. Elinde bıçak olduğunu fark ediyorum ve bana doğru koşuyor. Ben de arkadaşlar hemen yan tarafımda diye çığlık atmak isterken sesim hiç çıkmıyor. Hayret "Şilan" diye bağıriyorum ama sözcükler ağzımda Çiğdem'e dönüşüyor. Ablam Çiğdem. Tabii bu arada ölmek için kendimi zorla uyandırdım rüyamdan. İşte ben boğazda tek başıma durup gözlerimle arkadaşları ararken ve bu arada "Heval heval!" diye bağırırken tüm bunların rüyamın bir parçası olup olmadığını düşünüyorum. Hayret bağırma larıma cevap veren yok. Şimdi arkalarına bakar olmadığımı görünce

gelirler diyorum ama gelen yok. Etrafı biraz dolaşıyorum, onları arıyorum ama nafile. Eylem maceram kaybolmaya dönüştü kahretsin diyorum içimden. Arazide çobanlar var biri aşağıda biri yan tarafta. Bir ara acaba gidip onlara arkadaşlarımı gördünüz mü demek geliyor içimden. Ama sonra olmaz diyorum. Hem ben yalnızım kaybolduğumu anlayıp ya bana kötü bir şey yaparlarsa ya da düşmana teslim ederlerse. İyi insanlar olsalar bile kaybolmuş bir gerilla olarak onların gözünde gerillayı küçük düşürmek istemiyorum. Bu yüzden onlara görünmemeye çalışıyorum. Ah şu erkek arkadaşlar da ne kadar duyarsızlar. Neden hiç arkalarına bakmazlar. Hep böyle hain midirler diyorum. Neyse ki geri dönebilirim. Bu konuda kendime güvenim var. Utandırıcı bir şey olur ama ne yapayım mecbur kalırsam dönerim çünkü takımın yeri hakkında herhangi bir fikrim yok. Yarım saatten fazla zaman geçiyor ve birden Deniz arkadaşı karşımda görüyorum. Allah kahretsin. Beni bu kadar korkutmaya hakları yoktu. Gülümseyerek yaklaşıyor. Bense kızgıyım. Neredesiniz heval diyorum sitemle. Meğer onlar boğaza varmadan yan bir yola sapmışlar. Ve oranın boğazında beni bekliyorlar. Her şeye rağmen eksiklik onlarda değil biliyorum. Çünkü geride kalan benim. Bana ders olsun bir daha da geride kalmamalıyım diyorum. Yola devam ediyoruz.

Ve şimdi Kato'ya gireceğiz. Patika direkt Kato'nun içine doğru giriyor ve biz dik devam ediyoruz. Oysa bervar gitmemiz lazımmış. Uzun bir süre çıkıyoruz ama nafile önümüze gelecek arkadaşları bir türlü göremiyoruz. Çünkü biz buluşma noktasında değiliz. Kuryemiz oldukça iyi bir kurye olduğundan olsa gerek bizi kaybediyor. Çıkmaya devam ediyoruz. Katolar'ın bu tarafı oldukça sert. Kayaları oldukça büyük. Bir çıkıp bir iniyoruz. Yani mahvoluyoruz. Katolar'da kaybolmanın ne demek bir şey olduğunu ancak Katolar'da kaybolanlar bilir. Yani ne kadar anlatsam az kalır. İnip çıkmaktan dizlerimizde derman kalmamış, susuzluktan halsizleşmişiz, bir de acıkmışız. Üstelik karanlık da çökmek üzere. Fişek patlatıyoruz birkaç fişek sonrası cevap geliyor. Fakat yine de birbirimize ulaşamıyoruz. Hava da oldukça kararmış ve artık benim bir adım atacak halim kalmamış. Bu arada Deniz arkadaş çocukluğunu geçirdiği Şeref din yaylarındaki koçer hayatını anlatıyor. Sıkıntım biraz dağılıyor. Ruhum oralara uçup gidiyor. Bir koçer kızı olmak isterdim diyordum kendi kendime, çünkü Kürtlerin geleneklerini koruduğu özgür yaşamları Koçerlik. Hiç geri dönmek istemiyorum oradan o karanlığa, aç, susuz, yorgun ve umutsuzca oturmuş bene dönmek istemiyorum.

Yürümekten terlemiş halde deniz seviyesinden kaç yüz bin metre yüksekte ve yanımda bir kefiye bile olmadan geceyi nasıl geçirebilirim sizce? Tabii ki titreyerek. Saat sabahın dördü olduğunda dayanamayıp kalktım. Arkadaşların eski noktalarında olduğumuzdan odun vardı. Ateş yaktım ve diğer iki arkadaşla seslendim. Isınmak için biran önce yürüyüşe geçmek istiyordum. Ama nereye, ne tarafa gidecektik o da belli değildi. Çok yukarı çıkmış olduğumuzdan kendimizi biraz aşağıya ve sola doğru kaydırmayı düşündük. Ama yine de belirsizliğe doğruydum adımlarımız. Saat dokuz buçuk olduğunda artık biz sıcağın yürüyemeyecek durumdaydık. Olduğumuz yerde bekleyecek arkadaşların gelip bizi bulmalarını bekleyecektik. Eğer bulamazlarsa bizi, geriye dönecektik. Henüz bir saat olmuştu biz oturalı ve birden iki arkadaşın sesini duyduk ve gelip bizi buldular. Arkadaşlardan kopmak kadar kötü bir şey olamaz. Ve onları bulmak kadar güzel bir duygu yoktur yeniden.

Susuzluğumuzu ve açlığımızı giderdikten arkadaşların bizi kaybeden Brusk arkadaşla takılmalarını dinledikten sonra dinlenmeye çekildik. Bayan arkadaşlar da epey sıcaktılar. Akşamleyin eyleme gidecektik. Birkaç gün bekleme durumumuz olabilirdi. Bunun için gerekli tüm hazırlıklarımı bayan arkadaşların yanında yaptıktan sonra akşam altıda arkadaşların yanına gittim. Cephe komutanı Rubar arkadaş eyleme gidebileceğimi fakat orada beklemek için sayının fazla olduğunu, bir de bekleme yerinin çok uygun olmadığını söyledi. Israr etseydim kalabilirdim. Ama buradaki şartlara, hareket tarzına anlayışlara yabancı olduğum için dikkate almak durumunda kaldım. Eylemin başarısı önemliydi ve ben zorlayıcı olmak istemezdim. Böylece yola çıktık.

Rahat bir yürüyüş temposuyla ilerliyorduk. Tabii ki ilerledikçe rahatlığımız azalıyordu. Çünkü düşmana yaklaşıyorduk. Gittikçe mesafeli tek tek yürüyüş sessizlik artıyordu. Ayışığı vardı, silahlar hareket yönüne göre bir koldan diğerine geçiyordu. Germav Köyüne girdik. İki arkadaş orada bizi bekleyecekti. Biz ise kimseye görünmeden devam ettik. Belimize kadar derin olan suya vurduktan sonra dik bir çıkış ve sonunda caddedeyiz. Ben ve Deniz döşedik. Oldukça rahattık, M. Onlar da nöbet tuttular ve geri çekildik. Arkadaşların kalacağı yere geldik ve bir süre onlarla kaldıktan sonra biz ayrıldık. Noktada beklediğim sürece aklım hep onlarlaydı. Başarılı bir eylem olmasını çok istiyordum. Hep güzel bir haber beklerken sonunda kötü haber ulaştı. Askerlerden önce oradan iki kez sürünün geçmesi sabote etmişti her şeyi. Bizim ilk eylemimizdi. Böyle bir şey olması bizi epey üzdü. O kadar emek, yorgunluk, umut. Hepsini boşa gitti. İnsanı kahreden bir şey. Savaşta hiç ummadığın,

beklemediğin, hesap etmediğin şeylerle karşılaşsın kuralı gerçekleşmişti. Biz de bunu canlı olarak yaşamıştık. Ne yapalım. Ders çıkarmaktan başka bir şey kalmıyor geriye...

Kato Jirka

11.07.2006

Kato, Büyük İskender'in deyimiyle lanetli. Neden Kürtler sana bir isim koymamış bilmiyorum. Neden İskender'in laneti olmuş adın. Eminim halkım seni layık olduğun güzel bir isimle anardı. Ama İskender'den bizlere yadigâr kaldı ismin. İsmi değiştirmezsek de anlamın bir hayli farklı bizim için. Sen bizim için lanetli değilsin. Egemenleri en kutsal şeyleri lanetlediği gibi. Sen de bizim için kutsalsın. Kuytu gölgelerinde sakladığın karlarınla yazın su olursun bize. Serin kayaların güzelim çiçeklerin vardır. O kayalıkların içi o keskin sivri, parlak yüksek kayalıkların içi, kendinin tersine yumuşacık rengârenk narın çiçeklerle doludur. Dışarıdan kupkuru göründüğüne bakmayın. Koynunda o güzelim çiçekleri saklar. Bir de her biri birer çiçek olan gerillaları saklar kuytularında. Yüz değil bin gerillayı bile soksanız kimse bulamaz bu Katolar'da. Bu yüzden güvenlidir. Sert ve pütürlü kayalarına tutundun mu bırakmaz ellerini.

Labirent gibi daracık sokakların Amed'in kuçelerini ve bu sokakların açıldığı etrafı kayalıklarla kaplı yeşil alanlar, kuçelerin açıldığı geniş havuzlu evleri andırıyordu. İlk benzetmem buydu. Tabii koskocaman bir şehir Kato. Gerillaların şehri.

Arkadaşların bahsettiğine göre yedi tane Kato var. Kato Jirka bunların içinde en büyüğü. Kato Xalila, Herekol, Kato Marinos...

12.07.2006

Botandayız. Fakat Botan'da olmanın salt bir mekân değişimi olmadığını biliyorum. Yüzlerce kilometre arşınlayarak geldiğimiz yerler değil Botan. Doğru, şu anda Katolar'ın zirvesindeyim, bir yanımda Herekol, karşımda Kato Marinos ve aşağı zozanlarda akan Masiro suyu. Ama Botan salt bu toprak parçası değil biliyorum. Yaşadıkça Botanlılaşacağımı biliyorum. Botan, benim için uluslaşmanın diyarı. Kaynağa, öze dönüş yolculuğumda önemli bir durak. Yaşam sahası benim için bu savaş meydanı. Bazı arkadaşlar gibi Botan'a ulaşmak bir düş, ulaşman ise düşün yitimi değil benim için. Botanlılaşmak istiyorum. Hep Önderimizin belirttiği gibi. Botan köylüleşmek değil benim için. Kürtlerin öz ve özgür yaşamlarını kültürlerini, benliklerini koruduğu bir direniş kalesi. Kürdistan'ın kalbi. Ama yüreğim Amed için atıyor. Mutlaka bir gün Amed'e gitmek istiyorum. Fakat bunun için fiziğimin daha güçlenmesi, açılması gerekiyor. Umudum var ve bunun için çaba harcayacağım. Bir gün gideceğim biliyorum.

Kato Jirka

13.07.2006

Dün bizim grubu uğurladık. Evet, onlar bizsiz gittiler. Sonunda biz de gideceğiz. Ama ben onlara alışmıştım, onlarla gitmek isterdim. Şimdi o kadar sıkılıyorum ki. Kime, neyi, nasıl ifade edeceğimi bazen bilemiyor, bazen istemiyor, bazense anlamsız buluyorum. Ruhumun kıyılarını dalgalar dövüyor. Denizin ortalarında küçücük olan dalgalar kıyılarıma yaklaştıkça büyüyor ve maximum haliyle vuruyor bana. Yüreğimi yakan, içimi burkan, beni şu anda herkesten kaçır hale getiren çok şey var. Eskiden sıkıldığım ne kadar çok şey olursa olsun tartışırdım, yani ancak beni anlayabileceğini düşündüğün, paylaşma açık, düzeyi, yetkisi ne olursa olsun yoldaş olmayı bilen ve politik yaklaşmayan kişilerdi bunlar. Şimdi bunu yaşamamanın acısı yüreğimi ağırlaştırıyor. İki gündür sadece kendimle konuşuyorum.

16.07.2006

Başarı iyi hesap yapabilmekte. Tüm ihtimalleri göz önüne getirip ona göre hazırlanmak ve tahmin dışı gelişen karşısında inisiyatifli, atik ve dikkatli olmakta. Bugün cihazda birkaç yerden eylem tekmi verilmiş. Cudi'de ise eyleme giden arkadaşlar düşman pususuna düşmüşler. Bir kayıp var. O da Şerif arkadaş. Daha yeni bir ay oldu Cudi'ye geçeli. Doyasıya intikamını almadan lanet düşmandan. Emekçi, fedakâr ve mütevazı bir kişiliği vardı. Zeki ve suskundu. Gözleri parıl parıldı. Çoğu Derikli arkadaş gibi O da Cudi'ye âşıktı. Doyamadı sevdasına. İşte bu yüzden üzgün olmakla birlikte kızgıyım. Bu kadar erken düşmemeliydi toprağa Şerif yoldaş. Neden Onu koruyamadılar, neden daha dikkatli olmadılar. Neden sabahın dokuzunda hareket ettiler. Neden, neden, neden...

22.07.2006

Yeni yeni gruplar da geldiler ve biz hala Kato Jirkadayız. Ah artık sıkıntıdan patlayacağım. Oysa Amed grubuyla geçebilirdim ben de. Şimdi çok yakınlarda bir operasyon olabilir beklentisindeyiz. Çünkü Zeynel alçağı ihanet etti, yoldaşlarına, kendisine, ülkesine... Madem gidecekti neden güneydeyken gitmedi diyoruz hepimiz. Buradan gitmesi daha büyük zararlar veriyor çünkü. Şerif şehit düştü. Zeynel ihanet etti. Aynı grupta idiler oysa Haftanın'de. Yaşam o kadar ilginç ki ihaneti de şahadeti de aynı kucakta büyütüyor.

25.07.2006

Ve sonunda kobralar bizi vurdu. Hiç beklemediğimiz bir anda. Arkadaşların çoğunun eşyaları dağınık ve kendisi hazır değilken. Olan çantalara, yeleklere ve kefiyelere oldu tabii. Arkadaşların duyarsızlığının veya dağınıklığının bedelini onlar ödediler. Biz on kişiye yakın oduna gitmiştik, yerimiz oldukça sağlamdı, kara gidenlerin de durumu aynı. Noktada olanlar bir yandan etraftaki çantaları toplamaya çalışırken bir yandan da kendilerini korumaya çalışmışlardı. Anlayacağınız durumları pekiyi sayılmazdı. Zaiyat, üç çanta, bir yelek, iki kefiye, bir silah ve yağmurluk birkaç tane. Kobralar gidince karargâh olarak yer değiştirildi. Ve bizim bugün Gabar'a yola çıkmamız için karar alındı. Böylesi bir durumda bu kadar kalabalık kalmak pek doğru değil. Kobranın gelmesinin tek olumlu sonucu karargâhtan çıkmam oldu herhalde. Mutluyum, Gabar'a gidiyorum artık.

27.07.2006

Çaçaqo'dan, Çemko Tahlo'dan geçtik. Sıcaktan dolayı sular oldukça azalmış ve biz üzerindeki taşlardan zıplayarak geçtik. Ne yazık ki gündüz gözüyle göremedim buraları. Namaz dağının kraliçe tacı gibi parlayan ışıkları, makyaj yapan bir çirkinlik, kendini prenses sanan bir cadı oyunu gibi geliyordu bana. Kafasına zümrüitten, yakuttan taç geçirmiş ve böylece kraliçe olabileceğini, olduğunu düşünen bir cadı. Oysa Herekol ne kadar sade, başı dik. O taçsız bir kraliçe. Onun güzelliğinin taca ihtiyacı yok. O zaten parıl parıl ve çekici. Belki de Namaz dağının cüce askerleri çirkin bir oyunla ya da bir gece ansızın Herekol'ün tacını çalıp getirmiş o cadının kafasına koymuşlardır. Büyük ihtimalle böyle bir şey. Herekol bir ana tanrıça gibi kucak açmış insanlığa ve özgürlük savaşçılarına. Öbürü ise geceleri parlayan güzelliğiyle zehir saçıyor insanlığa. Namaz dağı belki ancak karanlıkların prensesi olabilir. Ancak Herekol sığınmaz karanlığa. Gün ortasında, Güneş'in altında parlar onun güzelliği.

Şehriban

31.Temmuz.2006

Sana yazmak geliyor içimden Başkanım. Çok ama çok uzun zaman oldu sana yazmayalı. Ülkeyi böylesine gezerken, güzelliklerini seyrederken yine sen geliyorsun aklıma. Henüz Botan'ı tanımadım.

Şu an gerçekten hem ülkemın güzelliğini daha fazla görmek, gezmek ve savaşta güçlenmek için ne kadar istekli ve heyecanlı olduğumu görmeyi isterdim. Yanınızdayken çok gençtim. Şu an otuzuma merdiven dayamışım. Fakat yüreğim hala kıpır kıpır. Yirmi yaşındaki duygularımda takılı kalmış ruhum. Tabi eskisine göre daha fazla yaptıklarımı düşünüyorum şimdi. Yaşadıklarım, anılarım oluyor artık. Yani o gençlik havamı çoktan terk ettim. Şimdi anılarım var ve onlar beni bazen düşüncelere sokuyor.

Şimdi uzun ve yorucu bir gecenin ardından Garıadayız. Gerçekten dedikleri kadar varmış. Sınırı geçerken bile bu kadar koşmamıştım. Daha doğrusu biz sınırı geçerken hiç koşmadık. Henüz sabahın iki buçuğunda kalacağımız bu noktaya doğru tırmanırken aşağıdaki çoban bizi duymasın diye oldukça duyarlıydık. Garısa'nın çobanları ajan rolü oynuyorlar. Ellerindeki cihaz ya da telefonlarla herhangi bir iz ya da görüntü gördüklerinde direkt düşmana haber veriyorlar. Köpek birkaç kez havladı ama öyle uzun uzadıya değil. Bizim arkadaşlarda bir telaş, yok çoban bizi fark etti diye. Oysa köpekler her türlü söze gecede birkaç kez havlarlar ve çoban, kurt, tilki yaklaşmasın diye ateşini büyütür. Velhasıl çok tedirgin değildim ama her şey olabilir ona da hazır olmak gerekir. Kuryemizin üslubunda kabalık, kırıcılık bir de içtiğimiz sulardan birinin tuzlu, diğerinin koyun kokulu ve bol mineralli olmasının dışında iyi gidiyor her şey.

4.Ağustos.2006

Bugün Gabar'da ikinci günüm. Dün Basret köyünde, o güzelim köyde banyo yaptık. Bugün ise Kani Sarke noktasındayız. Hava oldukça sıcak uyumak çok zor. Ve şu anda beni oldukça rahatsız eden, şoka uğratan şu an halen kabullenmekte zorlandığım bu haberi aldıktan sonra nasıl uyuyabilirim bilmiyorum. Gerçekten de nasıl ve neden oldu diye sorular kafamda beni oldukça rahatsız edecek bir şekilde yanıtsızca dolaşıyor. İbrahim arkadaşın şahadeti... En az yirmi yirmi beş yıllık bir mücadele sürecinden sonra henüz ayrıntılarını tam öğrenemediğim bir komplo ile şehit düşmek. Acı veriyor şimdi bana. Kuzeye gelmek için hatırladığım zaman bir şeyler söylemek için yeltendiğinde ben izin vermemiş, artık bir şey söylemenin anlamının olmadığını söylemişim. Ve öyle ayrıldım. Gerçi daha sonra telefonda sormuş selam söylemişti ama yine de o şekilde ayrılmak, ayrılmış olmak şimdi beni çok üzüyor. Zamanı hiçbir şekilde geri getiremem biliyorum. Üff çok sıkılıyorum, artık bu yazıya devam edemeyeceğim.

08.08.2006

Havalar oldukça sıcak. Oturduğumuz yerde şıpır şıpır terliyoruz. Sıkılıyorum hem de çok. Tanıdığım çok arkadaş var. Ama şu an öyle çok fazla bir şey paylaşamıyorum. Arkadaşların çoğu erzağa gitti. Biz yeni geldiğimiz için bu sefer götürülmedik.

15.Ağustos.2006

Böylesi bir günde Gabar'da olmak çok daha farklı duygular yaşattırıyor insana. Çünkü Gabar Agit'in, Erdal'ın mekânı. Her iki büyük komutanın ayak bastığı gezdiği topraklarda olmak, içtikleri sulardan yudumlamak, hatta yattıkları yerlerde yatmak insanı çok daha farklı bir hisle dolduruyor. Bu 15 Ağustos ile devam edecek olan Gabar günlerimde Erdalca, Agitçe yaşamaktır dileğim ve onlar gibi savaşmak. Bir haftadır Çiyayê Bizina'daydım. Bilgisayar ve internetle işim vardı. Normalde bir günlük iştir en fazla ama koşulların etkisiyle bir günlük iş, bir haftaya dönüşebiliyor. Önce jeneratör bozuk denildi. Üç gün sonra gelen bir arkadaş jeneratörü tamir etti. Ardından bu bilgisayar bozuk olduğundan tek bilgisayarda birkaç işi birlikte yürütmek zorunda kaldık. Bu sefer de bir benzin bitti, bir printerin kartuşu. Zaten A-4 kâğıdı olmadığından normal defter kâğıdına çıkış alıyorduk. Sonunda tüm malzemeleri saklamak da işin cabası. Velhasıl oldukça yorucu ve sinir bozucuydu. Bir de hava sıcaklığı ve çaysızlık da eklenince artık siz halimi düşünün. Buradaki arkadaşlar basın işlerine bakmamı istiyorlar. Oysa ben henüz bir eyleme dahi girmedim. Tabi bu arada araziye de mümkün olduğunca gezip tanımak istiyorum. Ki bu da çok olası bir iş. Çünkü Gabar'da en çok yapılan iş

yürümek. Arkadaşlar iki üç ayda bir ayakkabı değiştiriyorlarmış. Tabi buranın gezmeleri %99,9 barlıdır, yani yüklüdür. Yüksüz gezmek gibi bir lüksümüz pek yok.

Dün Çiyayê Bizina'da işlerimiz uzadığı için akşam geç geldik ve eyleme gitmeyi kaçırdık, ayın 14'ünde düşmanın Gabar arazisine girmesinden daha büyük bir delilik olamaz. Gece saat 12:15, daha doğrusu 00:15'te yani 15 Ağustos günü oluyor, arkadaşlar iki koldan düşman mevzilerine sızıyorlar. Sonuçta 6-7 düşman askeri öldü.

1 BKC, 2 G-3 silah kaldırıldı ve arkadaşlar sağlam çekildiler. Bugün ise herkes dinleniyor, yine görevler var ve yeni bir eylem hazırlığı var. Hem de çok büyük bir eylem olacak ve ben de girmeyi çok istiyorum.

Bu arada Sterk ve Nazlıcan arkadaşlar çok geciktiler ve ben onları çok özledim. Artık bir an önce gelsinler diyorum. Neyse bu sıcakta artık daha fazla yazamam.

26.Ağustos.2006

Aslında doğum günümde yazmak istiyordum. Ama fırsat bulamadım. O gün Gabar'da büyük bir eylem olması planlanıyordu ve ben eylem düzenlemesine giremeyince bari kamerayla gidip çekeyim dedim. Tam da doğum günümde bundan daha güzel bir şey olamazdı. Ne yazık ki son günkü keşifte tepede asker yoktu. Ve sonraki gün... Ve sonraki gün. Önce eylem ertelendi ve biz bu arada 3 gece yürüyüşü sürecek bir erzak görevine yollandık. Tepenin boşsuzluğu devam edegelince eylem doğal olarak iptal edildi ve arkadaşlar değildiler.

Biz bir an önce Heval Sterk onların gelmesini bekliyoruz. O zaman biz de çalışmaya başlayabiliriz. Bu durum beni oldukça sıkıyor. Eğer bu yerlere gidemeyecek olursam bu çalışmada kalmayı pek düşünmüyorum. Aslında iki gündür bayağı düşünüyorum. Gidersem nerede, nasıl yaparım diye. İşin zorluğu zaten ortada. Ama düşününce bazı başlangıç noktaları bulabiliyor insan. İşin içine girince belki her şey çok daha farklı olacak. Belki hiç düşünmediğim kadar kolay olacak, belki de zor. Ama eğer gidersem tüm yaşadıklarımı, duygularımı günlük olarak tutmaya devam edeceğim. Belki o zaman da yalnızlığımın yoldaşı olacak günlüğüm şimdiki gibi. Bu mümkün olur mu bilmiyorum ama bu konuda yaşananların bir tecrübeye ve bilince dönüşmesi için böyle bir şey gerekiyor diye düşünüyorum. Şu anda kendimi gerçekten çok yalnız hissediyorum. Ah neredesin Şilan. Şimdi yanımda olsaydın şu saatler ne kadar çabuk ve güzel geçirdi. Ama sen yoksun.

12.Eylül.2006

Tam dört gündür mevij yapıyoruz. Yani kuru üzüm. Her şey gibi bu iş de yorucu ama aynı zamanda zevkli. İşte sonunda bizimkiler de geldiler. Tamamen ne olacağı belirsiz bir gelecek bizi bekliyor. Daha doğrusu beni bekliyor. Basıncı olmamı istediler, yanaşmadım. Dağlardan kopmayı da hiç istemem. Ama net olan bir şey var o da bir şeyler yapmayı istemem. Acaba şunu mu yaşıyorum, birçok şeyi yapmayı isteyip de hiç bir şey yapamamayı. Olduğum yerde donup kalmışım sanki. Yani hem yazmak istiyorum yaşananları, tanıkları, manzarayı hem eylemlere girip savaşmak istiyorum. Hem de halen bizim gibi dağ kadroları için zor olan şehir militanlığını denemek istiyorum. Aslında her şeyi yapabilirim her şeyi yapmaya potansiyelim var ama işletmem, geliştirmem, güçlendirmem gerek. Aslında yapacaklarını sıraya koymak, zamana uygun bir şekilde acele etmeden katılmak gerek. Serhat'ta altı arkadaş şehit düşmüş. Bu düşmanın verdiği bilgi. Sayı belki doğru olmayabilir ama arkadaşların şahadeti doğru. Belki bütün arkadaşların şahadeti bizi kötü etkiler ama tanıyınca çok daha üzümlü insan. Bu yüzden Bawer ve Karker olmasın diye dua ediyorum.

19.Eylül.2006

İnsan yüreğindeki acıyı nasıl döker mısralara? Kelimeler nasıl anlatır bu yürek yangını? Hangi imgeler, hangi sözler... Boşluğu doldurulmaz bir ayrılık ömrümüz. Ya da ayrılıklarla yüklü ömrümüz. Her ayrılık bir hançer darbesi yüreğimize. En güzel insanları yitirdik. En masum gözleri, en çocuksu gülüşleri ve yarım sevdaları. Gidişiniz kanatıyor yüreğimizi. Acı, acı üstüne ekleniyor. Çoğalıyor

yalnızlığımız. Boğazımda koskocaman bir çığlık düğümleniyor. Yeter diye isyanlarda şimdi ruhum. Sesimi kimseler duymayacak. Kayalara çarpıp bana geri gelecek. Bir çığlık atsam yine de kimse duymayacak. Şu ormanın kuytuluklarında kaybolacak. Ax yalnızlık. Ayrılıkların büyüttüğü heybesine hasreti doldurduğu yolculuk. Biz bu yolun yolcuları. Bir gün varabilecek miyiz sizlerin yanına? Kırık bakışlı sevdâ gülüşlerinize ulaşabilecek miyiz? Cafer, Hasan arkadaşlardan sonra şimdi de Karker arkadaş şehit düştü. Daha ne kadar acı?

24.Eylül.2006

Arkamızda özleyebileceğimiz ve her zaman arayacağımız güzel yoldaşları bırakıp yola çıktığımız zaman sizler yoktunuz. Bu yüzden kendisi de bir yolculuk olan hayatımızın bu deminde yine bir yola koyulurken bazı yoldaşlarımızı göremeden, bir hatır isteyemeden ayrılmak yüzümüz ileriye dönük olsa da gözlerimizi arkada bıraktı. Sizleri ve göremediğimiz diğer arkadaşları görerek uğurlanmak isterdik tabi ki. Biz de koşulların yarattığı bu eksikliği notumuzla gidermek istedik. Çünkü biz en çok bu yol sürecinde hatırlanmanın güzelliğini, yoldaşlar ortamında düşünülmenin sevincini yaşadık. Açılan mesafelerin ve ayrılığın bir selamla nasıl kapandığına tanık olduk. Aslında ardımızda bıraktığımız yoldaşların sevgisi, onlarla paylaştığımız anılar ve onların gülen gözlerini yüreğimizde kendimizle birlikte getirdik. Bugüne kadar sadece kalanların değil bırakıp gidenlerin de onlar kadar hasretlik duyduğunu böylece anladık. Sonuçta aynı ayrılık olunca gitmek de kalmak kadar zormuş meğer. Fakat Kürtlüğün özünü koruduğu, direndiği, Kürdistan'ın olduğu kadar mücadelemizin de kalbi olan bu topraklara gelmek avutuyor yüreğimizi. Düşmanın bir tanesini bile geçirtmeyiz dediği sınırlardan o ışıklı karakolların önünden geçerken asıl maharetin insanın yüreğindeki sınırları aşmak olduğunu daha iyi anlıyorduk. Aslında bir nevi biz düşmanın tuttuğu o sınırları çoktan kırmış, aşmıştık. Bu yüzden hiçbir zorluk yaşamadık. Fakat egemenlikli sistemin hiyerarşik düzenin bizim beynimizde, yüreğimizde yarattığı sınırlar devam eden yolumuzda aşmamız gereken engeller olarak duruyor. Daha ileriye gitmemiz için kırmamız gereken.

“Sınırların ötesinde ateş yakmaz, su boğmaz mı?”

Sınırların ötesinde aşk acı, akşam hüznü vermez mi?” diyor ya şair, biz de görünen sınırların ötesinde aramadık özgürlüğü, mutluluğu ve huzuru. Bunlar insanın kendi içinde ve benliğinde başlayan bilinçle ve emekle yaratılan, yaratılan ve gittikçe toplumsallaşacak erdemler. Zamanın ve dünyanın ötesinde bizi bekleyen bir cennetin olmadığı gibi. Bizim cennetimiz ülkemiz, dağlarımız. Korumamız, daha da güzelleştirmemiz ve özgürleştirmemiz gereken topraklarımız. Biz kısa geçen yolculuğumuzdan biraz da bunu anladık. Her adım başında karşılaştığımız güzellikler “sadece beni sev ve kurtar!” diye haykırıyor.

Kekik kokan Faraşın yaylalarının tadına doyum olmaz sularından içtikçe yorgunluğumuzdan eser kalmıyor. Kürdün öz kültürünün özgür yaşamının bir esintisi olan koçerlerin sıcacık yurtseverlikleri zozanların serinliğinde bizleri ısıtıyor. Hezil suyunun coşkusu heyecanlandırıyor. Kela Meme’de gün batımını izlerken arazinin derinliğinde düşlere dalıyoruz. Ve Katolar, zaferlerle doludizgin ilerleyen İskender’i yıldıran, ordusunu darmadağın eden kayalar, İskender’in lanetlediği kadar bize kutsaldır bu dağlar. Çaqaço’dan geçiyoruz. O da katolar kadar asi, başı dik. Tam karşısında bulunan Namaz Dağı kafasına zümrütten bir taç geçirmiş ve böylece kraliçe olduğunu sanan bir cadı gibi duruyor. Oysa Herekol’ün güzelliğinin taca ihtiyacı yok. Namaz Dağı ancak karanlıkların prensesi olabilir. Ancak Herekol sığmaz karanlığa. O kendi halinde güzel. Cudi’de Lawike Xerib’in ulaşamadığı Sefine’de bir yoldaşlık hazinesi saklıdır. Taşları, elden ele geçen bu hazinenin sevgi zincirini oluşturur. Güzelliğiyle gönüllerde kopmaz köprüler kurar. Her adımı tarihtir Cudi’nin.

Nihayet Gabar’dayız. Erdallar’ın, Agitler’in memleketindeyiz. Hiçbir şey ve hiçbir yer, insan emeğinin güzelleştiriciliğini Gabar kadar yansıtamaz. Tepelerine kadar ekilmiş meyve ağaçları, örülmüş duvarları, kazılmış kanalları ve yapılmış sarnıçlarıyla, kaleleri, bağlarıyla ülkemizin cennetliğinin ispatıdır. Boşaltılmış köyler ise tam bir yürek yangını, savaş tanıklığı. Keşke dili olsaydı da konuşsalar bu yıkılmış evler, okullar... Keşke anlatabilselerdi zulmü, acıyı, hasretliği, direnci ve ayakta tutan iradeyi...

Belki çok azını anlattık ve gördüklerimiz ancak birkaç damlası derya ülkemizin. Ve biz susamışlığımızla kana kana içmek istiyoruz. Hiçbir doğa insansız güzel değil. Bu doğanın, bu dağların güzelliği içerisinde onun bir parçası olmak onure ediyor bizi. Bu yüzden dünyanın en güzel ülkesi

gerillaların ülkesidir, dağlarıdır. Yalnızca bu güzel ülkede, tüm yoldaşlarımız ve Önderliğimizle birlikte olmak isterdik. Bu ülkenin, bu halkın özgürlüğü için kendini feda eden tüm yoldaşlarımızla, esaret koşullarında barışın, doğruluğun ve adaletin mücadelesini veren Önderliğimizle daha özgür zamanlar geçirmek isterdik. Biz bu umudun savaşçılarıyız...

Size içimizden geldiği gibi yazmak istedik. Bir selamımız olsun dedik. Tüm arkadaşların sizlere çok çok selamları var. Bizler de orada bulunan tüm arkadaşlara selamlarımızı söylüyor, mücadele yaşamınızda başarılar diliyoruz.

En derin sevgi ve özlemlerimizle

Apocu selam ve saygılar

Eylül

Uzun zamandır vakit ayıramadım sana. Oysa içimden neler geçti bir bilsen. Sen şimdi yalnızlığımı paylaştığım tek dostumsun. Bazen öfkemi dizginleyemiyorum... Bazen sevgimi. Yani bir insanı sevdim mi çok seviyorum. Kızdım mı da bir türlü unutamıyor, affedemiyorum. Duygularım öylece akıp gidiyor, benden taşıyor. Bendlerle kapatmak istemiyorum önünü. Ama bu doğallığına akış da sonradan beni zorluyor. Yani bir türlü büyüyemedim. Bazen artık tahammül edemiyorum diyorum. Gerçekten dayanılması zor geliyor. Beni en çok mutsuz eden şey daha fazlasını, daha iyisini yapmak isterken bugüne dek çok kayda değer bir şey yapmamış olmak. Hani şair diyor ya “tutan mı var seni, at kendini denize” işte ben bunu bir türlü başaramadım. Aslında insanlar kendi korkuları ve kaygılarının onları köleleştirdiğini görseler belki daha hızlı değişirlerdi. Ama sanırım biz hep dışarıda arıyoruz. Yani kendi sınırlarımı çok fazla aşmadım ben. O sınırların içinde yaşamayı hem sevdim hem de o sınırların ötesinden korktum. Kaybedecek bir şey yok, kazanacak bir dünya var oysa. İşte ben bu dünyayı kazanmanın yollarını denemedim pek fazla. Böyle bir dünyanın olduğunu umut ettim. Yaşamda hep ondan izler aradım. Bazen bulduğum kırıntıları abarttım, polyannacılık oynadım. Bazen de hüznün cenderesine sıkıştım kaldım.

4.Ekim.2006

Bazen değer mi diyorum. En güzel insanlarımızı verdik. Analar, en değerli evlatlarını. Hiçbir şey yüreğimdeki yangını dindirmiyor. Hiç bir şey beni teselli etmiyor. Bir yıldız daha kaydı. Yıldız kadar parlaktı Deniz yoldaş. Hemşehrimdi. İyi arkadaştı. Daha önünde çok uzun yıllar vardı yaşayacak. O beynini emeğiyle buluşturmanın çabasıındaydı. Dünya görüşü güçlüydü. Yaşamın sırrını çözmüş gibiydi sanki. Aklıyla yaklaşmaya çalışırdı her şeye. Duygularına yol tanımazdı. Aslında böyle insanların içlerinde saklı çok derin duyguları vardı. Güçlü duyguları.

Heval Deniz, biliyor musun? Bu yaşamı düşündükçe ölümün hiç de zor olmadığını anlıyorum. Ama keşke bu kadar acele etmeseydin. Mardin’e gitmek senin için çok erkendi ve bu şahadet. Bütün ölümler gibi erken. Ve en kötü olan şey, yaşayıp da böyle sevdiğim güzel insanların acısını çekmek. Sanki canımdan bir parça kopuyor her bir kayıpta. Ve nedense en güzel insanlarımız gidiyor. İşte bu yüzden ben artık pek fazla yaşamak istemiyorum. O güzel insanların ardından gitmek istiyorum sadece...

Başkanım, belki siz bu sözlere çok kızarsınız. Peki ya ben halen nasıl yaşıyorum dersiniz. Biliyorum ama ben kendimi o kadar güçlü hissetmiyorum. Belki beklediğiniz gibi büyük işler yapmadım, büyük başarıların sahibi olmadım. Ama bilmenizi isterim ki PKK’yi tanımak, sizi tanımak ve güzel yoldaşlarımızı tanımak seni oldukça mutlu etti. Geriye dönüp baktığımda bu yaşamda beni memnun eden şeylerin hiç de az olmadığını görüyorum. Ama tüm güzellikler gibi en büyük acıları da taşıyor bağrında. Sevdiğin yoldaşlardan ayrılıyor ya da onları tümünden kaybediyorsun.

Senin için yazmak istiyorum heval Deniz. Yüreğim tüm ölümlere karşı çaresiz. Ne yapsam, ne söylesem boş sanki. Çünkü seni geri getirmeyecek hiçbir şey. Ne seni, ne Karker’i, ne de diğerlerini. 2006, sen ömrümde şimdiye dek yaşadığım en acı yılısın. Ömrümüzden, canımızdan parçalar alıyor acımasız zaman. Ne olur yeter!

9.Ekim.2006

Önderliğimizin Suriye’den çıkmak zorunda kalışının dokuzuncu yılına giriyoruz bugün. Hıncahın direniş, yüksek irade ve azim, bilincin ışığında geçen sekiz yıl. Sensizlik çok zor. Zorluklara göğüs germek, zorlukların çelikleştirdiği bir iradenin sahibi olmak, zorluklara rağmen bilincini, umudunu ve inancını güçlü tutmak, tutkuyla yaşama sarılmanın, özgürlüğü tutkuyla istemenin duruşu. Sensizlik zor Başkanım. “Yalnız kalma gücünü gösterebilenler özgür olabilirler” demişsiniz. Tüm ruhumla ve bilincimle size inanıyorum. Yalnızlık en büyük öğretici. Güçlü olabilmenin sonucunda gelişen duruş. Artık karargâhtan ayrılıp takıma gideceğim. Keşke daha önceden gitseydim.

11.Ekim.2006

Gecenin yarısından fazlasında uyanıktım sanırım. Hem soğuktu hem de uyku tutmadı. Takımda ilk gecemdi. Beş kişiden oluşan bir timimiz var. Bu arada Omerya’da şehit düşen arkadaş Deniz değilmiş. Hiçbir şey gideni geri getiremez derken tek bir şeyi unutmuşum. O da yanlış haber. Böylece kuantum tekrar kendini ispatladı. ‘Asla’nın olmayacağını gösterdi. Brusk Halep arkadaş şehit düşmüş, onunla Deniz arkadaş bir birimlermiş. Brusk arkadaşı da tanıyorum. Şimdi daha az acı çekiyorum desem yalan olur. Uzun boylu, zayıf bir arkadaştı. Aslen Afrinli olduğu halde Halep’te doğup büyümüştü. Büyük şehirde büyümenin bir avantajı olarak bayağı bir okul okumuştı. O da aydın görüşlü bir insandı. Çok yumuşak bir mizacı vardı. Bilmiyorum ama sanki sadece annesi büyüttü O’nu. Şimdi anası ne çok acı çekecek. İşte insanın yüreği buna dayanamıyor. Çünkü her ana evladını kendinden daha çok sever. Bir arkadaş her kadında ana olmasa da analık hissinin olduğunu söylüyor. Bilmiyorum bende ne kadar var ama ay parçası güzellikte yoldaşlarımız gökten birer yıldız gibi kaydıklarında yüreğim kanıyor.

Hüznün baharı mısın sen, sonbahar?

Kaniyê Tu

13.Ekim.2006

Alanda en çok kullandığımız köye arkadaşlar bir kez daha erzak için gittiler. Bu köyden bir gün darbe yiyeceğimizi her arkadaş hissediyordu. Gabar için şaşılacak bir şey ise bu göreve bayan arkadaşlar olarak gitmedik. Aslında takımdan dört arkadaş istenmişti. Bir de bayan arkadaş gidecekti. Fakat sonradan karar değiştirildi. Yirmiye yakın erkek arkadaş çok ciddi bir keşif yapmadan, pusucu bırakmadan köye girip erzaklarını alıyorlar. Köyün çıkışında Serhat arkadaş kendi önerisiyle bir arkadaş alıp önden çıkıyor. Çok basit bir yürüyüş kuralı olmasına rağmen O’nun ısrarıyla önden gitmesi kabul ediliyor. Diğer arkadaşlar kimileri henüz köyde, kimileri ise yüklerini almış yola çıkmış durumda. Düşman askerlerinin paniğinden olsa gerek. Çünkü grup gelmeden öncülere ateş edilmiş, öncü arkadaşlar pusuya düşünce diğer arkadaşlar yüklerini bırakıp geri çekilmişler. Serhat arkadaş önde olduğundan ilk kurşunla şehit düşüyor. Kahraman arkadaş ise bacağından hafif yaralanıyor. Diğer arkadaş sağlam geri çekildiler.

İnsanın kendi hatasından dolayı kayıp vermesi ne acı. Düşman değil bizi vuran. Kendi duyarsızlığımız, rahatlığımız, yüzeyselliğimiz. Sonuçta ne kadar tartışılırsa tartışılsın, kimden hesap istenirse istensin o arkadaş geri gelmeyecek. Ders çıkaralım, başka kayıpların önünü alamam demek de bizim gerçekliğimizde boşa çıkıyor. Çünkü biz ders çıkarmasını da bilmiyoruz.

Daha dün bizimle gülüyordun Serhat heval. Seni çok tanıyamadım ama moralli katılımın dikkat çekiyordu. Bir de arkadaşlara olan sevgin. Sen de birçoğu gibi yaşama doymadın. Biz de sana doymadık heval Serhat.

21.Ekim.2006

Sonbahar gerillanın en sevmediği mevsimdir herhalde. Islanıp ıslanıp kuruyor, kuruyup kuruyup ıslanıyorsun sürekli. Ve her yer çamur, her şey çamur. Ve biz farkında olmadan bir bayrama daha giriyoruz. Çocukların en çok sevdiği şeker bayramı. Ve biz de bu bayram da şekerimizi paylaştık yoldaşlarla. Bayram günü biz erzak yollarındaydık. Bir gece ve bir gündüz boyunca yirmiye yakın kiloluktaki yüküm sırtımda kaldı. Erzak gecesi ben ve bir arkadaş caddenin üzerinde pusucuyduk. Dicle suyu usul usul akıyordu gecenin sessizliğinde. Karşıdaki köyün tüm ışıkları yanıyordu. Keşke imkân olsaydı da oraya gitseydim. Halkımızın bayram akşamı sohbetlerine katılsaydım diye geçiriyorum içimden. Hava bayağı soğuk ve ben kefiyeme sıkı sıkıya sarılıyorum. Biraz daha geçince bir arkadaş gelip bizi çağırıyor. Tüm arkadaşlar yüklerini alıp gitmişler. Biz de yükümüzü alıp gidiyoruz. Az ileride herkes yükünü yapmakla uğraşırken ani bir yıldız kaymasıyla her yer aydınlanıyor. İlk anda düşman baskını ve ışıldağı olarak zannettiğim bu ışım, tehlikeli bir durumdan kaynaklanmayınca çok hoşuma gidiyor. Bir arkadaş baklava dağıtıyor herkese ve yola koyuluyoruz.

27.Ekim.2006

Aslında seni buraya bu yüzden eklemek istemezdim Sedat yoldaş. Önderlik sahasında birlikte basındayken hep çok güzel futbol oynamanla övünür, gelin beni izleyin derdin. Biz de inadına hiç gelip izlemezdik seni. Belki takımların aranılan elemanıydın ama biz gelip buna tanık olmayınca sanki ispatlanmazdı senin aranılır oluşun. Henüz çok gençtik. Ömrümüzün baharındaydık. Gençliğe bahar denilişi sanırım bundan. Bir güneş, bir yağmur, her yerde bir yaşama duruş, coşku seli, enerji... Biz de öyleydik. Deli dolu ve farkında olmadan ömrümüzün belki de en güzel yılını, yıllarını geçirdik. O zaman ömrümüzün en güzel yılıydı. Çünkü Önderliğimizin yanındaydık. Çok zorlu bir yaşama, savaşa ilk adımımızdı. Ve söyle bir anda O'nun yanında olmak, O'nun desteğini almak, gücünden, bilincinden, şefkatinden, tarz-tempo ve yönteminden yolunu bulmak bizler için çok büyük bir şanstı. Sen Avrupa'dan gelmiştin. Ama diğer gelen gençler gibi ayakların çok havada değildi. En çok dürüstlüğü ve kıvrak zekân göze çarpıyordu. Yani parlak biriydin ta o zamanlar. Aradan yıllar geçti. Tam sekiz koca yıl. Eskisine oranla büyümüş, toy gençlik yıllarımızdan neredeyse eser kalmamıştı geriye. Seni Zap'ta gördüğümde gerçekten gözlerime inanmamıştım. Ben eskisi gibi çocuk bir Sedat beklerken koskocaman bir adam vardı karşımda. Yeni savaşılar eğitim devresinin kapanış moraliydi ve biz akademi arkadaşları sen, ben Şilan birlikte bir resim çektirdik. O süreçte çok tartışıp konuşamadık. Siz Haki Karer eğitim devresindeydiniz ve ben bir türlü oraya gelemedim. Sonra Haftanın'de kuzey grupları içerisinde görüştük. Ve ne şans, aynı grupla sınırı aştık. Bu yol boyunca aslında eski Sedat'ın hiç değişmediğini, çocuk yüreğini hala koruduğunu anladım. Yaşama ve insanlara karşı daha bilgili, daha tecrübeli ve hala enerjik, hala coşkulu ve moralliydi yeni Sedat. Ve öfken vardı eskisine nazaran. Haksızca bulduğun yaklaşımlar karışında öfke doluydun.

Şehit Bahoz

4.Kasım.2006

Şoreş'in Günlüğü

Gidişine en çok üzüldüğüm yoldaşlardan biri olan Şoreş arkadaşın günlüğü geçti elime. O'na olan özlem duygularımla bir solukta okudum günlüğü. Tüm yaşadıklarını kendi sadeliğinde ve açıklığında nasıl da yazmış. Erzurum'a gitme yolunda beklenti psikolojisinin yarattığı sıkıntılar, bazı sorunları ve Gabar'ı, süreci, arkadaşları anlatmış. Bencilce bir istem olarak söylemiyorum ama şimdi onun yaşamasını ve burada olmasını ne kadar da isterdim. İstemlerimiz, özlemlerimiz o kadar çok ki. Hepsi üst üste biniyor.

Seferberlik Günleri

Biz bu tarafa geceli epey oldu. Bir kez Puan'a gittik. Sonra da Dera görevi. Yeni yerler görmek, erzak vesilesiyle gezmek çok hoş. Tabi bu yüklerden bir türlü kurtuluş yok. Biz caddenin yanında kırk kişiye yakın bir sayıyla yüklerimizi yapmaya çalışırken bir panzer ve asker yüklü bir kamyonet önümüzden

geçti. O an karanlığın içinde kafamı kaldırıp geçip giden panzerin ardından bakarken, biz bazen farkında olmasak da yaşamımızın aslında ne kadar macera dolu olduğunu düşündüm. Bundan büyük macera mı olur? Hepimiz hızlanarak yüklerimizi alıp yürüdük. Ağaçsız açık bir arazide yakın yerdeki boğaza ulaşmamız gerek. Giden panzer ve askerler geri döndüler. Erzak yerini geçip az ilerde durdular. Bir şeylerden şüphelenmişler belki ya da bir bilgi almışlar. Alelacele oradan uzaklaşıyoruz. Adeta arkamıza bakmadan gidiyoruz. Bir kamyon yük orada kalıyor. Arkada bıraktığımız erzakları düşünürken hepimiz kahroluyoruz. A'dan Z'ye her şey, tüm ihtiyaçlarımız gelmişken böyle bir şanssızlık herkesi oldukça üzüyor. Arkadaşların en çok da üzüldükleri iki gündür dem çay olmadığı için çay içilmediği halde kimsenin gelen yüz kiloluk çaydan bir kilo bile kaldırmamış olması. Bunun da nedeni böyle bir olayın gelişeceğini tahmin etmeyen arkadaşlar olarak hepimizin ilk başta kaba yüklere yönelmemiz. Erkek arkadaşlar elli kiloluk un torbalarına bayan arkadaşlar ise yirmi beş, otuz kiloluk bulgur, şeker torbalarına yönelince dem çay, sabun, tursil, jeneratör, naylon... Ayrıca yol için gelen şeyler hepsi yerde kaldı. Eminim her arkadaş bir değil yüzlerce lanet okumuştur düşmana. Bana da çok dokunuyor bu olay. Şimdi yazarken bile kahroluyorum. Biz yukarı dole doğru çıkmaya çalışırken havan atışları başlamıştı bile. Ve bir arkadaş (Ronahi arkadaş) farklı bir dole girip kendini uçurumlara vurunca ve kaybolduğunu anlayınca "heval heval!" diye sesleniyor. Arkadaşlar onu almaya gidiyorlar. Biz sırtımızda ağır yüklerle ilerliyoruz. Ve işte bir aksilik daha. Gelmesin diye dua ettiğimiz yağmur bardaktan boşalırcasına dökülüyor üzerimize. Kimse kendini düşünmüyor. Erzakların ıslanması daha çok üzüyor bizi. Öyle ya kurtardığımız ve elimizde olan yalnızca onlar. Değil o kadar erzağın, düşmana bir iğnenin bile gitmesi insanın çok zoruna gidiyor. Çok güzel olacak ve moral verecek olan bir görev zehir zıkkıma dönüşüyor. Yorgunluk ve moralsizlikle sabahleyin zor ulaşıyoruz noktaya. En uzun gece unvanını alabilir ya da unutulmayacak gece.

Çiyayê Bizina

6.Kasım.2006

Öyle bir timimiz var ki sormayın. Sonunda orijinallikleriyle kendilerini bana yazdırmayı başardılar farkında olmadan. Bir Jiyan'ımız var. Lojistikçi olduğundan beri takım içinde oldukça hareketli. Mangaya artık çok az uğruyor. Bir ara yağmurlar bastırınca mangayı mutfığa, daha doğrusu erzak deposuna çevirdi ama bırakmadık. Çok severek yapıyor görevini bu yüzden yöntemsizliklerini hoş görüyorum artık. Geçenlerde nöbetten geldiğimde timde sadece Jiyan vardı. Elindeki cihazdan gözlerini ayırmadan "Rojında full dike!" diyerek düşmanın arazide çok yakınlarda olduğu mesajını vermeye çalışıyordu. Düşmanın Dara karakolu bulunduğumuz noktaya yakın 2 saat mesafede. Gün boyunca ağaç kesme motorunun sesi gelince üç arkadaş keşif için bakmaya gittiler. Ben de şeker almak için gittiğimde takıma arkadaşları görmek için gelen Harun arkadaş onların yanına oturdum. Biz sohbet ederken Jiyan arkadaş cebinde cihaz boynunda dürbün, kolunda silahıyla ve rengi heyecandan sararmış bir halde koşarak geldi. Keşif için giden arkadaşların istikametinden silah sesleri geliyormuş hem de taramalı. Birkaç arkadaş silahlarını kaptıkları gibi nöbetçinin olduğu yere doğru gittiler geri kalanlar hemen ortalığı çantaları toparlamaya koyuldular. Ne olduğunu anlamak için çok uzağa gitmek gerekmedi. Çünkü nöbet yerine çıkan arkadaşlar gelen sesin doçka sesi olduğunu anlayıp geri döndüler. Askerlerin rutin eğitim amaçlı atışları... Atık olmamız, iki dakikada hazır olmamız sevindirdi bizi. Ama dokça sesiyle kleş sesini ayırt edememiş olan arkadaşlarımızın gerçekliği ise üzücü. Geçenlerde ben ve Jiyan ikimiz arkadaşlar göreve gidince noktada kaldık. Bir ara kobra sesi gelince panikledi. Şimdi arkadaşlar görevde ne yapıyor diye kara kara düşünmeye başladı. Arkadaşların kendilerini korumayı bildiklerini, ne ilk defa kobranın geldiğini ne de arkadaşların ilk defa göreve gittiklerini söylediysem de nafile. Onun gözüne uyku girmede. Ve tabi ki benim de. Bir ara "keşke yağmur yağsa" diye sayıkladı. Ona göre yağmur yağınca kobra gelmeyecek. Oysa erzak taşıyan arkadaşların son isteyecekleri şey yağmurun yağması. Aşırı duygusal Jiyan'ımızın bu halleri çoğu zaman güldürse de bizleri bazen de derin derin düşündürüyor. Bir de komutanımız Agirî arkadaştan bahsetmeliyim. Kendisi aslen Gabarlı. Dêrgulê köyünden. Bununla da gurur duyuyor. Sonradan metropole, Adana'ya göç etmişlerse de özünden pek bir şey yitirmemiş Agirî. Daha yeniyeen sırtındaki roket çantası atılan havanların basıncıyla patlamış.

Yanında şehit düşenler, ağır yaralananlar olsa da kendisine bir şey olmamış sadece bayılmış. Şehit düştüğü sanıldığından gözlerini açıp ayağa kalkması arkadaşları şoka uğratmış. Geçen yıl Gabar'da kendisinin de saldırı grubunda katıldığı karakol eyleminden geri çekilirken tüm arkadaşlar kendilerini karakolun duvarı üzerinden atmış. O da duvarın önüne gitmiş atlamak için. Ama bakmış duvar çok yüksek. Hemen o anda ardına kadar açık olan kapı gözlerine ilişmiş. Öyle ya kapı varken neden duvardan atlayayım ki diyerek kapıya yönelmiş. Hem duvar da zaten düşman kurşunlarının hedefiymiş. Kapıdan çıkarken karşıdan gelen tanka yol vermek dışında bir engelle karşılaşmamış. İşte bizim Agirî yoldaş bir gün keşiften geldiğinde konvoy geldiğini söylemiş. Gelhat arkadaş heyecanlanarak kaç araba olduğunu sorunca bizim komutan "bir tane" diye cevap vermiş. Biz Agirî'ye dönüp "neden o zaman konvoy geldi dedin" diye sordüğümüzde ne derse beğenirsiniz. Jeep'e benzeyen arabanın markasının modelinin konvoy olduğunu sanmış da arkadaş ondan öyle demiş. Özü kabahatinden komik bizim orijinal Gabarlı yoldaşımızın. En son Puan'a göreve gittiğimizde gündüz kaldığımız yerde "biz burada bir çaydan ve tencere saklamışız" deyince çaydanları küçük olduğundan, daha büyüğüne ihtiyaç duyan diğer timdeki arkadaşlardan Serhildan arkadaş sevinerek "Ya, nasıl bir çaydan?" diye sorunca benim komutanım son sözü söyleyen oldu gene. Çünkü onun sözleri ardından hepimiz dolü çınlatacak kadar yüksek sesle güldük. İşte cevabı: "Çaydaneki reş e."

Not: (anlamayanlar için) bizim bütün çaydanlarımız siyahtır.

10.Kasım.2006

Çeteli Kontes

Duyduğumda inanamadım bizim Şilan'a. Zap gibi bir yerde çete girmiş. Önderliğin Zap gibi bir yerde nasıl olur da arkadaşların temizliklerine çok dikkat etmediklerini belirten, eleştiren, yeren sözleri. Bir de kedisi varmış adını da kontes koymuş. Eminim çetelerini O'na da bulaştırmıştır. Sterk arkadaş o kısa mektuplarından yollamış Şilan, yeni okudum. Epey yoğun bir mektup. Demek insan yalnızlığında ve mekân tenhâlığında, sabitliğinde daha derin yoğunlaşabiliyor. Oysa yaşam çok akışkan, hareketli ve canlı. Sen onun içerisindeyken kaptırıyorsun kendini. Yaşamın da insana öğrettiği çok çarpıcı gerçekler var tabii. Bunları ne bir mağarada yoğunlaşarak ne de kitaplarda bulamazsınız. Yaşam çok çarpıcı bir gerçeği öyle sade ve yalın dille ortaya çıkarır ki onun üstüne hiçbir söz gerekmez. Kuzey koşullarında ve böylesine yoğun bir pratik içerisindeyken yaşanan birçok şey etkilese de beni o kadar hızlı alıp gidiyor ki her şey. Geldiğimizden beri çok yakın tanıdıklarımın şahadet haberini duydum ve yakınımızda birçok şey yaşandı yaşanıyor. Ama acısı çabuk geçiyor. Görev esnasında yaşadığın hiç geçmeyecek sandığın yorgunluk gibi dinlenince unutuluyor. Yeni olaylar,, şahadetler eskilerinin acılarını unutturuyor, akıp gidiyor. Sabah kalktığında ayazdan dolayı buz tutmuş üstündeki tulum, silahın, çantan... şaşaldaki su bile donmuş. Hayret nasıl biz de donmadık diye şaşırsan da nafi. Başka zaman olsa belki hasta düşersin. Durup düşünsen belki sana çok ağır, çok zor gelir yaşananlar. Ama yaşamın kendisi çok güçlü. Bağrında her şeyi taşıyabiliyor. Bir eylem anında gösterdiğin atiklik ve hız gibi. Başka zaman öyle olamazsın. Öyle bir kayadan atlarsın ki o anda, başka zaman imkânsız, atlayamazsın. Ve inanamazsın o atlayanın kendin olduğuna. Bir gün etraf sessizleşince eğer sen hala yaşıyorsan her şey bir bir canlanacak gözlerinin önünde. Ve seninle konuşacak. İşte o zaman pişmanlıkların olmamalı. Tabi ki gücüm, cesaretim, bilincim, fedakârlığım, iradem, umudum, inancım kadar katılacağım bu yaşama. Ve yaşam bunların bendeki sınırlarını aşmam gerektiğini söylüyor bana. Benden bunu istiyor. Seviyorsan eğer bu yaşamı zorluklarına daha fazla katlanmalı, saha güçlü olmalıyım. Ve Şilan'a katılıyorum. Diyor ki "yaşadığın an'a kendinden mutlaka bir şeyler katmalısın. Ebedileştirmelisin yaşadığın anı. Keşkelere yer bıraktırmayan bir anlam derinliğinde yaşamalısın yaşamın tüm anlarını." Nihayetinde kıskandım senin bu güzel, özlü ve edebi sözlerini Şilan Yoldaş. Sen ne kadar kalemşörümüz diye bana takılsan da ben biliyorum senin içinde yanan volkanın nasıl içini yaktığını ve aşmak, taşmak istediğini. Ve taşarken kaleminden alev alev değil de böyle inciler gibi döküldüğünü.

Şahin Çiya

11.Kasım.2006

Günlerce yağan yağmurlardan sonra güneşli günleri yaşıyoruz. Bu yılın böylesine ısıtan son güneşli günleri. Bundan sonra artık kar gelir. Biz de yoğunluğumuzu alt yapı çalışmalarına vermiş durumdayız. İnşallah kar gelmeden işlerin çoğu biter. Kürdistan'ın çoğu şehrini seller bastı. Onlarca insan selden öldü. Ne yazık ki Zagros'ta da iki arkadaş şimşek çarpmasıyla şehit düşmüşler. Ve en son duyduğumuz haber Kandil'de iki arkadaş sele kapılıp şehit düşmüş. Dağda yaşamanın, savaş koşullarının zorluklarıyla mücadele ve direniş bir yana bir de bu tür doğa olayların zorluklarıyla uğraşmak zorundayız. Geçenlerde radyoda çıkan bir profesörün dediği gibi aslında bu tür olaylar doğa felaketi değil insan felaketi. Çünkü küresel ısınma, kirlilik, çölleşme gibi sorunlar -ki bunlar doğanın da dengesini bozmuş durumda- hep insan eseri. Yani insan felaketinin sonucu. Bazen düşünüyorum özgür ve demokratik bir yaşam için bu kadar mücadele ederken bize sonunda yaşanacak bir dünya kalmayacak.

Önderliğimiz bahara kadar ateşkesin devam etmesi yönünde istemde bulunmuş. Bizler için bir talimat, düşman için bir tehdit. Çözümüne yönelik adımlar atılmazsa bundan sonra dilediğinizi yapabilirsiniz, ben bu kadar diyeceğim diyor Önderlik. Barışın ne kadar zor gelişeceğini yaşayarak öğreniyoruz. En ağır kayıplarımızı ateşkes süreçlerinde veriyoruz. Ve biz ateşkesin tüm kurallarına uyarken düşman her gün operasyonlarda Mardin Mava'dan sonra şimdi Besta'nın tamamında operasyon var. Temas bilgisi vardı. Nihayet sonuçları öğreniyoruz. Henüz sonuçları almadan kayıp olasılığı yüksek olduğundan arkadaşlar misilleme için harekete geçtiler bile. Eylem keşfi için dün bir grup yola çıktı. Neyse ki sonuçlar beklediğimiz kadar kötü değil. Kobraların arkadaşların bulunduğu noktayı vurması ardından skorsky indirme yapıyor. Arkadaşlar noktayı bırakmayıp çatışıyorlar akşama kadar. Noktayı bıraksalardı kesinlikle kaybederlerdi. Gece olunca da hemen yer değiştiriyorlar. Düşman geri çekiliyor. Besta için başarılı bir duruş. Kayıp olmaması çok iyi. Ama düşman Besta'nın her yerinde dolaşıyorken ve orada o kadar takım varken düşmanı vurmamak da zayıf bir duruş. Bence ateşkesi yanlış anlamamak gerekir. Eğer düşman üzerimize geliyorsa alanımıza giriyorsa, ki alana piknik yapmak için gelmediklerine göre, bizim onu vurma hakkımız vardır ve bu çok meşru bir haktır. Çünkü savaş siyaset gibi değil gerçekten. Kuralları çok keskin ve yalındır. Gerçek o kadar yalın ve çarpıcıdır ki savaşta 'sen onu vurmazsan o seni vurur.' Bu kadar. Düşman veya savaş şu an ateşkesin nasıl ilerlediğini, hangi görüşmelerin yapıldığını, hangi sözlerin kimler tarafından söylenildiğini takmadan, umursamadan devam ediyor.

Şehit Bahoz

18.Kasım.2006

Yine görevdeyiz. Artık alıştım. Ama kötü olan, yüklerle gelmekten daha kötü olan, boş gelmek oldu hepimiz için. On altı saat aralıksız yürümekten daha korkunç olanı ise bir de zifir karanlıkta yağmurun yağması oldu. Sezen Aksu'nun perişanım şimdi şarkısı durumumuza ne kadar uygun. Bir de yanımıza erzak almadığımız için dönüşte arkadaşlar epey zorlandılar. Sabah olduğunda noktanın altındaki dolde yürürken hepimizin askeri kefiyeleri kafasında sıırsıklam, sadece önüne bakarak yürürken yüzlerde tek bir gülümseme veya moral ifadesi bulamazdınız. Etraf sisler içinde ve biz suskun suskun yürüyoruz. Kimsenin ağzını açmaya hali yok. Noktanın hemen altındaki guiş ağaçları imdadımıza yetişti. Soğuktan ve yağmurdan şişmiş ellerimizle o guişleri toplamak ne kadar zordu bir bilseniz. Velhasıl boş döndüğümüz görevden bir gün sonra yeniden aynı yere gitmek zorunda kaldık. Erzak aldığımız yerde askerlerin mevzilendiğini, panzerin üç kez gelip gittiğini gören öncü grubumuz yanılmış. Onca gürültüyü yapan, ışık yakan meğersem bizim arkadaşlarımızmış. Böyle bir gürültüye alışmamış olan bizler direkt asker olarak yorumlayarak hemen geri döndük. Ve cezasını da ayaklarımız çekti. İkinci kez gittiğimizde erzağı getireceğimiz yer değiştirildi ve biz yirmi saatlik bir yürüyüş sonunda sırtımızdaki yüklerden kurtulabildik. Bir gün yirmi dört saatken bunun yirmi saatini yirmi- otuz kiloluk bir yükte yürüyorsun. Bu anormal bir şey aslında biliyorum, bu Guinness rekorlarına girebilecek bir şey. Ama biz onların rekorlarının umurunda değiliz. Bu görevde kendimde en çok

şaşırdığım fiziksel anlamda hiç zorlanmamış olmam. Yüksek bir yürüyüş temposuyla herkesin kendini bıraktığı, döküldüğü yerde en önde yürümem. bana oldukça moral verdi bu görev anlayacağınız.

Şehit Ahmet

19.Kasım.2006

Takımdan ayrıldım, tekrar karargâhtayım. Mecburiyet ve ihtiyaçlar. Sonunda tamam dedim. Şimdi yapmam gereken işler var. İstemedim tamam demek ne kadar da etkiliyor kişinin pratiğini. Hiç bir şeye elimi sürmek istemiyorum aslında. Yaşam alelade geçip gidiyor.

21.Kasım.2006

Bugün operasyonun ikinci günü. Dün sabah gözlerimizi açtığımızda gece boyunca atılan havanların boşuna olmadığını anladık. Askerler Bayrak tepesini tutmuşlar. Noktamız tam bu tepenin karşısında olduğundan hemen çıktık. Akşama kadar düşmanı izleyerek ve operasyon hakkında fikir yürüterek, yapılabilecek eylem planlaması yaparak, birbirine kimi zaman ateş, kimi zaman hareket herhangi bir konuda müdahalede bulunarak geçti zaman. Bizim karargâh gücünün yaptığı eylem planlamasının içerisinde ben yoktum. Buna oldukça sinirlenmiş bir şekilde nöbetten döndüm. Fakat sonunda yapılan genel eylem planlamasına karargâhtan kimse dâhil olmadı. Diğer takımlardaki arkadaşların toplam sayısı yeterliymiş. Akşam eylemden sonra kobraların bol bol gezeceğini ve havanların atılacağını biliyorduk. Ki nitekim noktamız eylemin geri çekilme hattı üzerindeydi. Sonunda gürültü, patırtı koptu kıyamet. Kobralar ve havan atışları arasında öğrendiğimiz korkunç haber. Eylem sabote olmuş. Bunu ilk duyduğumda eylemin olmadığını düşünsem de olanlar çok daha kötü. Düşman savunma grubunu fark etmiş. Ve vurmuş. Sonuç üç şehit, sekiz-dokuz yaralı arkadaş. Sayının yüksekliğine inanmıyorum. Gabar'da böylesi bir kaybın hiç de normal olmadığını biliyorum. Acım ve öfkem iç içe geçmiş durumda. Bir yandan düşmana öfkelenirken bir yandan böylesi bir eyleme-sonuca neden olan tarza öfke duyuyor, ayrıca bu kadar yeni arkadaşla Gabar'ı bırakan ardımdakiler nasıl yapacak diye düşünmeyen eskilere ne demeli? Elinize sağlık yoldaşlar. Bilesiniz ki bu sonuçta sizin de payınız var. Eğer biraz vicdanınız varsa işin içinden öyle kolay kolay sıyrılamazsınız. Öyle arkanıza bakmadan kaç kaç gittiniz ki sizleri uğurlarken başarılar dilemek gelmedi içimden. Başarma gibi bir derdiniz olmadığını düşündüğümde belki de. Tabii ki tüm yoldaşlar için geçerli değil bu sözlerim. Yıllarca kalmasına rağmen gitmek için ayağı tutmayan, gitmek denildiğinde yüreği titreyen yoldaşlarımız da vardı elbet. Ve çok az tanıdığımız halde hiç unutmayacağımız yoldaşlar onlar. Şehit düşen yoldaşlarımız ise Harun Guyi, Şiyar Amed, Rizgar Rojhilat arkadaşlar. Kerem arkadaş ise ağır yaralı. İnşallah kaybetmeyiz O'nu. O kadar genç ki. O kadar güzel bir yoldaş ki. Diğerleri gibi... Keşke ağlayabilseydik de biraz rahatlasaydı yüreğimiz diyeceğim ama şu an yapmak istediğim son şey ağlamak. İçin volkan gibi yanarken öfkem doludizgin ilerlerken bu şahadetlerin süreci nasıl etkileyeceğini düşünüyor ve onların intikamını almak için tutuşuyorum.

22.Kasım.2006

Söylenemeyenler

Söyleyemediğimiz çok şey var. Kendi gizil dünyamızda saklı tutarız onları. Bazen davranışlarımızdan, bakışlarımızdan hissedilir bu söyleyemediklerimiz. Hissetmesini bilenler anlayabilir ancak. Söze dönüşmez her şey. Her şey sözle ifade edilemez.

Ay gibi olacaksın. Öyle güzel, öyle parlak. Kurtuluşun o olacak. Ay yüzlü bir umudun olacak. Ve söylenemeyenler bırakalım söze dönüşmesin. Duygular atomlar gibi zamanı gelince birleşecek.

24.Kasım.2006

Gabar'ın tüm stratejik tepeleri asker kaynıyor. Yani etrafımız askerlerle dolu. Dün kaldığımız yer askerlere 15 dakika mesafedeydi. Gün boyunca havan atılıyor. Bir tek kobralar ve skorskyler harekete geçtiğinde havanlar susuyor, görevi kobralar devralıyor. Kobralar bilinen noktaları, askerlerin gireceği tepeleri boyuna vuruyor. Askerler kaldığımız noktalara girdiklerinde kesin en ufak bir sesteki korktukları için etraflarını tarıyorlar. Sürekli tarama sesleri geliyor. Bu benim girdiğim ilk operasyon. Ortam film sahnelerini hiç aratmıyor. Filmlerin gerçeğe bu kadar yakın yapılmış olması şaşırtıyor beni. Üzerimizden boyuna uçaklar (yolcu uçakları) geçiyor. Şimdi içindeki insanlar rahat rahat kahvelerini yudumluyor, günlük gazetelere, dergilere göz gezdiriyorlardır. Kimselerin aşağılarda olanlardan haberi yok ve umurlarında bile değil. Ateşte pişmiş beru (palamut) yerken şimdi uçaktakilerin çikolatalı pasta yeme ihtimalini düşünüyorum. Tatlı şeyleri pek sevmememe rağmen bu çikolatalı pasta da aklıma nereden geldi bilmiyorum. Bu şey gibi, bazen tüm aksilikler ardı ardına gelir. İçinde bulunduğumuz kötü durum yetmezmiş gibi o an yapmadığınız daha önce unuttuğunuz bir şey de aklınıza gelir. Onun gibi bir şey işte. Şimdi tüm gün kıpırdamadan durmak zorunda olduğumuz bir yerdeyiz. Ve kobralar pis sinekler gibi kan emmek için kafamızın üzerinde uçuşuyor. Herhangi bir görüntü almak için her tarafı dolanıyor. İnşallah pilotları bizi hiç görmezler ve sinirden çatlarlar.

26.Kasım.2006

Son yazıyı yazdıktan bir saat sonra askerler geldikleri yöne doğru ilerlediler yani geri çekildiler. Arkadaşlar dört yerde askerleri vurmuş. Gözleriyle görüp saydıkları on üç ölü var. Tabii ki Türkiye basını böyle bir haber vermiyor. Arkadaşlar Bayrak Tepesine şehit düşen arkadaşların cenazelerine bakmaya gittiler. Her üç arkadaşın da cenazesi oradaymış. Düşman burun ve kulaklarını kesmiş. Bir arkadaşın cinsel organını, vücudundan et parçalarını kesmişler. Duyunca insanın tüyleri ürperiyor. Gidip gelen arkadaşları gördüğümde onların gözlerinden okunabiliyordu yaşanan vahşet. Tabii ki oldukça etkilenmiş arkadaşlar. Ölü bir insanın vücuduyla oynamak dehşet verici bir şey. İnsanın canlısına saygısı olmayanlardan ölüsü için saygı beklemek herhalde büyük bir aptallık olur. Düşman gerçekliğinin vahşetini daha fazla anlamama rağmen insan yüreğim kabullenemiyor bu dehşeti. Gabar'da kalmak istiyorum. Gabar'dan hiç çıkmamak. Ve aslında ömrümün sonuna dek burada kalmak isterdim. Yani burada ölmek.

28.Kasım.2006

Kendimi çok yalnız hissediyorum. Beni anlayacak, dinleyecek birilerine ihtiyacım var. Çok şey mi istiyorum? Bunu istemek çok mu? İnsanlara gönülden sevgiyle yaklaştığıma inanıyorum. En doğal haliyle sevmek insanları ve en doğal halimle beni sevmelerini istiyorum.

Aralık.2006

Kamp çalışmaları için bir grup arkadaş ayrıldı. Geri kalanlar erzak çekimine devam. Bu arada çok güzel bir eylem oldu. Askeri araçların her gün geçtikleri yola döşenen mayın ve bu mayının patlamasıyla onlara müdahaleye gelen grupta patlayan ikinci mayın. Eylemin keşfi ve planlaması harikaydı bence. Böyle olunca da sonuç başarılı. Kamerayı istemişlerdi eyleme giderken. Ben de erzak görevine gitmek için yola çıkıyordum ve kamera sakladığım yerde duruyordum. Yani gitmeye hiç vaktim yoktu. Böyle güzel bir eylem olunca arkadaşlar bana yüklendiler. Oysaki günlerdir planlandığına göre en azından kamerayı birkaç saat önceden isteyebilirlerdi. Tabii ki kimse bunu görmüyor. Tıpkı eyleme giden arkadaşlara eline sağlık dedikleri gibi. Heval Sorxwin'in sözleri aklıma geliyor. Daha doğrusu bu sözler O'nun defterinde yazılıydı. "Kimse yolda ne tür fırtınalarla boğuştuğunla ilgilenmez. Herkes gemiyi limana getirip getirmediğine bakar." gibi bir sözdü.

İçimi kahreden şeyler var. Önderliğin yanında olmak dışında bu partide, bu toplumda bu dünyada kadın olmak felaket, işkenceli, acılı, sancılı bir şey. 2004'te bizim tabura yeni şervan olarak gelen bir arkadaş bile eyleme giderken ben gidemiyorum.

28.Aralık.2006

Yoğun pratik ve ardından yoğun kar. Böylece kampa girdik. Sıcak soba ve kapalı bir manga yüzü görmek çok iyi geldiyse de ilk etapta ardından bu kışı geçirmek için herkes sabır duasına çıktı. Hepimize yoğun sabır ve yoğun tahammül gerekiyor sanırım. Keşke imkân olsaydı da bu kadar kişi bu mangaya girmek zorunda kalmasaydık. Nasıl geçecek bu kış hiçbir fikrim yok. Ruhum sıkılıyor. Özlediğim, sevdiğim bir şeyler paylaşabileceğim yoldaşlarım neredesiniz.

29.Aralık.2006

Güneşli bir havayla uyandık güne. Bizim dışımızda olan herkes bu güneşe çok sevinecek olsa da biz tetikteyiz. Tüm insanlara ters yaşıyoruz. Her yerde kışın karda yollar açılmaya çalışılır bizde ise kapatılıyor. Manganın üzerinde eriyen karların üzerine yeni karlar atılıyor. Hava güzel olduğu için oduna gidilmiyor. Yani kısacası tersine yaşıyoruz.

Bunun dışında insanlar, daha doğrusu insan olgusu beni şaşırtmaya, şok etmeye devam ediyor. Ve tabii ki acı veriyor, üzüyor, kırıyor. Hemen hemen bir yıldır beni gerçekten sevindiren çok ciddi bir şey olmadı. Bu yıl üzüntü, keder, acı hep üst üste bindi benim açımdan. Çok değerli birçok arkadaş kaybettik. Her kayıp dokunulmaz bir yara açtı bağrımızda. Yüreğimde inceden inceye akan bir sızı oldu. Her yeni kayıp diğerinin üzerini mi örttü, gizledi mi yaranın derinliğini bilmiyorum ama o kadar hızla geçti ki günler, acımızı bile nasıl yaşadık bilmiyorum.

Bir de kendimle ilgili beni zorlayan şeyler var. Ben iradeli bir kadın olmayı istedim amaçladım. Başkalarının doğrularıyla yürümek yerine kendi yanlışlarımla yürümenin, düşmenin beni daha da güçlendireceğini düşündüm. Ama şimdi bazı şeyler beni o kadar zorluyor ki. İç dünyamı paylaşabileceğim hiç kimse de yok. Bu, insanın sıkıntısını üç kat daha arttırıyor. Doluyor doluyor boşalamıyorsun. Ve aslında sıkıntılarını birine dökmenin de bir anlamı yok. Bu sadece bir anlık bir rahatlamaya yol açıyor. Kalıcı bir çözüm sunmuyor. Rahatsızlıklarını, eleştirilerini, ulu orta yerde dillendirmen ise bir işkence, baş ağrısı senin için. Söylenmek olarak değerlendiriliyor. Herkesin içinden söylediğini ya da kulaktan kulağa söylediğini açıktan dillendirmek suç.

Ama devrim olayı insanın kendisinden başlamaktır. Ve eğer bir toplumu değiştirmek istiyorsan önce kendinden başlarsın. Bu yüzden ben de kendimde arayacağım, kendimden başlayacağım.

1.Ocak.2007

Hüzün verici olayları çok olsa da arada mutlu anlarımızın olduğu karmaşık bir yılı geride bıraktık. Birçok değerli yoldaşımı kaybettiğim bu yılın acıları yüreğimde hep saklı kalacak. Mutluluğun ve sevincin, huzurun ağır bastığı bir yıl ne zaman gelecek bilmiyorum. Bu yılın hiç de öyle olmayacağı şimdiden belli. Bahara kadar her şey daha da netleşecek. Bizim için esaslı bir hazırlık süreci olması gerekiyor bu sürecin. Önderliğimizin görüşmelerinde vurguladığı hususlar çok önemli ve kritik. Bazı gelişmeler insanı ürkütüyor daha şimdiden. Saddam Kürt halkı başta olmak üzere Ortadoğu halklarına hep zulüm ve ölüm getirmişse de idam edilmesine sevinmedim. Hızla karar onaylandı ve beklemeden pratiğe geçirildi. Bayram sabahı İslam kurallarına göre caiz olmasına rağmen idam edildi iki arkadaşıyla birlikte. Yani 2007'nin yüzünü görmedi. Kendi açımdan bu kış sürecinde biraz yoğunlaşmaya ve yazmaya çalışacağım. Herhangi bir planım henüz yok. Beni sıkı Gabar'a daha doğrusu Botan'a öz savunma amacıyla gelmiş olup bugüne dek öz savunma adına bir şey yürütmemiş olmak. Gabar'ı çok sevmiş olmama rağmen eğer bu çalışmada kalacaksam Gabar'da kalmanın bir anlamı yok. Bu baharın ya Mardin tarafına geçip orada pratikleşmeyi hedefleyeceğim. Ki bunu da ne kadar ve nasıl yaparım şu an bilemiyorum. Ama öyle olmazsa Gabar'da kalabilirim ve öz savunmadan ayrılırım. Öz savunmadan ayrılmak fikri ise duygusal anlamda biraz zorluyor. Çünkü daha fazla bir

şeyler yapmış olarak ayrılmak isterdim. Ama o adı alıp da bir şeyler yapamamış olmanın yarattığı vicdani rahatsızlıktan da kurtulmuş olurum böylece. İşte içinde olduğum bu durum bana oldukça sıkıntı veriyor. Beni başka bir şeyler yapmaktan alıkoyuyor. Çünkü zaten pratikleştiremediğim bir çalışmanın içerisinde kendimi sıkışmış hissediyorum, ve tutsak.

Son zamanlarda hissettiğim, kendimde eğitime ihtiyaç duymamdır. Şimdiye dek bireysel olarak kendimi eğitmek ve yeteneklerimi geliştirmek diye düşünürken, sistemli ve kolektif bir eğitimin insana verdiklerinden uzak kaldım. İnsanı genelin düşüncesinden koparıp tamamen bireyselleştiriyor bu durum. Yani ben kendi kendime, kendi doğrularıyla, kendi dünyamda yaşayamam tek başına. Bunlar dışında özlediğim yoldaşlarım var. Mesela Abbas arkadaş. Onun sohbetlerini, düşünce sistematiğiyle yürüttüğü tartışmalarını, insana değer verişini özledim. O'na Nazlıcan arkadaş ile birlikte bir mektup yolladık. Eline geçti mi, geçmedi mi, okudu mu, nasıl karşıladı bilmek isterdim. İnşallah kuzeye geçişimi de güneyden kaçış olarak yorumlamaz.

2.Ocak.2007

Annemi nasıl özlediğimi nasıl anlatsam? Anacığım, öyle sevmişim ki ben seni. Size olan sevgimden dolayı özgür bir yaşamın gerekli olduğuna inanmış ve bunun için sizlerden ayrılmayı göze almıştım. Aradan on yıl geçti. Sevgilerimi büyötmeye çalıştım. Halkımı sevdim mesela. Sonra yoldaşlarımı. Yüreğimi bir insanı sevmeye, bir insan tarafından sevmeye değil özgürlüğe ve devrime kilitledim. Şimdi ulaştığım tüm yarımaların ortasında, yüreğimin kıyısında sana olan sevgim var. On yıldır çok nadir zamanlarda andığım sen, sana olan sevgim ve senin bana olan sevgin ne kadar gerçekmiş meğer. Saçlarıma dokunuşunu, sevgiyle bakışını, yüreğinde çırpınan ve tüm insanların iyiliğini dileyen kuşu özledim. Seni özledim anam. Bu bayram gününde senin de tek dileğin gibi ben de seninle olmak isterdim. Bu sözlerim, bu yaşama ve yoldaşlarıma, her şeyden çok sevdiğim Önderliğime karşı sevgimin olmadığı ya da yetersiz olduğu anlamına gelmemeli. Sözlerim hasretinle yanan yüreğimin iniltileri. Bu defterden başka kimsenin tanıklık etmediği damlalardır sözlerim. Yüreğimden gözlerime ve oradan sana akan damlalar. Yüreğin beni duyuyor biliyorum. Kendine, yüreğine iyi bak e mi güzel anam.

kirlenmemiş umutlarımız vardı heybemizde
geçilmemiş yollardan geçerken
görölmemiş acılarımız ve
hiç yaşanmamış sevinçlerimiz önümüzde
tanınmamış tarihimizden
sayılmamış kimliğimizden alırken gücümüzü,
daha önce hiç aşılmamış yollara vurduk
keşfedilmemiş hayatlarınız biz
dağbaşlarında
kirlenmemiş umutlarımız varken
heybemizde
sınırlara inat yaşarız koyaklarda
kör karanlık zamanın bedeliyken
ömrümüz
ertelenmiş zamana
yarım kalmış hayallerimiz

3.Ocak.2007

On bir kişi bir koğuş içerisinde kalıyor, ihtiyaç dışında dışarıya çıkmıyor, gündüzleri karanlık loş bir ışığın önünde, akşamları fener ışığında biraz yazmaya veya okumaya çalışıyoruz. En uzun yürüme mesafemiz on metreyi geçmiyor. Yürüdüğümüz patikayı ve mangalarımızın üstünü sürekli kamufle yapıyoruz. Yirmi beş kişi olarak teşrif ettiğimiz okulumuz (okul dediğimiz de heval Çiya'nın koğuşu) laf aramızda bizim mangadan daha dar. Çoğu arkadaş bu kış eğitiminde konuşmama kararı almış kendisi açısından. Dinlediklerimizi de konuştuklarımız da tekrar geliyor. Bu benim için de böyle. Elimde olsa değil eğitimlerde konuşmamak, hiç katılmayacağım eğitimlere. İşte bu düşünceler

içerisindeyken bugün Önderliğimizin o sözlerini anımsadım. “Sizin bu gerçekliğiniz karşısında ben boğazımı patlatıyorum. Binlerce kitap oldu siz hala anlamadığınız için ben bu kadar konuşmak zorunda kalıyorum” diyordu.

O zamanlardan şimdiye dek konuşuyor Önderliğimiz. Yılmadan, bıkmadan, usanmadan. Ve İmralı koşullarına rağmen konuşuyor. Bu bir direniş, bu bir kendini adayış ve bu zafer iddiası. İşte bizim için gerekli olan şeyler. Yani bize tekrar gelen konuşmaların ne kadar tekrar olacağı bizim anlam vermemizle bağlantılı. Bu yüzden hakkımız yok, gerekçemiz yok pes etmeye.

3.Ocak.2007

Gabar’da bir Beşir yoldaş vardı. Kaç yaşındaydı bilmiyorum ama o benim arkadaşımdı. Çocukça gülüşü, masum bakışları vardı. Kimi zamansa acı ve hüznü dolardı derin derin bakışları. Bazen bir çığlık olurdu gözleri. Sessiz, derin, mavi bir çığlık... Bazen bir sevgi pınarı olur, ısıltı akardı yürekleri. O Gabarlıydı. Emekçiliğinde, sevgisinde, fedakârlığında, direngenliğinde Gabar’ı sevdim. Ve Gabar’ın güzelliğinde Beşir yoldaşı sevdim. Çok kısa süren tanışma sürecimizde Gabar’a geç kaldığımı anladım. O Gabar’daki tüm yoldaşları severdi. O Gabar’ı taşıyla, ağacıyla, kuşuyla, boşaltılmış köyleri, bozulmuş yollarıyla, sarıncılarıyla severdi. Gitmeden önce onunla bazı arkadaşların şehit Bahoz sarıncı önünde resim çektirdiklerini gördüğümde şaşırılmıştım. Resim çektirecek başka yer mi kalmadı diye düşünmüştüm. Kısa geç en zamanda çok güzel günlerimiz oldu, hiç unutmayacağım. Gidiş günleri yaklaştığında yüreği gittikçe kabarıyordu. Gabar’ı tekrar tekrar geziyor, kokluyor, içine çekiyor, o ayrılık gününün hiç gelmemesi için dileklerde bulunuyordu. Yaşlı bedeninin çocuk kalbi sanki böyle bir ayrılığı hiç kaldıramayacak gibiydi. Ve giderken törende taş gibiydi. Hiçbir yoldaşın yüzüne bakmıyordu. Bakamıyordu. Hızla tokalaşıp uzaklaşıyordu. Bir saniye bile durup bakmak istemiyordu. Yüreği kaldıramayacaktı çünkü. Sağanak gibi boşalacaktı gözlerinden ayrılığa acıya zulme karşı isyanı.

Onu Gabar’ın uzağında düşünemiyorum. O’nu Gabar’dan uzak, mutlu düşünemiyorum. Bu yüzden bir yanım hiç istemiyordu bu ayrılığı. Ama gitti Beşir yoldaş. Gitmesi gerekiyordu. Gitti. İnşallah mutlu ve huzurlu olur ömrünün geri kalan zamanında.

Hiç unutmayacağım yoldaşlardan biri oldu Beşir yoldaş. Yeni yılın kutlu olsun heval. Sana da bizlere de başarı sağlık, mutluluk ve güzel günler getirsin bu yeni yıl. Kendine ve yüreğine iyi bak yoldaşım.

“Sırrını ver ağaca
Ağaç yaprak verir
Sır vermez rüzgâra”

Cahit Sıtkı Tarancı

4.Ocak.2007

Kuantumik bir gündü. Yani anlayacağınız bugün kuantum dersi vardı. Her zamanki gibi arkadaşların ilgisi ve katılımı vardı. Maddelerin hisleri, duyguları ve akılları olup olmadığını tartıştık. Mantık ve zihniyet yapımıza ters gelse de kuantumun şekillendireceği yeni bir yaşam bekliyor bizi.

Bu arada güneydeki arkadaşları andıkça onları ne kadar özlediğimi de bir kez daha anımsıyorum.

Şilan, Hezil, Zekiye, Laleşin, Zozan, Sarya, Hevi, Emine, Serhat, Hogir, Bawer, Felat, Mahir, Andok... Ve daha kimler, kimler. İsimleri yazmakla bitmez güzel yoldaşlarımızın. Hepimizin yeni yılını kutluyor, sevgiyle ve özlemle kucaklıyorum sizi.

8.Ocak.2007

GÜNEŞ’İN KIZINA ÜLKEME

toprağımın güzelliğidir teninin sıcaklığı

sularımın parlaklığı saçlarında akan
gözlerinde dağlarım selama durur
dağbaşları yalnızlığında gözlerin

dingin ovaların tenhaliğında
sözsüz kelimelerdir her bakışında
sessiz öfkelerin çoğalmasında
her çığlık bir isyan olur yalnızlığında

toplumsallığın bir orman kalabalığında
ve ormanlarını zenginliği insanlarında
ellerin berekettir meşe ağacında
bilirsin inadına bir yaşamdır meşe
küllerinden yeniden yaratırken kendini
sen de yakarsın bedenini
ve yeniden doğarsın her meşe ağacında

güneş her güne yeni bir merhaba derken
umudun çoğalır güneşin doğuşunda
sen Güneş'in Kızı
kimbilir kaç milyonsun varoşlarda

gözyaşların yağmur olur akar yüreğine
yüreğime
hüznün sonbaharı düşerken gözlerime
sen doğarsın düşlerime...
parçalara bölünmüşsen de sınırlarla
sen bir ana misali insanlığınla
bilirsin ırk yoktur gözyaşlarında
herkese sunarsın sevgini avuçlarınla

sen yüreğinde aşmışken sınırları
ve sen gibi
Güneş'in oğulları, kızları
dağlarında nöbete durur kışları ve yazları
güzelliğinin bekçisidir aşkın savaşıları

Kürt kızları ve erkeklerinin hep (yani çoğunlukla) güzel ve yakışıklı olduğunu düşünürdüm şimdiye dek. Bir de çocuklarının tarif edilmez güzelliği, masumiyeti... Bugün bu güzelliğin nedenini düşündüğümde birden kafama dank etti. Öyle ya, Kürdistan güzel, çok güzel bir ülke olduğu içindi. Coğrafya ve iklim koşulları insanların fiziksel yapısını etkiler. Mezopotamya da dünyanın en bereketli, yaşama elverişli coğrafyası olduğundan burada yaşayan insanlar da ister istemez buna göre şekilleniyor. Yani kısacası güzelim coğrafyamızın güzelim insanları...

Tabi hiyerarşik, tahakkümcü sistemin bencilliğin, feodalizmin, cehaletin bu toprakları (unutmadan sömürgeciliğin de) ve insanları kendi doğallığından ne kadar uzaklaştırdığını bu anlamda çirkinleştirdiğini de eklemek lazım.

Bu arada Önderliğimizin son görüşme notu elimize ulaştı ve ben kasetten çözdüm. Çok derin değerlendirmelere sahip. Çok önemli ve kritik gerçekler Kürtler ve diğer halklar için. Bilincimizin ve direnişimizin önünde saygıyla eğiliyorum Başkanım. İnandığım ve anlam verdiğim kadar bu bilincin ve direnişin yolunda olacağım. İnanç ve bilincimi yüreğimde ve beynimde güçlü tutma ve büyütme sözleriyle, hasretle kucaklıyorum sizi Başkanım. Sevgiyle umutla özlüyoruz.

Şu an kış. Dışarısı karlarla örtülü, yıldızlar parıl parıl. Gece sessiz ve parlak. Saat 10.30. Acaba siz şimdi ne yapıyorsunuz Başkanım. İyi geceler diliyor ve sizi özlemle öpüyorum.

“Ne aradığını bilmeyen bulduğunu anlamaz.”

10.Ocak.2007

bir kuş uçu dalından ürker
ürktü, çünkü küçüktü kuş
gideceği yer uzaktı
bulunduğu ağaç yüksekti
ve kanatları ufaktı kuşun
ama uçmak istedi ve uçtu
uçtukça hafifledi kanatları
uçtukça hedefe yakınlaştı
uçtukça arkadaşlar edindi yol boyu
ve büyüdü küçük kuş uçtukça
uç güzel kuş uç
uç ki yaşam kanat çırpışlarında essin
umut, rüzgârlar eşliğinde aksın
senin küçük yüreğinden tüm yüreklere
yeter ki sen uç

13.Ocak.2007

Radyoda Gabar'da operasyon haberi verildikten sonra biz de askerleri beklemeye başladık. Ve bugün dün geceden başlayan havan sesleri ve durmadan üzerimizden geçip giden kobralardan anlaşılacağı üzere operasyon başladı. Sabah 4.30'dan beri uyanıgız ve bekliyoruz. Tüm arkadaşlar çantalarını hazırladılar. Fazlalıklarını bir taş altına bırakmak için paketlediler. Düşman burnumuzun dibine gelmeye dek dışarı çıkıp hareket etmeyeceğiz. Gelirlerse direk mevzilenip çatışacağız. Ve akşam olunca yer değiştireceğiz. On gündür kar yağmadığı için yerlerdeki karlar oldukça erimiş bazı yamaçlarda hemen hemen hiç kar kalmamış, radyo yağış haberi veriyor. Bir iki güne kadar geleceğini tahmin ediyoruz. Tabi tek dileğimiz bir an önce gelmesi. Ve diğer kampları, dışarıda kalan arkadaşları bir de yaralı arkadaşlarımızı düşünüyoruz. Bugün zamanın geçmesini bir an önce akşam olmasını diliyoruz. Kendimi oruçluymuşum gibi hissediyorum. Başım ağrıyor. Arkadaşlar vakit geçirmek için kimi uğraşlar buluyorlar kendilerine. Kimisi müzik dinliyor, kimisi yazı yazıyor, kimisiye uyumaya çalışıyor. Aslında hiç kimse yaptığı şeyi pek de yapamıyor. Askerler hangi tepeleri tuttu, nasıl olacak derken üzerimizden geçen kobra pervanesinin esintisinden kapımız (kapı yerine astığımız çuval) sallanıyor. Bu arada tuvalet krizi başladı. Komutan arkadaşlar önce olmaz falan dediler. Ama bu bir zorunluluk ve ihtiyaç. Sonuçta karşılanması gerekiyor. Neyse ki bir çözüm bulundu ve tüm arkadaşlar rahatladı. Şimdi çoğu uyumaya çalışıyor. Güneydeki arkadaşlar da şimdi bizi düşünüyordur deyip iç geçiriyoruz. Arkadaşlar sakladıkları günlük ve albümlerinin yerini birbirine gösteriyor. Bu arada komşu mangamız (yönetim mangası) bize kuru üzüm gönderdi. Tam zamanında diyebiliriz. Çünkü artık öğlen ve herkes acıkmış durumda. Böyle bir atmosferde ne yazmamı beklersiniz. Ancak mangamızda yaşanan karmaşayı yazabilirim. Eh artık benim de uyku vaktim geldi.

14.Ocak.2007

Mangaya tıklı kaldığımız ikinci gün. Kendimi karıncalar gibi hissediyorum. Onlar gibi olamayız ama eh işte bu halimizle biraz yakınınız onlara. Dışarıdan bakıldığında böylesine karla kaplı bir coğrafyanın altında, toprağın içinde otuz iki canın olduğunu inşallah kimsecikler anlamaz. Otuz iki diyorum. Çünkü dün akşamüzeri dışarına kalan dört arkadaşımız da bize ulaştılar. Böyle bir zamanda gelmemelerini dilerdik ancak geldiler. Hem düşman arazide hem de kar yağışı yok. Yani onlar ne kadar dikkat etmişlerse de iz çıkarmışlardır belli yerlerde. Velhasıl sonu nasıl olacak bu işin bilmiyoruz. İçinde çok tabi hisler yok ama kimbilir, belli olmaz. Ama her şeyden öteye şunu biliyorum ki bu bahara yürüme yi unutarak çıkacağız. Oturmaktan ve uzanmaktan bütün vücudum ağrıyor.

Düşünüyorum da kapalı bir yerde kalmak ne kadar da zor bir şey herhalde bu kapalı yerlerde kalmakta en çok zorlanan kişiler gerillalardır. İki gündür bir mangada mahsur kalmak sinirlerimizi bozuyor. Tabi biz bunu pek çaktırmamaya çalışıyoruz. Ara sıra şakalaşmalar, birbirine takılmalar oluyorsa da içte bizi buraya mahkûm eden düşmana karşı öfkelerimiz, hıncımız artıyor. Sıkıntımızı birbirimize yansıtmamaya çalışıyoruz yine de.

Akşam olunca hareket serbestliğimiz var. Bu psikolojik anlamda çok rahatlatıcı bur durum. Dışarıya çıkmasak da çıkabilme ihtimalimiz, olanağımız güzel. Bu arada akşamları diğer mangadaki arkadaşları görme durumu olabiliyor. Bugün Nurhak ve Çekdar'ı görmeye gittik.

Bugün gündüz uyuduğumda rüyamda Adar arkadaşı gördüm. Yanımıza gelmişti. Ve biz çok seviniyorduk. Uyandığımda birkaç dakika sonra arkadaşların konuşması arasında Adar'ın adı geçti. Şu güneydeki arkadaşlara not yazma durumu inşallah 2007'de yasak olmaz. Bu yıl gidecek ilk gruplarda not yollamak istediğim yoldaşlardan biri. Onunla Önderlik sahasından tanışıyoruz ama ben O'nu daha çok ülkede tanıdım. Belki çok duygusal ama ilkelerinden taviz vermeyen bir duruşu var. Bu yüzden seviyorum onu. Adar Dersim. Bu devrimin dertleri senin de saçlarına aklar düşürdü. Belki sen politikaya bulaşmak istemiyor, bağlılığınla iş yapmak, çalışmak istiyorsun. Ama içinde bulunduğumuz realite, ... buna elvermiyor. Keşke senin titizliğin temizleyebilseydi bu dünyanın kirlerini. Daha yeşil ve daha mavi bir dünyaya olan özlemlerimizin gerçekleşmesi dileğiyle, özlemlerimizin ortaklığıdır bizi birleştiren biliyorum. Hani bir söz var ya "aynı dili konuşan insanlar değil, aynı duyguları paylaşan insanlar anlaşmışlar." İşte böyle.

Bilgeliliğin ışığında parlayan özgür kadın gülüşlerine ulaşmak, hep birlikte ulaşmak dileğiyle. Yüreğine hüznün değil güneş doğsun her sabah...

AŞKA DAİR

Aşk, ikide bire ulaşma arzusu değil midir? İki ayrı yüreğin hep birlikte atması, aynı acıları, sevinçleri paylaşması, bir gerçeğin iki ayrı yüzü, bir durumun iki ayrı kategorisi gibi, biri olmadan diğerinin olmaması, olamaması değil midir? Kendi ben'inde bir başka ben'e ulaşma ve oradan toplumsallığa yol alıştır aşk. Kendisi olan, olabilen insanın kendinden yola çıkarak ötekine ulaşmasının bir başka adıdır. Ama ne yazık ki, ihanetlere uğradı aşk. Kendisini doğuran doğa anaya ihanet etmesiyle başlar bu hikaye. İnsanlığın anasına ihaneti kadına ihaneti, kendi yaşamına, benliğine, aşkına ve özgürlüğüne ihaneti oldu. İşte tarih bu ihanetlerin tarihi oldu. Biz gerçek aşkın, özgür aşkın savaşıyorduk. Öyle bir zamana erteledik tüm hayallerimizi. Çünkü bugün yaşanan, bugünde yaşanan ve bugünde yaşanacak olan, ihanetin torunlarının oyunundan öteye gelmiyor. Aşk adına yaşanan, bastırılmış güdülerin tatmini ve birbirini kandırıştan öteye gitmiyor. Bu yüzden aşka inanmıyorum. Mevcut aşka inanmıyorum. Bazı insanlar aşka âşık olduklarını söylüyorlar. Yani onlar için önemli olan aşkı yaşamak. Kiminle, nerede, ne zaman olduğu çok mühim değil. Her zaman değişebilecek bir şey. Ama aşkı bu kadar ucuzlaştırmak, basitleştirmek kabul edilemez bence. Bir gönülden bir gönüle tüketiliyor aşk böyle zamanlarda. Oysaki aşk bir tükeniş değil varoluştur. Yani bence de kutsaldır aşk. Yaşanan aşklar değil, aşk kutsaldır. Yaşananların aşk olmadığını düşündüğüm gibi kutsal olduklarını da düşünmüyorum. Aşka âşık olunurken yaşanan aşkın ne tür bir aşk olduğu iyi çözümlenmeli. Aşkın özgürlüğü olmazsa yaşayamaz, yaşanılmaz. (en sevdiğim kalemim sonunda bitti) Özgür olmayan aşklarla yaşanılmaz. Bence bir insan aşka âşık o aşkın özgürlüğü için savaşmalı. Aşkın özgürlüğünü aramalı. Yaşayacaksa yüce bir aşk yaşamalı. Mem ve Zin kendi dönemlerinin büyük aşkı olurken günümüze cüceleşmiş duygular kaldı.

Çağımızı düşündüğümde beynimde somutlaşan gerçek aşk Önderliğinki oluyor. O, özgürlüğe âşık. Bu yüzden kadınla yaşadığı bir aşk ilişkisi değil, özgürlük temelinde bir mücadele ilişkisi. Âşık olunacak kadını yaratmak, yani kadını özgürleştirmek oluyor amaç. Bu yüzden büyük bir savaş gerçekliği oluyor yaşanan. Bu savaşın özünde yaratılmaya çalışılan ise bilinçlendirme, iradeye kavuşturma ve eylemsel bir güce dönüştürmedir. Bu yüzden kendini parçalarcasına, boğazını yırtarcasına bir emek ve çabanın sahibi Önderlik. İşte Önderliğimizin kadınla yaşadığı budur. Önderliğimiz, mevcut kadınlığın beş bin yıllık süregelen bir sistemin enkazı olduğunu, bir yenilgi olduğunu çözümledi. Bu sadece cinsel bir yenilgi değil, sınıfsal, ulusal bir yenilgi. İnsani değerlerin kadın şahsında mahkûmiyeti ve yitimi. Demokrasinin, adaletin, barışın dostluğun, sevginin ve aşkın yitimi.

15.Ocak.2007

Ya bu askerlerin gitmeye niyetleri yok sanki, bu kadar da olmaz ki, üç gün oldu. Misafirliliğin bu kadarı da fazla yani. Artık gitmezlerse onları kovma durumuna geleceğiz ve ayıp olacak. Şimdi gece. Ama sessiz değil bu gece. Boyuna havanlar atılıyor. Gecenin sessizliğini bir tek onlar bozuyor. Bir de nereden geldiğini bilmediğim şu başkuşun sesi var. Gece subayıyım. Şimdi saat gecenin 3:30'u. Birazdan arkadaşlara rojbaş çekeceğim. Kalkıp mangaların üzerine kar atacaklar. Bir de patikaları kamuflaj yapacaklar. Gecenin sessizliğini bir de onlar bozacaklar kürek sesleriyle. Üç arkadaş BKC silahını alıp keşfe gidecekler. Bense bakalım uyuyabilecek miyim?

16.Ocak.2007

Amerika Susturuldu

Bu sabah her zaman yaptığım gibi Amerika'nın sesi radyosunu dinlemek istediğimde tam frekansı netleştirmişken farklı kanalların araya girmesi ve haberleri hiç dinleyememem beni hiç kızdırmadı, aksine sevindirdi. İlk defa Amerika bastırılıyor.

“Ez çima nekenim”

Arkadaşlar da şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Süreç çok kritik. Irak'ta tam bir kaos yaşanıyor. Tüm haberler çatışmaları veriyor. Her gün ABD askerleri ölüyor, patlamalar oluyor sürekli.

yıldızımsın
avuçlarımdan kayıp giden
ardında parıltılı bir iz bırakan
yer değiştiren,
ama bırakıp gitmeyen
yıldızımsın
bana değil,
geceye sor yalnızlığı
sabaha dek uyutmayan ayrılığı
geceye sor bu karanlığı
yüreğimde kanayan yarayı
görünmeyen buz mavi acıyı
bana sor
sen yaşamken avuçlarımda
sensiz
yalnız bir ada olurum
denizler ortasında

15.Ocak.2007

17.Ocak.2007

Gelen görüşme notuyla tekrar süreci tartışıyoruz. Neyse ki bu sefer eğitime katılımlar oldu. Eğitim başlayalı on beş gün olmasına rağmen neredeyse hiçbir bayan arkadaş eğitime katılmamıştı. Kimi arkadaşlar kendileri için tekrar buluyorlar, kimi arkadaşlar eskiden beri eğitime pek katılmadıklarını, teorik bilgilerinin olmadığını belirtiyorlar. Oysaki senin konuşmaya ihtiyacın olmazsa bile başkalarının (eğer bildiklerin varsa) onları dinlemeye ihtiyacı olabilir ve senin kendini tekrarlayıp tekrarlamaman sana bağlı bir durum. Bir de tartışılan konular hiç de teorik bilgi gerektirmiyor. Yaşam okulunda öğrendiklerimiz, tecrübelerimiz günlerce konuşmamıza yeter. Velhasıl yaşananın kısa adı keyfiyet ve sorumsuzluk. Neyse ki tek tek de olsa bazı arkadaşlar çıkış yapıyorlar artık.

Evet, süreç çok kritik. Elimizdeki zamanı iyi değerlendirmemiz lazım. Irak'taki çelişkiler Kerkük'te kördüğüm haline gelmiş. ABD, AB ve bölge devletlerinin gözü Ortadoğu'daki su ve petrol kaynağında. Bu yüzden petrol kaynağı Kerkük dillerden düşmüyor, gizli oturumlara sebep oluyor. Türkiye de Irak'a girme konusunda epey hevesli. Önderliğimizin belirttiği gibi Kürtler ortak bir siyasi irade oluşturup süreç karşısında ortak bir tavır sahibi olurlarsa kazanırlar. Aksi halde yine bir maşa olmaktan kurtulamayacak Kürtler. Türkiye'nin Irak'a girmesi ise tam bir felaket olur. Bence Kürtlerin savaş gücü hiç küçümsenmemeli. ABD gerici bir temele sahip olsa da Iraktaki direniş karşısında tam bir yenilgiyi ve çıkmazı yaşıyor. Bush'un yeni Ortadoğu Stratejisi bu yenilginin açıkça ispatıdır. Şimdi dünyanın efendisi ABD dayanamıyorsa Türkiye nasıl dayanacak. Ki hele Kürtler bir olursa! Ki şöyle bir durum var. Kürtlere yönelik gelişecek imha politikası ve saldırılar Kürtleri birleştirir, birlik olasılığını artırır. Velhasıl ne olacağı henüz belli değil ve süreç çok karışık. Çok kızgın bir savaş gelişebilir. Biz de askeri güçler olarak böyle bir duruma hazırlıklı olmalıyız. Ben de birey olarak bu savaş sürecine aktif katılmak istiyorum. Eylemsellik konusunda kendime güveniyorum.

18.Ocak.2007

Dün akşam George Orwell'in 1984 adlı kitabından uyarlanmış aynı ismi taşıyan filmi izledik. Bir devrim sonrasını işliyor. Eleştirdiği daha çok gerçekleşmiş sosyalizmin demokratik olmayan, insan doğasından uzak ve dogmatik kalıpları yaşam felsefesi, ideolojisi. Böyle bir devrimi yaşamaktansa hiç yaşamayalım daha iyi. Özgürlüğe dair insanlığın son umudu olan sosyalizme inanç reel sosyalizm yüzünden oldukça sarsıldı. İnsanları doğal gelişiminden uzaklaştırarak, robotlaştırarak değişim dönüşümü yarattıklarını sandılar ve yanıldılar. İnsanın doğal gelişiminden uzaklaşması onu ne kadar da çirkinleştiriyor oysa. Buna ilk katıldığım süreçte tanık olmuştum.

19 Aralık 1996'da partiye katılmak için Romanya'ya ayak bastığımda ilk başta yıkılmış, solmuş bir sosyalizmin enkazı ve bu enkaz altından kurtulmuş (ya da çıkmış, çok fazla kurtulamamışlar çünkü) insanlar yüzüme soğuk bir rüzgâr gibi çarpmıştı. Her taraf yarım kalmış binalar ve çalışmayan fabrikalarla dolu, beton yığını dört taraf. Sokaklarda dilencilik yapan çocukları, kendilerini satan kadınları, hırsızlık yapan adamları gördüğümde reel sosyalizmin yarattığı hasarı (ekonomik- sosyal) ve insan zihninde, psikolojisinde, duygularında yol açtığı çözölmeyi, kitaplarda okuduğumdan çok daha gerçek ve acı bir şekilde hissetmişim.

Önderliğimizin ifade ettiği gibi bizler de aynı şeyi yaşıyorduk. "Bilinmeyene adım atmıştık." Yıkılmış sosyalizmin şehrinde biz inandığımız sosyalizme doğru yürüyor, büyük bir heyecan ve coşkuyla PKK'yi tanımaya çalışıyorduk. Temeli sağlam olmayan sosyalizm bu şehirde yıkılmıştı belki ama bizim bilincimizdeki sosyalizme inancımız bir milim bile sarsılmamıştı.

"Sosyalizmde ısrar insan olmakta ısrardır."

19.Ocak.2007

Şu anda güneşleniyorum. On beş gündür güneşli havalar devam ettiğinden ve hiç yağış olmadığından, yerlerde hemen hemen hiç kar kalmamış. Fırsatı değerlendirip beru (palamut) topladı arkadaşlar. Közde pişirince kestane gibi oluyor tadı. Nazlıcan hiç vazgeçmediği huyuyla yine ot topladı. Sayesinde Ocağın 18'inde tirşok yedik. Kobralar boyuna geziyor. Arkadaşlar neredeyse kar duasına çıkacaklar. Herkes karın yağması dâhilinde bir vaatte bulundu. Artık her şey yukarıdakine kalmış. Gabar'da soğuk rüzgârlar esse de kimseler bilmiyor. Ve yine on günü bulan operasyondan partinin haberi yok. Gabar cennetin bir köşesi kadar güzel olsa da hiçbir kitapta ismi geçmiyor, belgelerde yer almıyor. Düşmanın havanları, kobraların taramaları bize ulaşmıyor. Gabar'ı vuruyor düşman Gabar ise şu an suskun sineye çekiyor.

Yaban...

Kendisi hep doğal olan

Ama doğal olmayanlarca dışlanan

Yalan...

Sanma ki yaşanan her an

Senden bana arta kalan

Yaman...

Tüm çelişkiler gibi aman

Ve amansız sevdalarda yaşanan

Yakan...

Ateş değil yüreğinden taşan

Hakikat aşkıdır ağlatan

Yanan...

Bir güldür dalından ayrılan

Erkenden koparılan ve yaşama doymayan

Yazan...

dağbaşlarında gezen bir yaban

dünya nimetleri ona yalan

yaşamı kadar ölümü de yaman

karanlığı saflığıyla yakan

ama yüreği hasret ateşinde yanan

ateşin sessiz sözlerini

duyandır yazan...

22 Ocak 2007

Gabar kadar nazlısın

yüreğim

Gabar kadar yalnız.

“ Aşkı canlandırmak en zor devrimci görevlerden biridir. Büyük emek, zihniyet aydınlığı, insanlık sevgisi ister.

Aşkın en önemli şartlarından biri çağın bilgeliği sınırlarında seyretmeyi gerektirir. İkincisi sistemin çilgınlıklarına karşı büyük duruşu dayatır. Üçüncüsü kurtuluşsuz, özgürlüksüz birbirinin yüzüne bile bakılamayacağını bir ahlaki tutum olarak benimsemeyi gerektirir. Dördüncüsü cinsel güdüyü üç hususun gereklerine tutsak etmeyi gerektirir. Yani cinsel güdü bilgeliğe, özgürlük ahlakına ve politik askeri mücadele gerçekliğine bağlanmadan atılacak her adımın aşkın inkârı olduğunu bilmeyi gerektirir.”

Önder Apo

29.Ocak.2007

Sonunda kar yağdı. Tüm arkadaşlar çocuklar gibi şen. Saat saat dakika dakika izlendi gökyüzü. Bulutların uzaklığı, kalınlığı, beyazlığı... üzerine yorumlar yapıldı akşama kadar. Bulutlar, bu kadar gözlenmekten rahatsız olmuşçasına saklamaya çalıştılar kendilerini. Akşam dağlara gölge gölge düşerken bulutlar etrafın iyice tenhalaşmasını beklediler. Ve herkes mangasına çekildiğinde usul usul nazlı bir kar yağmaya başladı. Karanlığa rağmen kendini arkadaşların meraklı bekleyişlerinden gizleyemeyen kar sayesinde büyük bir huzurla uykuya daldık sonunda.

İki gündür Toplumsal Cinsiyetçiliği tartışıyoruz. Ortamın doğallığından faydalananak daha rahat açıyorlar kendilerini arkadaşlar. Bu da daha fazla tartışma, çelişki demek. Çünkü kendimizi açtıkça yanlışlarımız da çıkıyor ortaya. Kendilerini halen sorunun içinde göremeyen erkek arkadaşlar bir türlü perspektif vermekten da kurtaramıyorlar kendilerini. Dün tartışmalar evliliğin de fahişeliğin bir biçimi olduğu konusunda kilitlenirken bugün birinci cinsel kırılmaya yol açan erkek karakterinde takılı kaldık.

“Yalnızlık en yaman öğreticidir.”

halkım kadar yalnızım

düşlerim kadar gerçek

sevebildiğim kadar güzel
kadın olduğum kadar insanım
ve savaştığım kadar özgür

Sessizce

öfkeliyim beni benden çalan zamana
benliğimi, duygularımı azarlayana
bedenim gibi ruhumu da pazarlayana
sessizliğim kabullenmek değil
sözsüzlüğüm öfkemin şiddetinden
tarihin hiç sönmeyen ateşiyim ben
hani bir zamanlar sunaklarda korunan
ve kutsal olan
şimdiye dek kontrolü altında mahpushanenin
mahpushane evim, mahpushane benim
mahpushane benim yüreğim
yüreğimde kilitli tüm sözlerim
tarihimin sessiz tanığıdır gözlerim

30.Ocak.2007

ülkem gibi yaralıyım ben
sınırlarla bölünmüş yüreğim
parça parça satılmış tüm bedenim,
dağlarım gibi direnişteyim ama
idam ipi geçirseler de kafama

31.Ocak.2007

Yazmak yaşadıklarının itirafıdır. Yani farkında olmak, duyumsamaktır kendini, yaşamı, insanları. Bazen kendine dönüş, kendindeki evreni keşfediştir. Bazense bir kendini terk ediş. Sonuçta yazmak anlamanın, anlatmanın bir ifadesi. Sözcükler yeter mi yaşadıklarımızı anlatmaya diye soruyorum kendime çoğu kez. Bu dağların güzelliğini, halkımızın acılarını ve bizim düşlerimizi anlatmaya gücü yeter mi sözlerin? Gözlerimiz bir uçurum sessizliğiyle sözlerimiz bir çılgılık olur o uçurumdan yankılanan. Güzelliğe olan aşkımızın, özgürlüğe olan tutkumuzun çılgılığı... Bu çılgılık kimi zaman düşmana attığımız mermiler olur, kimi zamansa bir orman kuytulduğunda daldığımız düşler olur. Ve kimi zamansa yüreğimizden damla damla, renk renk, nota nota dökülen ezgiler, resimler ve sözler olur.

1.Şubat.2007

“PKK’de en büyük eylem sözüne sahip çıkmaktır.”
Şehit Viyan

Söz anlamını yitirdiğinde sıra eyleme gelir. Güneyde kızlar ya geleneklerin kurbanı oldu ya da geleneklere karşı kendilerini kurban ettiler. Ya taşlanarak öldürüldüler ya da kendileri buna fırsat vermeden kendi elleriyle sonlarını getirdiler. Kimliksizliğin, adsızlığın sonu. Kadını sadece çocuk doğurmaya yarayan bir alet olarak gören gerici

bir zihniyet, kültür. Her ne kadar Kürtlere yakıştırmasam da bu durumu maalesef gerçek, öylesine yoz bir yaşamla boğulmak işlenmiş ki, Kürt, kendisi bunun farkında değil.

Bir kadın için ölmek nedir?

Yaşadığı ölümlerden beter yaşamı öldürmektir. Yaşam mıdır ki yaşanan. Ne hayallerine yaşam tanınır ne gerçeğine. Her şey onu ölüme sürükler. Değersizlik... Veya sana biçilen değer bazen bir hayvanınkinden dahi az olması. Aşk da sevgisi de bir maskedir, bu yaşamda kadına dayatılan fahişeliğin maskesi. Her şey bu yalana hizmet eder. Her şey güzel sözleri, hediyeleri... Bu yalanı daha fazla gizlemek için. Bu yüzden ölüm bir kurtuluş olur. Tüm yalanların ötesinde hiçbir maskenin gizleyemeyeceği bir gerçektir ölüm. Güney Kürdistan'da kızların gelip özgürlük mücadelesine katılması çok anlamlıdır. Yaşam yolu, özgürlük yolu, kimlik sahibi olmanın, irade sahibi olmanın, bilinçlenmenin yolu...

Dürüstlüğün, onurun, arayışlarındaki ısrarın, bağlılığın ve özgürlüğe tutkundur seni Viyan yapan. Seni nasıl anlatabilir ki bu kalem? Bu yüreğin, bu ruhun seni anlamaya mecali var mı?

02.02. 2007

Yıldızlar Şehri

Kürdistan dağlarında kurulacak bu şehir bir kadın şehridir. 'Bajare Jin' kulağa o kadar hoş geliyor ki. İçerisinde temel bilimler akademisi, kültür-sanat- edebiyat akademileri, kadın akademisi(bu akademide kadın tarihi, psikolojisi, fiziği, bilinci ve duyguları... Her boyutta bir inceleme araştırma ve çözümleme dersleri olacak) ekoloji akademisi, siyasal bilimler akademisi (devlet, demokrasi, hiyerarşik sistem konfederal sistem gibi çeşitli siyasal dersler olacak) bir de kadın askeri akademisi olacak(meşru savunma askeri bilimler, taktikler...)

Bu şehrin bütün ihtiyaçlarını kadınlar karşılayacak. Teknik donanımı, ekonomik alt yapısı, şehir planı, idaresi. Tamamen demokratik bir sistemle işletilmeli. Şehrin bir meclisi olmalı. Bünyesindeki yapılar bu mecliste temsilini bulmalı. Temizliğe önem verilmeli ve şehrin yapıları, etrafı çiçeklendirilmeli. Genel yollar hepsi ağaçlandırılmalı. Verimli ve düzlük alanlar ziraat-tarım işleri için ayrılmalı. Yine evcilleştirilmiş hayvanlar da olmalı. Koyun sürülerinin ürünlerinden de yararlanılabilir. Çeşitli meslek atölyeleri olabilir (terzi, kuaför, bilgisayar...) Semtlerin yemekhane ve fırınları olur. Ayrıca çay içilen, sohbet edilebilen, çeşitli oynanabildiği kamelyalar da olur. Çeşitli spor sahaları olur. Kültür-sanat faaliyetlerinin yürütüldüğü çeşitli sosyal alanlar olur. Dışarıdan gelen misafirlerin kalacağı misafirhane olur. Önderlik bahçesi olur bir de içinde. Bu bahçe bir park şeklinde örgütlenir. Ve bu parkın yanında Önderliğimizin kalacağı ev olur. Bu basın merkezinin şehir için çıkardığı bir dergi olur. Dış basın yayınları takip edilir ve şehrin basını dışarıya taşınır. Çeşitli basın çalışmaları yürütülür. Şehrin matbaasında bu çalışmalar basılıp yayınlanır. Sonra bu şehirde bir müze olur. Şehitler müzesi. Şehit arkadaşların albüm, eşya ve günlükleri burada toplanır. Herkes burayı ziyaret edebilir.

Böyle bir şehir ne zaman kurulacak acaba? Önderliğimiz de geçen yıl Zagroslarda bir kadın şehrinin kurulmasını önermişti. YJA STAR III. Konferansında da oldukça tartışıldı. Ama öylece kaldı her şey. En içten duygularıyla ve bir an önce böyle bir şeyin gerçekleşmesini diliyorum. Böyle bir şehirde yaşamak isterdim. Tüm kadın örgütlerinin, kurumlarının şimdiki gibi parçalı ve birbirinden ayrı-uzak olması değil de hepsinin bir arada böyle bir şehir de ve bir sistem içerisinde yürütülmesini isterdim. Benim de hayalimde bu var.

*** Bajare Sterkan***

Şehir için unuttuğum şeyler var. Aklıma gelmişken onları da yazayım. Bir kütüphanenin bir de okuma odası olacak. Tabi okuma odası yazın bahçede olacak. Şehrin sağlık ihtiyaçlarını karşılayacak bir hastanesi olacak. Şeker ve pasta yapma yeteneği olan arkadaşların işleteceği bir pastane olacak. Şehrin savunma işlerinden sorumlu bir öz savunma birimi olacak. Şehit arkadaşlarımızın çocuklarının bakılıp eğitildiği bir çocuk yuvası. Ayrıca kuralızsızlık yapanları yargılayacak bir yargı kurumu olacak. Ayrıca psikolojik danışma merkez olmalı. Şehrin elektrik ihtiyacı akarsu üzerinde kurulu barajdan karşılanacak.

Hayal işte. Daha şimdiden bizim mangada tartışma ve çelişkilerden geçilmiyor. Yok ben çöpçü olmam, yok bu şehirde spor olursa ben gelmem... Bilmem ne bilmem ne. Bence de böyle bir şehir

yüksek bir zihniyet işidir. Genel işlere (tarım, temizlik gibi) tüm kurumlar katılacak elbette. Bu kadar kargaşa ve gürültüye de gerek yok. “peya bin, ji kerema xwe peya bin heval” kadın şehrimiz hayal şehir oldu. Yolcular buraya kadar. Şimdi günümüze gelelim. Ve özgün eğitimimize ‘meşru savunmada kadına’ devam.

04. 02. 2007

Kadın şehrinin yolcuları

Bahar gibi bir kışı yaşıyoruz. Her yerde, havada bir bahar kokusu var. Kuşlar kıskandırırçasına cıvı cıvıl. Belki onlar da şaşkın havanın böylesine güzel olmasına. Belki çok güzel ama doğal değil bu güzellik kışın ortasında. Kışın güzelliği karında, soğukunda... Ki ancak böyle olursa doğa dengesi korunur. Gerçek baharın gelmesini, araziye çıkıp ot toplayıp yemeyi, çiçekleri görmeyi istiyorum. Bahar tüm baharlığıyla gelsin artık.

05. 02. 2007

Dağbaşlarında yakılan ateşlerin
sessiz dilinde saklıdır
düşlerimiz

En soğuk gecelerimizin ve en tatlı sohbetlerimizin sessiz evsahibesidir ateş. Bazen yalnızlığında seni dinleyen dost olur. Bazen de sen susarsın, sadece onu dinlemek istersin. Sen dinlemeye başladığında ateş konuşur. Ateşin dili öğretici. Ateşin dili sakinleştirici. Kıvrak dansıyla seni büyülerken, hayaller âlemine götürür ateş. Her şeyi kendi özü olan toprağa dönüştürür. Ateşle arınmaksa ruhunun ateşin dansıyla bir olması, tüm kirlerinin yakılması değil mi?

08.02.2007

Kriz sözcüğü Çince’de tehlikeli ve fırsat şeklinde iki karaktere karşılık geliyormuş. Bize olumsuz gelen şeyleri fırsat bilip ders çıkarmak ve sadece başarıya kilitlenmek. Ya da amacına, düşlerine kilitli olmak, insanı mutluluğa götüren bir şey. Bu, insanı sağlıklı da kılar. Düşlerinin yolunda bir yaşam. Eminim dünyada bunu başaran insanlar azdır. Aslında bu, bizim Önderliğimizin de bir felsefesi. 15 Şubat’ı bir yas günü olarak değil de bir mücadele günü olarak ele alması, yani komplo süreciyle mücadelenin sonuçlandığı, sabote olduğu değil de aksine mücadelenin başka bir aşamasına sıçrayış olarak ele alması biraz da bunu göstermiyor mu? Böylesine çirkin, karanlık bir oyunu tersine çevirme mücadelesi, daha doğrusu bu oyunu bozma mücadelesi. 15 Şubat’a bir hafta kaldı. Sonunda bu kışın güzel havalarının toplamına bedel bir yağış oldu. Yaklaşık bir hafta sürdü. Bir yandan havaların sıcak oluşu, bir yandan yağın kar sonucu manganımızı su bastı. Bir gün boyunca manganın içini kanal yaptık. Kar yağışı tüm yoğunluğuyla devam ederken bizim arkadaşlar büyük bir moralle harıl harıl şiddet ve savaş tartışmaları yürütüyorlar okulda. Kimi arkadaşlar şiddeti doğayla bağlantılandırdı. Kimi arkadaşlar “neolitik dönemde bir meşru savunma savaşı verilmemiş, eksiklik orada” dedi. Kimi arkadaşlar “savaş savaştır beyazı siyahı yoktur” dediler. Bu arada savaşı kutsal sayan geçmiş yaklaşımlarımızı eleştirdiler. Kimi arkadaşlar ise savaşlar birbirinden farklıdır, bizim geçmiş savaşımız da meşrudur, yerindedir dediler. Kimi arkadaşlar ise şiddetin ve savaşın erkek karakterinden doğduğu, beslendiği üzerinde durdular. Tartışmalar ilk defa bu kadar canlı ve verimli geçti diyebiliriz. Oysa şiddet doğada yok. Doğada doğa kanunları var. Yani doğanın bir işleyiş sistemi var. Aslanın diğer canlıları yemesi de şimşegin çakması da şiddet içermeyen tamamen doğal olaylar. Ve neolitik yani doğal toplumda zaten bir farklılık sömürü, gasp, mülkiyet gibi bir durum olmadığı için toplum herhangi bir tehdit altında değil. Dışarıdan barbar(henüz neolitik dönemi yaşamayan göçebe) kavimlerin saldırılarına karşı da elbette bir savunma sistemi var. Velhasıl eğitime katılma fırsatını pek bulamadım. Bir gün manganın kanalıyla uğraştım. Bir yarım gün de Önderliğimizin görüşme notunu çözümledim. Ve geceleyin tüm yorgunluğumla daha yeni yeni uykuya dalmışken o korkunç sesle uyandım.

Çıt... çıt... çıt... çıt...

Manganın ortasındaki kiriş sonunda kaldırdığı ağırlığa dayanamamış tam ortadan ikiye kırılmış neredeyse tümünden kendini bırakacak. Daha önceden tedbir amaçlı kesip kapı önünde tuttuğumuz sütun imdadımıza yetişti. Tam kırılan yere konuldu ve biz tam rahat bir nefes alacağız derken korkunç bir ses daha başladı.

Çıt... çıt... çıt... çıt...

Meğersem kiriş başka bir yerde daha kırılmış ve ağırlık oraya binince kırık hızla büyümeye başlamıştı. Bu sefer mangayı tümünden terk ettik. Misafirperver erkek arkadaşlar beş yıldızlı villalarını bizim için boşalttılar o gece yarısı. Saat gecenin bir buçuğunda böylesine dayalı döşeli bir yer bulmak, üstelik de içeride sıcacık soba yanıyor ve dışarısı buz gibi karlar içindeyken herkesin nasibi olmaz. Bu yüzden erkek arkadaşların boşalttığı ama onların mangalarından da sıcak olan, kendilerine sığınmış misafirleri içeride kalmıştı kuşkusuz. Normalde misafir misafiri sevmez diye bir söz vardır ama bu misafirler sanırım yeni yüzler görmekten, yeni kanlar tatmaktan büyük bir zevk aldıklarından oldukça sevinmişlerdir. Zaten bizim manganın kirişinin kırılmasına bir tek sevinen onlardı sanırım. Bizim arkadaşlar o gece yarısı, karanlıkta, fener ışığı altında etrafı incelemeye koyuldular. Ellerinde olsaydı mikroskop getirip bir laboratuvar ortamına çevirebilirlerdi bizim iltica ettiğimiz beş yıldızlı villayı. Tabii bu arada mangadaki eşyalara dokunmamaya özenerek. Adeta dokunulmazlığı vardı manganın. Erkek arkadaşların bıraktığı boşluktan yararlanarak kendilerini ev sahibi gören diğerleri bizim bu soğuk yaklaşımlarımızdan ne kadar etkilendiler pek bilemiyorum. Çünkü henüz sonuçlarıyla karşılaşmadık. Söz konusu olay mahalinde iltica güçleriyle yerel güçler arasında bir çatışma veya temas bilgisi henüz elimize geçmedi. Bu konuda elimize ulaşacak son haberleri sizlere anı anına bildireceğimizden emin olabilirsiniz.

Her kriz bir fırsat sayılırmış ya. Bizim mangada yaşanan kriz sonucu altı sütunlu daha fazla estetik kazanmış bir mangaya sahip olduk. Altı sütun boy boy arka arkaya dizilmiş. Kimi arkadaşlar manga ortamını daha fazla romantikleşmiş buldular, önlerine geçip boy boy resim çektirdiler. Kimi arkadaşlar hücre parmaklıklarına benzettiler. Hey allahım nereden nereye. Daha geçenlerde biz bu manganın üyeleri kadın şehrinin yolcularıyken şimdi altı sütunlu mangada kendimize oturacak yer arıyoruz. Topu topu altı saat kaldığımız beş yıldızlı villayı terk edip kendi altı sütunlu mangamıza gelmek arkadaşları oldukça rahatlatmış ve sevindirmişti. Sanki altı saat değil de altı yıldır manganın yüzünü görmemişçesine büyük bir hasretlikle kucakladılar mangayı. Manganın altı sütunu ise kollarını açmış, sıraya girmişler bizim arkadaşları karşılamak için bekliyorlardı. Uzun süreli hasretlikten midir geçici olarak misafir kaldığımız villanın her ne kadar villa olsa bile altı metrekaresi aşamamasından mıdır bilinmez ama altı sütunlu yeni mangamızı eskisine oranla genişlemiş bulan arkadaşlarımız da vardı. Hakkını yememek lazım bizim altı saat kaldığımız altı metrekaresel ama beş yıldızlı manganın giriş çıkışları işkence haline getiren dar koridor tünel kapısından sonra karşına saray gibi ama sadece birazcık basık, birazcık dar bir manga açılıyordu. Kürtlerde bir söz vardır ya “mala pîrê, ji pîrê re şêrintir e.” İşte aynen o misal hem erkek arkadaşlar hem de biz, sonunda mangamıza kavuşmaktan oldukça sevinmiş ve rahat bir soluk almıştık.

09. 02. 2007

Dünyada bugün sigarayı bırakma günü. Dün cihazda Önderliğimizin savaş tarzımızı konu edinen bir çözümlemesi okundu. Kendimi Önderlik sahasında hissettim dinlerken. Biz kendimize göre savaş ve şiddet konusunu tartışırken Önderlik bahçe kapısının açılmasıyla akademiye gelir. Ve ertesi gün kendisi bizim tartışmalarımızın içinde geçmeyen bir biçimde sosyolojik, psikolojik, taktiksel, tarihsel ve hatta cinsel temellerde çözümlemeye kavuşturur konuyu. Yine her zamanki gibi bizim tartışmalarımızda çözümleme boyutu az, teknik ve teorik bilgiler ağırlıktaydı. Savaşın beyinle bağlantısından yola çıktı Önderlik. Kürt savaşçılığının şikâyet ve çözümsüzlük noktasında seyrettiğini, düşmanın hükmüne göre yaşadığımızı, bizde yaşam iddiası, tutkusu ve idealinin çok zayıf olduğunu, kendimizi bir ölü gibi taşıttığımızı, bizdeki umutsuzluğun bir de düşmanla bağlantılı olduğunu, kendisindeki olmazları olur yapan tarzı, ortada bir savaş olduğunu ve onun gereklerine göre bir yaşama gücü göstermemiz gerektiğini, esas çözümün kendi beyin ve düşünce gücümüzde saklı olduğunu belirtti.

Çözümleme devam ettikçe gözlerimin önünde gidip geliyordunuz Başkanım. Dolaşıyor ve çok derin yoğunlaşmalarınızı sanki kendinizle monolog yapmışçasına bize aktarıyordunuz. Parmaklarınızın arasında katladığınız kâğıt mendiliniz, avucunuzda tuttuğunuz narçiçeği rengindeki tespihinizle, ayağınızda terliklerinizle, çoğu zaman gözleri kapalı olarak yürüdüğünüz, genelde yüksek ses tonunuzla tüm dikkatleri üzerinizde toplayan güçlü hitabınızla konuşuyordunuz. Tam bu esnada bizimle duygusal anlamda da ilişki halindeydiniz ve çevrenizde olup bitenleri hissedebiliyordunuz. Sizin en son çözümü ortaya koyarak, yöntemi göstererek, umudu, inancı ve bilinci yükseltme mücadelenizle biterken dersimiz, Siz arkanızı dönmüş gidiyordunuz. Giderken çiçeklere selam vermeyi güzellikleriyle onları onure etmeyi unutmadınız. Bir daha görüşmek dileğiyle, güle güle Başkanım.

BİR SELAMIN OLA

bir selamın ola
bulutlardan süzülüp gele
rüzgarlarla esip gele
dağları aşip
çiçeklerle oynaşip gele
bu hasret sana
bu sevda sana
dağların yalnız doruklarına konaklamış
umutlarına
bir selamın ola
gele yalnızlığıma kona

Sizi her zaman özlediğimizi bilmenizi isterdik. Dolunayın parlaklığında, dağların doruklarında, suların pırlıltısında, kuşların cıvıltısında siz varsınız. Çünkü siz bize yaşamın anlamını, tutkuların gücünü, iradenin zaferini, bilincin yolunu verdiniz. Her ne kadar biz sizin çocukluk hayallerinizin yoldaşı olmakta, anlama adaletini göstermekte zorlansak ve sizi yalnız bıraksak da...

14 Şubat 2007

Bazı öykü denemeleri yapmak istiyordum. Sonunda bir tanesine başladım. Gabar'ı anlatacak çeşitli öyküler. Eğer başarabilirsem sonunda Gabar'ın öyküsü olacak. Amara ve Reşit arkadaşları anlatmaya çalışacağım bunda. Xebat Afrin arkadaş Gabar'da epey eski. Ondan dinlemek ve yazmak istiyorum çeşitli olayları. Ama maalesef ben bu konuda geç hareket ettim. Ve şimdi önümüzde epey az bir zaman var. Bu bahara da ne olacağımız hiç belli değil. Öz savunma adına hiçbir şey yapmadım ve sanki bu gidişle daha da bir şey yapmayacağım. Belki diğer arkadaşlar da bunu yaşıyor. Böylesi bir konumda kalmak insanı bitiriyor neredeyse. Kendi kendimizi vicdanen yiyip bitiriyoruz. Ama kimsenin bundan haberi yok. Ben artık kaldıramayacağımı düşünüyorum. Yapmak istediğim şey Gabar'da bir süre kalıp askeri tecrübe edindikten sonra eylem için şehre gitmek. Şehirde kalmak, çalışmak çok bana göre değil. Ama kısa süreli eylem için girme olabilir. Bunun dışında öz savunma da kalmak bana kendi kendimi kandırmak gibi geliyor. Bu yüzden artık kaldıramıyorum. Yapabileceğimiz şeyler vardı var ama biz neden yapmıyoruz artık bilmiyorum.

Günü yakala
Yaşadığın anı keşfet
Geçmişine baktığında pişmanlık duyduğun şeyler olmasın.
Yaşadığımız yerde ve zamanda mutlu olmasını bilmeliyiz.
Zaman harekettir.

EY ZAMAN!
YA SENİ ÖZGÜR KILACAĞIM

YA DA HİÇ YAŞANMAMIŞ SAYACAĞIM.

Anlamazsan ve anlaşılmazsan yalnızlığa mahkûm kalırsın.

20.Şubat.2007

Herhalde kısa bir süre sonra bu kamptan çıkarız. Bazen hapisane gibi geldi. Hareket alanımız çok kısıtlı olduğundan ve sürekli eğitim gördüğümüzden, bir de bunlara ek düşmanın baskısını yaşadığımızdan olsa gerek cezaevine benzettim. Koşuş olarak epey çatışmalı günler yaşadık. Bulutlarımız birbirine çarptı durdu. Yağmurlarını eksiltmedi üzerimizden kara bulutlar. Gerilimini, gerginliğini hep yaşadık. Hep beraber güldük, hep beraber ağladık, hep beraber konuştuk, hep beraber sustuk. Hep beraber uykuda kaldık veya kamuflej yapmak için çıktık. Hep beraber banyo krizine girdik, hep beraber gevşettik. Demek ki hep birbirimize baktık. Kendimizi birbirimizle kıyasladık, doğrular karşısında değil birbirimize karşı sorguladık kendimizi. Hepimiz kendini haklı gördü, hepimiz kendi bildiği doğrulara inandı. Varbin yaptığı çocukluklarla bizi hep güldürdü. Sterk arkadaş elinde küreğiyle durmadan kamuflej yaptı durdu. Herhalde kamp çıkışında O'na bir kürek hediye etmemiz gerekecek. Bol bol film izledik. Okuyacak kitaplarımız az olduğundan fazla okuduk denilemez. Ha bir de bol bol dijital kameralarla resim çektik. Sonra bir de kampımıza tavlâ geldi. Zar sesi de eklendi bizim curcunaya.

22.Şubat.2007

Neden düşlerimizi bu kadar süslüyor ölüm? Neden ondan korktuğumuz halde bu kadar onu istiyoruz. Yaşamın direniş, yaşamın umut, yaşamın mücadele olduğunu bildiğim halde ölüm bana tatlı geliyor. Bazen ölümün beni çektiğini hissediyorum. Uzaktan bana bakıyor, gülümsüyor ve gel diyor. Uzatıyor ellerini ve sadece ellerimi ona doğru uzatmamı bekliyor. Bense bazen ona bakmaya dahi korkarken, bazen onun tatlı ilgisine yüzümü dönüyorum. Ellerimle kapattığım gözlerimi açıp onun bana bakan gözlerine bırakıyorum kendimi. Bir yanım yaşam biliyorum. Ama bir yanım da ölüm.

Her şeyi bildiğini sanan insanlar yanılırlar. Çünkü her şey bilinmez. Bildiğimiz kadardır yaşayacağımız. Yani yaşam bildiklerimizin aynasıdır. Mesela biz özür dilemeyi çok fazla bilmiyoruz. Bu yüzden birbirimize karşı hatalarımız olsa da özür dileyemiyoruz. Ya gururumuz el vermiyor ya cahilliğimiz. Oysa biz birbirimizi kırmayı ne çok biliyoruz. Öyle rahat, öyle hırçın ve öyle basit kırıyoruz ki birbirimizi. Anlaşılması incelik, anlaşılması ustalık ve bilinç isteyen insan gerçekliğinde birbirimizi anlamadan öyle güzel kırıyoruz ki. Anlamak üzerine de bir şeyler yazmak istiyorum. Anlamak sadece bilmek değil. Anlamak aynı zamanda hissetmek. Birbirimizi anlamakta güçlük çekiyoruz. Çünkü hepimiz kapılarımızı, pencerelerimizi öyle sıkı örtmüşüz ki. Öyle ki evimize yanaşmak isteyenler bile kilitlerimizin büyüklüğünden korkup kaçıyor bazen.

Yıllar geçmesine rağmen yüreği hep çocuk kalıyor. Çocukluğumu bırakmadım. Bugün Önderlik çözümlemesinde Kürtlerin çocuk olduğunu söyledi. Belki de diğer halklar büyüdü, akıllandılar, kimseden beklemeden kendi yaşamlarını kurdular. Ama Kürtler hep çocuk kaldı. Belki çocukluğun saflığı, temizliği çok güzeldir ama çocuklar güçsüzdürler, kendi haklarında karar veremez, kendi yaşamlarını kuramazlar. Bir şekerle, bir oyuncakla kandırılabilir, susturulabilirler. Herkesin görmek isteyip de gözlerini kapattığı gerçekleri onlar görürler.

Yine içim derin bir sancıyla kıvranıyor, neden kendime sıradanlaşmayı bu kadar yediriyorum. Önderliğin yanında aldığım eğitim benim için büyük bir hesap, büyük bir borç. Başta Önderliğe sonra da bu halka, şehitlere ve yoldaşlara borçlarım var. Daha fazla emek, daha fazla yaratmak, çaba, mücadele gerekiyor benim için. Aslında ben sıradanlığı kendim için kabullenecek duruma gelsem de Önderlik aklıma geldikçe yapamıyorum. Onun emeklerine, ilgisine, sevgisine cevap olmak istiyorum. Sizin sevginizi, sıcaklığınızı arıyorum Başkanım. Başka hiç kimsede bulamayacağım bir sevgi bu. Çünkü sizin sevginiz büyütüyor, özgürleştiriyor, bilinçlendiriyor. Mücadele yol ve yöntemlerini sunuyor. Sizin sevginiz emek, sizin sevginiz umut ve inanç oluyor yüreklerimize. Bir kadın olarak

bana irademi geliştiren bir güç oluyor sevginiz. Birilerinin mülkü olmaktan çıkıp kendi güzelliğinin sahibi oluyor bedenim. Sizin sevginizi özledim Başkanım.

2.Mart.2007

Bir süredir aksattım seni yazmayı. Şimdi o kadar çok şey birikti ki yazmak için.

Öncelikle o kötü haberi duymak beni de arkadaşları da oldukça olumsuz etkiledi. Mahir (Sason) arkadaş donarak şehit düşmüş. Hiç beklemediğimiz böyle bir haber bizi hem çok üzdü hem de şoke etti. Hazır olmadığımız böyle bir şeyi kabullenmekte zorlandık.

İkinci olarak diğer kış kampına, arkadaşları görmeye gittik. Bu benim için oldukça sevindiriciydi.

Çoğu yamaçlarda karlar çoktan eridiğinden artık kamptan çıkmak gibi serbestliğimiz var. Geçerlerde hiç erzağımız kalmadığı için arkadaşlar erzak getirmek için gittiler. Aynı gün Gelhat arkadaşın gelmesi, ardından onların kampına gitme fikri gelişti ve ben de gitme şansına sahip oldum. Arkadaşları görmek, kampın dışına çıkmak çok güzeldi.

Üçüncü olarak da Önderlik hakkında aldığımız kötü haber. Düşmanın yaklaşımlarını bilmemize rağmen böyle net ve belgeli bir zehirlenme olayı bizi derinden yaralayan, zehirleyen öfkeliendiren bir durum.

5.Mart.2007

Bahara duruyor doğa, üzerine giydiği beyaz gelinliği yavaş yavaş atıyor üzerinden. Taze bir gelin gibi allanıp pullanıyor. Sarı, eflatun, mavi çiçekler kurumuş yaprakların altından fışkırmış baharı müjdeliyor. Turnalar gökyüzünde şekilden şekle giren bir dansla süzülüyor. Kuşlar her zamanki şarkılarını yineliyor. Kar yığınlarının altından ince bir sızı gibi ama parıl parıl sular akmakta. Rüzgâr güneşin ısıyla kurumuş ağaçları sallarken yerde yatan yaprakları havalandırmakta. Güneş kışın gibi aceleyle değil ağır ağır ilerleyerek seyretmekte bu güzelliği. İnce sızı gibi akan sular birleşerek vadilerde akan büyük suları coşturmakta. Tüm bunlar dağların güney yamacında yaşanmakta. Turnalar hariç. Onlar gökyüzündü. Kuzey yamaçları halen kışın gölgesinde, esaretinde. Halen beyaz, soğuk ve kanlı...

6.Mart.2007

Edebiyat yaşamın ta kendisi. Duyguları, tarihi, anı, hayali, bakışı, yürüyüşü, yemeyi, ağlamayı, gülmeyi, arzuyu, ideali, emeği sevgiyi... birleştiren, söze döken bir sanat. Yaşamı söze dökme sanatı kısaca. Estetiği var çünkü yaşamı kuru, düz bir dille anlatmıyor. Ruhun, tarihin, yaşamın, düşün derinliklerine inme gücü var. O cesareti var. Edebiyat bir insanın, toplumun, halkın yaşadıklarını işler. Kürt insanı veya halkının edebiyatı tahmin edeceğimiz gibi bu yüzden hep acıyı, hüznü, yalnızlığı işler. Ayrılığı, sürgünü, göçü ölümü, katledilmeyi ve sessizliği anlatır. Bir de aşkı, direnişini, inadı, öfkeyi, intikamı...

Gerillanın da edebiyatı olmalı. Edebiyat ruhu terbiye eder doyurur. Ona biçim ve estetik verir. Şu yaşadıklarımızı ifade edebilmek için ne de çok ihtiyacımız var oysa. Bu dağlarda, herkesten her şeyden uzakta, dışarıdan kimsenin görmediği, bilmediği, duymadığı ne acılarımız, sevinçlerimiz, ne umutlarımız, inançlarımız var oysa. Bu dağlarda, bu doğal yaşam içerisinde yaşadığımız korkular, kaygılar, sancılar... Bu karanlık gecelerde yıldızların parlaklığı, ayın ışığı altında büyüttüğümüz ne hayallerimiz, düşlerimiz var. Hep ardımızdan bir şeyler bırakmalıyız diyorum kendime. Kim anlatacak yaşadıklarımızı. Nereden bilinecek sonra? Bir zamanlar hep Kürdistan kelimesinin ardına sakladığımız şimdiyse gerçekleşecek bir çözüme ertelediğimiz düşlerimiz nasıl yaşayacak? Nereden bilinecek. Umutlarımız, kavgalarımız, gözyaşlarımız... Belki bir devlet kurmayacağız -ki artık böylesi bir arayışımız da yok- ve belki aydınlık fikirli insanlar çıkıp da bu soruna bir çözüm koyduğunda biz yaşamayacağız. Belki şu anda bu dolde baharın ilk günlerinin güzelliğini, coşkusunu, heyecanını yaşayan yoldaşlarımızın da çoğu olmayacak. Ama ben geleceğe düşlerimizi bırakmak istiyorum.

Özgürlük savaşımız, arzumuz, idealimiz kalsın istiyorum. Hiç solmayan umutlarımız... Bu ruh yaşasın istiyorum. Nesilden nesile aktarılsın ve giderek büyüsün. Bizim çocuk yapmak gibi bir derdimiz yok. Ki zaten bu bir marifet değil. Biz insanlığa özgür bir yaşam yaratma savaşımıyla katkıda bulunmaya çalışıyoruz. Özgür yaşam için gereken özgür kişiliklerin peşinden koşuyor, sancısını çekiyoruz. Dokuz ay on gün sürmüyor sancılarımız. Kendimizde her doğuşu yaratırken bin yılların acısına tanık oluyoruz. Bin yılların hükmü soluğumuzu kesiyor, bizi körleştiriyor. Bu körlükle, bu sağırlıkla savaşarak doğuyoruz. Yeniden yeniden doğmak için doğuyoruz. Bu dağlar, kayalar, otlar, ağaçlar, bu rüzgâr, bu çiçekler, yapraklar tanığımızdır. Fakat onlar da dilsiz. Kim merak edecek, kim duyacak, kim arayacak bizi bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki böylesi insanlar var ve olacak. İşte onların bizi arayan gözleri yanıtsız kalmamalı. “Böylesi insanlar da varmış, böylesi bir yaşam da varmış” diyebilmeli insanlar gelecekte. Sözlerimiz onlara ulaşmalı. Belki bir ışık olur onlara, belki bir yol. Ve belki onlar bizim düşlerimizin yolcusu olmaya karar verirler. O zaman biz olmasak da umutlarımız, inançlarımız, arayışlarımız onlarda yaşar. Ve biz de bir nevi onlarla yaşarız.

7.Mart.2007

Sonunda kış kampımızdan çıktık. Hani o ne zaman bitecek diye gün saydığımız, kendimizi zindanda hissettiğimiz kampımızdan. Film gibi bir kıştı bizimkisi. İz çıkmasın diye daracık bir alana kurulan kampta kimsenin ne gizlisi saklısı kaldı ne de ayıbı. Biz tam otuz iki kişiydik. Otuz iki can, otuz iki ruh ve Adil arkadaşın deyimiyle otuz iki ajan. Gittiği sabah keşfinde kampımızın en büyük sorunu olan seslerimizi duyduğunda düşmana gerek yok ki bu kampta otuz iki tane ajan var demişti. Neyse ki kendisini de dâhil etmişti. İşte böyle sesleri yüksek, gülünce kendini bastıramayan, gülünce doyasıya gülen, ağlayınca da derin derin, sessiz sessiz ağlayan otuz iki yürektik. Otuz iki kader arkadaşı, otuz iki düş, otuz iki dünyalıydık. Bazen yörüngelerimiz çakışıp da biz çarpıştığımızda büyük sarsılmalar yaşırdık. Bir küçük alan bizim dünyalarımıza dar gelirdi. Ve biz içinde yaşadığımız sıkışmışlıkla birbirimizi az kırıp az üzmedik. Bunlar da bizim yaşamımızın tuzu biberi oluyor ne yapalım. Ne kaçabilirsin ne de inkâr. Ne gözlerini yumup yok sayabilirsin ne de koşup ona sarılabilirsin. Hayatında hiç üslup sorunu yaşamamış arkadaşlara (ki bu arkadaşlar kendilerini böyle niteleseler bile bu pek mümkün değil gerçeğimizde) bile üslup sorunu yaşatmayı başardı bu kamp.

Biz dört mangaydık, yani biz değil kampımız. Biri bayan arkadaşların, ikisi erkek arkadaşların mangası. Bir de Adil, Azat ve Kerim arkadaşlardan oluşan kibrit kutusu büyüklüğündeki yönetim mangası. İki büküm yaşadık bu kışın. Uzun boylular kafalarını vurdu yüksek rakımlı yerlerde kurulmuş alçak damlara.

Bizim koğuşun komutanı Norşin arkadaş idi. Kendisi Silopili. Tayi aşiretinden. Eski bir arkadaş en son Mardin’den geldi. Mardin pratiği onu epey bezdirmiş, yer yer de kızdırmış olmasına rağmen sevmişti Mardin’i. Kişiliğinde en çok göze çarpan durgunluğuna rağmen yer yer parladığı zamanlar da oluyor. Genelde anlayışlı ve sabırlı. Sıdar ise Heştaninli. Botan’ın genel özellikleri onun karakterinde mevcut. Köyleri yakıldıktan sonra bir süre dağlara sığınıyorlar. Şikeftlerde kalıyorlar. Daha sonra aileler üçer beşer şehirlere dağılıyor. Onlar da Cizire’ye gidiyor. Fiziksel olarak uzun boylu, adaleli, esmer, sık sık kınaladığı uzun saçları var. Pratikte güçlü. Serhildanlardan etkilenererek katılmış.

Duygusal coşkulanmalara çok açık. Normalde kafası çalışıyor, zeki bir insan. Bu yüzden oldukça hazır cevap. Dar, hazır cevapları bazen kendisini de ikna etmeye yetmediğinden daralıyor. Daralınca kendisine küfrediyor. Hiç okul okumamış. Köy öğretmenleri arkadaşlar tarafından vurulduğu için köylerindeki çocuklar okula gitmemiş. Türkçeyi sonradan öğrenmiş. Okuma yazmayı partide öğrenmiş. Şırnak’ın hep takıldığımız abartılı üslubu onda da var. Kendisini sevmeyi çok seviyor ve bunu çok sık yapıyor. Neden acaba diyorum. Kürtler her yerde aşağılandığı, tu kaka edildiği için mi kendine bu özgü, bu sevdalılık. Ve kızınca kendini yerden yere vurma. Dünyası küçük. Arkadaşlarına bağlı. Yoldaşlarına hizmet etmeyi seviyor. Sevdığı insanları paylaşmakta zorlanıyor. Daha doğrusu paylaşmıyor ve çok kıskanıyor. Yirmi altı yaşında, gerek evde gerekse mücadele saflarında yaşadığı savaş tecrübelerine rağmen kişiliğinde olgunlaşmayan yönler var. Bazı yönleriyle hala çocuk kalmış. Bir kelimeyle küsüp, bir dakika sonra bir kelimeyle barışabiliyor. Nisan güneşi gibi istikrarsız yani. Rojda, güneybatı Kürdistan’ın Tirbespî şehrinde. Güçlü yönleri olmasına rağmen keyfiyeti ağır basıyor. Bence onun gelişimini engelleyen şey hesapçı katılımı. Onun da saçları uzun ve kendini çok

seviyor. Bu yüzden kendine oldukça bakar. Bu kışın çaktırmadan en çok banyo yapan kişisi unvanını almayı hak etti. Sert bir görünüşü var. Erkek, bayan arkadaşlarla ilişkilenmelerinde üslubu kırıcı olabiliyor. Fakat bu sert görünüşünün ardında bir duygusallığı da var.

Ülkem Hezaxlı. Annesi ülkede parti çalışmalarından dolayı aranır duruma gelince Avrupa'ya çıkmış, yedi erkek çocuktan sonra dünyaya gelince sanırım epey sevilmiş ve şımartılmış. Düşüncede oldukça keyfi ve gamsız biri bu yüzden de şişman. Keşke bir şeylere daha fazla üzülse veya kızsas. Özentili yönleri var. Etrafındaki insanların bazı yönlerini taklit ediyor. Bir türlü kendisi olamıyor. Beğenileri, zevkleri yapay kaçıyor, doğal olamıyor. Yemek yemeyi, sigara içmeyi, müzik dinlemeyi ve uyumayı çok seviyor. Ailesinde şehitler var. Bir abisi şehit, biri gazi. Arayışları, idealleri ya yok ya çok küçük ya da görünmüyor. Felsefesi sıradan yaşam ve boş ver. Gabar'ı seviyor.

Ronahi, genç yaşta partiye katılmış. İki abisi şehit. Ailesi partiyle iç içe olduğundan partiyi ailesi gibi görüyor. Bir nevi parti çocuğu psikolojisi var. Hareketli, moralli, canlı. Gözlem ve yorumları güçlü. Kendine güvenli. İnsanlara eleştiri yaparken yöntemsiz ve kırıcı olabiliyor. Bu da onun sürekli haklı ve doğru görülmesinden ve onun da kendini böyle görmesinden oluşuyor sanırım. Kıvır kıvır saçlarıyla ben onu Janet Jackson'a benzetiyorum.

Rozerin Urfalı. Tanımayanlar Türk zanneder. Üniversitede partiyle tanışıp katılım yapıyor. Güçlü yönleri var. Aydın görüşlü bir insan. O da bizim koğuştaki temel hastalığı yaşıyor. Kendini doğru buluyor. Aydınlığına rağmen klasik yönleri de var. Hırslı biri. Hesapçı katılıyor. Onunla en son aramızda bir tartışma çıktı. Bence insanlar bazı konularda anlaşılamasalar bile tartışmalar bile bunun da bir tadı, yolu yöntemi olmalı. Bir insanın üslubu, kendi kişiliğini yansıtır. Kendine yakıştırdığını kadardır.

9.Mart.2007

- Moral kaynağımızdı
- Yaşamın rengiydi
- Doğaldı
- İnce ruhlu, aydın fikirliydi
- Şehit düşeceği yer ve eylem orası olmamalıydı
- Baziii.....!
- Kayıp verilecek bir eylem değildi
- Keşif yerinden görünmeyen iki mevzi vardı.
- Düşmanın ciddiye almak gerekli
- Bu eylemin yapılabileceğini göstermek istedi
- 4 asker
- 4 gerilla
- Her bir gerilla onlarca askere bedel
- 4 askere 4 gerilla gerekmiyordu
- Zamanında belirlenen kişilerce gerçekleştirilemeyen eylem
- Yönetimin iptal etme yaklaşımı
- Şehit Mervan ve diğer arkadaşların ısrarı
- İddialarına ve ruhlarına saygılıyız
- Gabar'da birinci dereceden rol oynayacak bir arkadaştı
- Tüm dış alanları, ilişkileri tanıyordu
- Düşmana Gabar'da rahat gezemeyeceğini bu baharın göstereceğiz.
- “Böyle bir eylem olabilir. Hem de hiç kayıp vermeden. Bir tek yaralı bile olmayacak.”
- Onu andığımda elimde olmadan gülümsüyorum.
- Yağmur yağıyor ilk belirlenen 4 arkadaş arazide iki gün kalıyor, eyleme gitmiyorlar
- Karwan arkadaş “bu yağmurda eylem mi olur?” diyor
- Oysa arkadaşlar günlerce eylem için yağmuru beklediler
- “ O arkadaş Gabar'da kalmamalı! Önerimdir”
- ‘Pusu’ eylem tarzı
- Buradan giderken M-16'sını bırakıp kleş aldı. O eyleme gitmek için gitti.
- İnanç, kararlılık yetmiyor başarı için.

-Suçlu arıyoruz rahatlamak için
-Mervan arkadaş taşın üzerinde ayakta
-Arkadaşlar hep birden tarıyor, bomba atıyor. Hedef mevziden tek bir kurşun gelmiyor.
-Ta ki uzaktaki mevziden gelen kurşuna kadar.
-Alnından vuruldu...
Mervan...

*Belediye başkanının oğlu
*Babasının vasiyeti üzerine katılan
*Amanoslarda ilk gerillacılığını yapan
*Şehit İbrahim'in yanında bir süre kalıp kuzeye gelen
*Ticaret Lisesi mezunu
*"Bir türlü bu ticaretten kurtulamadım."
*Gabar'ın joker elemanı
*Takım komutanı, kurye, dış birim savaşçı
*Yılmaz Güney bakışı
*Şehit yoldaşlarını yazışı
*Platformundan önce iki gün kalbi küt küt atmıştı.
*"O askerlerin cenazelerini dole kadar getireceğiz."

11.Mart.2007

Varbin arkadaş ise koğuşumuzun olduğu kadar tüm kampımızın da çocuğu, bu anlamda kimi zaman çıldırtan, kimi zaman kızdıran kimi zaman da tatlı tatlı gülümseten çocuğu olmayı başardı. Kendisi küçük güneyli. Titiz ve düzenli.

Nazlıcan ise Siirtli. Batman'da büyümüş, liseyi okuduktan sora partiye katılmış. Arayışları olan renkli bir insan. Müzik aletlerini kullanmayı ve şarkı söylemeyi çok seviyor. Güzel flüt çalıyor. 24 yaşında. Canlı, dolu dolu. Pratikte girişken ama yöntem sorunları var. Emekçi ve fedakar. Dedğim dedik. O da kendi doğrularında inat ediyor. Bir fotoğraf makinesi var resim çekmeyi seviyor. Kişiliğinde genelde güzel yönler var. Fakat her açıdan toyluklar ona gölge düşürüyor. Bireysel ve kapalı biri. Güzel dans ediyor. Sesi çok yüksek ama kendisi bunun farkında değil. Ben hep kulağında bir sorun olduğunu düşünüyorum. Hırçın yönleri var. Kırtlama şeker yapma denemeleri uzun süre kötü sonuçlandı. Ama kendisi vazgeçmedi, inatla şekerleri bozmaya devam etti. Neyse ki sonunda oldu arkadaşılığa bağlı, duygusal. Dalgalı saçları var. Güzel bir arkadaş.

Koğuşumuzdaki arkadaşları tanıtmaya devam ediyorum. Bir de Tekoşin arkadaş var. Siirtli Koçer. Babası cezaevinde, ailesi çok yurtsever. Tek başına gezmeyi çok seviyor. Birkaç yıldır kuzeyde. Askeri anlamda kendine güveniyor. Bu kış koğuştaki sakarlıklarıyla ünlüydü. Neyse artık bu konuyu kapatmak istiyorum. Sıkıldım. Ve şu anda sıkılmaya devam ediyorum.

12.Mart.2007

Bu yıl nasıl geçecek acaba? Çok sıkı ve sıcak geçeceğini tahmin ediyoruz. Bu da çok daha şehit demek. Çok değerli arkadaşlarımızı kaybediyoruz.

Başkanım! Belki sizin durumunuz şu an hiç iyi değil. Geceler bile size haram. Uyku uyuyamıyorsunuz. Sizi sürekli rahatsız eden yakıcı bir sıvı boğazınızdan akıyor. Deriniz dökülüyor ve kaşınıyor. Bense sizin için hiçbir şey yapmıyorum. Şu ana dek kılımı bile kıpırdatmış değilim. Bu beni ne kadar zorluyor biliyor musunuz? Hiç kimse içimde kopan fırtınaları bilmiyor. Ne yaşadığım, ne düşündüğümü, şu halimden memnuniyetsizliğimi. En sevdiğimiz yakınımız olan yoldaşlarımız da bir bir şehit düşüyor. Her şehit bizim artan yalnızlığımız oluyor. Onlar gidiyorlar. Sözleri yarım kalıyor. Ve biz olduğumuz yerde yapayalnız.

18.Mart.2007

Karwan arkadaş da şehit düştü. Kolay mı ifade ediyoruz bilmiyorum. Elbet kolay değil bu yara sağaltılmayana dek kanamaya devam edecek. Paramparça bedenlerimizin üzerinden yükselecek mi barış? Bilmiyorum. Karwan arkadaş 15 Mart gecesi kimse bilmeden, kimse görmeden ve kimsecikler onu duymadan şehit düştü. Onun hakkında tek bildiğim şey Rojhilatlı olması. O kadar. İri yarı yapısı, pala bıyıklarına rağmen çocuksu bir yüzü ve bakışı vardı. Şimdi o bakışlar yok. Düşman bir çukura gömmüş onu. Kimsesiz bir çukura. Şimdi o yok. Sesi, gülüşü, bakışı yok. Her şey toprağın karanlığında sessizce uyuyor. Ölüm gibi karanlık toprak. Rüzgârın savurduğu kuru yapraklar, göklerde süzülen sakince kendini bırakmış olan şu kuş gibi yalnızlık. Yalnızlık bir gece vakti, kimse bilmeden, kimse görmeden vurulmak. Yalnızlık bir titreyiş, iç çekiş. Vicdanı onu rahat bırakmadı. Kendisini önererek göreve gitti. Tam dönüş yolunda havan ve dokça atışları durdurdu yolunun önünü. Devam edemedi yola. Ömrüne devam edemedi.

Her ayrılıkla yüreğimiz paramparça. Her ayrılık yüreğimizde bir sınır teli. Her ayrılık bizim için aşılması gereken dağlar, yollar. Her ayrılık bir yalnızlık daha. Her ayrılık bir yalnızlık rüzgârı. Her ayrılık bir gece vakti, bir öğlen sonrası, bir kuşluk vakti... Her ayrılık bir yağmur altında, bir taze çimlerin üzerinde, parlak yıldızların sessizliğinde... Her yalnızlık bir güneşin doğuşunda, ufkun kızılında, kurumuş yaprakların savruluşunda. Gecenin sessizliği karanlığıyla tüm suretleri gizlerken sizleri düşmanın termalinden koruyamadı. Ve sen yoldaşlarını önden göndererek bir komutanın yoldaşın yapması gereken sorumluluğu gösterdin. Onların şansı oldu. Senin olmadı. Belki de sen istemedin. Kim bilir... Tek dileğim huzura kavuşmuş bir yürekle gitmiş olman. Pişmanlık duymadan... Rahat uyu yoldaşım.

21.Mart.2007

Gabar'da bir Newroz
Sabah arkadaşların birbirleriyle bayramlaşması dışında günü değiştiren bir şey olmadı. Ben işlerimden dolayı noktadan çıktım. Önderliğin görüşme notunu yazdım. Radyodan halkın kutlamalarını dinledik yer yer. Her Newroz gibi katıldığım ilk Newroz'u hatırladım.

22.Mart.2007

Tarihte yaşanan Kürt isyanlarını okudukça etkilenmemek elde değil. Her şeyin hak ettiği değeri bulması gerekiyor. Tarihe bakarken, yargılamak adaletli olmasını bilmek gerekiyor. O isyanlar olmasaydı bugün biz olur muyduk acaba? Özgürlükçü direniş ruhu bugüne dek yaşar mıydı? Bedirxan, Şex Said ve Agirî isyanları... Hep kan, katliam, sürgün... Hep acı keder ve gözyaşı... Umut, inanç ve idealler... Ve yıkılan umutlar, katledilen idealler, sürgünlere gönderilen inançlar... Aydın, kültürlü insanlar, sevgileri, aşkları ve düşleri var. Bir yanıyla okurken kendimizi düşünüyoruz. Bizi andırıyor. Dağlarda silahlı güçler... Soğuğa, zorluğa, açlığa, susuzluğa, sıcaklığa karşı direniş. Kürtler ne de çok bedel ödediler özgürlük için. Çoktan hak ettiler özgürlüğü, barışı ve huzur. Ve elbet bir gün...

24.Mart.2007

Yağmur naylona pıt pıt ve giderek pıtır pıtır, şakır şukur vuruyor. Gittikçe şiddetini arttıran bir davulun ritmi gibi. Eskiden bu ses beni uyutmazdı. Şimdiye daha bir huzurla dalıyorum uykuya. Yağmur boyuna yağıyor. Bahara yakışırcaasına. Bahar gibi delice yağıyor. Eminim toprak buna çok seviniyor. Sevincini rengârenk çiçekler ve otlarla gösteriyor. Eminim köylüler de seviniyor. Böylece toprak daha bereketli olacak. Ve tabi biz de seviniyoruz.

Karargâhta sakın günler yaşıyoruz. Ben ara sıra (bu aralar sıkça) bilgisayarın yanına gidip talimat yazıyorum. Bugün çok hastaydım. Günü uyuyarak ve oturarak geçirdim. Şu an karanlık çökmek üzere. Tıp tıp eden mangada, arkadaşlar közlerin başında çay içip gülüyorlar. Tam karşıda sırtların ardında kara bulutların açılmış olduğu yerde gökyüzü kına rengine, kıpkızıl. Mor renkli bulutlar ise üzerimizde geziniyor. Düşman ikide bir araziye çıkıyor. Biz peşlerine veriyoruz ve onlar geri çekiliyor. Bir yakalarsak kötü olacak onlar için. Çünkü tüm arkadaşlar öfke yüklü. Biz de bu bulutlar gibi olabilsen boşaltıp öfkemizi rahatlayabilseydik.

Şehit Nemrut

4.Nisan.2007

bir ormanın kuytuluğunda sevdim seni
dağ başlarında
ıssız bir uçurum yalnızlığında
yorgun görev dönüşlerinde
yıldızlar altındaki uzun yürüyüşlerde
ve
çamurlu patikanın kenarındaki çiçeklerin güzelliğinde
ben hep seni, yine seni sevdim
taze kır çiçekleri gibiyken ömrümüz
ben her bahar yeniden aşığım sana
bilirim ki
aşk da bahar gibi bir şey
öyle fırtınalı vurur ateşi
yakar
öyle sağanak halinde yağar gönlüme
güneş gözlerinde doğar
gülüşünde çiçekler...

Newroz noktası

28.Mart.2007

Bugün büyük komutan Agit yoldaşın şahadetinin yıldönümü. Yıllar sonra Gabar, Agit yoldaş. Sen yaşasaydın ve şu an Gabar'da olsaydın acaba nasıl olurdu Agit Heval. Kuşkusuz bazı şeyler seni şoke ederdi. Tanıyamaz, gözlerine inanamazdın. Şimdi cephanemiz daha çok, silahlarımız, savaş taktikleri ve deneyimlerimiz. Ve tabii sizin dönemlerden kaybettiğimiz ya da çok cılız olarak yaşattığımız şeyler de var. Emekçilik, fedakârlık, cesaret bizi ayakta tutan temel yönlerimiz kuşkusuz. Eminim siz olsaydınız şimdi çok daha farklı bir duruşa, randımana, düzene sahip olurdu gerilla güçlerimiz. Ve işte Gabar..!

Birkaç gün önce düşman Findikê karakolunu bıraktı. Burada çok darbe yediklerinden olsa gerek boşaltılması için bilmem ta nerelerden emir gelmiş. Orası yerine Aven Benat'ı tuttular. Bir de Bazî. Yani Şehit Mervan'ı. Yani Basret ve Hirareş'e gündüz gözüyle gitmek, oraların güzelliğini görüntülemek, o güzelim meyvelerinden faydalanmak şimdilik bir rüya bizim için. Basret'in o güzelim suyunu özleyeceğiz.

1.Nisan.2007

Bugün 1 Nisan. Xebat arkadaşın deyimiyle yalan atma günü. Karargâhta bir iki ufak şakanın dışında farklı bir şaka yapılmadı. Akşama kadar yağmur yağdı. Yavaş yavaş ama aralıksızca devam etti. Tıpkı yüreğim gibi. Yüreğimde yavaş yavaş büyüyen ama aralıksızca büyülen bir hüznün var. Öylesine sessizce ağır ağır dökülen yağmurlar gibi hüznün. Yavaşça, sessizce, damla damla başlasa da sonunda sırlıklam eder yüreğini. Yüreğim sırlıklam. Oysaki bu yağmurlar toprakta pıtır pıtır beyaz, pembe,

mor çiçekleri de fışkırtıyor. Bizim yüreğimizde çiçekler ne zaman açacak merak ediyorum. Ne zaman sevinçli baharlar yaşayacağız? Baharlar ne zaman bizi mutlu kılacak. Her bahar yüreğimizden damla damla olup dökülür, bir sele dönüşür yoldaşlarımız. Yaşamımız. Yarım gülüşlerimiz. Öfkeli ama masum bakışlarımız. Adanmış bir ömrün yalansız sözleridir her düşen toprağa. Yüreğimize damla damla dökülen ama sırlıslık eden şu yağmur gibi yalansız, sade, sessiz sözlerdir dökülen.

2.Nisan.2007

Benim en sevdiğim aydır Nisan. Çünkü yağmurlar tüm bereketiyle yağarken çiçekler birbirleriyle yarışarcasına boy verirler bu ayda. Ağaçlar, özellikle de badem ve erik ağaçları bu ayda çiçeklerini açar. Kuşların en sevinçli şarkılarını mırıldandıkları daha doğrusu şakıdıkları aydır bu ay. Nisan kadın gibi, yaratıcı, nisan kadın gibi güzel ve bereketli. Lütfen nisan, sen tanık olma düşen canlara. Ana yüreğinle, kadınca sevginle koru insanları, dağdaki gerillaları yoldaşlarımızı. Çünkü sen kana, ölüme karşı dururken kucak açarsın yaşama, özgürlüğe sevgiye...

Doğum gününüz yaklaşıyor Başkanım.

Sizin her doğum gününüzde ağaç fidanları ekilir toprağa. Yeni yeni canlara merhaba der Nisan Ana. Sizinle çiçekler doğar, kuşlar doğar. Yağmur toprağa, siz bizim ruhlarımıza can verirsiniz. Bizim size olan sevgimiz toprağın yağmura, çiçeğin güneşe bulutların rüzgâra sevgisi gibidir. Sabahları üşüyen bedenimiz ateşi ne kadar özlüyor ve istiyorsa ruhumuz da sevginizin sıcaklığına öyle özlem duyuyor. Üç haftadır avukatlarınız sizinle görüşemiyor. 4 Nisan, Çarşamba'ya denk geliyor. Sesinizi duymak istiyoruz Başkanım. Nisan Ana bu dileğimi duyar umarım. Tüm gerillaların, Kürt halkının yüreği sizinle. 4 Nisan'da sizin için çiçekler toplayacağım. Keşke kuşlar size getirebilselerdi çiçeklerimizi ya da rüzgârlar. Hayal kurmak güzel olduğu kadar acı da. Şunu bilmenizi isterim Başkanım. Bulutların süzülüşünde, güneşin bulutlar ardından gülümsemesinde, yağmurun ufak ufak yağmasında, tomurcukların patlamasında, çiçeklerin pıtır pıtır gözlerini açışında, kuşların oradan oraya ötüşünde ayışığında, karanlıkta, yıldızların güzelliğinde dağ başlarında, yamaçlarında, sularında sizinleyiz Başkanım. Sizin sevginiz, size olan sevgimizle yaşıyoruz.

3.Nisan.2007

Bir naylon ve bir çarberden oluşuyor mangalarımız. Bir naylonun altında ve bir çarberin etrafında paylaşılan bir hayat. Geçirilen bir ömür. Nisan tüm bereketiyle yağdırırken biz bir yandan köz yapıyor, bir yandan ıslanıyor bir yandan yıkıyor, bir yandan ise çamurlanıyoruz. Yine çarberimiz közle doldu. Bizi yarın öğlene kadar götürecektir. Akşamları ayaklarımızı üzerine atıp tulumlarımızı da örttük mü hamam gibi oluyor. Çarberin Türkçe karşılığı yok. Ya da biz bilmiyoruz. Fakat yaşamımızda çok önemli bir yeri var. Çaydanımızı sürekli közlerin üzerinde. Çayımız hiç eksik olmuyor. Kaynayan çayımızın üzerine su ekleyip bir daha, bir daha kaynatıyoruz. Çorba çayımıza da alıştık. Kırtlama şekerle çay içmeye alıştığımız gibi. Bir de operasyon beklentisindeyiz bugünlerde. Onları beklediğimizi bildiklerinden midir nedir gelmiyorlar bir türlü. Bir yağmur, bir güneş, bir sis, bir kar olunca sonunda bir saat de duman oluyor. Böylece bir gün geçti. Çok yoğun ama bomboş bir gün.

4.Nisan.2007

Doğum gününüz kutlu olsun Serokê min. Bugün mutfakçıyım. Sabah değişiklik olsun diye arkadaşlara mırtoxe yerine pino yaptım. İçine hazır çorba ve ot koyunca, bir de hiç durmadan karıştırınca güzel oldu. Öğlene otlu bulgur, akşama ise sadece ot pişireceğim. Gabar'da en çok bulunan, bu yüzden de en çok yenilme şerefine layık olan ot guhreşktir. Otların ilk çıkışına ne kadar da sevinmiştik. Oysa şimdi sıkıcı olmaya başladı neredeyse. Yakında iyice kartlaşacaklar. Ve onları özleyeceğiz. Bu yüzden şimdi sıkılmadan mümkün olduğunca faydalanmak lazım. Bu arada otun turşusunun yapıldığını ilk kez burada öğrendim. Dün arkadaşlarla birlikte iki bidon otu tuzlu suya bastırdık. Yaza kadar ekşiyip turşu olacak.

Besta'da operasyon devam ediyor. Radyodan öğrendiğimiz haberlere göre çatışmalar var ve kayıplar tabi. Arkadaşlar sonunda cihaza çıkıp operasyon hakkında bilgi vermişler. Operasyonda jetler de vurmuş temel alanları. Bir grupla halen bağlantı olmadığından kayıplar hakkında net bir bilgi yok. Şu an net olan bir tek Mervan arkadaşın şahadeti. Bugün Gabar'ın üzerinde uçuyor jetler. Oldukça alçalıp dalışlar yaptılar. Ha vurdu ha vuracak dedik ama bir şey olmadı. Bakalım. Bekliyoruz. Besta ve Cudi'de bitti, sıra Gabar'da diye düşünüyoruz. Bugünkü rutin yaşamımıza jetler girdi. Yaşamımızın rutinliğini ve gündemimizi değiştirdi.

Akşamüzeri bu kış eylemde yaralanan Rençber arkadaşın karargâha gelmesi yaşamımızda ikinci bir değişiklik oldu. Henüz 24 yaşında Amed Silvanlı Rençber. Tepede düşmanı vurduktan sonra çekmeli bir mayının patlaması sonucu yaralanıyor. Vücudundan yirmiden fazla parça çıkarılmış. Bir de bacak kemiği diz altından çatlamış. Şu an yürümekte zorlanıyor, ancak bastonla ve zorla yürüyebiliyor. Yanağı dudağına doğru yırtılmış. Arkadaşlar dikmişler ve şimdi çok kötü bir iz var yerinde, yine de yakışıklıysın diyor ve moral vermeye çalışıyoruz. Gabar'da çok fazla yaralı arkadaş oldu. Heval Rençber "yaralanmak ölmekten çok daha zor" diyor. Uyuşturucu olmadığından yüzündeki dikiş de vücudundaki parçaların çıkarılması da bencsiz (uyuşturucusuz) yapılmış. Fakat kendisi bir ah bile dememiş. Gençliğine rağmen ne kadar da olgun, mütevazı. Onu böyle güçlü ve cesaretli kılan nedir diye düşünüyorum.

7.Nisan.2007

Ve sonunda beklediğimiz davetsiz misafirler geldi. Jetler vurdu önce. Sonra helikopterler geldi. Ardından da yaya olarak gelen askerler belli tepelere doğru ilerledi. Şimdiye dek arkadaşlar üç ayrı yerde düşmanı vurdu. Ölü ve yaralıları var. Kobralar gelip bizim ve arkadaşların bulunduğu yerleri vurdular. Şimdi kayalıkların arasına oturmuş kobraların vuruşunu izliyorum. Her zamanki gibi sonuçsuz vuruşlarını... Arkadaşların vurduğu tepedeki ölü ve yaralıları bulduğumuz yerden gözüktüyor. Askerler eğilerek oradan oraya kaçıyorlar. Ve gelmeye devam ediyorlar. Sürü gibi geliyorlar. İçlerinde çeteler de var. Radyoyu açıyorum. Kanallarda şarkılar var. Haberler de olsaydı ne fayda. Değişen bir şey olmayacaktı. Kimsenin yaşananlardan haberi yok. "Gabar'da operasyon başladı bu sabah sularında" demelerini beklemek de zaten hayali olur. Tepelere ve yamaçlara düşen kazanlar simsiyah dumanlar çıkarıyor. Puslu bir hava var. Dumanlı. Güneş yok, yağmur yok, rüzgâr yok.

8.Nisan.2007

Dün nöbet yerinden indikten sonra bizim nokta değiştiren arkadaşların yanına gittim. Hamuru da götürmüşler ama ekmek yapmak için hiçbir girişimde bulunmamışlardı. Bazı arkadaşların "geçtir" demesine rağmen biz ekmek yapmaya başladık. Havanın kararmasına bir saat kala bitirdik. Noktaya geldik. Bu sırada Şehit Slav'dan çatışma sesleri geldi. Yine bir eylem sesi. Kulağa oldukça hoş geliyor. Bu sefer şehit Erdal alanındaki arkadaşlar yaptılar. Cihazdan mutlu ses bizimkiler diyor. Tepedeki askerlerle dalga geçiyor. Bu arada Şehit Zana tepesindeki iki mayının da patladığını öğrendik. Helikopterler akşamüzeri Bayrak tepesine ve Şahin Çiya'ya indi. Ölü ve yaralıları oldu. Sadece Bayrak tepesinde 4 ölü saydık. Katliam tepesi ve Kela Şerefiye deki mayınlar da patlamış. İlk gün için tüm bunlar çok iyi bir başlangıç. Gabar'a öyle kolay giremeyeceklerini anlamalılar. Akşam navser takımının yerinde toplandık. Yönetim tartışmış, planlama yapmış. Çırav gücü operasyon yoğunluğu bu taraftadır diye bir eylem grubuyla gelmiş. Burada yeterince güç var. Karargâhtan altı arkadaş pusuya gitti. Diğerleri de kendilerini güvenli bir yere atacaklar. Yaralı arkadaşların korunması lazım. Çok büyük bir şanssızlık onlar için. Saklandıkları yerden çıktıktan iki gün sonra operasyon başladı. Üstelik havalar da epey soğuk ve yağışlı. Rençber'in ayağına henüz yeni dikiş atılmış. Ben ve S.arkadaş A.arkadaş onlarla hareket edeceğiz. Düşmana yakın yerlerde kalıp her fırsatta düşman vurulacak. Bu iyi. Ç.nin takımının durumunu merak ediyoruz. Şehit Ahmet tarafında da düşman varsa onlar düşmanın içindedirler. Ve en sağlıklıları oradan çıkmaları olur herhalde. Dün onlar da güzel bir eylem yaptılar. Bıraktıkları mayınları patladı. Eminim Naze şimdi çok mutludur.

Şu anda bizim geçen operasyonda kaldığımız duman noktasındayız. Akşam yağmur olduğu için naylon açtık. Tek bir naylonumuz olduğundan erkek arkadaşlarla birlikte kaldık. Son nöbetçiydim. Sabah naylonu topladıysak da yağmur devam ediyor. Tam eylem havası. Ateş yaktık ve çay yaptık. Arkadaşlar şimdi yemek pişiriyorlar. Yemek yapanlar epey duman çıkardı. Arkadaşlar koşup müdahale ettiler. Bir helikopter tek başına gelip Şehit Slav'a bir şeyler aktardı. Onun gitmesi ardından kobralar geldi. Şimdi yakınlarımızı durmadan vurup tarıyorlar. Ben de kayalık bir yere sığınmış fırsattan istifade yazıyorum. Düşman epey panik ve korku halinde. Akşamdan sabaha dek tepede etraflarını tarayıp, mayın patlatıp ısıldak attılar. Biz de naylonumuzun altında mışıl mışıl uyuyup onların aptallıklarına güldük. Bakalım bugün nasıl olacak. Başlangıç temposuna devam dileğiyle...

9.Nisan.2007

Nöbet yerindeyim askerler amma da duman çıkarıyorlar. Seslerini çok rahat duyuyoruz. Çadırları açık. Bayrak'tan çekilip Şehit Osman'a geçtiler. Şimdi mevzi yapmakla meşguller. Ne kadar da çoklar. Komutanları oradan oraya gidiyor. Eliyle işaretler yapıyor, onlara talimatlar veriyor. Bugün S.'e haber vermeden ve de izin almadan keşfe gittim, arkadaşların peşine takılıp. Belki doğru değildi ama böylesi kuralsızlıklar olmazsa insan hiçbir şey öğrenemez. Şu anda savaş konusunda ne kadar hayalci olduğumu düşünüyorum.

13.Nisan.2007

Bugün operasyonun bir haftası doluyor. Bu geçen günleri yazmadım belki. Bugüne geçmeden önce onları kısaca özetleyeceğim. Duman noktasından çıkıp benim o çok sevdiğim sulak yere geldik. Kapalı bir yer, fazla görüntü vermiyor. Duman çıkarmamak koşuluyla rahat ateş yakabileceğiz diye. Operasyonun üçüncü günü düşman hareketlenince biz de hareketlendik. İki ayrı grup önlerine gitti. Geri çekildiklerini düşündük. Yanıldık. Yer değiştirdiler sadece. Giden gruplar boş döndüler. Şehit Slav'a kadar çıkmıştı arkadaşlar. A.arkadaş askerlerin tek tek adlarını dahi öğrenmiş. Mevzilerin altları mayın tuzaklarıyla ve alıcı bir sistemle döşeli olduğundan giremeyip geri dönmüşler. Askerlerin konuşmalarını anlattılar. Biz de güldük. Sanırım dördüncü gündü düşmanda tık ses, bir hareket yok. Ve tabii ki bizde de. Hava güzel, yani yağışsız. Düşman kendi güvenliğini alarak vadilere iniyor. Noktalara girip araziye arayacak. İki ayrı grup pusuya gitti. N. Onlar güzel bir vuruşla birkaç askeri yere serip geri çekiliyorlar. Askerler hepsi panik halinde. Bir süre yaralı ve ölülerine yanaşamıyorlar. Birkaç dakika on dakika sonra birçok asker cenazelerin üzerine toplanınca bu sefer ikinci pusu grubu vuruyor. Kayıpları var. Ne kadar olduğunu bilmiyoruz. Daha sonra yoğun cevap verdiler. Kobra gelip etrafı rastgele taradı. Cihaza konuşulan yerin yakınlarına havanlar atıldı. Ve arkadaşlarımız sağlam noktaya geldiler. Yağmurun altında sıırılsıklam ama moralle çaylarını içtiler. Biz noktada kalanlar ise üçüncü gün ekmek yapmıştık, bunun dışındaki en rutin ve gittikçe de sıkıcı hale gelen iş ise guhreşk toplamak. Tek yemeğimiz otlu bulgur. Daha doğrusu bulgurlu ot. Şikâyetçi falan hiç değiliz. Can sıkıntısı ve ara sıra guruldayan mideler için beru birebir. Geçen sonbaharın berularını bu bahar közde pişirerek oyalanıyoruz. Oyalanmanın dışında ben seviyorum da.

Operasyonun beşinci günü noktamızda cihaz kullanıldığı ve havanların hedefi olduğu için yer değiştiriyoruz. O sulak yeri seviyordum. Bu arada fırsatları iyi değerlendirdim. Isıttığım sularla çoraplarımı, saçlarımı vs. yıkamayı eksiltmedim. Yattığımız manganın altı çok ıslak. Kamış toplayıp serdik. Soğuk etkilemiyor. Başkalarına belki bu koşullar zor gelir ama biz alışmışız. Operasyona rağmen şu ana dek pek bir sıkıntı çekmedik. Akşam için köz yapıyoruz. Yağmur yağdığında naylonumuzu da açıyoruz. Erzağımız idareleri kullandıkça bizi bir süre daha idare eder. Biterse de bir çaresine bakarız. Zaten otlar çok. Bu arada heval S. sayesinde fazla gündüz nöbetleri tutmadığımızı belirtmek gerekir. Keşif yerinin en sadık dostu. Diğer arkadaşlar da gidiyor şüphesiz. Uzun süre de kalıyorlar. Ve meraklanıp gidip bakıp gelenler de oluyor. Bu arada keşif yeri hiç boş kalmıyor. Düşmanın her an ne yaptığını artık iyi biliyoruz. O akşam için bir eylem örgütlendi. Sekiz arkadaş saldırı ve savunma grupları. Akşama doğru hava epey de yağışlıydı. Her tarafı bir sis kapladı. Biz seviniyor eylem erken olacak diyorduk. Şimşek çakmaları ve düşmanın olağan, ki o gece olağandan da az etrafını taramaları ve mayın patlatmaları arasında bir türlü eylemin sesi gelmedi bize. İptal

olduğunu düşündük. Olan bizim yönetime oldu. O yağmurun altında eylemi izlemek kaygısıyla saatlerce kalıp sıırsıklam oldular. Ben ve d. Arkadaş gece onikiye dek nöbetçiydik. Bizim eylemciler bir türlü gelmedi. Sabah olunca geldiler. Sızma grubu mevzileri bulamayınca savunma grubu vurmuş. Düşman hiç karşılık vermedi. Ciddiye almamaktan ziyade benim koyduğum tek olasılık anlamadılar. O yağışlı, sisli, dumanlı, şimşekli havada askerlerin çadırlarına dahi girilseydi kimsenin ruhu duymazdı. Askerler de o gürültünün içinde anlamadılar sanırım. Yoksa çok korkak olduklarından aşırı bir cevap verirlerdi. Altıncı gün askerlerin dokça tepesinden kendisini bırakması üzerine önlerine puslu atmak için yola çıktık. Yine bir askerlerin geri çekildiği sanısı. Askerlere elli metre kadar yanaştık, vurabilirdik ama vurmadık. Dolden ilerleyen askerlerin güvenliğini sırtlardaki askerler alıyordu. Bulduğumuz yer vuruş açısından uygun değildi. Geri dönerken yağmur yağıyordu. Vurmasak da ben mutluydum. Çünkü seçilmiştim. Bu bana yeterdi.

Ve yedinci gün, sabah otlu bulgundan sonra şaşallarda ısıttığım suyla saçlarımı yıkadım. Operasyonun navsere kayacağından şüphelendiğimizden iki ayrı yerde pusucu çıkardık geceden. Nokta sakindi. Keşif yerindeki arkadaşlar tahmin edeceğiniz gibi S. arkadaş bu sefer içlerinde yoktu Şehit Slav'dan düşmanın kendini bırakmakta olduğunu gözlemlediler. İşte bu bir fırsattı. Benim şansımdı. Gitmek için hazırdım. Arkadaşlar kalkınca ben de gitmek için onaylanan bakışlarla birlikte ayağa kalktım. Biz beş kişi gittik. Bu sefer daha ihtiyatlı ilerliyorduk. A.arkadaş etrafını keşfetmeyi ihmal etmiyordu bu sefer. Şehit Slav'ı tırmanırken kobra tur atıyor, kendince her şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Bu kez tam üstümüzden bu kez de tam önümüzden geçti. Heyecan yoktu diyemem. Fakat ben kendimi tamamen duyarlılığa atıklığa motive etmişim. İyice yaklaştığımızda askerlerin sesi geliyordu. Belki olayı izleyen olsaydım daha fazla heyecanlı olurum. Askerlerin mevzilerini geçtik. Üç arkadaş iyice yaklaşacak ben ve K.arkadaş ise çaprazda onları savunacaktık. Arkadaşlar büyük bir kayayı dönünce beklenmedik bir şekilde askerleri karşılarında bulunca direkt taradılar. Biz de karşımızda ancak yirmi metre uzaklıktaki askerleri nişan alarak attık ve onların savunmalarını yaptık. Her şey birkaç dakika içinde olup bitti. En son geri çekilen ben oldum. Arkadaşlar geri çekilene kadar kurşun attım. Sırtın üzerinden kestirmeden kendimi öte tarafa bırakırım düşüncesiyle sırttan geçtim. Bir de ne göreyim, diğer taraf uçurum. Kurşunlar pek gelmese de düşman tarafından gelebilir düşüncesiyle kendimi uçurum tarafına bıraktım. Arkadaşlar durmuş bana bakıyorlardı. Bir elimde silah, bir elimde kayayı tutmuş nasıl atlayacağımı düşünüyordum. N. arkadaş geri dönüp yan tarafımdan iki el tarama daha yaptı. Ben de bu sırada kendime bir iniş yolu bulup atladım. Kısa bir süre koştuktan sonra normal bir yürüyüş temposuyla devam ettik. Hatta durduk. Tüm bunlar benim için şaşırtıcıydı. En az iki asker kesinlikle ölmüştü. Başarı duygusunun mutluluğuyla noktaya dönerken gene yağmur yağıyordu. Biz vurduktan beş on dakika sonra aşağıda başka bir grup daha düşmanı vurdu. Fakat onlar uzak olduklarından iyi vurmamışlar.

Yani 13 Nisan. Benim düşmana ilk kurşunumu sıktığım gün. Benim şanslı günüm. Moral aldığım, güven duyduğum, inandığım gün. Gelişimde gidişimiz gibi sorunsuzdu. Arkadaşlar gidişte arkalarına bakıp bana gülümsüyorlardı. Önceki gün gidiş gelişimde çok iyiydi. Sanırım arkadaşların beklentisinin çok üstünde bir motivasyon ve duyarlılığım vardı. Puan almıştım. Bu eylemle birlikte sanırım aldığım puanlar arttı. Velhasıl sonuçta ben çok mutluydum. Arkadaşların kimisi (K.arkadaş) nasıl olduğumu soranlara "valla biraz gibiydi" (N.arkadaş) "kovi gibiydi" deseler de...

Soğukkanlılığım en çok gözlerine çarpan şeydi sanırım. Sakince bana söyleneni ya da o anda bana mantıklı geleni yapıyordum. Benim için bir tecrübe oldu.

Henüz bir saat önce askerin kafasında olan şapka şimdi bende. Bu çok farklı bir duygu. Onlar ve biz. Onlar henüz çocuk yaşında, gencecik, zorunlu, korkak, korkaklıkları amaçsızlıklarından, zorunluluklarından. Bu yüzden en çok kendi canını düşünen. Mevzide oturup dakikaları, saatleri günleri sayan. Bugün de ölmedim anne diyen, Türk, Kürt, Çerkez Laz... Biz inançları uğruna yaşayan, ömrünü bir amaca adayan, direnen... Tüm zorluklarına direnen ve seven. Evet seviyoruz bu yaşamı, dağları, suları, rüzgarlarını ülkemizin. Taşını toprağını, dikenini. Ah ideallerimiz uğruna seviyoruz çamurunu, soğuğunu yağmurunu karını da çiçeğini otlarını ağaçlarını sevdiğimiz kadar seviyoruz. Kuşlarını bulutlarını ve yıldızlarını.. ve barışı düşünüyorum bu ülkede. Bu ülkenin barışını düşünüyorum. Barış ne zaman bize gülen gözleriyle gülecek. Bu ülkenin üzerinde savaşın kara bulutları havanını, kazanını, roketlerini, oradan oraya uçuşan o pis canavarların uğultuları ne zaman bitecek. Ne zaman barışın güneşi doğacak bu ülkenin çiçeklerinin üzerine. Elbette onlar ülkemizin, Gabar'ın güzelliğini görmüyorlar. Mevzilerinde korkuyla bekliyorlar. Bu dağlar, bu derin doler onlar için ürkütücü. Bizim için yaşam özgürlük ve irade. Biz onlar için terörist. Onlar bizim için düşman.

Halkların kardeşliği, dostluk şimdi uzak kelimeler. İnsan olarak onlar da biz de masum. İnkârcı, imhacı, egemen ve hiyerarşik bir sistemin kendini yaşatmasının tek aracı olan savaşın iki tarafı. İki yüzü. Belki kardeş, belki amcaoğlu, belki teyzekızı, dayıkızı.

Biz geçen gün tepeye çıktığımızda bizim N.arkadaş bir askerle gözgöze gelmişti. İkisi dönüp birbirine bakıyor, başka bir harekette bulunmuyorlarmış. Askerler kendilerine terörist, vahşi, hayvan ve daha kim bilir bilmem ne olarak tanıtılan gerillaların bu kadar masum yüzü olduğunu görünce eminim şoke olmuşlardır.

15.Nisan.2007

Gabar'a gelen güç değişti. Şu an Gabar'da altı tepe düşman tarafından tutuluyor. Artık Gabar'da gerillacılık yapma zamanı sanırım. Gündüz hareket etme alanımız çok dar. Geceleri ise Gabar'da hareket etmenin zorluğu tarifsiz bir zahmet. Şu an durumlar sakin. Karargâh toplandı. Takım yakınımızda bir yerde kalıyor. Operasyon sonuçları toplanıyor. Yukarıya tekmil verilecek.

17.Nisan.2007

Cihazda operasyon tekmili verildi. Çeşitli eylem tarzlarıyla düşmanı vuruşumuz ve hiç kayıp vermememiz arkadaşlar tarafından kutlandı. Erzak sorunumuz olmasa iki on gün daha kalsa asker vız gelir bize. Mayısın ortası veya sonlarına kadar giderler diye düşünüyoruz. Erzak sorunumuz var. Bulgurlu ot yiyoruz. Yani şimdilik erzağımız var. Bir de arkadaşlar gidip buğday getirdiler. Buğday kaynatıp otları karıştırıyoruz. Arkadaşlar pek hoşlanmasalar da ben danik yemeyi seviyorum. Buğdayımız bile otun içinde parmakla sayılacak düzeyde tane tane. Arkadaşların tütününü bitti. Ve önce çayımız şimdi de şekerimiz bitti.

Dün şehit Nemrut'a manganın naylonunu getirmek için gittiğimde uçak kazanlarının düştüğü yeri gördüm. Bizim noktanın keşif yerinin hemen altın düşmüş. Neredeyse futbol sahası büyüklüğündeki bu alanı mahvetmiş. Taş taş üstünde kalmamış, ağaçlar oradan oraya fırlamış, parçalanmış. Görünce insanın tüyleri ürperiyor.

Bugün Findikê'ye gideceğiz bir grup arkadaş. Kaç gündür oradaki takımdan haber alınmıyor. Cihazla bağlantı kurmuyorlar. Hem oradaki arkadaşları merak ettiğimizden hem de karargâhın bu kalabalık halinden rahatsız olduğumdan gitmeye oldukça hevesliyim. Operasyonun ağırlığı Findikê tarafındaydı. Bu taraftan düşmana çok vurulunca düşman dikkati de buraya kaydı. Ama orası halen yoğunluklu. O tarafa gidersek hareketli olacağız sanırım. Yalnız şu sorun var. Biz arkadaşların hangi noktada olduklarını bilmiyoruz. En son bu sabah keşifçiler onlara yine seslendi. Gene cevap veren yok. Arkadaşlar gene de gidip arayacağız diyorlar. Öyleden sonra yola çıkacağız.

18.Nisan.2007

Şu anda şehit Ahmet'te damlayan şikeftimizde oturmuş yazmaktayım. Dün saat 1'de yola çıktık. Şehit Serbest noktasına geldik. Buralarda yoklar. Kayıp bir takımı arıyoruz. Kayıplar çünkü örgütle bağlantıları yok. Ve ne durumda olduklarını bilmiyoruz. Olumsuz bir şey olsaydı haberlerden duyardık. İçimizde öyle kötü hisler yok zaten. Uzakta olduklarını bu yüzden cihazdan sesimizi duymadıklarını düşünüyorum. Bu taraflarda oldukları gibi bir his vardı içimde. Akşama dek düşmanın yeni tuttuğu tepelere görüntü vermemek için dolana dolana ilerledik. Sonunda karanlık henüz yeni yeni çökmüşken kendimizi Şehit Ahmet'e attık. Son yarım saattir yağmur hafiften çiseliyor, duruyor, bir daha çiseliyor. Bizi biraz ıslattı ama fazla değil. Büyük bir kayanın önüne sığındık. Fakat Cotkar arkadaş yirmi metre yanı başımızdaki şikefti bulunca oraya geçtik. Fakat burası tahtın önünden de kötüydü. Geri kayanın önüne gitmek geldiyse de içimizden bir daha geri dönmedik. Çamurlu zeminin üzerinde ve damlaların altında uyumaya çalıştık. Çoğumuz genelde uyanık kaldıysak da nöbetçi çıkarmayı ihmal etmedik. Çoğunlukla uyanıktım. Ara sıra dalıyordum. Sabaha dek tulumlarımız sırlıslıkla oldu. Kısmetimde böyle damlayan mağaralarda yatmak da varmış. Yağmur altında yatmaktan daha kötüydü. Arkadaşlar sonbahar ve kışları mağaraların damlamadığını ancak baharları

yeterince ıslanmış topraktan dolayı mağaralara su sızdığını ve damladığını söylüyorlar. Yanımızda az bir şey mırtoxe kalmış. Bir ateş yakmakla uğraşılıyor S.arkadaş. A.arkadaşın topladığı guhreşklerle mırtoxaları yiyoruz. Şimdi önümüzde birkaç nokta var. Oralara bakacağız. Kimse yoksa Diyar arkadaş onların yanına gideriz. Fakat içimden bir ses bu taraflarda olduklarını söylüyor.

18.Nisan.2007

Farkında olmadan yine tarih attım. Bu gün geçmek bilmiyor. Mağaradan çıktık. Şehit Ahmet noktasında da yoklar. Devam ettik. Yakınlarda N.Fasulye denilen bir nokta var. Oraya bakacağız. Düzlük bir yerden ilerlerken önümüzdeki arkadaşların birden eğildiklerini fark ettim. Kafamı kaldırıp baktıkları yere baktığımda sırtında çantası eğilmiş yürüyen askeri gördüm. O bizi görmemişti. Tek bir eskir gördük hepimiz. A.arkadaş ne ettiyse de başka asker görmedi ki kendisi askeri hiç görmemişti. Az ileride bir hevdike ulaştık. Bu sefer su içeyim dedim. Arkadaşlar bu su az, kullanılmış, bir ihtimal takım bu yakınlardadır derken ayak izlerini gördük. Beş dakika sonra takım karşımızdaydı. Arkadaşları gördüğümüze, hepsinin iyi olmasına ne de sevindik. Serhat gelip selam verdi. Gördüğümüz askerlerden bahsettik. Onların keşifçileri sabah bir şey görmemiş. Serhat ve iki arkadaş kontrol etmek için gittiler. Biz de oturup kahvaltı yaptık, bol bol çay içtik. Öğlen gelen silah sesleriyle kimi arkadaş keşif yerine koştu. Herkes Ak. arkadaş onların grubu olduğunu düşünüyordu. Eylem için gitmişler. Beş dakika sonra cihazdan Ser. arkadaşın sesi. Düşmanın iki kolu D.Xurse'den iniyormuş. Bir kol gittikten sonra ikinci kol ve askerlerin de sonunun geldiğini düşünerek pusu atıp vuruyorlar. Ser. Arkadaş vuruyor. Fevzi ve Dijwar arkadaş da arkasında savunmasını yapıyorlar. Serhat arkadaş silah kaldırıyım derken arkadan gelen bir grup asker, arkadaşları çembere alıyor. Dijwar arkadaş bacağından ve başından vurulmuş. Henüz yaralı. Serhat arkadaş Fevzi arkadaşla "siz gidin beni bırakın!" diyor. Fevzi arkadaş da onun kanlı silahını alıp geliyor. Serhat cihazda "Dijwar'ın durumunu netleştirmeden gelmeyeceğim" diyor. Beş arkadaş hemen acele onlara doğru gitti. Helikopter çatışma yerine indi. Kendi ölü ve yaralılarını ve belki de Dijwar arkadaş da aldılar. İnşallah düşmanın eline sağ geçmemiştir. Şu an arkadaşların gelmesini bekliyoruz. Serhat arkadaş onların inisiyatif kullanıp düşmanı vurmaları iyi ama en azından yanlarındaki cihazla giderken haber verirlerdi. Üç arkadaş da onları savunmak için gidebilirdi. Ve bizim haberimiz olsa noktada ona göre tedbirimizi alır, hazırlığımızı yapardık. Ve acı ki bu sabah arkadaşlara ulaştığımızda ve operasyonun gidişatına ilişkin yaşadığımız sevinç boğazımızda düğümlü kaldı. Henüz Dijwar arkadaşla selam dahi vermemiştik. Bu gece kaldığımız şikeftten erken çıkmasak Şehit Ahmet'te o askerlerle temasa girme riskimiz olacaktı. Ve dün tepe Tahte denilen yerde askerlerin hemen altından geçtik. Gene bir şey olmadı. Ve şimdi böylesi bir şey insanın ne kadar da zoruna gidiyor, böylesi bir durum.

10.Nisan.2007

Dün akşamüstü Dijwar arkadaş getirebiliriz düşüncesiyle giden arkadaşlar döndükten sonra nokta değiştirmek için hazırlandık. Gabar'ın çoğu noktaları deşifredir gerçi ama arkadaşlar vurduktan sonra o yakınlarda kalmak doğru olmazdı. Saat 10'u geçiyordu yola çıktığımızda. Gece karanlıktı ve ağır bir yürüyüşü.

Bu sabah hemen mangalarımızı yapmaya koyulduk. Ben çarberi yaptım. Manga yerini düzelterek kenarlarına az bir duvar ördü iki arkadaş. Odun topladık. Her yanı yırtık, delik naylonumuzu bir açıp bir kapatmaktan daha da yırttık, deldik. Yağmurun altında ateşimizi yaktık. Ateş yanana, köz olana kadar manga yerimiz epey ıslandı. Köşesinden su alıyor. Kanal yaptık. Rüzgârın uçurttuğu naylonumuza iki arkadaş asılmış nöbet tutuyor. Bir ıslanıyor, bir kuruyoruz. Bir duman, bir çamur. En kötüsü de damlayan şikeftimizden sonra damlayan bir mangamızın olması. Akşama kadar günümüz böyle geçti. Islanan eşyalarımızı kuruttuk. Manga zemini için ince odun topladık. Tüm bunlar bize her şeyi düşmanı ve neredeyse kendimizi de unutturdu. Hiçbir şey yağmamış gibi görsek de kendimizi hepimiz akşamleyin yorgun argın attık kendimizi uykunun kucağına. Ayaklarımızı sıcak çarber taşlarının üzerinde...

21.Nisan.2007

Operasyonun üçüncü haftasına giriyoruz. Dile kolay. Bu sabah gene jetler kafamızın üzerinde geziniyor. Ve vurdu. Ardından gene havan sesleri. Aynı tanıdık hikâye. Tüm bunların neticesinde ne olacak iyi biliyoruz. Ve bildiğimiz, beklediğimiz gibi aynen. Askerler, hem de binlerce, sürü halinde Zivinge'den şehit savaşı'na doğru ilerliyor. Dün konvoy sesleri geliyordu. Caddeye yakınız. Gözlemliyoruz. Fakat elimizde patlayıcı madde yok. Şimdi her şeyden önemlisi bizim için erzak çıkarmak. Navserde arkadaşlar erzaksız. Ve en kötüsü şu an tek erzak çıkarmak kanalımız da kapandı ya da kapanmak üzere. Köylüler gidiyorlarmış. Gitmeleri için henüz çok erken. Kesin askerler onları gönderiyor. Bu yıl düşman Gabar'a ve genel anlamda Kürdistan'a yapmadığını bırakmayacak. Bizi yıldırmaya çalışıyorlar. Temizleme operasyonu diyorlar adına. Bakalım kim kimi yıldırarak. İçimden düşmanın tüm gücüyle yöneldiği bu operasyonların sonucunda eğer başaramazlarsa bazı şeylerin değişeceğini söylüyor.

Düşman tedbirli. Tepeler birbirini savunmalı bir şekilde duruyor. Asker birbirini savunarak araziye bırakıyor kendini. Sırtlardan değil yamaçlardan ve dolardan ilerliyor. Tuttuğu tepelerdeki mevzilerinin alt kısımlarını da mayınla döşüyor. Çekmeli ve kablolu mayınlar. Askerler en ufak bir şüphe duyduklarında ya da yamaçlara döşedikleri alıcı cihazların en ufak bir sinyalinde mayınları kendisi patlatıyor. Helikopterler günlük olarak lojistik ve cephane sevkiyatı yapıyor. Yaklaşık haftada bir güç değişimi oluyor. Geçen gün güçleri çekilirken arkadaşlar vurunca geri kalan askerin tamamı helikopterlerle götürüldü. Onlar da geliş ve gidişlerden korkuyorlar. Araziye her adım attıklarında onları vurmaya kararlıyız. Pişman ettirmek istiyoruz onları geldiklerine. Gabar onlara cehennem olmalı. Onlar güzelim ülkemizi mahvettiler.

Ülkenin her yerinde bu kadar yoğun operasyonlar devam ederken ve hınca hınç bir direniş yaşanırken televizyondan zaten hiç haberimiz yok. Ama radyoda dahi çok az işleniyor. Sanırım kimse bu operasyonların yoğunluğunun farkında değil. Zaten ordu gizli kapaklı yürütüyor her şeyi. Bu kadar asker sevkiyatı ve bu kadar ölen askerlerden hiç haber vermiyorlar. Onların bu tutumunu anlamak zor değil de bizim yayınlarımızın yeterince işlememesini anlamak neredeyse imkânsız.

Ç.Findikê

Şehit Serhildan Alanı

24.Nisan.2007

AKP sonunda cumhurbaşkanlığı adayını açıkladı. Beklendiği gibi Erdoğan değil, Abdullah Gül aday. Bence Erdoğan çok akıllı bir adam. Kendisi aday olsaydı çok tepki toplayacaktı ve büyük bir ihtimalle farklı yönelimlerle karşı karşıya gelecekti. Yapmak istediklerini de yapamayacaktı. Gül cumhurbaşkanı olur AKP de yeniden hükümet olmayı başarırsa Erdoğan yapmak istediklerini daha rahat yapacak, bence Erdoğan'ın karizması ve liderlik özellikleri çok daha güçlüdür. Fakat Türkiye'deki realite ordu de derin devlet gerçekliği ona temkinli adım attırıyor. Nedense Erdoğan'a karşı bir umudum var. Bu sadece Kürt sorununa yaklaşım boyutunda değil. Genel anlamda Türkiye halkları için olumlu işler yapma boyutunda istemleri olduğunu hissediyorum. Umarım hislerim bir gün doğru çıkar ve Erdoğan o gücü iradeyi ve mantığı gösterir. Türkiye'nin siyaset tarihinde ikinci bir Atatürk olma hayali olduğunu düşünüyorum. İnşallah yanılmam.

Keşif yerinden hiçbir şey görünmüyor. Bu yüzden keşif yapmak da çok sıkıcı. Halen aynı noktadayız. İki gün önce çatışma sesleri ve ardından yoğun kobra vuruş sesleri geldi. Arkadaşlar navserde üç dört yerde düşmanı vurmuşlar. Askerler Şehit Nemrut noktasına kadar ilerlemişler. Bugün ilk defa kayıplarını kabullenerek Küpeli Dağı'nda bir kayıpları olduğunu söylediler. Biz de burada erzak çekmekle uğraşıyoruz. Şu an erzak çıkarmak da eylem yapmak kadar önemli Gabar için. Neyse sorun değil. Bu operasyonlar bitmeden birkaç kez daha eyleme girmek isterdim. Bakalım ne olacağı belli değil.

Şu an akşamüstü. Dün akşam sabaha dek yağmur yağdı. Daha doğrusu öğleden başladı. Dün öğleden sonra göreve gittik, akşam döndük. Sırılsıklam olduk. Bugün yağmurlardan faydalanarak banyo yaptık. Hareketlilik, çamur yer yer yaşadığımız susuzluk nedeniyle oldukça kirlenmiştik. Şu an çok rahatlamış durumdayım. Közlerin üzerinde kaynayan çayımızı yudumlarken karşı sırtlarda batan

güneşin yansımalarını izliyorum. Sırtlar mor rengini almış. Sırtların tam üzerinde bulunan bulutların en üst kısımları pembe ortaları eflatun ve alt kısımları mor renkli. Mor dağlar, mor bulutlar. Ağaçlar yapraklarını henüz yeni yeni açıyor. Otlar büyümüş. Arazi yemyeşil. Parlak ve canlı bir yeşil her yanı kaplamış. Çiçekler sanki biraz kırgın. Bu operasyonlarda, bu yoğunlukta güzelliklerinin yeterince ilgi görmediğini düşünüyorlar belki. Fakat üzülmeler iyi olur. Çünkü onlar her zaman ki gibi güzeller ve hep güzel olacaklar.

Ateşten Yüzler

Zilan kadar sevdalısıyım yaşamın
karnımda taşıdığım ölüm değil yanılmayın
ölmeye ve öldürmeye değil merakım
adına yaşam denilen ölümü öldürmektir
amacım
Sema kadar yücedir umudum
Agiri'nin sönmeyen ateşiyim ben
ruhum da bedenim kadar ateş
yüreğim ateş şimdi
ve her ateşte
Newrozlar'da coşan çocuklar gibi yüreğim
Zindandaysa da bedenim
Yüreğim sokaklarda
Newroz'um ben varoşlarda
Beritan kadar ılgılığım uçurumlarda
rüzgârlar alıp götürsün diye düşlerimi
Ya da bir kış olup uçmak için sonsuzca
Başkaldıran bir gül olurum kayalıklarda
Beritan olurum
karanlık zihniyetlere inat
masmavi hayallerimle
bir Yıldızdım Cudi'nin asiliğinde
Nucan sadeliğinde bir yaşam serüveninde
Sorxwin olurum Faraşın güzelliğinde
Katolar'da çınlayan bir gülüş
Hezil'de coşkuyla akan bir direnişin
söz anlamını yitirdiğinde
eylemim ben Viyan çizgisinde
bir kerecik yaslamak için
başımı özgürlüğün omzuna
ve elleri kirli, yüzleri isli çocuklar
gülsün diye
Viyanım ben
özgürlüğün sönmeyen ateşinde

26Nisan.2007

Zap'tan yola çıkali bir yıl oluyor. O gün yağmurlu bir gündü, bugünse güneşli. O gün sevdiğim yoldaşlardan, alıştığım mekânlardan ayrılmanın derin hüznünü yaşarken bugün daha büyük ve dönülmez ayrılıkların acısı kanatıyor gönlümü. Tarifi zor acılarımız... Halen Findikê takımındayız. Şu an takım darmadağınık. Bir tim eylem için biz gelmeden önce yola çıkmış, henüz gelmediler. Bir tim şu an şehit Dijwar noktasında hem keşif hem de pusucu olarak kalıyor. Bir timse işte biz de onlarla birlikteyiz. Erzak çekiyoruz. Hem takım için hem de diğer taraftaki arkadaşlar için. Bu takımı seviyorum, Çiya arkadaşı eskiden tanıyorum. Bu pratik süreçte ve kışın daha iyi tanımış oldum.

Kendisi Toridir. Henüz genç ve Gabar'da takım komutanlığı yapıyor. Zeki, yetenekli ve anlayışlı biri. Asker açıdan duyarlı ve disiplinli olmaya çalışıyor. Zorlandığı yönler olsa da iyi idare ediyor. Doğallığı çevresindeki yoldaşlara sevgisi ve saygısı hoşuma gidiyor. Serhat arkadaş ise takımda tim komutanı. Erzincanlı. Kürtçe konuşunca benden daha çok pot kırıyor. Uzun yıllar Haftanın pratiğinden sonra üç dört yıldır Gabar'da. Epey tecrübesi oluşmuş. Pratikte pişmiş. Olgun, mütevazı ve emekçi bir arkadaş. İnsanları hiç kırmak istemiyor. Xebat Rus Ermenistan Kürtlerinden. İri yarı insanlarla ilişkilene de diyalogda kendini ifade etmede zorlanıyor. Sakar. Bir iş yapacağı zaman etrafındaki arkadaşlar tetik halinde. Roni arkadaş genç kendine güvenli, biraz kendine sevdalı. Eskiden spor yapmış. Bu yüzden fiziksel olarak epey gelişkin. Wek darê spindar e. Kafası çalışıyor, güzel düşünceleri ve önerileri oluyor. Gençliğin toyluğu onu biraz ayakları havada kılıyor o kadar. Timlerinin dördüncü üyesi şehit Dijwardı. Şu an radyo onun sicilini veriyor. Xurşit Agit 1981 Kamışlo doğumlu. Mizgin adında bir kız kardeşi de içimizdeymiş. O'nu bayan arkadaşlara karşı böyle duygusal anlayışlı ve ilgili kılan nedenlerden biri buymuş demek. Herkese biraz kızkardeşymiş gibi yaklaşıyordu. Dürüst, saf ve duygusaldı.

Bir tim de özel kuvvetlerdeki arkadaşlardan oluşuyor. Akif arkadaş tim komutanları. Gabar'da O'nu tanıdım. Onun ben de bıraktığı bir imajı var. Ne kadar doğru olur bilmiyorum ama pratikleriyle düşüncelerime destek sunuyor. Onu görünce aklıma kuralızsızlık keyfiyet ve kendine görelik geliyor. Emekçi ve fedakâr yönleri de var tabii. Düşünüyorum da bu Gabar'da zaten emekçi yönü bulunmayan kişi fazla kalmaz. Timlerinde Baz, Fırat ve Serkeft arkadaş var. Onları da fazla tanımıyorum. Baz ve Fırat Amed yolcusu, genç, temiz arkadaşlar. Serkeft arkadaş Hewlerli Soran. Çiyayê Bızına da takım komutanıydı. Daha sonra zorlandığı için görevden alındı. Fazla inisiyatifli biri değil. Takımdaki bayan arkadaşlar ne daha önce kışın birlikte kaldığımız arkadaşlar. Rojda tim komutanı, Ülkem, Varbin, Nazlıcan ve Hindistan.

Hindistan adını ilk duyanlar hep neden bu ismi aldığını merak ediyorlar. Dünyada başka isim mi kalmadı diye düşünüyor insan. Onun hoşuna gittiği için bu ismi almış olması tatmin edici bir cevap olarak gelmiyor olsa da öyle. penaber maxmur çocuğu. Yani Guyi. Tüm Maxmur çocukları gibi yangınlardan, katliamlardan, sürgünlerden kaçığ gelmişler Arap çöllerine. Türkçeyi bayağı düzgün konuşuyor. Edebiyata ilgili. Yazdığı şiirler güzel yani ben beğeniyorum. Canlı, girişken, katılımcı, moralli biri. Zeki ve yetenekli aynı zamanda. Henüz çok genç. Fakat duyguları çok güçlü. O da eyleme giden timle odluğu için takımda onu göremedim. İnşallah bir an önce gelir bizim genç guyimiz. Onu epey özlemişim.

Gabar'da ilk kez sarmayı bu takımda yedim. Daha az pirinç, daha az yağ gittiğinden Ülkem (takım lojistikçisi) arkadaşlara sarma yaptırıyor. Şu operasyon günlerinde biz sarmasız kalmadık. Mutfakçı arkadaş içini ve yapraklarını hazırlayınca hep birlikte oturup on dakikada sarıyoruz. Üzerine de güzel bir çay içip sohbet ediyoruz. Takılacak birisi varsa epey de gülüyoruz.

Aşağıdaki birim işleri olmadığında takımın yanına geliyor. Birim şu an Ciger, Diyar ve Fevzi arkadaştan oluşuyor. Her üçü de küçük Güneyli. Ciger arkadaş Gabar'a bu kış gelmesine rağmen epey hızlı kavradı çalışmaları ve araziye, rolünü de epey iyi oynuyor. Diyar Afrinli "Ma ev çi hevaltî ye?" deyip duruyor. O da Ciger arkadaş gibi dürüst, temiz biri. Çok komik bir üslubu, şakaları var. Boyu kısa olduğundan kendisine Diyarê Kurtik deniliyor. Bazen şakadan alınıyormuş gibi yapsa da kızmıyor, alışmış. Bazen de böylesi şakalara kendisi de gülüyor. Yıllarca kuzeyde kalmış. "Bir burada yük çekerken siz 'gerilla vuruyor Kürdistan'ı kuruyor' diye slogan atıyordunuz" diyor kızınca. Kızdıktan bir dakika sonra tekrar şakalaşılıyor, gülüyor. Unutuyor kızgınlığını. Sarmayı çok seviyor. İçine bir çubuk koymuş. "Takımın en kuralızsızına çıksın" demiş. Maalesef bana çıktı. O da buna epey sevindi tabi. Bugünde sarma sararken bir çubuk koymuş sarmaların içine. Bu sefer takımın en kurallısına çıksın demiş. Daha şimdiden tencerenin başından ayrılmıyor. Ha şu ha bu diyerek sarmaları bir bir ağzına atarken içinde çubuk olanını arıyor çaktırmadan. Sonunda buldu. Şimdi çok sevinçli. Gördünüz mü en kurallınız benim, o yüzden bana çıktı çubuk diyor. Eminim bu işte bir şike vardır.

27.Nisan.2007

Adı Çekwar Yıldız. Evren Akkuş. 1982 İstanbul doğumlu. Aslen Amedli. Ailesiyle birlikte Suudi Arabistan'a göçmüşler. Babası orada bir lokanta işletiyor. Onlar üç kardeş okul okumak için Kürdistan'a geri dönüyorlar. Amed'de amcalarının yanında kalıyorlar. Şex torunu olduğu için ailesi

Suudi Arabistan vatandaşı aynı zamanda. Mekke’de oturuyorlar. Henüz çocuk yaşta hacı olmuş anlayacağınız. Bana aman kimseye söyleme demişti. Ben de ona hiç hacı diye takılmadım. Gabar’a geçen yaz Cudi’den geldi. Önceki yıl Amed grubu olarak Cudi’ye geçiyorlar. Amed’e geçemeyince bir yıla yakın Cudi’de kalıyor. Yazın Sterk, Nazlıcan ve Munzur Cudi’den gelince o da vardı yanlarında. Genç, atik, zeki ama kapalı bir kişiliği vardı. Gabar’a yeni gelmişti kuzeyi tanıımıyordu. Belki de bundandı kapalı görünüşü. Çiya arkadaşın takımında beraberdik, metropole eylem yapmaya gitmek için önerisi vardı. Çok eskiden beri böyle bir önerisi varmış. İsteminde çok kararlı ve ısrarlıydı. Tartışmalarımızdan öyle anlaşıyordu. Takımda katılımı en çok göze çarpan arkadaşlardan biriydi. Çok fedakâr, çalışkan, çok çabacı ve hesapsızdı. Yaşamın doğal komutanıydı. Kendisini yaşamdan sorumlu görüyordu her zaman. Sanki rahatlığı hiç sevmiyordu. Oturmayı, durmayı hep hareketli, hep akışkan. Hep yerinde durmayan.

Oysa şimdi sakın ve suskunsun. Ve her zamanki gibi yalnız. Yalnızca tek başına bir uykuya daldın. Yanında kimse yoktu. Gittiğiniz eylemden her zaman ki gibi başarıyla dönerken sırta doğru yürüdün ve düşman görüntünü aldı. Atılan yoğun kurşunlar yenemedi atikliğini ve yaralandın. Ve kendini o alandan uzaklaştırdın. Acaba yaralandığınızı o anda sen de fark ettin mi? Yürüdün ve gittin. Öyle ki yakınında olan Nurhak arkadaş bile anlamamıştı yaralandığınızı. Acaba sen farkında mıydın ne düşündün son anlarında. Kimlerleydin bilmiyorum. Ama umarım sevdiklerin yalnız bırakmamıştır seni.

Bu belalı nisan ayı seni de mi alacaktı bizden? Senin gidişine de mi kucak açacaktı. Artık sevmiyorum Nisanı. Bir daha da sevmeyeceğim. Nisanın 18’inde Dijwar arkadaş 24ünde Çekwar arkadaş aldın bizden. Seni nasıl sevebilirim ki. Aldatmaz beni çiçeklerin artık. Kuşlarının cıvıltısı artık beni kandıramaz.

28.Nisan.2007

Dün gece seni gördüm rüyamda Başkanım. Biz bir evdeydik. Ve o evde çok gizli ve önemli bir toplantı olacaktı. Siz yürütecektiniz toplantıyı. İçerisi havalansın diye bir iki pencereyi açmıştım. Geldiğinizde kapatırdınız. Elinizde kâğıtlar ve bazı kitaplar vardı. Üzerinizde ise bir hırka. Sanki sağlığınız iyi görünmüyordu. Siz toplantıyı başlatacağınız zaman ben odadan çıktım. Sonra da uyandım zaten. Vakit henüz geceydi. Sabaha daha çok vardı. Sizi görmüş olmanın mutluluğu vardı bende. Çok tatlı bir uyku ve güzel bir rüyaydı benim için. Bir rüya olsa da sizi görmek güzeldi. Eylem için giden tim dün döndü. Operasyon hala devam ediyor. Dördüncü haftasına giriyoruz. Öbür tarafta dört yerde düşmanı vurmuş arkadaşlar. Bu on gün içinde düşman sayısı 16 ölü, 8 yaralı. Bunlar bizim gözle görüp sayabildiklerimiz. Eminim daha fazladır. Giden timin başına neler gelmemiş neler? İki üç kez düşmanla neredeyse iç içe gireceklermiş. Hep bizim cepheden bahsediyoruz. Bir de düşman cephesinden duyduklarımıza ve bizi katıla katıla güldüren şeylere değinmek lazım. Şehit Sılav’a çıktıklarında A. arkadaş oradaki askerlerin hemen hemen hepsinin adlarını öğrenmişti zaten. Komutanlarının “bak oğlum, gündüz deme gelirler” demesinin ardından şu aşağıları da kontrol et sözleriyle asker bir taş alıp aşağıya doğru atar. Herhangi bir hareket veya ses duymayınca da “komutanım bir şey yok!” diyen askere komutan gelen malzemelerin dağıtılıp dağıtılmadığını sorar. -Dağıttık komutanım ama herkese az düştü.

-Neden?

-Komutanım gelirken yolda yemişler.

Yine geçenlerde araziye çıkan askerler şüphelendikleri bir yere bakmak istediklerinde komutanın neredeyse yalvarmasına rağmen askerler gitmek istemiyor. “zaten biz ölüyoruz” diyerek itirazlar yükselince komutanları “ Mustafa bari sen gel” demiş. Mustafa’yla birlikte komutanları da arkadaşlarımızın taramalarına kurban gidiyor. Zorunlu askerlik ve ordu disiplini düşündüğümüzde böylesi bir durum bize tuhaf geliyor doğrusu.

Arkadaşlar yolun üstünde pusuda. Düşman çok yakınlarından geçiyor. Konuşmaları duyuluyor. “ Emre burası neresi?” “Gabar” “ Yakarım ulan ben bu Gabar’ı!” Herhalde yokuşları çıkmak ve sık ormanların dalları onu epey kızdırmış olsa gerek. O anda arkadaşlar onları vursaydı kimin kimi yakacağı anlaşıldı herhalde.

Yine bizim timimiz yani bir timimiz biraz da duyarsızlık yapıp takım noktasında kalıyorlar. Sabah kalktıklarında askerler etraftaki tüm tepeleri tutmuş vaziyette. Hemen noktadan çıkmışlar. Tabii

düşman tepesinden kaldırılan ve bu operasyon günlerinde bize erzak olan konservelerin birkaç tanesini noktada unutmuşlar. Arama tarama yapan askere komutanı ne buldun diye sorunca “ komutanım sadece birkaç tane konserve bırakmışlar” demiş. Eminim kendi konservelerini gören komutan epey sinirlenmiştir. Onların bu hainliğine. Tabii bizim arkadaşlar insafli davranıp en azından birkaç tane bırakmışlar. Onlar bu kibarlığı da göstermiyorlar. Bu tür anıları da var operasyonların. Hele bizim operasyondan biraz da bizim operasyonu gerekçe yapan tembelliklerinden dolayı saç ve sakalı bir karış (inanın abartısız bir karış) olan erkek arkadaşları gören askerlerin bakışları, donup kalışları, korkularına ne demeli! Nasıl korkudan ölmemiş Xebat Rus’u gören asker hepimiz şaşıyoruz. “Bunların hepsi böyle midir?” diyorlardır şimdi. Aynen Şehit Slav’da Nurhak’ı gören askerin donup kalması gibi. Bilseler kendilerine terörist olarak tanıtılan belki hayvan, belki vahşi gördükleri insanların ne kadar masum ve çocuksu yürekleri olduğunu...

yaralı bir ceylan
kaniyor yarası
yarası mı yüreği mi kanayan
soluk soluğa
ve ter içinde ceylan
kimsesiz, tek başına
bir uçurum yalnızlığında
ne bir çılgılık ne bir inleme
sessizce
her zamanki sükunetinde
dağların görkemi gözlerinde
yaralı bir gerilladır ceylan
başı toprağın göğsünde
üzeri yıldızlarla örtülü
silahı başucunda dost
kendisi gibi o da kan içinde
ömrünü düşlerine yol yapmış
gençliğini adanmış düşlerine
düşlerinin özgür ülkesine
silahı dost edinmiş
silah ve ülke koymuş asını
çek û war
Amed gibi asi ve suskunca
tığ gibi ince bir gerilla.
şimdi yerde boylu boyunca
sevdikleriyle beraber kanımca
yazık ki veda edemeyecek
tek söz bile söyleyemeyecek
söylese de kimse bilmeyecek
şimdi nasıl bırakıp gidecek
biliyor ki gelecekler
ya şimdi ya da az sonra
kucaklaşacaklar onunla duyacak
geldiklerini görecektir
o zamana dek bekleyecek
veda ederken ömrünü terk edecek
hayallerini devr edecek
emeğini, ekmeğini paylaştığı yoldaşlığa
düşlerini ekleyecek
bir yıldızın izinde
yaşarken parlayan bir yıldız
yerinde hiç durmayan
oradan oraya uçuşan

şimdi yerde uzanmış yatan
bir yıldız...
kanlar içinde yaralı bir ceylan
gözleri yıldız...

29.Nisan.2007

1.Mayıs.2007

Türkiye’de bugün 1 Mayıs kutlamaları yine her zamanki gibi çatışmalı. Sanki hiç değişmeyecek bu Türkiye. Dola Guyina’ya geldik bir tim olarak. Bir eylem yapacağız. Burada sanki başka bir mevsim yaşanıyor. Daha doğrusu Findikê’nin 15 gün sonrası Navser’in ise herhalde bir ay sonrası yaşanıyor. Ağaçların yaprakları kocaman, otlar kartlaşmış. Sıcak, boğucu bir hava var. Ama en güzel de pembe çiçekli ağaçlar. Çiçekleri aynı akasya ağacının ki gibi. Bunlar da yeniliyor. Bu ağacın adı ise Fırat arkadaşın deyimiyle Zizelax yanımda makine olmadığı için bu dolden her geçtiğimde içim yanıyor. Bu baharın güzel çiçeklerini ne kadar da çekmek istiyordum oysa.

3.Mayıs.2007

Yola mayınımızı döşedik ayın tam da dolunay olduğu o gece mayına giderken gece demeye bin şahit vardı ve ben kendimi çıplak hissediyordum. Öyle ya ağaçlar, kayalar ya da karanlık bizim giysimiz oluyor. Çoban köpeği bizi fark edip çok yakınımıza kadar gelince ve boyuna havlayınca biz ağız ve burnumuzu kapatmış gitmesini bekliyorduk. Şehit Amara ve Reşit arkadaşlar geldi aklıma. Düşmanın onları bulmasına neden olan çoban köpeğiydi. Neyse ki ucuz atlattık. Arkadaşların nöbetini tutarken mayını döşeyen ben olsaydım bu kadar heyecanlanmazdım herhalde. Şimdi konvoyun gelmesini bekliyoruz. Haberler Mardin’de ihbar sonucu bir arkadaşın bir evde şehit düşürüldüğünü veriyor. Radyolar bol bol işliyor. Ya Alan ya da Botan arkadaş diyoruz. Sonunda anlıyoruz. Dargeçit Belediye Başkanının oğlu, yani Alan arkadaş. Serhat arkadaş iyi tanıyor. Bize Onu ve Şehit Gernas’ı anlatıyor bir sohbetimizde. Bu doğal çay sohbetlerimizde anlatılanları olduğu gibi yazmak isterdim. Komik olanlarına katıla katıla gülüyoruz. Örneğin Alan arkadaş gittiği bir evde çayını karıştırdığı kaşığı tutup fırlatıyor. Ev halkının hayretler içindeki bakışlarından sonra anlıyor ne yaptığını. Yine Garzan’da askerlerin pusu attığı bir boğaza doğru ilerleyen arkadaşların çıkardığı sese askerlerin komutanı “O kimdir?” deyince bizim arkadaşlar “Em in em!” deyince komutan ne derse beğenirsiniz. “Oğlum Emin buraya gel yukarıda pusu atacağız.”

4.Mayıs.2007

Ben ve Nazlıcan takıma geri döndük. Şimdiye dek konvoy gelmedi. Artık mayının patladığını görmek nasip olmayacak bize. Dönüşte arkadaşların önünden yola çıktım. On beş yirmi dakika sonra onları beklemek için durdum. Ben sessizce dururken bir dağ keçisi çıkıp önüme gelip durdu. Vurmadım. Silahım elimdeydi ama kıyamadım güzelliğine. Bu bahar her şey yeniden doğuşu yaşarken bir ölüm daha eksik olsun çevremizden dedim. Şimdi dağ keçilerinin yavrulama zamanı. Küçük dünya tatlısı narin yavruları olacak. Erzak sorunumuz olmasa daha doğrusu sütümüz olsaydı bir yavrularını alıp büyütmek isterdik. Ama nafi. İyi ki sütümüz yok.

7.Mayıs.2007

Sonunda Findikê’den geldik. Takım ve oradaki arkadaşlar epey hoş olsalar da buradaki arkadaşları ve Navser’i özlemiştim. Arkadaşları bu kadar özlediğimi onları görünce daha çok anladım. Şu an Gabar’a ilk geldiğimde yaşadığım duygulardan çok uzağım. O zaman bana soğuk geliyordu. Şimdiyse kopamadığım bir bağ. Bir sevgi, umut, direnç, cesaret, fedakârlık bağı. Emegin birleştirdiği, direnişin

güçlendirdiği, saygının büyüttüğü bir bağ bizimkisi. Uzak düştüğünde kendini soluksuz hissettiğin bir paylaşım. Bu sabah askerler TRT'den epey yakınlar doğru gelme cesaretini gösterince bedelini kötü ödediler. Öğleden sonra ise çok güzel bir banyo yapma şansına sahip olduk. Yeni gelen arkadaşlar Besta ve Cudi'den selamlarla, sevgilerle yüklemişler çantalarını. Şimdi herkes bir arada sohbetler epey sıcak.

13.Mayıs.2007

Bugün anneler günü

Tüm annelerin, ve annelerin benim için en güzeli annemin Anneler Günü kutlu olsun. Tüm annelere özgür ve mutlu günler yaratmanın savaşımını veren bizler ne kadar uzakta olsak da hep sevgiyle, özlemle ve saygıyla sizleri arıyor, her zaman sevginizle yaşıyoruz. Ne kadar büyüsek de annelerimizin çocukları olarak, onlara sarılarak uykuya dalmak hayalimiz.

15. 5. 2007

sözler yeter mi söylemeye
geri getirir mi kaybettiklerimizi
acılarımızı dindirir
sevinçlerimizi çoğaltır mı
yaraları sağaltıp
devası olur mu sancılarının
sözler...
yalnızlığında sığındığım bir kayalık
veya bir orman kuytulugu
kendimi aradığım kelimeler
çaldığımda kendimi bulmak
istediğim bir kapı
sözler...

sözler hüznü bir nisan yağmuru
renk renk bir çiçek bahçesi
şimdi sözler görünen
bazen yaşanan bazen hissedilen
ama söylenemeyen

17.Mayıs.2007

Aman allahım, bu ne teşkale böyle? Gabar'da ilk defa böylesi bir teşkale yaşadık. Radyodaki Selamo burada olsaydı eminim gülmekten yerden kalkamazdı. Belki de karnı çatlardı gülmekten. Neyse iyi ki burada değil. Bırakında biz kendi kendimize rezil olalım. Ben, D ve K arkadaşlar bir görev için Bunalım'a kadar gidecektik. Yolda öncü bendim ve doğal olarak keşfi ben yapıyordum. Şehit Nemruta geldiğimizde boğazda epey oturup keşif yaptık. Tam kalkacağız bir şey yok derken benden çok yakından bir asker bağırması gelmez mi kulağımıza. Ben nereden olduğunu anlamasam da D ve K arkadaşlar bizim bulunduğumuz sırtın üst tarafından geldiğini söylediler. Nihayet ikinci bir ses ve ben karşı taraftan geldiğini anladım. O kadar keşfe rağmen asker görmemiş olduğumuzdan epey şaşırmiştık, çok yakından gelen bu sese. Yola çıkacak gruba dikkatli olması için çağrı yaptık ve kendimizi hızla aşağıya bıraktık. Üçgenden ben ve K. teknik malzemelerin yerini değiştirmekle uğraşırken D. arkadaş karşı tarafta keşif yapıyordu. Bir kurşun ve ardından bir havan atılması sonucu bizde ikinci bir şaşkınlık. Özellikle kurşunun gelmesi oldukça ilginçti. Acaba görüntümüzü aldılar diye kaygılandık. İşlerimizi bitirip noktaya döndük. Ve arkadaşları durumdan haberdar ettik. Tepedeki

askerlerin hareketli oluşundan dolayı grup yola çıkmamış beklemişti. Ertesi gün Findikê'ye doğru gidecekken öncülerini onların arkasında kalıp da onlara cihazla gitmemelerini söyleyince grupta Şahin Çiya'dan geri dönüyor. Önce yola çıkmış öncü grupların bu kadar gerisinde kalmayı nasıl becermiş olduğu. Grup gece yarısı karargâha geri döndü ama öncülerden haber yok. Büyük ihtimalle grup önden gitmiş diye vurup gitmişlerdir. Arkadaşların yorulmaları ve moral bozuklukları bir yan Adil arkadaşın sinir krizi geçirmesi bir yana. Bu iki günün yarattığı duyarlılık, hassaslık stres ve gerginlik sonunda üçüncü gün patlağını verdi. Yani dün. Ben nöbetçiye Azat ve K. ve Şi. arkadaşlar şehit Nemrut'a gitmek üzere yola çıktılar. Benim nöbetim biteli henüz yarım saat olmuştu. Şehit Nemrut tarafından silah sesleri geldi. Ardından da kobralar. Arkadaşların o tarafta olması önce silah sesi sonrada kobraların gelmesi bizde tek bir düşünce yarattı. Düşman arkadaşların görüntüsünü aldı. Çiçek arkadaş heyecandan noktadan arkadaşlarla bağlantı kurmak için küçük cihazdan çağrı yaparken Azat arkadaş yerine cevap veren bizim Ro. ve Sterk arkadaş oldu. Onlar konuşanın Çi. değil Şi. arkadaş olduğunu ve durumlarının da iyi olduğunu düşünürsün biz elimizde silahlar mevzilenmiş bekliyorduk. Oysa kobra tek bir noktayı değil genel bir alanı geziyor, vuruyordu. Fakat bu bizim dikkatimizi çekmiyor, sandığımız tek bir düşüncenin peşinden heyecanla koşuyor, mevzide bekliyor, kobranın geçişiyle saklanıyorduk. Bir yandan da bağlantı karmaşasını çözmüş arkadaşların durumunu merak ediyorduk. Sonunda tüm bu paniğin teşkalenin boşa olduğunu anladık. Kobra ilk gelişle vurmuştu. Bize kobranın sesi gelmediği için silah seslerini yakından duyunca ve ardından kobra seslerini alınca farklı yorumlamıştık.

Tahmin ettiğim gibi çıktı. Azad arkadaş onlar gelince güleceklerini, bu kalabalıktan hiç haberdar olmadan duyduklarıyla şaşıracaklarını, iş işten geçince anlamış oldum. Gelen arkadaşların rahatlığının göstergesi olarak sarma için yaprak topladıklarından bahsedilebilir. Biz ise oradan oraya koşuşturmuş heyecandan yorgun düşmüştük. Tüm bunların ardından kaç gündür yaşadıklarımızın abartınlığı, duyarlılığımızın aşırılığı çözülmüş oldu. Ve grup geç kalmanın üzüntüsü, iki kez yola çıkıp dönmüş olmanın yorgunluğu, moralsizliği biraz da utangaçlığıyla yola çıktı. Artık yolda başlarına bir bela gelmeyeceğin dair güçlü bir his var içimde. Bu üç gün içinde zaten biz ortada çok ciddi bir şey yokken olabilecek en kötü şeyleri zaten yaşadık. Yaşanacak farklı bir kötü olasılık kalmadı. Kurgularımız bitti. Tek dileğim grubun geç de olsa yerine sağlam ulaşması ve de en önemlisi başarılı bir eylemin gerçekleşmesi. Uğurladığımız arkadaşları tekrardan ve sağlam bir karşılaşmadan öte beni sevindirecek bir şey olamaz sanırım.

Silah seslerinin gelmesiyle BKC'ci arkadaşın tek başına nöbet yerine doğru gittiğini görünce silahımı alıp onunla gitmiştim. Dicle arkadaş tek başına böyle hareket etmeme çok kızdı ve bana Şövalye unvanını taktı. Bu gürültü patırtı içerisinde görünmeyen düşmanla savaşmak için kılıçlarını kuşanmak artık şövalyelik midir Don Kişotluk mudur bilmem. Fakat bildiğim şu ki rahatlık kadar aşırı hassasiyet de olmadık yerde bize kaybettirecek ve bizi komik hale düşürecek bir şey. Tüm bu hengâmenin bedeli olarak da bugün nokta değiştireceğiz.

18.Mayıs.2007

Şu an senin resmine bakıyorum. Seninle ilk tanışmamız, sohbetlerimiz geliyor aklıma. Çok genç yaşına rağmen kıvrak zekânla kendinden çok büyük olanlarla bile yoldaşlık yapışın. Yaşlı arkadaşlar ile özellikle saatlerce süren tartışmaların coşkun, enerjin, şakaların, ağız dolusu gülüşlerin, kızıp öfkelenmelerin, bazen dolup taşıp ağlamaların, deli dolu oluşun... ax Dersim sen nasıl gidersin lütfen kusuruma bakma seni yazamıyorum yoldaşım.

19.Mayıs.2007

Bu sabah üç buçukta kalktım. Komando tepesinde pusucuyduk. Noktaya geldiğimizde kahvaltı yapıp uyumaya hazırlandım. Ben tam uyuyacakken Findikê tarafından gelen çatışma sesleriyle arkadaşların Şehit Yılmaz'da eylem gerçekleştirdiklerini anladık. Biz bugün 19 Mayıs olduğundan askerlerin bir operasyon düzenleyeceklerini beklerken askarlere sürpriz bir on dokuz mayıs kutlamasını bizim arkadaşlar düzenlediler. Bayağı bir zaman sonra kobralar çatışma yerine doğru giderken ben kafamı daha fazla tulumun içine gömerek uyumaya devam ettim. Eylem yüzünden gideceğimiz görev yeri

değiştii. Bu akşamüstü Çiyayê Bizina'ya doğru göreve gideceğiz. Bugün karargâhta mutfakçı arkadaş Jiyan, subay Munzur. Munzur arkadaş “bugün partide kalıp kalamayacağımı belirleyecek bir gün” diyor. Sonunda noktayı bırakıp kaçmasa iyidir. Jiyan arkadaş mutfakçı ama otunu, suyunu buğdayın temizlenmesini, akşam için gene otunu arkadaşlardan istiyor. Subay da “istiyorsan yemeği de ben yapayım” diyor. Velhasıl böyle devam ediyor. Bakalım akşama dek neler olacak.

Diğer noktamızı bıraktık. İki dol yukarı çıktık. Otların üzerinde arka arkaya yüründüğünde cadde gibi patikalar oluşuyor. Öbür noktamızda hem küçük cihaz birkaç kez kullanıldığı hem de patikalar oluştuğu için çıktık. Su aldığımız gölün suyu da yakında bir haftaya kadar biter. O zaman mecburi nokta değişimi farklı bir yere olur. Karargâhta her gün buğday temizleme sohbetlerimiz oluyor. Bu iş toplu yapılıncı hem zevkli oluyor hem de çabuk bitiyor. Fakat şimdi Jiyan arkadaş buğdayını getirip önümüze bırakıp gitti. Buğday temizlemek zaten sabır gerektiriyor. Üzerine bir de Jiyan eklenince iki kez sabretmen gerekiyor. Karargâhta sayımız epey arttı bu arada. Özellikle biz bayan arkadaşların sayısı epey fazla. Yaralı ve yönetim arkadaşları çıkarınca iş yapanların sayısı epey az kalıyor. Ama herkes kendi gücüne göre bir şeyler yapıyor ve kimseye de yük olmak istemiyor. Şehit Ahmet tarafına gitseydik görev için benim de gitmem şart oluyordu. Çünkü operasyonla birlikte bizim Findikê takımına geçiş hattımız değişti. Ve diğer arkadaşlar bu hattan gitmediklerinden benim de onlarla gitmem gerekiyordu. Fakat Çiyayê Bizina'ya daha isteyerek gideceğim. Çünkü oradaki arkadaşları uzun süredir görmediğim için onları epey özledim. Bakalım nasıl olacak?

Komando

21.Mayıs.2007

Çiyayê Bizina'ya göreve gittiğimizde o kötü haberi aldık. Şehit Yılmaz eyleminde Akif arkadaş şehit düşmüş. Düşmanın en az on kaybı var. Moralimizi bozan bu haber ardından yüklerimizi yapıp geri dönmeye koyulduk. Oldukça karanlık olduğundan geri dönüş hızımız oldukça yavaştı. Otlar azaldığından arasında bulunan taşlar görünmüyor, bu da yürüyüşü oldukça zorlaştırıyordu. Uzun bir zaman sonra karargâha ulaştık. Dün oldukça halsiz ve yorgun bir gündü benim için. Saçlarımı yıkamak için suya gitmiştim. Dönüşte noktada güzel bir manzara vardı. Bir arkadaş talaş yapıyor, birkaç kişi gübre dövüyor, birkaç arkadaş ot ayıklıyor, bir arkadaş ise çalışan arkadaşlar için çay pişiriyordu. Bu kolektif çalışma manzarası insana moral veriyor. Ben de gittim ve gübrecilere katıldım.

26.Mayıs.2007

Üç günlük bir pusudan dün akşam döndüm. Bugün ise karargâh oldukça kalabalık ve yoğun. Sabah arkadaşları gördükten sonra subay Diyar arkadaşın tüm çaba ve ısrarlarına rağmen bir kişiyi bile örgütleyememesine dayanamayarak gübre ezmeye gittim. Karargâhın çok aşına bir yüzünü yaşıyoruz gene. Çok kalabalık bir sayı ama iş yapma sayısı çok az. Ya misafir, ya takım elemanı, ya grup yola çıkacak ya da... Öğlen yemeğinden sonra iki saat nöbet, ardından biraz arkadaşlara takıldıktan sonra Şilan'a notumu tamamladım. Ronahi arkadaş ile birlikte suya gittik. Gölde su epey azalmış ve bulanıklaşmış. Sayılamaz ama sanırım kurbağaların sayısı da epey artmış. Kurbağa dediğim kurbağa yavrusu. Çocukken sokakta kirli sular içerisinde gördüğümde balık yavruları sanıp sevindiğim sonra da diğer çocuklar gibi kavanoza suyla birlikte koyup kendi çocuk akvaryumunda beslediğim kurbağa yavrularından. Büyüdüğünde onun güzel bir balık olmak yerine çirkin bir kurbağa olacağını öğrenmek hayallerimi ne kadar da yıkmıştı. Oysa ben topladığım taşlar ve bitkilerler akvaryumumu daha bir güzelleştirmeye hazırlanmıştım. Sudaki kurbağa yavrularını görmek beni tekrar Amed şehri sokaklarında doğadan uzak geçen çocukluğuma götürdü.

Üç günlük pusu nasıl mı geçti? Yola çıktığımız gün mutfakçıydım. Biraz yorgundum ve havada epey sıcaktı. Tüm bunlara Azat arkadaşın öncülüğü de eklenince gidiş tamamen bir felaketti denilebilir. Pusu yerimiz epey güzeldi. Silah kaldırmayı hedefliyorduk. 2.gün öğleden sonra haberler Şırnax kırsalında askeri aracın mayına çarpması sonucu 6 ölü, 10 yaralı olduğunu söyleyince beklediğimiz pusu yerine askerlerin geleceğine dair şüpheye girdik. Gerçekten de öyle oldu. Askerler mayın patlaması ardından Gundikê Şêx karakolu üzerinden geçiş yaptılar. Sabah uyandığımızda normalde

pusu gerçekleşseydi yapacağımız geri çekilişte kullanacağımız hattan askerlerin geldiğini gördük. Belki farklı yerlerde önlerine gidip yeni yol hattına göre bir pusu atabilirdik ama grup sorumlusu arkadaşımız böyle bir istemde ve düşüncede bulunmadığından akşama dek oturup onları izledik. Akşamüstü karargâha dönmek için yola koyulduk. Ve ben bu görevde arkadaşlarımızı çok daha iyi tanıdım. Giderken bir eylem olmayacağı ve bizim asker vurmayacağımıza dair taşıdığım hissimin doğru çıkması beni şaşırtmadı. Bunu bazı arkadaşlara söylediğimde şaşırp böyle bir tahmine nasıl ulaştığımı soruyorlar. Onlara bir şey demedim. Onlar duygusal zekâyâ bağlayadursunlar ben biliyorum ne denir. Aslında benimkisi histen öteye bir görüş, daha doğrusu öngörü, bireylerin tarzlarına yaşam duruşları ve kişiliklerine baktığımızda ruh halinin ne olduğunu çok iyi görürsünüz. Ve biz insanlar çok değişik ruh hallerine sahibiz. İnsanın ruh hali onun oturuşuna, yürüyüşüne yansıyor. İnsanlar bir şeyi amaç edinip gerçekleştirmeyi istediklerinde sadece bedeni değil tüm ruhu, enerjisi ona koşullanır ve o hedef için harekete geçer. Sendeki enerji harekete geçtiğindeyse o hareket başka hareketlere evrendeki diğer enerjilerin de bu amaç doğrultusunda harekete geçmesine yol açar. Hareket hareketi doğurur. Sen istemezsen altın tepside imkânlar sunulsa bile önüne görmezsin, değerlendirmesini bilmezsin. İstemsizliğin altında yatan nedenler isme çok daha derin bir vaka. Ben bunu somut ve kesin bir şekilde şu anda ortaya koyamam. Bireyin yaşadığı yılmışlık, kendine veya etrafındakilere güvensizliği, mücadeleye dair umutsuz veya inançsızlığı... Gibi temel ve genel nedenleri ancak koyabilirim. Fakat bu arkadaş bu ithamlarda bulunamam. Yine de istemsizliğin nedenlerini sorar, cevabını da merak ederim.

27.Mayıs.2007

Geçen gün mayın eylemini duyduğumda içimden yükselen bir çığlık vardı. Aslında o çığlığı o zaman sözlere dökseydim farklı olurdu. Bir gerilla olarak radyoya telefon açıp duygularımı söze dökmek isterdim o an. Orduya istediği kadar gelirse gelsin bunun bize vız geleceğini, Önderliğimize bağlılığımızı ve halkımıza yiğit kızları ve oğullarının fedai düzeyinde bir direniş içinde mücadeleyi bırakmayacaklarını haykırmak isterdim.

Dün gece sizinleydim gene Başkanım. Yalnızlığa nasıl bu kadar güç getirebiliyorsunuz? Sevgiyi bulduğum gerçeğiniz uğruna yaşadığımı, beni yaşatanın sizin sevginiz olduğunu ve size olan sevgim olduğunu haykırdım. Belki siz çok kızacaksınız ama gözyaşları içinde sizinle konuştum.

Pratik her şeyin üzerini örten bir kılıf. Pratiğin güçlü oldu mu kişilik yetmezliklerin çok daha geri planda kalıyor. Peki, şu çelişki değil mi? Kişiliğindeki yetersizliklerle bir insan ne kadar güçlü bir pratiğin sahibi olabilir. Sonuçta o pratik onu batırmaz mı? Daha doğrusu en az kendisi olmak üzere başkalarının da canına mal olan bir kaybedişe götürmez mi? Savaşı sadece düşman gerçekliğine karşı yürütür, kendindeki birbirindeki geriliklerle savaşmazsan yoldaşlık sevgisi ve bağlılığı, döktüğün gözyaşlarının anlamı ne kalır?

29.Mayıs.2007

Güneye gidecek ilk grubu bugün yolculadık. Toprak arkadaş grupta olmasına rağmen gidemedi. Dün sabah biz kahvaltımızı yaparken üzerimizde gezinen F-16 tam noktamıza iki kazan atıldılar. Toprak arkadaş bu kazanların parçasıyla yaralandı. Neyse ki durumu ağır değil. Sabah kazanlarından hemen sonra kahvaltımızı yapıp nokta değiştirdik. Noktamıza öğlen havan topları atıldı. Akşamüzeri ise kobralar roket ve taramalarla etmediklerini bırakmadılar. Kendimize yeni bir Felluce daha yaratmış olduk yani. Sonunda güneye gidecek grup da yola çıktı. Ben ve Kawa arkadaş bilgisayarların yanına gittik. Tam biz yoldayken kobralar üzerimizde cirit atıyorlardı. Rastgele etraflarını tarıyorlardı. Önderliğimizin Görüşme notunu çözdüm. Döndüğümüzde arkadaşlardan aldığımız haberle şok olduk. Radyolar Gabar'da yedi kayıptan bahsediyor. İnsan kulaklarına inanamıyor. Gabar için böyle fazla bir sayı zaten inanılacak gibi değil. Olsa olsa kötü bir şaka olur sanırsınız.

31.Mayıs.2007

Dün merakla geçti. Arkadaşlar her saat başı bağlantı yerine gittiler. Bir grup arkadaş Çırav'a doğru yola çıktı. Norşin'in takımı karargâhtan ayrıldı nihayet. Sonunda akşam haber aldık. Yarın saat 9'da açık olacağım demişti Simko arkadaş. Belliydi zaten. Haber gerçektir. Hayır, öyle değil tüm arkadaşların durumu iyidir demesini ne kadar isterdik. Bunu istemek bile bir hayal tabi. Öğleden sonra 2'de temas yaşanıyor. Arkadaşlar (yedi arkadaş) Aval'a doğru geliyorlar. Üç arkadaş Gabar'a gelecek, diğerleri de erzak alıp geri dönecekler. Düşman Berxwedan tepesinin orada boğaza pusu atıyor önlerine. Hiç fark etmiyorlar. Hepsi şehit düşüyor. Çatışma fazla yaşanmıyor. Direkt kobralar geliyor. Onlar da askerlerle birlikte vuruyor. Şehit düşen arkadaşlar, Zekiye, Hêvi, Nefel, Dünya, Şoreş, Zîgrek ve Kawa. Son dört arkadaş kuzeyli değil. Büyük güney, küçük güney ve İranlılar. Nefel bir Gever çiçeği, Hêvi Siirtli Koçer, Zekiye ise Avrupa göçebesi bir Mardinli. Sözler ağır. Söyleyecek söz bulamıyorum. Hiç bir şey söz, eleştiri, mahkeme... Onları geri getirmeyecek. Henüz gencecik insanlar nasıl ölür. Vahşettir savaşın kendisi. Kan dökmek tamamen vahşice bir eylem. Aslında söylenecek çok şey var. Bunlar beni oldukça rahatsız da ediyor. Eleştiri ve gözlemler bir savaşıma dönüşmeyince insanın kendisini daraltıyor. Strese sokuyor. Kayıpların hataların çoğalmasına bir destek de o sunuyor.

5.Haziran.2007

Gabar'a gelen misafirlerimiz gittiler. Bir süredir aşırı kalabalık bir haldeydik karargah olarak. Alt yapısal olarak böylesi bir kalabalığa göre düzenlenmemişi olmanın sonucu olarak da sen ne kadar düzen vermeye çalışsan da karmaşanın önünü alamıyorsun. TRT'ye komşu, komando sırtlarında işte biz böyle karmaşık kalabalık günlerimizi yaşadık. tabi böylesi bir kalabalığa ne su yeter, ne erzak. Çek babam çek bizimkisi. Git-gel birkaç arkadaşın etrafında dönüp duruyorsun. "Git şuradan erzak getir, yok nöbet, yok keşif, yok su, yok mutfak, fırın..." Bazı arkadaşlarda yaşanan ufak tefek itirazların dışında kimse bir şey demeden işini yapıyor. Dün subaydım. Benden önceki gün subay olan Ronahi arkadaş ağlamış ve subaylıktan istifa etmiş olunca benim dünkü her şeyi gülen bir yüzle karşılamam arkadaşları epey şaşırttı. Normal zamanlarda hiç olmadık yerlerde yaşadığım daralmalara nazaran böylesi zamanlardaki karmaşa, itiraz, ani değişiklikler ve sürprizler bana normal geliyor. Akşama dek iyi bir subaylık yaptım denilebilir. Öğlen noktayı terk edip Rençber arkadaş ile birlikte suya gitmem dışında subaylık boyutunda elimden geleni yaptım. Güneye gidecek grup sonunda törenle uğurlandı. Mardin'den gelen arkadaşlar bir süredir yanımızda olmalarına rağmen işlerden fırsat bulamadım onları görmek için. Deniz yaşadığı kazanın ağır duygusallığı içerisinde olmasına rağmen pek yansıtmıyor. Herhalde bir süre karargâhta kalır.

Dersim'de bir intihar eylemi düzenledi arkadaşlar. (Pülümür'de) Çiya Amed arkadaş karakola arabayla girip bombaları düşmana fırlatıyor. Düşmanın oldukça kaybı olmasına rağmen yalnızca 7 ölü 10 küsür yaralı verdi. Bu eylem de Haftanın (Elemun) eylemi gibi Çırav şehitleri anısına, intikamları için verildi. Düşmanın bizden alacağı her can için kaç kat daha fazlasını vereceğini bilmesi, anlaması için iyi oldu. Bilsinler ki kimsenin kanı yerde kalmıyor. Çırav'da yaşanan şahadetler Gabar'ı altüst etti diyebiliriz. Yeni düzenlemeler oldu. Ben de Çırav'a gidiyorum bu arada. Karargâhtan ve basın işlerinden sıyrılıp biraz daha fazla kendimle uğraşıp pratiğe vereceğim kendimi. Beni hüznölendiren tek nokta Gabar'dan ayrılacak olmam. Çırav da çok güzel olmasına ve arkadaşların şahadetinden sonra oralara gitmek benim için çok anlamlı olmasına rağmen ve de gitmeyi istiyor olmama rağmen Navser'den ve buradaki arkadaşlardan ayrılacak olmak biraz zor geliyor. Bunun uzun sürmeyeceğini, Çırava kısa sürede alışacağımı da hissediyorum. Hep bu defterimin sonuna neyi yazacağımı merak ettim. Başlangıçların sonuçları bu kadar belirleyeceğini hiç düşünmedim. Ben hep yaşamda quantumik değişimleri aradım, bekledim. Defterim ayrılıkla başladı. Ve ayrılıkla sonuçlanıyor. Zap'tan ayrıldığımda bu deftere başlamıştım. Şimdi kısmen Gabar'dan ayrılıyorum. Aslında bu defterin başı ve sonu değil izlediği seyir de tamamen bu ayrılıklar zinciri. Çok sevdiğim, çok güzel yoldaşlarımı kaybettim bu defter zamanı süresince. Bu defterin asıl sahibi onlar. Hayat onlarsız devam edecek. Her biri bir çiçektir. Ve her çiçek bir hayattır. Hepsi dalından koparıldı. Ölüm tüm ayrılıklardan daha ağır daha zor daha çekilmez. Çünkü tüm ayrılıklarda hep bir umut var. Her ayrılık bir umudu doğuruyor. Mesela ben bir gün Önderliğimizle görüşme, ona sarılma umudundayım. Bir de çok sevdiğim, annem, babam ve kardeşlerimle bir gün görüşeceğim inancındayım. Yine ayrıldığım

yoldaşlarımla bir gün bir yerde karşılaşacağımı biliyorum. Ama şehit düşenler asla geri gelmeyecek. Onlarsız devam edecek yaşam. Yani ölümden hiçbir umut yok. Ölümler, her şey gibi umudu da sonlandırıyor.

Gabar'da son günlerimi yaşıyorum. Bu kadar kısa sürede sana nasıl bu kadar bağlandım Gabar. Bilmiyorum. Yazın başlangıç günlerindesiniz. Otlar kurumaya yüz tutuyor. Artık sivrisinekler bizi epey rahatsız ediyor. Güneye gidecek arkadaşlar gruplar halinde Gabar'dan ayrılıyor. Yüreğim ağır. Tüm ayrılıklar zorluyor beni. Yüreğim bu ağırlıktan kaçıp kurtulmak, havalanmak istese de bırakmıyorum onu. Ne zaman özgürce uçabilecek. Kanatlanıp gökyüzünün maviliklerinde dansedecek yüreğim. Yüreğim ne zaman zincirlerini kıracak. Özgürce hiçbir engel tanımayan coşkun sular, deli rüzgârlar gibi akıp esecek. Dağların doruklarında kekik ve nefel çiçeklerinin kokularının büyüünde ve serinliğinde soluklanıp özgürlüğün tadına ne zaman varacak yüreklerimiz?

Bunca acı, bunca özlem ve bunca umutla yükleyken gemilerimiz yüreklerimiz

daha hangi denizlere yelken açacak?

Son ayrılığım seninle oluyor defterim. Bir daha görüşene dek seni saklayacağım yerde sağlam kalırsın umarım.

Hep yanında olup seni izleyeceğim dürbünle ama yine de şimdilik Hoşçakal Gabar.

Bunca acı, bunca özlem ve bunca umutla yüklüken gemilerimiz yüreklerimiz daha hangi denizlere yelken açacak?
Hoşçakal Gabar

10.Haziran.2007

Gabar'dan ayrılıp Çırav'a gideceğim şu günlerde yeni bir döneme girerken yeni bir deftere başlıyorum. Aslında mücadelemiz 18 Mayıs'la birlikte yeni bir döneme başladı. Aktif savunma dönemi. Gerçekten de savaşın çok yoğun olduğu bir süreci yaşıyoruz. Dersimdeki karakol, Garisa'daki mayın eyleminden sonra Gabar'da patlayan bu ikinci mayın Türkiye gündemini tamamen etkiledi. Bugün tüm haberler, tüm yorumlar Güçlükönak'ta caddede patlatılan eylemi ve burada ölen Yarbay, Binbaşı ve bir askeri işliyor. Bir de beş yaralıları varmış. Olayın aslı ise şöyle; Dara tugayından çıkan ve panzer korumasında Zeve'ye gidip dönen sivil aracı takip eden arkadaşlarımız, araçta genelde komuta kademesinden subayların olduğunu, böyle on bir kişinin araç içerisinde bulunduğunu keşfedince mayını patlatıyorlar. Ve araç tümünden imha oluyor. Şırnak'taki askeri törenin basına kapalı oluşuna da bakılırsa ordunun gene kayıplarını gizlediği gerçeği ile yüz yüzeyiz. Hiçbir zaman gerçeği olduğu gibi söylemiyorlar. Çırav'da şehit düşen yedi yoldaşımızın intikamı alındı. Komutanların ölmesi de iyi oldu. Eminim askerler bile sevinmiştir. Olayı gece yarısı öğrendik. Sabaha karşı çok pis havanlar attılar bilinen alanlara. İki gündür de kobralar herhalde can sıkıntısından olsa gerek hızla gelip bizim bilinen noktayı vurup gidiyorlar. Biz uzaktan bakıp gülüyoruz onlara. İlginç olan kobra sesi geldiği halde çoğu arkadaşın neredeyse hiç kıpırdamamasıydı. Kobranın gideceği adres belli olduğundan ister istemez biraz rahattık. Eh ne yapalı bu kadar da olsun.

15.Haziran.2007

Çırav'da ilk günümüz şehit Kawa noktasındayız. Karargâhtan yola çıkmalı üç gece oldu. İlk gece Qırne'deydik. Orada takımdan bir arkadaşın Çırav'a gelmemesi kararını aldık ve bir kişi daha eksildik. Şimdi toplam on üç kişiyiz. Çırav'a göre az bir sayı. Az olsun öz olsun diyeceğim ama şu öz kelimesi biraz düşündürücü. Neyse takım olarak öyle bir öze sahip olacağımız günler de gelecek. Dün gece Çırav'a çıktığımız boğazda son kez dönüp Gabar'a baktık. Ve Elveda Gabar. Gecenin karanlık sessizliği içerisinde Gabar karanlık bir deniz gibiydi. Gabar'da tutulan tepelerin ışıkları dışında dalgalı karanlığın içinde perde perde gölgelenmiş tepeleri ve Gabar geride kaldı.

19.Haziran.2007

Çok ciddi bir şekilde erzak sorunumuz var. Gabar'dan gelirken yanımıza aldığımız üç günlük erzak sekizinci gününde direnmeye devam ediyor. Buraya gelir gelmez arkadaşlar erzak ayarlamak için kolları sıvayıp yollara düştüler. İlk gün çobanların yanına gitmek istemişlerdi. Çobanlar daha uzaktan onları görür görmez kaçmışlar. Arkadaşlar bu duruma epey bozulmuşlardı. Ertesi gün bir randevu vardı. Arkadaşlar hem keşif hem araziye gezmek için erken çıkmışlardı. Randevu saatinde adama telefon açtıklarında adam gelemediğini söylüyor. Bizimkiler de geri dönüyor. Randevunun ertelendiği ertesi gün randevu yerine daha yakın bir yere gitmek üzere nokta değişimi yaptık. Arkadaşlar randevuya gitmek için yine erken yola çıktılar. Alanı uzun düre keşfetmeleri gerekliydi. Bunun için de zaman lazımdı. Üç kişi üç dürbünle keşif yaptıkları oldukça duyarlı olmalarına rağmen düşmanı göremiyorlar. Çok kıymetli yurtsever ajan halkımızın bir komplosunu daha böylece yedik. Arkadaşların tek avantajı normal gitmeleri gereken yoldan -ki bu hat askerlerin de bulunduğu ve tahmin ettikleri bir hattır- değil de tersten, arkadan gelmeleri. Askerler beklemedikleri yerden arkadaşları görünce ani bir tarama yapıyorlar. Azat arkadaş bacağında bir kurşun yemişti. Kurşun girip çıkmış. Onun dışında bize sağ salim ulaştılar. Hayatımda ilk defa bir yarayı bu kadar yeni ve ilk gören oldum. Yanımdaki pansuman malzemeleriyle yarayı bir güzel temizleyip sardım. Başta bizim Eruhlı arkadaşımız Rizgar olmak üzere hepimiz Eruh halkına öyle tepkilendik ki. Bizimle bağlantı kurmaya cesaret eden tek kesim ajanlar. Ya da ajanlıkta çıkarını daha fazla bulanlar. İki el tarama sesi gelince biz noktadakiler bir şeyler olduğunu anladık. Aslında herkes randevudan çok komplo beklentisinde olduğundan şaşırmadık. Cihazda arkadaşların iyiyiz demeleri ardından acil toparlanıp noktayı terk ettik. Akşama dek kobralar başımızdan eksik olmadı. Askerler Girê Tiro'yu tuttular. Akşama dek bırakmadılar. Bırakacağı da benzemiyorlar. En az birkaç gün sürecek bir operasyon bekliyoruz. Sonunda haberlerde Eruh kırsalında üç şehit verdi. Henüz bir gün dahi kalmadığımız bölgeyi terk etmek üzere yola çıktığımızda Gabar'daki arkadaşlara mesaj çektik. Haberin yalan olduğunu duyunca yüreklerine su serpilecek.

Bugünse ayrıldığımız ve yeniden geri döndüğümüz Şehit Kawa noktasında ben mutfakçıyım. Gece saat bire geliyordu uyuduğumuzda. Bu yüzden sabah biraz geç kalktık. Sabah kahvaltısına hevdel, öğle yemeğine buğday pişirdim. Gündüzleri suya gidilmediğinden bu öğleden sonrası susuz geçiyor. Arkadaşlar günü genelde uyuyarak geçirdiler. Erzak sıkıntısının tek güzel yönü nokta değiştirence yüklerin çok ağır olmaması, sırtımızda bir avuç buğday, bir avuç tuz, bir avuç şekerle bu dağlarda sadece bizi yaşatacak kadar besleniyor, yemek için yaşamıyor, yaşamak için yiyoruz. Bu sabah saat beşte nöbetçiye bir kez daha o canavarların sesiyle irkildim. Jetler hızla gelip beklemeden Gabar'ı vurdular. Eminim arkadaşlar uçakların sesini ilk duyduklarında yerlerinden fırlamışlardır. İnsan bir kez yiyince çok daha iyi anlıyor ne olduğunu. Örneğin Toprak arkadaşın yarasını ilk gördüğümde -ki onunkisi bütün diğer arkadaşların yaralarına göre çok hafif sayılan bir yaralanma olduğu halde- tüylerim ürperdi. Yersiz yaralanma ve kayıp kadar bizi zorlayan bir şey yok.

Şu anda Şehit Kawa'da şehit düşen bayan arkadaşların tim yerlerindeyiz. O timden geriye bir tek Beritan arkadaş kaldı. O arkadaşları yazmak isterdim ama bu bana çok zor geliyor. Nefel bir Gever çiçeği gibi taptaze ve cıvı cıvı, Dünya zaten başka bir dünya, çok genç ve güzel olmasına rağmen hüznü dolu ve puslu bakışları, Hêvi arkadaşın kendisine karaçi diye hitap etmesine hiç kızmayan kapkara Zekiye, eski, tecrübeli ve duyarlı. Ve Koçerlerin en deli dolusu yine eski tecrübeli ve güney yolcusu.

21.Haziran.2007

En Uzun Gün ve En Kısa Gece

Arkadaşlar göreve gitti. Bu sefer hiçbir yumuşak söz kullanmadan zorla alacağız ihtiyaçlarımızı. Öyle bir halk gerçekliğimiz var ki güzel sözler kâr etmiyor. Bazıları korkularının bazıları ise -fakirlikten dolayı- paranın esiri olmuş. Bize de zordan başka bir yol bırakılmıyor. Biz göreve gitmeyen birkaç

arkadaş suya gittik. Yılın en kısa gecesinde tuttuğumuz birkaç saatlik nöbet ardından sabaha doğru arkadaşları karşıladık.

22.Haziran.2007

Kendi kendimizyiz. Ne gelen var ne giden. Sessiz, sakın geçiyor günler. Çırav تنها. Serin rüzgârlar Haziran sıcaklığını yaşatmıyor bize. Bugünlerde gökyüzünde o çok sevdiğim görüntü var. Masmavi gökte bembeyaz kar gibi bulutlar biçim biçim, öbek öbek. Ve benim canım çok sıkılıyor. Radyoyu kapatıp etrafı gezmeye çıktım. Bir ağaca çıkıp kuru odun topladım ve mutfağa getirdim. Dönüşte arkadaşlar çaya çağırdılar. H arkadaş cihazları getirmiş bağlama sistemleri deniyordu. Sonunda iki cihazdan birini anahtar olarak kullanıp güvenli bir şekilde mayını patlatma bağlantısını kurdum. Dayanamayıp görüş belirttim, fikir geliştirmeye çalıştım. Ama bundan sonra el sürmeyeceğim. Ya kendim yaparım ya da başkasının işine karışmam. Neyse ki şu an sıkıntımı tek dağıtan öğleden sonra göreve gidecek olmam. Böylece umarım sıkıntım biraz dağılır herhalde.

24.Haziran.2007

Geçen gün Sule Tepesi'ne kadar gittik. Çobanlar aşağıda görünmediğinden inmeye gerek duymadık. Harika bir manzara vardı. Kendimi dünyanın balkonundaymış gibi hissettim. Karşımda Cudi gizemli, biryani uçsuz bucaksız ovalık, Şırnak ise şehir demeye bin şahit ister. Ortasında bir Türk bayrağının dalgalandığı yeni yapılmış olduğu çok belli olan o çok katlı binalarıyla bu dağlara ve coğrafyaya hiçbir şekilde uyum sağlamayan kent 'bajarok' arkası Besta. Şu anda üzerinde dumanlar yükselen sık ormanların umarım yeniden yeşerir. Bu coğrafya, bu dağlar bu ormanlar en az Kürtler kadar inatçıdır. Meşe ağaçlarının da tüm yangınlara inat Kürtler gibi çoğalarak yaşamaktan böylece bir direnişi geliştirmekten öteye bir yolu yok. Çok şahane rüzgârlar esiyor. Helizlerin bir kuş sürüsü gibi yerden havalanıp gökyüzünde uçuşmalarını seyretmek çok hoş. Radyo şehirlerden yükselen hava sıcaklığından bahsederken biz gölge de üşüyoruz. Böylesi bir serinlik bu rüzgârlar, bu manzara kolay kolay kimsenin eline düşmez. Şehirler, şehirlerdeki hayatlar ve şehirlerdeki insanlardan çok uzağız. Dağlar bizim evimiz, soluğumuz, özgürlüğümüz. Dağlar bizim geçmişimiz ve geleceğimiz. Biz bu dağların çocuklarıyız. Bizi besleyen, büyüten kucaklarında koruyan anamızdır dağlar. Bir de sevgilimizdir bizim. Uzağında hasretiyle soluksuz kalıp yaşayamayacağımız, yakınında güzelliğini seyretmeye doyamayacağımız, nazını çektiğimiz onunla yaşamak için taşlı, dikenli yollarına, dik yokuşlarının kahrını çektiğimiz sevgilimiz. Onda özgürleştirdiğimiz, onunla özgürleşeceğimiz ve onu özgürleştirmemiz için sevdiğimiz büyük savaş. Bedelleri çok ağır, yaraları çok derin... Ölen insanların yakınlarının çektiği acılar bir yana bu toprağın çektiği acıları nasıl anlatmalı? Havanla, roketle, kazanla, tankla, topla, vurulmuş yakılmış yaralanmış. Yine hiçbir şeyden haberi olmayan masum hayvanlar kuşlar, sincaplar. Tek suçları olan bu topraklarda yaşamının bedelini küçücük canlarıyla ödüyorlar. Kazanın, havanın basıncına parçalarına nasıl dayansın onların minicik kalpleri ve küçük bedenleri? Ya ağaçlar? Onlar kendilerini yere bile atamazken roketlerin parçaları acımadan onların gövdelerine saplanıp kalıyor. Bazılarınıysa yerinden fırlatıp atıyor bir kenara. Yaşamla bağlarını tümenden kesiyor. Acımasız savaş tüm yoğunluğuyla sürüp gidiyor. Kayaları parçalıyor, ormanları yakıyor, toprakta derin çukurlar açıyor. İnsanları, hayvanları, ağaçları öldürüyor, yaralıyor, yaralıyor...

25.Haziran.2007

Dün akşamüzeri nokta değiştirdik. Gündüzleri hareket etmemiz çok sakıncalı olduğundan artık epey geç harekete geçiyoruz. Biz bu gidişle Çırav arazisini epey zor tanırız herhalde. Geldiğimiz yeni noktada bir köye göreve gitmeyi planlamıştık. Sabah keşifçiler hiçbir şey görmedikleri halde Bedran arkadaş keşfinde karşımızdaki tepede pusuya yatmış askerlerin görüntüsünü alıyor. Askerler pusuda olduklarından neredeyse hiç hareket etmiyorlar. Fakat uzun, dikkatli ve sabırlı bir bakış askerin kafasını fark edebilir. Ve nihayet birkaç saat sonra adam dayanamıyor, ayağa kalkıp tekrar oturuyor.

Bir anlık bir kalkış ve oturuş belki de oturmaktan uyuşmuş bacağını düzeltmek için. Fakat dürbünümüz üzerinde olduğundan ani hareket de bizim gözlemimiz altında. Acaba ne zamandan beri oradalar. Gece de kaldıkları kesin. Onların bizi görmemesi fakat bizim onları görmemiz çok hoş bir duygu. Yedi arkadaşımızı şehit düşüren pusyu yeri burası. Onların üzerine bir eylem yapmak hem böylesine rahat rahat pusuya gelmelerine engel olmak, hem şikâyet edip de askerleri oraya pusuya çağıran o köylülere ders vermek, hem de şehit düşen arkadaşlarımızın intikamını almak açısından oldukça anlamlı. Bu bizim için büyük bir şans. Ama ne kadar ve nasıl değerlendiririz bu şansı bilemiyorum.

Arkadaşlar nokta sormuşlar. Buraya birileri gelecek anlaşılan. Merak ve heyecanla bekliyorum. Gelecek olanlar kim olursa olsun arkadaşlardan haber almak beni sevindirecek.

28.Haziran.2007

Arkadaşları görünce onları ne kadar özlediğimi anladım. Bütün sıkıntımı unutturdular bana. Munzur da selam yollamış. Aslında ben not bekliyordum. Neyse yüreğimiz biraz ruhlarda buluşacak arkadaşlarla. Ve onlara doyamadım, sohbetlerinin, gülüşlerinin tadına bıkmadan uğurladık onları. Umarım sağ salim ulaşrlar. Tepe Dindar

30.Haziran.2007

Düşman 2007 yılına çok farklı yaklaşıyor. Yılın başından itibaren yürüttüğü konsepti hükümetle seçimler vesilesiyle de anlaşma sağladıktan sonra hızıyla ve tüm ciddiyetiyle yürütülmeye devam ediyor. Bu konseptle Gabar'da tamamen pilot bir bölge. Tuttukları tepelere en son Çele Sor'u eklediler. Ve bir gelişme daha, Bayrak tepesini bırakmışlar. Gabar'da bizim direnişimiz ve zaferimiz tüm gerillanın direnişi ve zaferi anlamına geliyor. Bu düşman Kürtlerin ne kadar inatçı olduğunu bilmiyor anlaşılan. Biz bu yaşama baş koymuş ve zafer iddiasıyla, inancıyla yaşarken onun bir değil bin ordusu Gabar'a gelse boş. Bunu anladıkları zaman onlar için iş çoktan geçmiş olacak.

03.Temmuz.2007

Bir varmış bir yokmuş. Bir adam bir karıncanın bir buğdayla bir yıl geçirebildiğini duymuş. Bunun doğru olup olmadığını anlamak istemiş. Bir gün bir karıncayı almış ve onu bir kavanoza koymuş ve önüne bir buğday tanesi vermiş. Bir yıl geçmiş aradan. Adam gelip kavanoza baktığında karıncanın sadece buğday tanesinin yarısını yediğini, yarısını ise bıraktığını görmüş. Karıncaya neden buğdayın tamamını yemediğini görmüş. Karınca şöyle demiş “benim bir suçum ve günahım olmadığı halde sen aldın beni alıp bir kavanoza hapsedtin ve önüne bir buğday tanesi koydun. Ve bana bir yılımı geçirmemi söyledin. Hiçbir günahım ve suçum olmadığı halde sen bana bu cezayı verdin. Ben de tedbirimi almak zorundaydım. Bana böyle bir zulmü yapabildiğine göre belki de gelmezsin ve beni bırakmazsın diye buğdayın yarısını diğer yıl için sakladım” demiş.

Bu hikâyeyi Tekoşin anlattı. Hem de farkında olmadan birkaç kez anlattı. İşte biz böyleyiz. Ya da doğrusu böyle olmalıyız. Düşman Gabar'ın etrafını tümenden kapatmış. Çok kısmi oranda erzak çıkıyor. Bununla idare edebilmek için o karınca gibi olmak gerek. O karınca gibi sabırlı, o karınca gibi duyarlı, o karınca gibi tahammülü iradeli, disiplinli. Bizim de en temel besin kaynağımız buğday.

Yakınıımızdaki boğazdan aşağıda bulunan buğday tarlalarına patos girdiğini gördüğümüzde diğer tüm yollar kapalı olduğundan şimşek gibi bir düşünce çıktı hepimizin kafasında. Toplanmış buğday başakları öbek öbek dururken patosun başaktan ayırdığı buğday tarlada beklemiyor, direkt köye götürülüyor. Yani biz mecburen başakları getirdik. Dört saatlik sert bir inişten sonra ancak tarlaya ulaşabildik. Sabaha dek noktaya ulaşamayacağımız kesindi. Beş kişinin başak yükünün toplamının bir buğday yükü olmadığıнын bilinci ve moralsizliğiyle o kadar yolu aynen çıkmak durumunda kaldık. Köyde bir dut ağacının altında arkadaşlar dut toplamakla uğraşırken ben hiçbir dutu görmediğim için etrafıma bakınıyordum. Bu arada gördüğüm kirpiyi H. arkadaşın alıp da yükünün içine koyacağını

hiç tahmin etmezdim. H. arkadaş üstün üstlük bir de çocukça hınzırlık yapıyor arkadaşlara. Kirpiyi torbasına koyup üzerini de az bir başakla kamuflaj yaptıktan sonra arkadaşlara “heval ka gelin de şu yükümü biraz bastırın ki bağlayayım” diyor. Arkadaşların elini mahfetmişti kirpinin dikenleri.

5. Temmuz.2007

Arkadaşların gelecek olması beni oldukça sevindirmişti. Buğday görevinin yorgunluğunu zor attım üzerimden. Akşam suya gittiğimizde çoraplarımı ve saçlarımı yıkadım. Sabaha doğru arkadaşlar geldi. Buna sevinmiş fakat daha önce gönderdiğimiz grup olmasına arkadaşların ikinci kez buraya kadar yorulmalarına üzül müştüm. Radyo Gabar’a operasyon haberini verdiğinde böyle bir şey olmadığı için şaşırmış, saat 9’a doğru noktamıza çok yakın yerde pezkovi görülmesine ve arkadaşlarımızın vurmasına sevinmiştik. Bu sefer işlerin yolunda gideceği umudu vardı tüm arkadaşlarda. Öğlen yemeğinden sonra arkadaşlarımız ulaştıkları rahatlık sonucunda suya gidilmesi talimatı verdiklerinde düşmanın karşımızdaki sırtları tutmuş olduğunun farkında değillerdi. Arkadaşlar gündüz ortası suya gitmek için yola çıktıklarında nöbetçinin askerleri fark etmesiyle birlikte iki arkadaş suculara yetişmek ve onları durdurmak için koştular. Neyse ki görüntü verilecek yere henüz ulaşmadan arkadaşlara yetiştiler. Yoksa ikinci bir Çırav olayı daha yaşanacaktı. Anlaşılabacağı üzere operasyon başladı. Çırav’da radyonun operasyon bilgisi vermesi pezkovilerin bize doğru gelmiş olmalarından şüphelenmemiş olmak bir eksikliği bizim için. Oysaki kulağımızı ve yüreğimizi doğanın bize gönderdiği mesajlara ve işaretlere açık tutmamız gerekirdi. Akşama dek askerleri takip ettik karanlıkta noktamızı terk ederken yerimize askerlere hoş geldin diyecek tedbirler aldık. Şimdi geçen günkü mekândayım. Akşamki yürüyüşte bazı arkadaşlar epey zorlandı. Bir arkadaş yedikleri fazla yemekten dolayı mide ağrısıyla yürüyemeyecek durumdayken biz onun bu haliyle ölçsüz yaklaşımıyla çaktırmadan eğlendik yolda. Tansiyonunun düştüğünü söyleyen arkadaş G. Arkadaş talcid iç iyi gelir dediğinde arkadaşın anlamayıp olur demesine katıla katıla güldük. Bakalım bu operasyon nasıl geçecek.

6. Temmuz.2007

BABAMA,

Güler Duman veya Şivan Perwer’i duyduğumda hep sen geliyorsun aklıma baba. Belki de sen benim seni unuttuğumu düşünüyorsundur. Seni, sizleri hiç anmadığımı, özlemediğimi, düşünmediğimi sanıyorsundur. Ama öyle değil. Seni bana hatırlatacak çok şey oluyor inan. Her ne kadar yaşadıklarımız çok yoğun duygu ve düşünce derinliklerine daldırsa da biz çok şeyi bir arada yaşadığımızdan olsa gerek sık sık anıyorum seni. Doğru belki bazı zamanlar içinde bulunduğum zaman, mekân ve yaşadıklarım ağır basıyor. Bazen çok derin hüznümlere dalıyor bazen hasretle yanıyor, acıyla kıvranıyor, öfkeden hırslanıyor, bazen çocuklar gibi coşuyor seviniyor, heyecandan yerinde duramıyor umutla, inançla uçacak gibi oluyor yüreğim. Tüm bu yoğunluk ve duygu seli içerisinde zaman öyle hızlı akıp gidiyor ki. Zamanın bu kadar umarsızca hızla akıp gitmesi beni öyle şaşırtıyor ki. Biliyor musun baba, senin küçük kızın yakında otuz yaşına basacak. Ben inanmasam da ortayaş sınırına gelmiş, basamaklarına adımlarımı atmış olacağım. Oysa yüreğim hala çocuk küskünlüklerinde, gençlik heyecanında.

Ara sıra durup da sizleri düşündüğümde seni merak ediyorum en çok. Acaba moralin, sağlığın nasıl diyorum. Ben kardeşlerimle küçükken sen annemle hayal ederdin. Yılın her bir ayını bir kızının yanında geçirecektiniz hani. Biz yaşlanınca çocuklarımız bize bakar derdiniz. Biliyor musun benim devrimci saflara katılmamda en temel rol oynayan işte bu gerçeklik oldu. Siz benim her türden istem ve ihtiyacımı karşılamış, bana inanmış, bana güvenmiş sevmiştiniz. Umutlarınızı ve inançlarınızı bağlamıştınız bana. Size olan borcumu ödemenin, size olan sevgimin derinliğini büyüklüğünü ve gerçekliğini göstermenin en anlamlı ve kutsal yolu yeni yaşam arayışçılığı, savaşıçılığı idi benim için. Özgür bir yaşama sahip olmadan neyin ne kadar anlamı olabilir. İnsanın sevdiğine, sevdiklerine verebileceği en değerli şey özgür bir yaşam değil midir?

Bir babanın kızı için düşleyebileceği en güzel gelecek kızının özgür yaşam gelinliğini giymesi ve yücelerde uçuşması değil midir? İşte baba bende üst düzeyde bir bilinçlilik dâhilinde olmasa da duygusal zekâmın bana gösterdiği doğru yola, yüreğimin götürdüğü yere yani PKK'ye geldim. Bunları daha önce seninle konuşmuştuk. Her nedense o zamandan beri bana anlam verdiğini hissediyorum. Seninle en son 2006 yılbaşında konuşmuştuk. Annem sıkıldığını bu yüzden bir dükkân açıp orada zaman geçirdiğini, sıcak havaların tansiyonuna iyi gelmediğini, bu yüzden Mersin'den taşınmayı istediğini belirtmişti. Duyduğuma göre amcam yüksek tansiyondan dolayı beyin kanaması geçirmiş. Ailesi için üzüldüm. Sana da bir şey olmasını asla istemem, bilesin. Bu yüzden kendine çok iyi bakmanı, sevdiklerini, seni sevenleri üzmemek için sağlığına dikkat etmeni diliyorum senden. Sizinle birlikteyken yaşadıklarımız şimdi birer anı olarak yoldaşlık ediyor yüreğime. Gerçi bu hızla akan zaman içerisinde yaşadıklarımız çok çabuk acıya dönüşüyor. Ben daha ilkokul birinci sınıftayken sen ikinci sınıfa giden Çiğdem ablamın matematik dersine yardımcı olduğun zaman o kadar kıskanmıştım ki ablamı. Tam önünüze geçmiş oflaya puflaya okuma yazmayı sökmek için hecelemeyle boğuşuyordum. Dikkatinizi çekmek ve bana da yardımcı olmanı istiyordum. İlgisizliğiniz beni öfkelenirmiş tek başıma bu işi başarma ve gücümü size ispatlama yönünde çocukça bir inada götürmüştü beni. İki gün sonra okuma yazmayı sökmüş, gurur duyduğum kırmızı kurdelemler eve dönmüştüm. Dayımlara gittiğimizde sizin tavla oynayışlarınız ve bu arada siyaset üzerine yürüttüğünüz tartışmalar geliyor aklıma. O çocuk aklımla ne tartıştığınızı bilmesem de önemli şeyler olduğunu hissediyor, hiçbir şey anlamadığım halde oturup saatlerce sizleri dinliyordum. Hafta sonları gittiğimiz pikniklerde annem bir şey unutmuşsa sen öfkeden delirirdin. Çocuk yüreğime abartılı gelirdi öfken. Anlam vermekte zorlanırdım. İşte o zaman arabada Şiwan çalardı.

Bir oğlun olmasını hep isterdin sanırım. Aslında senin böyle bir isteminin bize direkt yansımaları hiç anımsamıyorum. Bizim hiçbir suçumuz olmadığını bilirdin ve bizi üzmemek istemezdin sanırım. Hep kızlarını sevdiğini, onları erkeklerden farklı görmediğini söylerdin. Biliyor musun bu sözlerin hep mutlu etti beni. Bu sözler beni beklentilerinize cevap olmaya, size bir oğuldan daha hayırlı bir evlat olmaya sevk etti beni. Hep bir erkekten daha iyi olacağım diyordum.

Ax baba şimdi yine Güler Duman'dan bir türkü var radyoda. Sen Güler Duman'ı çok severdin. Alevi olmadığın halde Alevi türkülerini severdin. Ezilmişlerden yanaydın. Anne ve babasız büyümüş olmak, fakir bir çocukluk, okula gidecek ayakkabının olmaması, erken yaşta çalışmaya başlayıp çok sevdiğin okulu bırakmak zorunda kalmak seni doğal olarak ezilmişlerin sınıfına yakınlıyordu. Yüreğin hep mazlumdan yanaydı. Çalıştın, çabaladın, büyüdün, yakışıklı bir delikanlı olsun. Annemin gönlünü çaldın, evlendiniz. Annem ilk çocuğuna hamileyken sen askerliğin yolunu tuttu.

Kötü bir hastalığın vardı senin geceleri arkadaşlarınla buluşur kumar oynardınız. Bu yüzden hep annemle kavga ederdiniz. Bir çocuk olarak sizin bu kavgalarınızdan çok korkar doğal olarak hep annemin tarafını tutardık. Haklı olan da dayak yiyen de ana kadın olunca çocuğun saf ve adil dünyası başka kimden yana olsun ki. İşte bu yüzden hep senden nefret ettim baba. Kardeşlerimle birlikte hep seni öldürmeyi, annem kurtarmayı hayal ederdik. Bu gerçeklik şimdi bana çok ağır ve korkunç gelse de bir çocuğun dünyasında nelerin yaşandığının anlaşılması açısından önemli bence. İşte bu benim sana büyük bir itirafım baba. Ben hep senden nefret ederek büyüdüm. Seni sevdiğim anları hatırlamak çok güç geliyor. Bilinçaltım ve çocukluktan kalan duygularım olumlu yönlerini o kadar silikleştirmiş ki, hatırlanması güç. Belki bunları duymak sana çok acı verir. Bilmiyorum. Ama inan acı çekmen, üzülmene için belirtmiyorum. Duyguda bunları aştığım bilinçte çözdüğüm ve şu an seni çok sevdiğim için bunu itiraf ediyorum. Bu ne bir kınama ne de bir özür. Yaşanan bir gerçeği dile getirme arzusu sadece. Biliyor musun baba, sana olan sevgisizliğimin bana büyük bir faydası oldu. Buna senin de sevinmen gerekir. Ben hayatım boyunca sigara içmedim ve içebileceğimi de zannetmiyorum baba. Nefret ettiğim sen ve sigara tek bir gerçeklik oldunuz benim için. Senden dolayı sigaradan da nefret ettim hep. Ne ilginç değil mi? Demek bazen olumsuzluklar da bir olumluluğa dönüşüyormuş ya da ona sebep olabiliyormuş. Neyse anlayacağın sigara içmememi sana borçluyum ve bu yüzden sana teşekkür borçluyum. Sakın buna üzülme. Matematiğe olan ilgimi ve zekâmı senden aldım galiba. Benimle gurur duyardınız. Annem ve sen bazen bizler üzerine tartıştığınız zaman çocukları aranızda bölüşür bazıları üzerine de kavga ederdiniz. Benim üzerime kavga etmeniz ve her birinizin kendisine benzetme iddiası ve yarışması hep hoşuma gitti. Çocukça bir gururlanma işte.

Üniversiteyi kazandığımda seninle İstanbul'a gitmiştik. Bana İstanbul'u bir güzel gezdirmiş okula kaydımı yapmıştık sonrada. Senin çocukluktan dostların olan Ermeni aile Thomas ve Viktor'un yanına gitmiştik. Onların Fındıkzade'deki evlerinde kalmıştık. Ben yurttan kalacaktım ama hafta sonları

onların yanına gitmemi istiyordun. Biliyorum bana güveniyordun. Ama koskocaman İstanbul ve o zamanlar henüz çok genç olan ben için fazla rahat değildi ve aklın hep bende olacaktı biliyordum. Fakat ben hiç tanımadığım yaşana sanki tüm iplerini koparmışçasına adım atmanın heyecanı ve coşkusundaydım. Her şeyi kendim öğrenecek tanıyacak, güçlenecektim. Yaşam denilen şey neydi anlayacaktım. Bunun başlangıcıydı İstanbul benim için.

On yedi yaşında İstanbul'da tek başıma ben. On yedi yaşına dek evden hiç ayrılmamış olan, aile dışında insanları neredeyse hiç tanımamış ben. Kendi tertemiz yüreği ve duygularıyla gerçek sevgiyi, dostluğu arayan, yaşamı o ana dek kendi dünyası sınırlarında tanımış, yaşamış ben. Ax diyen birisi için bile üzülen, birisini of demesine bile kırılan herkesi kendisi gibi zanneden ben ve İstanbul... tarihi olduğu kadar güncel bir kaos, kalabalık. İşçilerin, öğrencilerin şehri, ülkesi... Fakiri, zengini, Müslüman'ı, Yahudi'si, Rum'u, Türkü, Kürdü, İngiliz'i, İslamcısı, anarşisti, devrimcisi, dilencisi, fahişesi, sokak çocukları, işportacıları ile başlı başına bir dünya İstanbul. Bu çok renkli, çok sesli, çok kültürlü tablonun içerisinde ben kimdim, neydim? Yaşamın önüme attığı ilk soru. Yaşam büyük bir sınav gibi insanlığın bilincini, iradesini, disiplinini, sabrını, tahammüllüğünü, bağlılığını, dürüstlüğü, aşkını sevgisini, dostluğunu sınarken ben daha ilk soruda tökezlemiş cevapsızlığın hüznünde, kırılganlığında kalmıştım. Kendisini tanımak için heyecanla kalbinin çarptığı, koşup kollarına atılmak istediğim yaşam beni ilk sorusunda afallatıp susturacaktı meğer. İşte baba beni Apoculuğa getiren, Apoculuğu bana sevdiren o ilk soruydu. "Ben kimim" ile başlayan bir yolun yolculuğu ondan sonrası.

Sen benimle hep gurur duyardın baba. İnan şimdiye dek senin gururunu kıracak hiç bir şey yapmadım. Belki büyük zaferler elde etmedim ama bilincimle, irademle ayaklarım üzerinde durmaya ve onurlu bir yaşama döndürdüm yüzümü. Bu yolda sadece kendimin, ailemin hatta bir halkın değil bir tarihin çelişkileri ve sorunlarıyla boğuşurken şunu itiraf edeyim baba seni çok özledim. Bu özlemle yazarken hala içten içe (yansıtıyor musun bilmiyorum) benimle gurur duyduğunu hissediyorum. Ve bu beni mutlu ediyor.

Bu benim sana ilk mektubum baba. Sevineceksin biliyorum. Yazarken sanki seninle konuşmuş gibi oldum. Birazcık hasret giderdim. İleride fırsat bulursam sana tekrar yazacağım. Bir daha ki mektubuma dek hasretle yanmasın yüreğim. Özlemin esip geçen rüzgârlar gibi hiç engel tanımayan bir umut ve inançla essin dağbaşlarına. Kendine, anneme, çocuklara ve dostlarına iyi bak. Özlem, sevgi ve saygılarımla.

8. Temmuz.2007

Sessiz, sakın iki gün sürdü operasyon. Yalnız sakinlik bizim tarafımızda...

ROJİNDA ARKADAŞIN KADIN FELSEFESİNE İLİŞKİN MAKALESİ

Bilimselliği Duygusallıkla Bütünleştiren Bir Kadın Felsefesi Olmalı

Kendini bilmek tüm bilmelerden değerli olduğu kadar özgürleşmenin de temeli ise, kadının önce kendinin olabilmesi için kendi felsefesini oluşturması gerekir. Çünkü felsefesini yitiren insan her şeyini yitirir.

Oysa kadın felsefesi, yani insanlığın ilk toplumsallaşma felsefesinin özünü oluşturan özgürlük, eşitlik ve adalet idi. İnsanın kendine, yaşama ve doğaya dair ilk bilmeleri kadın tarafından gerçekleştirildi. Bilme merakı, aşkı ve arayışıyla tutuşarak ilk giysiyi, ilacı, el değirmenini ve çeşitli aletleri yapan kadın değil miydi? Ve ilk isimlendiren, nitelendiren ve onları kutsal yasalar olarak sistemleştiren yine kadın değil miydi? O zaman ilk filozoflar kadınlardır diyebilir miyiz? Toplumun en küçük hücresine dek benimsemiş cinsiyetçilik, onun ideolojisi, tarihi ve felsefesi bunu itiraf etmese de, gelişen bilimsel düşünce ve deneyimler, cinsiyetçi ve hiyerarşik zihniyetten arınmış bir bakışla tarihin yazıdan önce saklı kalmış gerçekliğini açığa çıkarma cesareti ve bilgisi veriyor bizlere.

Toplumsallaşmayla diğer canlı türlerinden ayrılan ve düşünmeye başlayan insan, yaşamın birçok bilinmeyeniyi karşılaştırmıştır. Bilinmeyen korkutuculuğu, meraklandırıcılığı ve çekiciliği, insan yaşamının sürdürülebilmesi için gerekli ihtiyaçları karşılama çabasıyla bütünlenince, tanıma temelinde

sorular artmıştır. Sorulara o dönemki düşünce tarzları olan animist ve totemik cevaplar verilmiştir. Sorular soruları doğurmuş, heyecanlı bir serüven gibi öğrenme edimi devam etmiştir. Bu öylesi bir şey ki aşk gibi kendine bağlamış, dur durak bilmemiş, sınırsızca ve yaşamın her alanında yaşanmıştır. Bundan olsa gerek, Yunanlılar bilgi sevgisi, aşkı demişler felsefeye.

Kadının tanrıça kültü temelinde kutsal sayıldığı eşitlikçi ve özgür bir toplum olan doğal toplumda yaşama rengini veren yani yaşanan felsefe, kadın felsefesi idi. Doğayla iç içe, meşru savunma dışında bir şiddet anlayışının olmadığı, barışçıl, üretmeye, yaratmaya ve bilmeye birlikte inanmaya dayalı bir toplum felsefesidir bu.

Varlığı, yaşamı sorgulama olan felsefe, tanınmanın yanı sıra aşma özünü de taşır bağrında. Yani varolanla sınırlı kalmayıp sürekli yeniye, ileriye doğru yol alır. Felsefe yaşamın her alanında ve anında vardır. Ama hiyerarşinin gelişimiyle sömürüye dayanan sınıflı toplumda kadın, yaşamın her alanından ve anından silinir. Felsefe, yoluna kadınsız devam eder. Daha doğrusu susturulmuş, köleleştirilmiş, salt bir beden olarak görülen kadınla devam eder. Çünkü sömürülen ilk cins, sınıf ve ulus kadındır. Bundan sonrası kadınsız felsefe ve felsefesiz kadındır.

Aslında kadının yaşadığı bir felsefe oldu. Varlığı salt bir nesne olarak görülen kadına tek felsefe olarak ölüm bırakıldı. Aklıyla, duygularıyla, ruhuyla, yani özü ve kimliğiyle katılamadığı yaşamdan vazgeçiş... Che'nin bir sözü var. Diyor ki *"Ölümden hiç korkmuyorum. Çünkü ben varsam ölüm yok, ölüm varsa ben yokum."* Oysa kadın yaşarken hiçliği, yokluğu tanıdı. Giderek nasıl da her şeyini yitirdiğini büyük acılarla gördü. Sadece cinselliği değil tüm bedeni, ayak tırnaklarından saç tellerine dek, duyguları, anneliği herşeyi param parça edildi ve satıldı. Kendine ait olamadı. Sistem ve gelenekler ona hep bunu dayattı. Egemenin adı değişti ama kendisi değişmedi kadın için. Baba, koca oldu, patron oldu ve belki de bir başka kadın oldu.

Sevmesi yasaktı; ya gelenekler engel oldu ya da sistemin meta sevgileri. Sevse de mutlu olamadı. Çünkü duyguların hepsi açmazda, sistem krizinin çıkmaz sokaklarındaydı. Aşk daha büyük bir aldatmaca ve yalandı. Kadının bedeniyle birlikte tüm duygularını, umutlarını ve yarınlarını bedelsiz satmasıydı. Çünkü aşk da modası yitik, değeri düşük bir oyundu sistemde.

Kadında bir de yenilgi felsefesi hâkimdi. Savaş meydanına çıkmadan çoktan kabullenmişti o yenilgisini. Belki de bundandı ölüme koşar adım gitmesi. Çünkü bir kurtuluş oldu onun için. Bir yandan da aşka, güzelliğe, adalete ihanet etmiş olan yaşamın çirkin yüzüne daha fazla tahammül edememek ve onurunu korumanın eylemi oldu. Ama yine de bitmişliğin ve yenilginin kabulü oldu. Mücadele etmeye bile gerek yoktu. Söz söylenmiş, karar verilmiş erkek tarafından ve her şeyin kanunu ona göre olacaktır.

Yüzyıllar geçmesine rağmen egemenlikli sistem tarihe, bilime, hukuka ve hatta sanata hâkimiyetinden taviz vermeyerek yarattığı sanal özgürlüklerle insanları uyuşturmaya devam ediyor. Bilimsel bir dogmatizmin ve salt analitik zekânın güçlendirdiği iktidar sistemi ipleri elinde tutmayı, tepkileri ve arayışları nötralize etmeyi çok iyi biliyor. Öyle ki 'özgürlük ve demokrasi getiriyorum' derken bile kan gölüne çeviriyor. "Seviyorum" derken katlediyor. İşgal ediyor, tecavüz ediyor ve en çirkin cinsel işkencelerle köleleştirmeye, karılaştırmaya çalışıyor direnişçi halkları. Hitler, "halklar kadın gibidir" derken egemenliğin bu karakterini ifade ediyordu. Bu, egemenliğin kendi bunalımının ve yaşadığı sistemsel krizin bir sonucudur. Beş bin yıllık tarihi boyunca zapturapt altına almaya çalıştığı kadının halen koruduğu neolitik özüyle insanlığın, doğanın kurtuluşunu kendi özgürlüğüyle sağlayacağına karşı duyduğu paniğin sonucu.

Böylesi dönemlere gerekli olan, yeni bir bakış açısıyla bilimi, sanatı ve tarihi doğayla ve insanlıkla bütünleştirecek bir felsefedir. Tıpkı ortaçağın karanlık zihinlerine, engizisyonlarına, dogmalarına karşı gelişen felsefenin, özgür düşünce ve iradenin önünü açarak kilitlenmiş tarihi doğal akışına kavuşturması gibi. İnandırılmış, kutsal kılıflara büründürülmüş, dokunulduğunda lanetleyen, doğrularını sorgulayacak, onun vahşileşen şiddet ve zor anlayışına karşı savaşacak ve onu tam kalbinden vuracak bir felsefe.

Ve onun sahte sevgilerini, aşklarını, yalancı umutlarını, boş inanışlarını aşacak. İnsanlığın ufkuna yepyeni hayaller taşıyacak, sevgiye, saygıya, onura ve erdeme dayalı. Öyle sanatlara yol açacak ki söylenen şarkılarda herkes kendini dinleyecek, çizilen resimlerde kendini görecektir. Şiirleri ve edebiyatıyla insan ruhunu coşturacak. Doğanın türküsünü insanlık ortakça ve eşitçe dillendirecek. Ve bunun ezgisinde hep beraber halaya duracak.

Bunun için bilimselliği duygusallıkla bütünleştiren bir kadın felsefesi olmalı. Salt akli değil onunla birlikte inancı, salt maddeyi değil onunla birlikte özü, salt teoriyi değil onunla birlikte eylemi de

geliştirecek. Ruhu ve bedeni güzelleştirecek, yaşamı anlamlı kılacak, aşkı özgürleştirecek. Ve bildiğine göre yaşama ahlakı olacak. Kendini olduğu kadar ötekini de düşünecek. Doğayla dost, tüm canlılarla arkadaş olacak. Toplumsal ilişkilerde demokrasi ve barışçılığı esas alacak. Yüzü zafere dönük, umudu başarılarla gebe kalacak.

İşte bu kadın felsefesi Demokratik Konfederalizm Önderliğimiz tarafından geliştirilen yeni paradigma temelinde derinleşiyor. 21. yüzyılın özgürlük felsefesi oluyor.

ROJİND A ARKADAŞ'IN GABAR ÜZERİNE ÖYKÜ DENEMELERİ

HER ÇİÇEK BİR HAYATTI

I.

Patikanın yağmur sonrası ıslanmış yüzünde çekilmiş mekabından izler bırakarak yürüyordu. Adımları hızlı hızlıydı. Fakat toprağı dövercesine, patikanın ıslak yüzünü tokatlarçasına atmazdı adımlarını. Dokunduğı yüzeyi incitmeden adeta patikanın yanaklarını okşarcasına geçip gitti. Önüne çıkan taşların birine bile takılmadan, çok tanıdık birinin aşına yüzünü seyredercesine, belki de aynada kendine bakarcasına aşına olduğu bu suretin içinden ilerledi. Patikanın kenarlarından fışkırmış taptaze çimlerin yeşilliğini ve küçücük çiçeklerin narinliğini görmezden gelmedi. Her zamanki gibi yolunu şaşırmadan ve onlara bir zarar vermeden bir çırpıda selamlayarak geçip gitti. Ayakkabısının patikada bıraktığı izler arkasından gelen başka bir mekap tarafından siliniyordu.

Gabar'ın ne çok patikalarını görmüş ne çok görevlerine gitmişti bu mekaplar. Yamaçlarındaki sık ormanların içerisinde kat kat birikmiş ve toprağı bir sünger gibi eriten kurumuş yaprakların üzerinden ne de çok tırmanmıştı tepelerine. Tepelerinden bir başka güzel görünürdü Gabar. Tepelerine çıktığında yemyeşil bir okyanusun dalgaları içerisinde bir dalganın üzerinde bulurdu kendini. Akan her suyun ya da çeşmelerinin önünden geçerken o suyun güzelliğine saygı duyarak bir kutsallığın eteklerinden öpercesine eğilerek içerdi. Ruhuna ve vücuduna doğanın bu güzelliğinin ve enerjisinin dolması onu mutlu kılırdı.

Şimdiyse gidiyordu. Çok sevdiği bu topraklardan, patikalardan ayrılıyordu. Gabar'ın yemyeşil ormanlarının sıcaklığından masmavi düşlerine doğru yürüyordu. Bazi (Şehit Gafur) sisler içerisinde sıyırdığı kafasıyla dimdik ama hüznü dolu gözleriyle onu uğurluyordu. Dêrşev, boşaltılmış köyü ve tepesindeki yıkık kalesiyle yeni ve yine bir ayrılığın sessizliğindeydi. Ve çok sevdiği Basret suyu onun gidişinden habersiz her zamanki coşkusuyla gürül gürül akıyordu.

Kendini güvende hissettiği bir ana kucağı gibiydi Gabar. Bu yüzden o da diğer yoldaşları gibi her görev dönüşünde yüzünü Gabar'a döndüğünde elinde olmadan gülerdi. Tarif edilmez bir huzur ve mutlulukla dolardı yüreği. Belki de Gabar'ın güzelliğiydi onu rahatlatan. Yeşil örtüsünden dalga dalga yayılan huzurdu O'nun ruhunu yatıştıran. Gabar O'nun yorgun bakışlarında fiziksel yorgunluğunu ondan alıp götüren sessiz bir suretti. Oysa şimdi yürüdüğü patikada Gabar'a sırtını dönmüştü. Bir daha dönme ve bu güzellikten kopmama sözünü yüzlerce kez içinden tekrarlayarak gidiyordu. Yoldaşları yüreğine dolan sevinç kadar giderken yaşadığı acıyı da bilseler belki de izin vermezlerdi gitmesine. Oysa O'nun için gitmenin anlamı başkaydı. Bu yüzden son ana kadar belli etmemeye çalışmıştı içinde kopan fırtınaları.

İsyan ediyordu yüreği tüm ayrılıklara. İsyanı Gabar'ın ve yoldaşlarının sevdasına doyamamasına. İsyanı halkının dilini, kültürünü ve kimliğini yok sayanlara. İsyanı birlikte yemek yediğı güldüğü yoldaşlarının gülüşlerine kurşun sıkılmasına ve bir daha o gülüşleri duyamamasına. İsyanı kendisi gibi Güneşin Kızı olan ülkesinin topraklarının düşman tarafından havan toplarıyla iğdiş edilmesine. Ve yine isyanı görmeyi her zaman hayal ettiği Önderliğinin bir barış güvercini gibi net ve sade sözlerini anlamayan ve demokratik çözüm için hiçbir adım atmayan düşman gerçekliğine.

Tüm bu isyanları gözlerinde sessiz bir çığığa dönüşürken o artık bu sessizliği bozmak için gidiyordu. Artık yüreğinin yalnız kayalıklarında yankılanmayacaktı çığığı. Bir ses olacaktı. Beş bin yıllık tarihin kendisine bahsettiğı sessizliği bozacaktı. Kendisi gibi ülkesindeki tüm genç kızların umutlarını, hayallerini söze dönüştürecek. Kürdistan'da genç kızların intiharına yol açan feodal geleneklerin ve

egemen sistemin baskılarına karşı duyduğu öfkeyi ifade edecekti. Bir haber görüntüsünde gözlerine takılan miting alanındaki bir kadının polisler tarafından tekmelerle dövülmesi geldi gözlerinin önüne. Hiçbir söz söyleyemiyordu. Sistemin bu vahşi gerçekliği, tüm sözleri bir anlamsızlığa dönüştürüyordu. Boğazı düğüm düğümdü. Çocukların umutlarını, kadınların düşlerini copluyan, kurşunlayan düşmana karşı sözü başka olacaktı.

Özgürlüğe sevdalı bir Soran kızı olan Viyan yoldaşı geldi aklına. Kendisini tanımıyordu ama Güney Kürdistan'daki büyük aşiretlerden biri olan Caf aşiretine karşı koyarak özgürlük saflarına geldiğini duymuştu. Özgürlüğü tutku düzeyinde istemesi ve yüreğinde taşıdığı isyanlar sonunda suyun, rüzgârın veya hiçbir elin söndüremeyeceği bir ateş olmuştu. Önderliğinin ağır tecrit koşullarında bulundurulmasına dayanamayarak bir 15 Şubat'ı daha yaşamak istememiş 1 Şubat gecesi kendini yakmıştı. O'nun alev ateş olmadan önce bıraktığı sözler çınladı kulağında. "Söz anlamını yitirdiğinde sıra eyleme gelir."

Arkasında yürüyen Rojda'nın,

-Heval Amara yorulmadın mı? İstersen bir ara verelim, diyen sesiyle irkildi. Yol kenarına geçerek bir taşın üzerine oturdu. Yolun nasıl geçtiğinin hiç farkına varmamıştı. Rojda arkadaş da yol boyunca sessizliğini korumuş, kendisini düşünceleriyle baş başa bırakmıştı. Rojda yanına gelip oturduğunda

-Daha epey yolumuz var. Sanki gene yağmur yağacak, diyerek boynuna düşen yazmasının ucuyla anlındaki birikmiş terini sildi ve Rojda'ya dönerek,

-Umarım bu sefer başarırım. Herhangi bir engelle karşılaşmam, diyerek cebinden tütün tabakasını çıkardı. Rojda ise,

-Bence biraz rahat ol. Sende namus belası olmuş bu eylem, derken Amara sigara kağıdının üzerine koyduğu bir tutam tütünü sarmaya koyuldu.

Rojda haklıydı. Amara varsa yoksa bu eylem diyordu. Eylem için başka yerlerde birkaç kez girişimde bulunmuştu. Kendisiyle bağlantılı olmayan engeller çıkmıştı karşısına. Şimdiyse istikamet farklıydı. Doğduğu topraklara gidiyordu. Doğduğu o topraklarda başarılı eylem yapacak ve kendisinde ikinci bir doğuşu yaratacaktı. Bu olay ilk kurşun çözümlemesine denk düşüyordu. Sömürgeciliğe, egemenliğe karşı sıkacağı kurşunlar kendisinde karanlık kalan noktalara da isabet edecekti. Kendisine olan güveni pekişecek, umudu artacak askeri duruşunda yetkinleşecek ve tecrübe sahibi olacaktı.

Sigarasından son bir nefes çekerek

-Kalkalım mı? dedi ve önceki gibi yürümeye koyuldular. Bir yoldan bir kere geldi mi ikincisinde kesinlikle önden giderdi. Araziyi tanıma konusundaki yeteneği tüm arkadaşlarınca takdir edildi. Çok çocuklu ailesi geçim sıkıntısı çektiğinden dokuz yıl çobanlık yapmıştı. Belki de bu yüzdendi araziye yatkınlığı. Dağlar O'nun için yabancı bir mesken değil, kendini aradığı düşlerini büyüttüğü bir ana kucağıydı.

Çoban kızın öyküsü diyerek kendini anlatmıştı günlüğüne. Birçok gerilla gibi o da günlük tutuyor, dağlarda aradığı ve mücadele içinde bulduğu kendini, yoldaşlığı anlatmak istiyordu. Kürdistan dağlarında çobanlık yapan bir kızın özgürlüğe ilk adımları, siyasi ve ideolojik bir kimliğe kavuşması ve tüm bunların ardından askeri alanda gelişme iddiası.

Amara önlerindeki boğaza varmıştı bile. Durup Gabar'a son kez bakmak istedi. Bir vedaydı bakışları. Sessiz, sözsüz bir vedaydı bu. Yüreği dolu doluydu. Bir şimşek çaksa ve sağanak halinde boşalsaydı yüreğinden hasreti, acısı, öfkesi. Ama o böyle anlatmak istemezdi içindekileri. Düşmana ve kendi yetersizliklerine karşı duyduğu öfkeyi böyle ağlayarak boşaltmak değil de kurşunlarla dökmek istiyordu. Damlalar birbiri ardınca ve hızla yere düşmeye başladı. Gabar'a usul usul bir yağmur yağıyordu. Ve O'nun yüreği Gabardı şimdi.

Kendisine yetişen Rojda'nın bakışları ne var diye sorduğunda,

-Acaba bir daha Gabar'a dönebilecek miyim? diye cevabı belirsiz bir soru sordu. Aslında sorusu kendineydi. Cevabı zaman, cevabı olasılıklar, cevabı iyi bir planlama, taktik ve soğukkanlılık verecekti. Cevap başarıp başarmamasıyla belirlenecekti. Rojda'nın cevabı bir umuttan, bir istemden başka ne olabilirdi?

Başaracağına inanıyorum diyerek ona moral vermek Amara'nın gözlerindeki hüznün bulutlarını dağıtan bir rüzgâr olmak istemişti cevabıyla.

-Bir de sen şuna cevap ver heval Amara. Tekrar Gabar'a geldiğinde ne yapmak istersin.

-Önce Berê mire'ye gitmek isterim. Sonra da ne takımlara ne de karargâha. Öncelikle Gabar'ı doyasıya gezmek isterim, demişti.

İnanmak istiyordu sözlerine. İnanmak istiyordu ve işlerin yolunda gitmesini o kadar çok diliyordu ki.

-Heval Amara sanki yağmur gittikçe hızlanacak. Arkadaşlarla buluşacağımız yerdeki mağaraya bir an önce varsak kendimiz için hayırlı bir iş yapmış oluruz herhalde.

-Evet öyle, haydi gidelim. Bundan sonraki birkaç saatlik yürüyüşte Rojda O’nu rahat bırakmamıştı. Birlikte kaldıkları pratik süreç içerisinde başlarından geçen komik olayları anlatıp katıla katıla gülüyorlardı. Rojda’nın her defasında eli boş döndüğü avcılık maceraları da bir türlü bitmek bilmiyordu. Kendilerini iyice kapatmışlar doldan taş, taştan kuşa atlıyorlar, oradan düşman karakoluna yaptıkları saldırıya gidiyor, bazen birkaç geceyi bulan Gabar dışına yaptıkları seferlerle geri dönüyorlardı Gabar’a. Sonra Gabar’ın tadına doyum olmaz meyveleri. Daha neler neler... Her şey güzeldi ama badem toplarken saçları ağacın dallarına takılmasa ne olurdu sanki. Sonra doğanın bu ürünlerinden yararlanmasını bilen marifetli arkadaşlarının çeşitli hünerlerinden bahsettiler. Yağmurun yağmasından rahatsız değildiler. Alışıklardı kar veya yağmur altındaki böylesi yürüyüşlere. Bunun güzelliğini kimse onlar kadar bilemezdi. Yağmurun altında en güzeli de şarkı söyleyerek yürümekti. Amara’nın sesi güzel olduğu için Rojda’ya fazla fırsat bırakmadan ardı ardına bildiği şarkıları sıralıyordu. Sonunda sırlıslık olmuş bir şekilde mağaraya vardılar. Etraftan topladıkları ve Amara’nın hızla ve büyük bir rahatlıkla üzerine çıktığı ağaçtan kırdığı kuru odunlarla büyük bir ateş yaktılar. Onlar ateşin önünde kurulanmaya çalışırken onlarla buluşacak arkadaşları çoktan yola koyulmuşlardı.

Doğa onları bu kadar çok severdi işte. Yürüyüşlerinin bitmesiyle yağmur da kesilmişti. Akşamüstü olmasına rağmen hava açılmış apaydınlık olmuştu. Kuşlar saklandıkları yerden çıkmış etrafta sevinçle ötüyorlardı. Doğa her bahar yeniden bir doğuşu yaşıyordu. Hem zaten koyunlar, sincaplar ve diğer hayvanların çoğunluğu da baharın doğum yapmaz mıydı? Baharın tohumlar çatlamaz filize dönmez miydi? Ağaçların tomurcukları patlamaz, çiçeğe durmaz mıydı? Demek ki bahar tüm doğuşların anasıydı. Doğadaki bu ruhu kendi içinde hissediyordu. Yağmur sonrası daha bir arınmış olan havayı içine çektiğinde sanki doğa onunla konuşuyordu.

Dışarıda yıldızlar gökyüzüne saçılmış inciler gibi parlarken onlar mağaranın içinde yanan ateşlerinden arta kalan közlerin önünde oturmuş, kendilerini karşılamaya gelen arkadaşları ile birlikte bir şeyler atıştırıyorlardı. Biraz sonra yola çıkacaklardı. Sohbet ediyor, birbirlerine geldikleri yerlerdeki arkadaşlardan bahsediyor, selamları iletiyor, son gelişmelere dair yorumlar yapıyorlardı. Tüm eşyalarını toplayıp gelmek için hazırlandıklarında Amara’nın gözleri son kez Gabar’a takıldı. Bir Beşir yoldaş vardı Gabar’da. Onların en yaşlı ama yüreği en genç yoldaşıydı Beşir. Amara tüm yoldaşlarını sevmesine rağmen Beşir yoldaşı bir başka severdi. Saatlerce süren sohbetleri geldi aklına. Arayışlarının, sancılarının ve yaşama dair kurduğu pespembe düşlerinin dinleyicisiydi.

Tartışmalarında Beşir ona nasihat verir kimi zamansa onun genç aklından yüreğinden bir şeyler öğrenirdi. Pratik açısından güçlü ve gelişim yönünden büyük umutlar vaad eden Amara’yı korumak istiyordu. Uzun yıllar göremediği kızından öteye bir yoldaşlık ve yoldaşıktan daha derin bir dostluk bağıydı bu. Bu yüzden Beşir, Amara’nın gitmemesi için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Gitmesini istememesi O’na karşı güvensiz oluşundan değildi. Sadece O’nun için erken buluyor, O’nun daha fazla tecrübe edinmesi gerektiğini düşünüyordu. Onu vazgeçirmek için ne kadar da uğraşmıştı. Neredeyse Amara’yı karalama kampanyası başlatacaktı. Amara’nın ne kadar gururlu bir kız olduğunu, yolundan asla vazgeçmeyeceğini adı gibi biliyordu. Kimi zaman ona küsmüş, kızmış, onunla konuşmamış ve ondan kaçmışsa da etkisiz olan bu tutumunu sürdürmeye yüreği dayanamamış sonunda Amara’nın Onu çektiği yola gelmiş büyük bir moralle geri dönmesini yüzlerce kez dileyerek onu uğurlamıştı.

Amara gecenin bu güzel kokusundan Gabar’ı izlerken, Gabar Beşir olmuştu. Kendi babasını da çok sevmesine rağmen Beşir’i babasından daha yakın buluyordu kendine. “O’nun bana verdiği değeri babam bile vermemişti” diye iç geçirdi. Yaşlı gözleriyle kendisini uğurlarkenki bakışları yıldızlar arasından ona bakarken “Gözlerin bir çığlık, bir yaralı haykırış” diyerek “hoşçakal” dedi yıldızlara. Arkadaşları çantalarını sırtlarına almış, kefiyelerini başlarına bağlamış, silahlarını omuzlarına atıyorlardı. Ve sonunda bu yola koyuldular. Attığı her adım ayrılığı bir adım daha büyütürken hedefine bir adım daha yaklaşıyordu kendisini.

II.

Güneş Mava'nın tepelerinden yamaçlara ve oradan da vadilere bırakmıştı kendisini. Baharın doğaya giydirdiği ıslak kıyafet günlerdir devam eden güneşin etkisiyle kurumaya yüz tutmuştu. Gökyüzü masmaviydi. Şiyar sabah keşfinden döndüğünde, güvenlik açısından olumsuz herhangi bir durum olmadığını ve ekmek yapılabilceğini söylemişti. Bunun üzerine Xebat ve Reşit kollarını sıvamış ekmek yapmak için hazırlığa koyulmuşlardı. Biri hamur yapmak için gerekli suyu ısıtmakla uğraşırken diğeri kuru odunları ekmek yapacakları yere yığmaya başlamıştı bile. Reşit toprağın düz olduğu bir yeri temizledi. Getirdiği yağmurluğu buraya verdi. Bir miktar unu getirdiği yağmurluğun üzerine döktü. Undan oluşan tepenin ortasında derin bir çukur açtı. Gerekli ölçüde tuz ve mayayı döktükten sonra ısınmış suyu bırakarak hamuru yoğurmaya başladı. Bu arada Xebat bulduğu düzgün taşları yan yana ve karşı karşıya dizerek ekmeklerini kızartacakları yeri hazırlıyordu. Sıra köz oluşması için ateş yakmaktaydı. Köz hazırlanıyordu. Çünkü ekmek közlerin üzerinde daha kıvamlı pişiyordu. Reşit hamuru bir o yana bir bu yana çeviriyor ellerini ıslatıyor ve büyük bir zevkle yoğurmaya devam ediyordu. Son yumruklamalarla birlikte hamurun yeterli kıvama geldiğine kanaat getirdikten sonra hamur yığının üzerine biraz un serpererek yağmurluğu bohça tarzında kapattı. Başını kaldırıp Xebat'a baktığında,

-Hevalê Xebat o kül az. Ekmeklerin yanmaması için biraz daha tuz koysan iyi olur.

-Baş e heval, uzun süredir ekmek yapmadığımı biliyorsun. Bu yüzden de şimdi başıma usta kesildin. Hem söylesene sen böyle hamur yoğurmasını evde mi öğrendin?

-Yok ya, ben böyle şeylerden çok uzaktım. Küçüklüğümden beri yaramaz olduğum için babamın başını sık sık belaya sokarmışım.

-Bu yüzden olsa gerek partiye katılmana en çok o sevinmiştir.

-Şimdi babam böyle hamur yaptığımı görse annemi bırakabilir, diyerek kahkahaları bastı Reşit. Xebat ona muzipçe bakıyor, gülümsüyor, gittikçe Reşit'in doyasıya gülüşleri onu da kucaklıyor, o da kahkahalarını Reşitinkilere yoldaş yapıyordu. Reşit gülmeyi sevdiği gibi güldürmeyi de seviyordu. Arkadaşları en çok da onun bu yönünü seviyorlardı. Espri yapmayı sevmesine rağmen yaşamı ciddiye alırdı. Çünkü yaşananlar öyle şakası yapılacak, dalgası geçilecek türden şeyler değildi. Daha çocuk yaşta düşman gerçekliğiyle tanışmıştı. Keyfi tutuklamalar, faili meçhuller, faili çok belli gündüz ortası herkesin içinde yapılan cinayetler, köy boşaltmalar ve yakmalar... Eruh'a bağlı Terme köyündendi. Kendi köyleri de diğer birçok köy gibi gözlerinin önünde yakılmıştı. Ve Amed'e göç etmişlerdi. Geri kalan yaşamının çoğunu Amed'de geçirmişti. Böylesi bir düşman gerçekliğine rağmen Kürt gençlerinin askere gitmelerine ve koruculuk yapanlara bir türlü aklı ermiyordu. Biz nasıl bir halkız. Kendi katilini seven, kendi kardeşini katleden, bir halk mıyız diye soruyordu kendine. İşte böylesi bir yaşamı, savaşı ve gerçekliği ciddiye almayacaktı da ne yapacaktı. Yirmi yıldır süren ve binlerce askerin, binlerce gerillanın öldüğü bu kızgın savaş ne bir şaka işiydi ne de bir oyun. Tüm bunların yanı sıra yaşamı gerektiğinden fazla ciddiye almaması gerektiğini de biliyordu. Kendine gülebiliyor, kendisiyle güldürebiliyordu. Her trajedinin bir komedisi vardı. Her yanlış sonunda bir doğruyu öğretirdi. Hem gülmek insanın ruhunu temizleyen, kalbini aydınlatan bir ilaç gibiydi. İşte onlar böyle katıla katıla gülerken Şiyar onlara doğru yaklaşıyordu.

Şiyar

-Kolay gelsin. Yine neşeniz yerinde bakıyorum.

Xebat

-Sağol yoldaş, gel sen de katıl neşemize.

Bu arada Reşit hamurun ekşiyip ekşimediğine bakıyordu.

Şiyar

-Neşenize diyecek yok da sanki hala ekmeğe başlamamışsınız.

Reşit

-Mala te heval Şiyar, biz şimdi başladığımız gibi bitiririz de, sen hiç merak etme.

Xebat

-Heval Şiyar biliyor musun Reşit arkadaş Gabar'a ilk geldiğinde nasıl keşif yapardı.

Şiyar

-Nasıl yapardı?

Hava sıcak olduğundan hamurları erken ekşmişti. Reşit bir odunun üzerine oturmuş, eline aldığı hamur parçalarını avuçlarıyla yuvarlıyor, una batırarak yağmurluğun üzerine diziyordu. Ve merakla kendisinin nasıl keşif yaptığını öğrenmek için kulağını Xebat'a dikmiş bakıyordu.

Xebat

-Eline dürbünü aldığı gibi arazide şöyle bir gezdirir ve bitti derdi. Sonradan alıştı yamaçlara, vadilere, kayaların altına üstüne bakmaya.

şiyar

-Siz birbirinize takılmadan rahat duramazsınız herhalde. Hiç suyunuz kalmış mı?

Xebat

-Gerçekten de hiç su kalmamış.

Reşit

-Benim kaldırdığım yedek şaşallar var. Onlarla idare ederiz.

şiyar

-Sen çok yaşa emi. Ne zamandan beri böyle tedbirlisin?

Reşit

-Sınırı geçtiğimiz zaman grubumuz pusuya düştü. Ve ben arkadaşlardan koptum. Arazide on-on iki gün tek başıma kaldım. Geri dönme çabalarım hep boşunaydı. Bir gün gittim, gittim neredeyse karakoldakilere merhaba verecektim. Bir gün uçurumlarda son buldu arayışım ve tekrar geri döndüm. Bir günde düşmanın tuttuğu tepeden çıktım.

Xebat

-Baktın dönüş yolu da yok, bireysel inisiyatıfını kullanıp tepedeki askerler üzerine bir eylem yapsaydın bari.

Reşit

-Pusu da silahımı kaybetmiştim. Uzun süre de benden haber çıkmayınca sanırım arkadaşlar şehit ilan etmişlerdi. Ama tepeye gitmenin bana büyük bir faydası olsun. Yanımda ne ekmeğim ne de suyum kalmıştı. Askerlerin erzakları epeyce işime yaradı. Ama ben yaşadığım onca susuz günden sonra yanımda her zaman su bulundurmaya söz verdim.

Xebat

-Hayrına biz de susuz kalmayacağız.

şiyar

-Her felaket eğer onun altında yıkılmazsan seni gçlendirirmiş.

Reşit

-Doğru, ona benzeyen bir söz var. ‘Gçszlkten gç doğar.’ İnsanın yaşamında karşılaştığı zorlukların ona büyük gerçekleri öğretmesi gibi bir şey.

şiyar

—Yaşam, önüne çıkardığı engellerle seni sınıyor. Amacının ne olduğunu, nereye gittiğini, ne yaptığını, neyi arayıp neyi bulduğunu gösterir.

Xebat

-Ve her zorluk iradeyi, sabrı, cesareti, test ediyor. Başarırsan sen güçlendiriyor.

Bir yandan tartışıyorlar, bir yandan da ekmek aıp kızartıyorlardı. Kısa süren bir sessizlik sonrasında

Reşit

— şu ekmeğin güzelliğine bak.

şiyar

-Reklam yapmayı bırak.

Reşit

-Eh zaten görünen köy kılavuz istemez. Ben anlamadım kendimi mahfetmeme rağmen bu örgüt hala beni komutan yapmıyor.

Xebat

-Merak etme dostum. Gabar’a gittiğimizde arkadaşlara önereceğim. Bu sefer sen komutan olursun ben de senin gönüllü savaşın.

şiyar onları dinleyip gülümsemekle yetindi. Bu arada Rojda onlara doğru yanaştı.

Rojda

-Kolay gelsin hevalno, bakıyorum da iyi gidiyorsunuz.

Reşit

-Eh işte bu konuda sizden iyi olmasak da diyerek mütevazı bir eda takındı.

şiyar

-Bu akşam köye gideceğiz. Gelmek isterseniz biriniz gelebilir.

Rojda

-Heval Amara çok sıkılıyor. Bir sakıncası olmayacaksa onun gelmesi daha iyi olur.

Şiyar

-Aslında olabilir.

Öğleden sonra noktadaki tüm işlerini bitirmiş, noktada bazı arkadaşlarını bırakmış ve yola çıkmışlardı. Güneşin kızıl ışınlarına yüzlerini dönmüş bir şekilde köye doğru iniyorlardı. Köyden ezan sesi geliyordu. Havada tatlı bir rüzgâr vardı. Yağmurlardan sonra esen bu rüzgâr tomurcukları çatlatmak için birebirdi. Baharın güzel havalarına ilk aldanan, meyvesini vermek için yerinde duramayan ve erkenden çiçeklerini açan badem olurdu. Çiçeklerle bezendiğinden neredeyse hiç dalı görünmeyen bu güzelliği ve onun etrafa yaydığı güzel kokuları içine çekti Amara. Esen rüzgâr bazı çiçeklerin gönlünü çalmış kendisiyle dansa davet etmişti. Havada uçuşan çiçekler dans eden kelebekler gibiydi. Bazıları hiç rahat durmuyor gelip Amara'nın saçlarına konuyor, adeta onu da dansa davet ediyorlardı. Her çiçek bir hayat dedi içinden. Amara dans etmeyi seviyordu. Tam o anda yeşillikli ve çiçeklerle bezenmiş o düzlükte güneşin kızılığını tüm vücuduna bir elbise yaparak dans etmeyi ne kadar da isterdi. Çobanlık yaptığı zamanlar geldi aklına. O zamanlar köyün etrafındaki tepelerde koyunlarını gezdirdiğinde bazen yanında hiç kimse olmazdı. Kimi zaman çiçeklerle konuşur, rüzgârlarla dans ederdi. Kimi zamansa kafasında gezinen soruların cevabını arardı dağda, taşta. Böyle akşamüstü olup da güneş nazlı nazlı çekilerek ufku kızıla boyadığında şimdiki gibi yönü köye doğru olurdu. O zamanlar üzerinde çoban kıyafeti varken şimdi kolunda silahı, belinde raxtıyla halk savunma birliklerinde bir özgürlük gerillasıydı.

Köye girdiklerinde hava çoktan kararmıştı. Köyde gereken işlerini yapmış ve geri dönmek için yola çıkmışlardı bile. Normal zamanlarda canlı ve moralli olmasına rağmen suskunluğunu hala koruyordu. Şiyar

-Neden bu kadar suskunsun heval Amara? Köydeki kız seninle o kadar konuştuğu halde sen sessiz kaldın.

Amara

-Bana bir şey sorsaydı cevap verirdim. Bilinçli değildi suskunluğum.

Saat epeyce geç olmuştu. Sessiz bir şekilde noktalarına doğru yürümeye koyuldular. Noktaya vardıklarında arkadaşlarının közlerin üzerinde kendileri için hazırladıkları çayı içip uyumak için tulumlarına yöneldiler. Aradan birkaç gün geçmiş bu arada kaldıkları noktayı değiştirmişlerdi. Uzun süre aynı yerde kalmaları güvenlik açısından uygun olmayacağı için sık sık yer değiştiriyorlardı. Buna öyle alışmışlardı ki bir yerde biraz fazla kaldılar mı sıkılıyorlar, değişik yerlerde soluklanmak yaşama farklı açılarından bakmak istiyorlardı. Amara ile birlikte bir arkadaşlarının da Gercüş'e gitmesi gerekiyordu. Hepsi bunun için hazır ve istemliydi. Reşit çok dayatmıştı gitmek için. Gabar'da bu şansa fazla sahip olamamıştı. Yakın bir zaman da Gercüş'e eylem yapmak için gitmiş fakat eylemleri sabote olduğundan geri çekilmişti. 'Bu sefer mutlaka olmalı' diye düşünüyordu. Şiyar ise hem sorumluluğu gereği hem de tecrübelerine dayanarak kendisi gitmek istiyordu. Uzun uzun tartışmışlar, sonunda her üçünün eylem yerinin yakınına kadar birlikte gitmesi, bundan sonra yapılan keşfe ve gerekli ihtiyaca göre hareket edilmesi kararlaştırılmışlardı. Şimdi hep birlikte yaktıkları ateşin önünde oturmuş sohbet ediyorlar bir nevi gizli bir vedalaşmayı yaşıyorlardı.

Xebat

-Bildiğim kadarıyla heval Amara'nın sesi güzel. Bize bir şarkı söylemez misin?

Rojda

-Aslında saz olsaydı Reşit arkadaş da eşlik ederdi.

Reşit

-Sadece saz çalmaz güzel sesimle şarkı da söylerdim.

Amara

-Dostum saz çalmayı bilip de sesi güzel olmayan gördüğüm nadir insanlardan birisin sen.

Rojda

-Hatırlıyor musun, kış kampında bir grup erkek arkadaş Reşit arkadaş öncülüğünde moral hazırlığı yapmışlardı.

Amara

-Evet 8 Mart kadınlar günü ise 8 Şubat da erkekler günü olsun diyerek bir moral düzenlemişlerdi 8 Şubatta.

Rojda

-Ve o moralde Dostum o güzel sesiyle kulağımızı götürmüştü.

Reşit hiç bozuntuya vermeden.

Reşit

-Sesim güzel olmasaydı parti beni muhabereci yapar mıydı?

Xebat

-Tabi tabi, öyle keyifle yapardın ki muhabereciliği cihazın önünde olmadığını zamanlarda bile sanki cihazda konuşuyormuş gibi konuşurdun.

Amara

-İlk zamanlar epey heyecanlıydın herhalde. Bazı arkadaşlar seni cihaza çıkmadan önce prova yaparken görmüşler, hareketlerine epey de gülmüşlerdi.

Reşit

-Ha o bir şey değil. Öncelikle diğer muhaberecilerle tanışmam, kendimi tanıtmam gerekir diye düşünüyordum. Sesimi alan tüm deryalar! Ben Reşit Dostum! 5580'e geçin!

Şiyar

-Elinden cihazı almayı nasıl becerdiler Dostum.

Reşit

-Öyle deme heval Şiyar. O kadar dayatmama, farklı öneriler geliştirmeme rağmen arkadaşlar bir türlü kabul etmediler. Neyse ki Mava'ya geldim.

Xebat

-Duyduğuma göre siz Mava'ya gelirken sen yine yolda rahat durmamışsın, dedi Reşit'e dönerek.

Reşit

-Yok ya, valla ben kötü bir şey yapmadım.

Şiyar

-Eee anlatsana Xebat, Dostum ne yapmış?

Xebat

-Karakolun termallerinin gördüğü bir yerden geçerken kurye arkadaş şimdi termal var deyince 'Gerçekten bizi görüyorlar mı' diye sormuş. Olumlu yanıt alınca patikanın ortasında durmuş, arkasını dönerek el sallamış. Arkadaşlar ne yapıyorsun diye sorduklarında Reşit 'eğer bizi görüyorlarsa selam vermeden geçmeyelim dedim' demiş.

Şiyar

-Uydudan resimler çekildiğinde yakışıklı çıkmak için poz da veriyor musun?

Reşit

-Yok ben doğal resimleri daha çok severim.

Doyasıya gülmüşler, konuşmuşlar, anlatılan olayları yeniden yeniden yaşamışlar, türküler söylemişlerdi. Sohbet aralarında bazen suskunlaşıyor, kendi türkülerini eşliğinde dans eden ateşin sarı, kırmızı, yeşil elbisesinin turuncu, mavi, mor kıvrımlarını izliyorlardı. Ateşin sessiz sözlerini dinliyorlardı. Bazen yürüttükleri toplu sohbetlere, morallere bazense yalnızlıklarına dost olmuş, bu sessiz tanışın kıvılcımlarını yakıcı bir şekilde içlerinde hissediyorlardı.

Toplumsallığı doğuran eşitlikçi ve dönüştürücü bir gücü vardı ateşin. Ateş eşitlikçiydi. Çünkü dil, din, cins ayrımı yapmadan herkesi ısıtıyla ısıtırken kendisi küle dönerdi. Aslında doğadaki her şey eşitlikçiydi. Güneş de, ay da, yıldızlar da, herkesi aydınlatır, herkese ilham verir ve yol gösterirdi. Çiçekler güzelliklerini, dereler sularını hiç kimseden esirgemezdi. Eşitsizliği yaratan insanlardı. Ve aynı eşitsizlik yine ancak insanların bilinçli elleri, fikirleri ve eylemleriyle bozulabilirdi. Onlar kadınlı erkekli bir mücadelede eşitlik savaşçılarıydılar. Eşitsizlerin eşitliği aradıkları. Yani kadın, erkek, genç, yaşlı Kürt Türk eşit değildiler olamazlardı da. Tarihleri psikolojileri içinde yaşadıkları koşullar farklı farklıydı. Ama birbirini inkâr etmeden özgünlüklerine saygıyla, emeklerine sevgiyle özgürce eşit yaşam hakkı herkesindi. Doğanın işleyiş yasaları vardı. Fakat insanlar kanunsuzluklarını gizlemek için çıkardıkları kanunlara bile uymuyorlardı. Keyiflerine ve çıkarlarına göre hak veriyor, hak vermiyor, cezalandırıyor veya affediyorlardı. İnsanlar bu yaklaşımlarıyla doğaya da kendileri gibi bakıyor, aslanı kral tavşanı korkak yapıyorlardı. Oysa doğa hem eşitlikçi hem de demokratı. Kendi renginde, özgürlüğünde bağımsız değil birbirini etkileyen etkilenen biçimde yaşamak çoğalmak tüm canlıların hakkıydı. Ve ateş gibi doğa da adıldı.

Onlar doğa içerisindeki yaşamlarıyla, insanlarla doğa arasındaki farkları çok daha somut görebiliyorlar, kendilerini doğadan uzaklaştıran alışkanlıklarına ve insan ilişkilerinde doğallığı bozan sisteme karşı savaş veriyorlardı.

III.

Şehrin ışıkları bulundukları yeri oldukça aydınlatıyordu. Kendilerini daha karanlık bir yere çektiler. Amara bir gün boyunca şehri gezmiş, vurulacak hedefi belirlemişti. Doğup büyüdüğü bu şehri iyi tanıdığından keşif yapmakta zorlanmamış, hiçbir şüphe çekmeden her tarafı gezebilmişti. Kafasında yaptığı planlamayı arkadaşlarıyla tartışmıştı. Diğerlerine oranlar kendini daha çok sorumlu görüyordu. Ve bu eylemin başarıyla gerçekleşmesini her şeyden daha çok istiyordu.

Kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. Yıldızlara bakarak güzel şeyler düşünmeye ve heyecanını yatıştırmaya çalışıyordu. Şehrin ışıklarından mıydı acaba yıldızlar pek net görünmüyorlardı. Belli belirsizlerdi. Bir yıldızı gözleriyle henüz yakalamışken tekrar gözden kaybediyordu. ‘Neden sakince yerlerinde durmuyorlar ki’ dedi. Oysa dağlarda yıldızlar pasparlak, net ve çok yalın gözükürdü. Şimdiyse onları izleyerek rahatlayacağı yerde neredeyse daha da rahatsız olmuştu. Yıldızlar bu gecenin belirsizliğinin bir parçasıydı onun için. Ve heyecanı ilk kurşunun atılacağı ana kadar devam edecekti. O zamana kadar zaman çok ağır adımlarla ilerleyecek ondan sonra atılan kurşunlar veya onların geri çekilirken yapacakları koşu gibi hızla geçecekti zaman.

Gabar ve çok sevdiği yoldaşları uzaktaydı. Acaba ne yapıyorlar şimdi diye düşündü. Onun yaşadıklarını hissediyorlar mıydı? Nerden bilebilirlerdi ki... Onları ne kadar çok özlediğini duyumsadı. Şu bir saat hemen geçseydi de eylem olsaydı. O zaman tüm hızıyla onlara doğru gidecekti. Bir an önce onları görmek, sevincini onlarla paylaşmak için koşacaktı. Başını kaldırıp Reşit’e baktı. Rahat görünmeye çalışsa da onda da bir heyecan vardı. Reşit, Amara’nın kendisine baktığını fark etmiş, son kez ceplerini kontrol ediyor. Gerekmeyen ve üzerinde olması sakıncalı olabilecek şeyleri bir kez daha ayıklıyordu. Bir tek heyecanını çıkarıp atamıyordu. Hem zaten heyecan olmadan olmazdı. Heyecansız yaşamın tadı da olmazdı. Heyecan her eylemin ilk adımıydı. Eylem başladığında heyecan biterdi. Tabii ki dozajı önemliydi. Heyecanın fazlası paniğe sokar, panik ise eli ayağı birbirine dolandırır. Ama yürekte çocuksu bir merak veya iç gıcıklayıcı tatlı bir meltem gibi olan heyecanlar da vardı. Yaşamında böylesine heyecanlandığı anlar bir bir gözlerinin önünden geçti. Arkadaşlarından kopuk geçirdiği on iki günden sonra bir rastlantı sonucu arkadaşlarına kavuşması geldi aklına. Hayal gördüğünü sanmıştı. İşte o zaman da böylesine tatlı bir heyecan sarmıştı tüm bedenini.

Şiyar ise her ikisinden de daha farklı bir merak, heyecan ve kaygı içerisindeydi. Eyleme Reşit ve Amara gidecekti. Onlar açısından kaygılıydı. ‘Ya kötü bir şey olursa nasıl hareket edeceklerdi bu iki genç. Keşke ben gitseydim. O zaman bu kadar merak ve kaygı duymazdım’ diye iç geçirdi. Onlara güveniyordu. Planlamayı, geri çekilmeyi epey tartışmışlardı. Ama deneyimlerinden de biliyordu ki hiçbir şey planlandığı gibi olmazdı. Beklenmeyen durumlar çıkabilirdi.

Sonunda hareket zamanı geldi. Vedalaştılar. Büyük umutlarla, dileklerle, heyecanla, kaygıyla, merakla, inançla ve hüznlerle vedalaştılar. ‘Serkeftin’ sözleriyle birleşti eller ve tekrar ayrıldılar birbirlerinden. Birbirini hiç bırakmak istemezcesine, ağır ağır geri çekildi eller. Amara son kez yıldızlara bakmak için kafasını kaldırdığında onların hala yarı belirsiz oluşlarına üzüldü. İçinden ‘elveda’ diyerek hızla arkasını döndü. Amara ve Reşit bulundukları yerden şehrin aydınlığına doğru hızlı hızlı adımlarla ilerlediler. Gecenin erken saatleri olduğundan sokaklar kalabalıktı. Genelde işlerinden evlerine dönen yorgun insanlar ve biraz da bir yere gitmek için yola yeni düşmüş olanların yarattığı bir kalabalıktı bu. Amara Reşit’e dönerek kısık bir sesle,

-Belli oluyor mu? diye sordu. Reşit, Amara’nın parkesinin altında saklı olan kleşin dışarıdan nasıl görüldüğüne bakmak için bir yan bakış fırlattı.

-İyi duruyor. Ama sen istersen bana daha yakın yürü, dedi bir yandan da etrafını gözlemeyi sürdürerek. Az ileride durmuş etrafı gözetleyen bir panzer vardı. Yönlerini değiştirmeden oldukça rahat davranmaya çalışarak yürümeye devam ettiler. Az sonra bir polis memuru kendilerine doğru yanaştı. Ya hallerinden şüphe duyulmuştu ya da bir ihbar vardı ya da tesadüfi bir karşılaşmaydı bu. İyi akşamlar. Nereye gittiğinizi öğrenebilirmiyim?

Reşit ve Amara

-Evimize gidiyoruz.

-Akraba mısınız?

Amara

-Nişanlıyız ve nişanlım beni evime bırakacak bir sakıncası mı var memur bey?

-Yok ama kimliklerinizi görebilir miyim?

Reşit

-Neden biz bir suç mu işledik?

-Sadece kimliğinizi görmek istiyorum. Beni zor kullanmak durumunda bırakmayın.

Amara

-Sen kim oluyorsun ki sana kimlik gösterelim!

Bunun üzerine polis elini belindeki tabancaya atmıştı. Polisin silahına davrandığını gören Reşit hızla silahını çıkarıp polise ateş etti. Elinden yaralanan polis acı içinde bir çığlık atıp yardım isterken Reşit ve Amara son hızla koşmaya başladı. Hedeflerine varamamışlardı. Şimdi tek yapacakları şey hızla kaçmak, polislerin elinden kurtulmaktı. Belli bir süre koşup girdikleri sokağı değiştirdiler. Az ilerideki bahçelik olan saklanmak için uygun gözüktü onlara. Hiçbir evin kapısını çalmak geçmedi içlerinden. Kendileri yüzünden kimsenin canını, malını tehlikeye atmak istemediler. Uğurlarına mücadele ettikleri, canlarını verdikleri bu halk değil miydi? O zaman ne olursa olsun kendilerine halktan birine bir şey olmamalıydı. Hızla bahçenin içine girdiler. Üzüm bağları saklanmak için iyi bir yerdi. Sabaha dek süren ve onlara göre yıllarca süren zaman içerisinde ne gelen oldu ne giden. Polisler etrafta dolaşüyor bahçenin içinde olabileceklerinden şüphelenmiyorlardı. Artık kıpırdamak mümkün değildi. Hareket etseler oradan çıkmaya çalışsalar mutlaka görüleceklerdi. Ama bekleseler belki de kurtulma şansları olabilirdi. Sonunda polislerin dikkati başka yöne kayacak, oluşturdukları abluka ortadan kalkacaktı. O zamana dek görülmezlerse kurtulmaları da bir olasılıktı. Binde bir şanstı. Bunun dışından dokuz yüz doksan dokuz olasılık vardı. Fakat yaşam şansını son ana kadar zorlamak gerekirdi. Şu an onlar için zafer, düşmanın çemberini yarıp kurtulmaktı. Sağ salım kurtulup yaşamayı başarabilirlerse düşmandan intikamlarını alacaklardı. O an ölmek çok kolay yaşamak ise büyük risklerle dolu bir kovalamacaydı onlar için. Kürtlere hiçbir demokratik insani hak tanınmadığı gibi evrendeki hiçbir canlının en doğal olan yaşam hakkı bile çok görülüyordu. Belki Kürtler şu anda tarihte Yahudilerin katledildiği gibi bir soykırımdan geçmiyordu. Ama Kürtlere dayatılan başka türlü bir soykırımdı. Kendi diliyle, kültürüyle, kimliğiyle yaşamak bir utanç, bir suç ve bir terörizmdi Kürtler için. Yetmişlik nineler, dedeler, yedi yaşındaki bebekler terörist denilerek kurşunlanıyordu. Ve devletin kör mantığında renkler, kıyafetler ve hatta harfler dahi terörist ilan ediliyordu. Hepsine ölüm dayatılıyordu. Bu ölümler çeşit çeşitti. Boş bir arazide sessizce işlenen bir cinayet de olabilirdi, herkesin içinde ve tüm dünyanın gözleri önünde nişan alınarak ve bilinçli hedef seçilerek de gerçekleşebilirdi. Zindanlarda, okulda, evde, işte, sokakta Kürtlüğe ölüm vardı. Devletin ne baskı ve zor yöntemlerine ne de sahte yumuşak sözlerine aldanmayan Kürtlük tüm bu ölümlere rağmen direniyor, yaşıyordu. Onları da sonuna kadar pes etmemeye, mücadeleye sevk eden halklarının direniş ruhuydu. Mücadele etmeden özgür bir yaşam nasıl kazanılırdı. Bu yüzden savaşıyorlardı. Kanlarının son damlasına kadar savaşmaya hazırdılar.

Sabahın erken saatlerinde etraf oldukça تنها olmasına rağmen polisler hem panzerlerle hem de yaya olarak devriye geziyorlar, sokaklarda bir iz bulmaya çalışıyorlardı. Bu arada olaylardan habersiz ve umursamaz bir şekilde yanında köpeği, elinde kovasıyla bir çoban bahçeye daldı. Köpeğinin burnunu kaldırıp merakla kulaklarını havaya dikmesi dikkatini çekmişse de önemsemedi. Bahçenin içinde bir o yana bir bu yana gidip gelen köpeğin daha sonra bir yerde durarak sürekli havlayarak kendisini çağırmasına şaşırdı. İçinden kötü bir şeyler olacağına dair bir his gelip geçti. Bu köpeğin böyle delice havlaması zaten çok hayırlı değildi. Bir şey görmek, bir şey duymak, başına olmadık yere bir iş açmak istemiyordu. En iyisi hemen buradan uzaklaşmaktı. Fakat köpeği bir türlü susmak bilmiyor, tüm çağırımlarına rağmen kendine doğru gelmiyordu. Ben gidersem zaten o da gelir diye hızla çıktı bahçeden. Köpeğin keskin havlamaları etrafta gezinen polislerin dikkatini çoktan bahçeye çekmişti bile. Aksilik işte polisler onun bahçeden çıktığını görmüşlerdi. Polisler ona yaklaşırken sakın olmaya çalıştı.

Çobanın bir şey bilmediğini ve korkudan sarardığını gören polisler onunla fazla zaman harcamak istemediler. Zaten köpek havlamaya devam ediyor kendilerini oraya çağırıyordu. 'Büyük ihtimalle aradığımız teröristler burada' diyerek tedbirli bir şekilde bahçeye doğru ilerlediler. Kürtler gözükara bir halktı. Bu şehirdeki görevleri süresince Kürtleri biraz da olsa tanımışlardı. Namusları için göz kırpmadan adam öldürürlerdi. Hele bu kendilerine halkın özgürlük savaşçıları diyen teröristler, kendi canlarını bile gözlerini kırpmadan sonlandırabiliyorlar, son kurşunlarına dek savaşıyorlardı.

Bahçe duvarına doğru yaklaşan polis 'valla ben görevimi yapıyorum ben de şu anda burada bulunmak istemezdim' diye geçirdi içinden. İlk defa böylesi zor bir durumla karşı karşıya geliyordu. Bu teröristlere haddini bildirse kesinlikle görevinde yükselirdi. Arkadaşları onu bir kahramanmış gibi

alkışlardı. Ve vatanın bölünmez bütünlüğü için kendi üzerine düşen görevi yerine getirmiş olurdu. Sonra ne olurdu. Sonrasını düşünmedi. Düşüncelerinden cesaret almış bir şekilde tabancasını çekmiş bahçe duvarına çıkmak için yeltenmişti. Oysa sonra hiçbir şey değişmeyecekti. Alkışlar bitecek, kahramanlığı unutulacak, kalıcı bir çözüm sağlanmadıkça savaş devam edecek ve daha nice kanlar dökülecekti.

Amara ve Reşit silahlarını çekmiş tetikte bekliyorlardı. Ne kötü bir tesadüftü ki bu köpek bahçeye gelmiş ve onların kokularını almıştı. Polisler yakınlardaydı. Köpeğin sesini duymamaları neredeyse imkânsızdı. Kesinlikle kontrol etmeye geleceklerdi. Amara yaprakların arasından duvarın üzerine çıkmaya çalışan polise bakıyordu. Başka yolu yoktu. Polisler onları vurmadan onlar vurmalıydı. Polis tam olarak görüş alanına girdiğinden o vuracaktı. Belki bir fırsat bulabilir, böylece çemberi yarabilirdi. Bu onların son şansıydı. Geceden çıkıp gitmedikleri için bir pişmanlık duydu. Gece daha kolay olabilirdi. Hem zaten geceler hep onlardan yanaydı. Girdiği düşüncelerden kendini sıyrarak gözlerini hedefe dikti. Parmağını tetiğe götürdü. Silahının emniyeti taramadaydı. Nişan aldı ve tarama yaptı. Polis göğsünden ağır yaralanarak yere yuvarlandı.

Özel timler ve polisler bahçenin etrafında mevzilendiler. Panzer bahçe duvarına üst üste birkaç roket fırlattı. Bahçenin her tarafı durmadan MG3'lerce taranıyordu. Roketlerin ve silahların sustuğu anda 'teslim ol' çağrısında bulunuyorlardı. Amara ve Reşit her teslimiyet çağrısına kurşunlarla cevap veriyorlardı. Atılan roketler bahçe duvarlarını onların üzerine doğru yıkmış ve Reşit yaralanmıştı.

Reşit yarasının acısını hiç hissetmiyordu. Onun yüreğini acıtan eylemi başarıyla gerçekleştirememeleriydi. Annesini, babasını, ardından katılan iki kız kardeşini ve yoldaşlarını düşündü. Tüm sevdikleri bir bir gözlerinin önünden geçiyor kimisi gülüyor, kimisi umutla, kimisi hüznle bakıyordu. Önderliğini düşündü. O'nun İmralı cezaevindeki direnişini, yalnızlığını... Sevdiklerine cevap olamaması O'na acı veriyordu. O'nu yaralayan buydu. Başaramaması artık O'na nefes aldırmayacak derecede ağır geliyordu. Durmadan polisleri tarıyor, kurşunlarla birlikte öfkesini de boşaltmak istiyordu. Bulundukları yere kurşun yağmuru yağıyordu. Vızz, vızz diyerek geçip gidiyor, taşlara çarpıyordu kurşunlar. Tam o anda vurulduğunu hissetti. Yanındaki yoldaşına başını çevirdi. Amara çatışmaya devam ediyordu. Söylemek istediği daha çok şey vardı. Fakat nefesi yetmiyordu. Saniyeler içinde tüm ömrü gözlerinin önünden geçti. Yaşamak istediği daha çok şey vardı. Son nefesinde yarım kalmış hayallerine daldı.

Amara dönüp baktığında Reşit'in şehit düştüğü anda son nefesini verdiğini anladı. Sanki bütün duyguları donmuştu. Hiçbir acı ve hiçbir korku yoktu yüreğinde. Kurşunlar bitene dek çatışmayı sürdürdü. Gelen kurşunlara karşı kendini koruyor, düşman tarafından vurulmayı kendine yediremiyordu. Bu sevinci onlara yaşatmayacaktı. Hiçbir şey yapmadıysa da ölümüyle onları korkutacaktı. Onurunu koruyacak kendi elleriyle son verecekti yaşamına. Bombasının pimini çekti ve "Biji Serok Apo" diyerek karnına doğru tuttuğu bombanın üzerine eğildi.

Teslim olmak veya direnmek bir ruhtu. Tarih boyunca bizim özgürlük savaşçıların, gerçeğe âşık olanların ve düşlerinin peşinden koşanların yaşadığı, onları bugünde yaşatan ve bugüne bıraktıkları bir ruhtu. Bedenleri ölse de bu ruh asla ölmez, yenilmezdi. Kızlar, erkekler, analar, çocuklar öldü. Ama umutlar, inançlar ve düşler ölmezdi. Savaşın en büyük gerçeği 'vurmazsan vurulursun'du. Yani ya vuran ya da vurulansın. Bu yüzden savaşlar insanlığın içine düştüğü bir tuzaktı. Ancak acıları, ayrılığı ve yalnızlığı doğururdu. Bir de savaşlar yarım kalmış hayalleri, gülüşüne doyulmamış bakışları doğururdu. Savaşlar neyi doğururdu ki? Savaşlar ancak öldürürdü. Savaştan daha kötü olanıysa halkının özgürlüğü, insanlığın mutluluğu için yola düşmüş olanların savaşmak dışında başka bir yollarının olmamasıydı. Savaşı bir dünya için savaşmak zorunda olmalarıydı. Oysaki yaşam her canlı varlığın sahip olduğu ve olabileceği en kutsal değerdi.

Her çiçek bir hayattı.

Ve hiçbir hayat dalından koparılmamalıydı.

Rojinda Ada